นวนิยายอมตะของกิมย้ง

จิ้งจอกภูเขาเขียว

雪山飛狐

กิมย้ง (金庸)
ม.ล.พรรณี

ประพันธ์
เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

เล่มเดียวจบ

คำนำสำนักพิมพ์

"จิ้งจอกภูเขาหิมะ" ว่าด้วยพฤติการณ์ของโอ้วฮุย

เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลัง "จิ้งจอกอหังการ" แต่ "กิมย้ง" เขียนเรื่องนี้ขึ้นก่อน

"โอ้วฮุย" เป็นหนึ่งในตัวเอกที่ได้รับการยกย่องอย่างสูงตัวหนึ่งของกิมย้งจากทั้งนักอ่านและนักวิจารณ์ ว่าสลักเสลาได้อย่างกลมกลืนสมจริง ราวมีเลือดเนื้อ เป็นปุถุชนมีชีวิต

นอกจากนี้ "จิ้งจอกภูเขาหิมะ" ยังเป็นอีกหนึ่งเรื่องที่เขียนถึงอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์อย่างลึกล้ำ นำเสนอด้วยวิธีการสร้างสรรค์อย่างแปลกใหม่ โดยให้ตัวละครแต่ละตัวเล่าเรื่องราวออกมาทีละช่วงเพื่อร้อยเรียงเป็นภาพสมบูรณ์

ด้วยเหตุผลทั้งหลายทั้งปวง "จิ้งจอกภูเขาหิมะ" จึงจัดเป็นอีกหนึ่งสุดยอดผลงานในยุทธจักรบรรณพิภพ ที่คอนักอ่านกำลังภายในทุกท่านควรมีเก็บสะสมด้วยประการทั้งปวง

บรรณาธิการ

ประวัติผู้แต่ง

กิมย้ง* มีชื่อจริงว่าจาเลี้ยงย้ง เป็นชาวอำเภอไฮ้เล้งมณฑล จิกัง *(เจ้อเจียง)* เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1924 (ตรงกับปี พ.ศ. 2467) เคยเป็นผู้สื่อข่าว พนักงานแปล และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ทั้งเป็นผู้เขียนบทภาพยนตร์ และผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์จอเงิน ปี ค.ศ. 1959 (ตรงกับปี พ.ศ. 2502) ก่อตั้งหนังสือพิมพ์**เม้งป่อ** *(หมิงเป้า)* ที่ฮ่องกง จัดพิมพ์หนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารรายสัปดาห์ รายเดือน และหนังสือพ็อกเกตบุ๊คต่างๆ ปี ค.ศ. 1993 (ตรงกับปี พ.ศ. 2536) เกษียณอายุตัวเอง ช่วงเวลาก่อนหน้านี้เขียนนวนิยายกำลังภายในรวม 15 เรื่อง ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายครองใจนักอ่านชาวจีนทั่วทุกมุมโลก ทั้งก่อนเกิดกระแสศึกษาวรรณศิลป์จินหยงขึ้น ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ O.B.E. รัฐบาลอังกฤษ ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์มหาวิทยาลัยฮ่องกง ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ของมหาวิทยาลัย UBC ประเทศแคนาดา เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นอัศวิน ประเทศฝรั่งเศส ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์แห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์แห่งมหาวิทยาลัย Soko-gakkai ประเทศญี่ปุ่น สมาชิกกิตติมศักดิ์ของมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์มหาวิทยาลัยชิงหัว กรุงไทเป มหาวิทยาลัยหนันไค มหาวิทยาลัยซูโจว และมหาวิทยาลัยหัวตงซือต้า ปัจจุบันเป็นสมาชิกสภาวิจัยวิชาการประเทศจีน มหาวิทยาลัออกซฟอร์ด ประเทศอังกฤษ ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์คณะวรรณคดีมหาวิทยาลัย UBC ประเทศแคนาดา คณบดีคณะวรรณคดดี มหาวิทยาลัยเจ้อเจียง

ชุดวรรณกรรมกำลังภายในของกิมย้ง ได้รับการจัดพิมพ์พร้อมกันที่ฮ่องกง กวางโจว ไต้หวัน สิงคโปร์-มาเลย์พร้อมกัน ทั้งได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย เวียดนาม และ อินโดนีเซีย

---

* *เป็นชื่อที่อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางจะอ่านว่าจินหยง*

** *เป็นชื่อที่อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางจะอ่านว่าจาเหลียงหยง*

คำนำผู้แต่ง

นวนิยายเขียนขึ้นให้คนอ่าน เนื้อเรื่องในนวนิยายเขียนถึงคน

นวนิยายเขียนถึงนิสัยใจคอ และอารมณ์ความรู้สึกของคนผู้หนึ่ง คนหลายคน คนกลุ่มหนึ่ง ตลอดจนผู้คนนับพันนับหมื่น นิสัยใจคอและอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขา สะท้อนออกทางภาวะแวดล้อมในแนวขวาง สะท้อนออกทางโชคชะตาในแนวตรง สะท้อนออกทางด้านการคบหาและความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน

ในนวนิยายเรื่องยาว ดูเหมือนมีแต่เรื่อง **Robinson Crusoe*** ที่เพียงเขียนถึงคนคนเดียว เขียนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธรรมชาติ แต่เมื่อเขียนถึงตอนท้าย ในที่สุดค่อยปรากฏตัวละครชื่อ *"วันศุกร์"* ออกมา

เรื่องสั้นที่เพียงเขียนถึงคนคนเดียวจะมีมากกว่า โดยเฉพาะในนวนิยายสมัยใหม่ยุคปัจจุบัน เขียนถึงคนผู้หนึ่งได้สัมผัสกับภาวะแวดล้อม แสดงออกถึงโลกภายนอกกับโลกในจิตใจของเขา โดยเน้นโลกในจิตใจเป็นพิเศษ ขณะที่นวนิยายบางเรื่องเขียนถึงสัตว์ เซียนวิเศษ ภูตผีปีศาจ อสูรมารร้าย แต่ก็เขียนถึงเสมือนหนึ่งเป็นผู้คน

ตามหลักทฤษฎีของนวนิยายตะวันตก ทำการแยกแยะผลงานชิ้นหลักจากภาวะแวดล้อม ตัวบุคคลและเค้าโครงเรื่องรวมสามทาง เนื่องจากลักษณะนิสัยและความรู้ความสามารถของผู้เขียนนวนิยายแตกต่างกัน จึงให้น้ำหนักที่แตกต่างกัน

โดยพื้นฐานแล้ว นวนิยายกำลังภายในเป็นเช่นเดียวกับนวนิยายอื่น กล่าวคือ เขียนถึงคนเช่นกัน เพียงแต่ภาวะแวดล้อมเป็น ยุคโบราณ ตัวละครสำคัญมีวิทยายุทธ์ เค้าโครงเรื่องเน้นหนักไปที่การต่อสู้ช่วงชิงอย่างรุนแรง

ไม่ว่านวนิยายใดจะเน้นหนักไปที่ด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ นวนิยายรักเขียนถึงอารมณ์ความรู้สึกระหว่างชายหญิง นวนิยายที่สะท้อนตาม

---

* *เรื่องโรบินสัน ครูโซ แต่งโดยนักเขียนชาวอังกฤษ Daniel Defoe*

ความเป็นจริงจะพรรณนาถึงภาวะแวดล้อมและตัวบุคคลในยุคสมัยเป็นพิเศษเฉพาะ วรรณคดีประเภทสามก๊กหรือผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซานจะบรรยายเหตุการณ์ต่อสู้ช่วงชิงของบุคคลกลุ่มใหญ่ ขณะที่นวนิยายสมัยปัจจุบันให้น้ำหนักไปที่อารมณ์ทางจิตใจของตัวละคร

นวนิยายเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง เนื้อหาขั้นพื้นฐานของศิลปะคืออารมณ์ความรู้สึกและชีวิตของคน รูปแบบที่สำคัญคือความงาม ความงามที่ครอบคลุมความหมายอย่างกว้างขวาง และความงามในทางสุนทรียศาสตร์ สำหรับนวนิยายแล้ว นั่นเป็นความงามทางภาษา ความงามของการวางเค้าโครงประเด็นอยู่ที่การแสดงออกถึงโลกในจิตใจของตัวละคร โดยผ่านทางรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างไร หรือว่าผู้เขียนทำการแยกแยะตามหลักอัตวิสัย หรือว่าบรรยายเรื่องราวตาม หลักภววิสัย รวมถึงการแสดงออกทางภววิสัยผ่านทางความเคลื่อนไหว และถ้อยคำของตัวละครอย่างไรบ้าง

เมื่อนักอ่านจับนวนิยายเรื่องหนึ่ง จะหลอมรวมเนื้อเรื่องในนวนิยายเข้ากับสภาพจิตใจของตัวเอง นวนิยายเรื่องเดียวกัน บางคนเกิดความรู้สึกสั่นสะท้านจิตใจอย่างรุนแรง บางคนกลับรู้สึกซ้ำซากจำเจ จนน่าเบื่อ ลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึกของนักอ่าน พอสัมผัสกับลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกในนวนิยาย จะบังเกิดเป็น *"ปฏิกิริยาทางเคมี"* ขึ้น

นวนิยายกำลังภายในเพียงเป็นรูปแบบพิเศษชนิดหนึ่งที่แสดงออกถึงจิตใจของคน ในส่วนของนักประพันธ์เพลงหรือผู้อำนวยการเพลงหากต้องการแสดงอารมณ์อย่างหนึ่ง จะสื่อผ่านเปียโน ไวโอลิน ซิมโฟนีหรือการขับร้อง จิตรกรสามารถสื่อผ่านภาพสีน้ำมัน ภาพสีน้ำ ภาพหมึกจีนหรือภาพพิมพ์ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่รูปแบบการแสดงออก หากแต่ฝีมือการแสดงออกดีหรือไม่ สามารถสื่อสารกับจิตใจของนักอ่าน ผู้ฟังหรือผู้ชมสร้างความรู้สึกร่วมของพวกเขาได้หรือไม่ นวนิยายเป็นรูปแบบทาง

ศิลปะอย่างหนึ่ง มีทั้งศิลปะที่ดีและศิลปะที่ไม่ดี

ดีหรือไม่ดี ในทางศิลปะจัดอยู่ในขอบเขตของความงาม หาได้จัดอยู่ในขอบเขตของความเป็นจริงหรือความดีงามไม่ บรรทัดฐานที่ใช้ตัดสินความงามอยู่ที่ความงาม อยู่ที่อารมณ์ความรู้สึก หาใช่ความเป็นจริงหรือความไม่เป็นจริงตามหลักวิทยาศาสตร์ไม่ (ซึ่งในทางสรีรศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ยังไม่ทราบว่าวิทยายุทธ์มีความเป็นไปได้หรือไม่) ทั้งไม่อาจตัดสินว่าเป็นส่วนดีหรือไม่ดีทางด้านศีลธรรม มีราคาหรือไร้ค่าทางด้านเศรษฐกิจ หรือว่าเป็นผลดีหรือผลเสียสำหรับผู้ปกครองบ้านเมือง แน่นอนไม่ว่าผลงานศิลปะแขนงใดล้วนมีผลสะท้อนต่อสังคม สามารถใช้ผลสะท้อนที่มีต่อสังคมเป็นเครื่องวัดคุณค่า หากทว่านั่นเป็นการประเมินค่าอีกชนิดหนึ่ง

ที่ยุโรปเมื่อสมัยศตวรรษกลาง ศาสนาคริสต์มีอิทธิพลอย่างมาก ฉะนั้นเมื่อพวกเราไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ยุโรป อเมริกา จะพบว่าภาพวาดในสมัยศตวรรษกลาง ล้วนถือพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นหลัก การแสดงออกถึงความงามทางสรีระของสตรีเพศ ก็ต้องผ่านทางพระแม่มารี

จวบจนกระทั่งการฟื้นฟูทางวรรณคดี รูปแบบของสามัญชนค่อยแสดงออกทางภาพวาดและวรรณกรรม การฟื้นฟูทางวรรณคดีที่กล่าวมาหมายถึงการพรรณนาถึง *"คน"* ในยุคสมัยแห่งการฟื้นฟูทางวรรณคดีของกรีกและโรมัน โดยไม่เจาะจงพรรณนาแต่เทพเจ้า หรือพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป

ด้านศิลปะของชาวจีน ที่ผ่านมาใช้ *"ภาษาบันทึกภาวการณ์"* ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดด้านศิลปะในยุคมืดช่วงศตวรรษกลางของยุโรป ยกตัวอย่างลำนำเพลงรักในหนังสือ**จิง*** ดูเหมือนฝืนใจคล้อย ตามว่าประชดประชันเจ้าผู้ครองแคว้น หรือสดุดีฮองเฮาพระสนม **ลำนำเสียนฉิงฟู่** *(ลำนำจิตว่าง)* ของ**เถาเอียนหมิง**** ลำนำความรักความคิดถึงของ

---

* *กวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน รวบรวมโบราณโดยขงจื๊อมีทั้งสิ้นสามร้อยสิบเอ็ดบท*

** *กวีเอกในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก แต่งลำนำอุทยานดอกท้อ ใฝ่ฝันเห็นดินแดนอันสงบสันติไร้การช่วงชิง*

ซือหม่ากวง* โอวหยางซิว**** และเอี้ยนสู******* บ้างวิจารณ์ว่าเป็นตำหนิบนหยกขาว บ้างอธิบายว่าต้องการบ่งชี้อันใด พวกเขาไม่เชื่อว่าสิ่งที่แสดงออกทางศิลปะเป็นอารมณ์ความรู้สึก หากแต่เห็นว่าประสิทธิผลเพียงหนึ่งเดียวของภาษาคือการรับใช้การเมืองและสังคม

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน เพียงเพื่อสร้างสรรค์ตัวละครบางตัว บรรยายถึงชะตากรรมของพวกเขาในภาวะแวดล้อมของยุทธจักรที่จำเพาะเจาะจง *(หมายถึงสังคมที่ไม่มีหลักการปกครองหาก ใช้กำลังเข้าตัดสินกรณีพิพาท)*

สังคมในตอนนั้นกับสังคมปัจจุบันแตกต่างอย่างมาก แต่นิสัยใจคอและอารมณ์ความรู้สึกไม่เปลี่ยนแปลงเท่าใด ความโศกศัลย์หรรษา การอยู่ร่วมพลัดพรากของบุคคลสมัยโบราณ ยังสามารถกระตุ้นอารมณ์สนองตอบต่อนักอ่านปัจจุบัน แน่นอน นักอ่านทั้งหลายมีความรู้สึกว่าฝีมือการแสดงออกที่อด้าน เทคนิคยังไม่สมบูรณ์ การบรรยายไม่ลึกซึ้งพอ หากวัดจากมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์ เห็นว่าเป็นผลงานศิลปะชั้นต่ำ

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ต้องการบันทึกภาวการณ์อะไร ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน ยังเขียนบทวิจารณ์ทางการเมือง และเขียนบทความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ หลักปรัชญา และพุทธศาสนา ล้วนแต่แตกต่างจากนวนิยายกำลังภายใน ข้อความที่เกี่ยวเนื่องถึงความคิดเพื่อบอกเล่าต่อนักอ่าน นักอ่านอาจเห็นด้ายบางส่วน หรือปฏิเสธทั้งหมด

สำหรับนวนิยาย ข้าพเจ้าหวังว่านักอ่านเพียงบอกว่าชอบหรือไม่ชอบและบอกว่าบังเกิดความตื้นตัน หรือมีความรู้สึกน่าเบื่อ ที่ข้าพเจ้ายินดีที่สุดคือนักอ่านรักชอบหรือเกลียดชังตัวละครบางตัวในนวนิยายของข้าพเจ้า ถ้าหากบังเกิดความรู้สึกเช่นนั้น แสดงว่าตัวละครในนวนิยายของข้าพเจ้า

*** *ปัญญาชนในราชวงศ์ซ้อง จัดทำหนังสือประวัติศาสตร์เรื่องยิ่งใหญ่คือจือฉือทงเจี้ยน*

**** *บุคคลในสมัยราชวงศ์ซ้อง แต่งลำนำได้ไพเราะจับใจที่สุด*

***** *ปัญญาชนสมัยราชวงศ์ซ้อง ได้รับการกล่าวขวัญคู่กับฟันจงเอียนและโอวหยางซิว*

เกิดความผูกพันทางจิตใจกับนักอ่านแล้ว ด้วยความคาดหวังอย่างเอกอุของผู้เขียนนวนิยาย ไม่มีอะไรเกินกว่าการสร้างสรรค์ตัวละครบางตัว จนกลายเป็นบุคคลที่มีชีวิตมีเลือดเนื้อในจิตใจของนักอ่าน

ศิลปะคือการสร้างสรรค์ ด้านดนตรีสร้างสรรค์สำเนียงอันไพเราะ การวาดภาพสร้างสรรค์รูปลักษณ์อันสนทรีย์ ส่วนนวนิยายเป็นการสร้างตัวละครและถักทอเรื่องราว รวมทั้งการบรรยายถึงโลกในจิตใจของคน แม้หากเพียงหวังสะท้อนถึงโลกภายนอก ถ้าอย่างนั้นเมื่อมีเครื่องบันทึกเสียง มีกล้องถ่ายรูป เหตุใดต้องมีดนตรี มีภาพวาดอีก? เมื่อมีหนังสือพิมพ์ หนังสือประวัติศาสตร์ สารคดีโทรทัศน์ บันทึกข้อมูลทางสังคม ประวัติคนไข้ของหมอ แฟ้มบุคคลของพรรคกับทางตำรวจ ไยต้องมีนวนิยายอีก?

ถึงแม้ว่านวนิยายกำลังภายในเป็นผลงานที่พื้นเพธรรมดา อ่านได้ทุกเพศทุกวัย ให้ความบันเทิงเป็นหลัก แต่ถึงอย่างไรยังส่งผลสะท้อนต่อนักอ่านทั้งหลาย วัตถุประสงค์หลักที่ข้าพเจ้าต้องการถ่ายทอดคือ ขอให้รักและเคารพชาติบ้านเมือง และประชาชาติของตนเอง และให้การยกย่องชาติบ้านเมืองและประเทศชาติของผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมกันโดยสันติ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เล็งเห็นคุณค่าของคุณธรรมอันดีงาม ตลอดจนความผิดชอบชั่วดี ปฏิเสธการทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อตัวเอง ให้ความสำคัญกับสัจธรรม แซ่ซ้องสดุดีต่อความรัก และมิตรภาพอันบริสุทธิ์ ยกย่องเชิดชูพฤติกรรมที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้องชอบธรรม ดูแคลนการช่วงชิงอำนาจยื้อแย่งผลประโยชน์ รวมถึงความคิดที่ต่ำช้าเห็นแก่ตัว

นวนิยายกำลังภายในไม่เพียงแต่สร้าง *"ฝันกลางวัน"* แก่นักอ่านขณะที่พลิกอ่าน หรือว่าใฝ่ฝันความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ หากทว่าต้องการให้นักอ่านยามนึกฝัน ขอให้นึกวาดว่าตัวเองเป็นคนดี เพียรพยายาม กระทำความดีต่างๆ คาดหวังว่าตัวเองต้องรักชาติ รักสังคม ช่วยเหลือ ผู้อื่นให้ได้รับความสุข ผลจากการทำความดี การอุทิศอย่างมุ่งมั่นจะได้รับความชื่นชมจากคนที่ตนรัก

นวนิยายกำลังภายในไม่ใช่ผลงานของลัทธิอัตถนิยม มีนักวิจารณ์ไม่น้อยเห็นว่า วรรณกรรมเพียงเป็นหมวดหนึ่งของลัทธิอัตถนิยม นอกจากนี้ล้วนปฏิเสธทั้งสิ้น

นี่เท่ากับบอกว่าวิทยายุทธ์ของสำนัก**เสียวลิ้ม*** ดีเลิศ นอกจากนี้แล้ว วิชาการต่อสู้ของสำนักบู๊ตึง สำนักคงทู้ เพลงหมัดไท่เก๊ก เพลงหมัดโป๊ยข่วย สำนักกระเรียนขาว วิชาคาราเต้ เทควันโด ยูโด และมวยไทย ควรที่จะยกเลิกทั้งหมด พวกเราควรที่จะมีความเชื่อ และความคิดเห็นที่หลากหลาย ทั้งยกย่องว่าสำนักเสียวลิ้มเป็นผู้นำวิทยายุทธ์ และยินยอมให้ค่ายสำนักเล็กๆ อื่นดำรงคงอยู่ พวกเราอาจไม่เหนือกว่าสำนักเสียวลิ้ม แต่ต่างฝ่ายต่างมีแนวความคิด แนวทางสร้างสรรค์

ผู้ที่ชื่นชอบอาหารกวางตุ้ง ไม่จำเป็นต้องห้ามอาหารปักกิ่ง อาหารเสฉวน อาหารชานตุง อาหารอานฮุย อาหารหูหนาน อาหารหยางโจว อาหารหังโจว อาหารฝรั่งเศสหรืออาหารอิตาลี ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "หัวไชเท้า ผักกาดเขียว ต่างคนต่างรสนิยม" หมายความว่าไม่จำเป็นต้องยกระดับของนวนิยายกำลังภายในจนสูงเกิน และไม่จำเป็นต้องมองข้าม ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม ให้วางในตำแหน่งที่เหมาะสมก็ใช้ได้แล้ว

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายชุดรวมผลงานทั้งสิ้นสามสิบหกเล่ม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1955 (พ.ศ. 2498) จนถึงปี ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) ประกอบด้วยนวนิยายเรื่องยาวสิบสองเรื่อง นวนิยายขนาดกลางสองเรื่อง นวนิยายขนาดสั้นเรื่องหนึ่ง บันทึกบุคคลในประวัติศาสตร์หนึ่งเรื่อง และบทความอ้างอิงทางประวัติศาสตร์อีกบางส่วน

ขั้นตอนในการจัดพิมพ์ผลงานดังกล่าวแปลกประหลาดมาก ไม่ว่าที่ฮ่องกง ไต้หวัน แถบโพ้นทะเลหรือว่าจีนแผ่นดินใหญ่ ล้วนแล้วแต่

---

* *ภาษาจีนกลางอ่านว่า เส้าหลิน*

จัดพิมพ์ฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ออกมาก่อน ต่อจากนั้นค่อยจัดพิมพ์ฉบับที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุง มอบลิขสิทธิ์ให้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ที่จีนแผ่นดินใหญ่ ก่อนที่จะจัดพิมพ์ฉบับสำนักพิมพ์ Joint Publishing Co., Ltd. มีเพียงสำนักพิมพ์ไป๋ฮวาเหวินอี้ เมืองเทียนสิน ที่ข้าพเจ้ามอบลิขสิทธิ์ให้จัดพิมพ์เรื่อง**จือเกี่ยมอึงชิ้วลก** *(จอมใจจอมยุทธ์)* พวกเขาตรวจปรู๊ฟอย่างพิถีพิถัน จ่ายค่าลิขสิทธิ์ครบถ้วนตามสัญญา ข้าพเจ้าก็ชำระภาษีลิขสิทธิ์ ส่วนที่เหลือบริจาคให้แก่หน่วยงานด้านวัฒนธรรมและให้การสนับสนุนกิจกรรมหมากล้อม นับเป็นประสบการณ์ที่เบิกบานใจประการหนึ่ง

นอกจากสำนักพิมพ์ที่เอ่ยนามมา ล้วนเป็นฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น จนกระทั่งมอบลิขสิทธิ์ให้สำนักพิมพ์ Joint Publishing Co., Ltd. นครปักกิ่งจัดพิมพ์อย่างถูกต้องตามกฎหมายซึ่งสัญญาที่ทำไว้กับสำนักพิมพ์ Joint Publishing Co., Ltd. สิ้นสุดเมื่อปลายปี ค.ศ. 2002 (พ.ศ. 2545) หลังจากนี้ฉบับพิมพ์ในจีนแผ่นดินใหญ่ จะดำเนินการจัดพิมพ์โดยอีกสำนักพิมพ์หนึ่ง สาเหตุสำคัญคือมีพื้นที่อยู่ใกล้เคียง สะดวกในการร่วมมือทางธุรกิจ

ฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ไม่ต้องจ่ายค่าลิขสิทธิ์ ยังเป็นเรื่องรองลงไป ประการสำคัญคือฉบับละเมิดลิขสิทธิ์จำนวนมากจัดพิมพ์แบบสุกเอาเผากิน มีข้อผิดพลาดนานัปการ ยังมีคนแอบอ้างนามปากกากิมย้ง ทำการเขียนและจัดพิมพ์นวนิยายกำลังภายในมากมาย ส่วนที่เขียนได้ดี ข้าพเจ้าไม่กล้าสวมรอย ในส่วนที่เขียนฉากการต่อสู้อย่างไร้สาระ บรรยายฉากพิศวาสอย่างโจ๋งครึ่ม ออกจะไม่น่ายินดีไปแล้ว ยังมีบางสำนักพิมพ์แอบพิมพ์ผลงานของนักเขียนชาวฮ่องกง ไต้หวันท่านอื่น แต่อ้างนามปากกาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากนักอ่านจำนวนมากเล่าความจริงให้ฟัง

นอกจากนี้ยังมีบางท่านทำการวิจารณ์ผลงานของข้าพเจ้า โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากข้าพเจ้า นอกจากงานวิจารณ์ของ **คุณฟ่งฉีหยง**

อาจารย์เอี๋ยนเจียเอี๋ยน และ**คุณเฉินม่อ** แห่งจีนแผ่นดินใหญ่ ที่มีวิทยายุทธ์สูงล้ำและทำงานด้วยความตั้งอกตั้งใจ เป็นที่นิยมเลื่อมใสของข้าพเจ้า แล้วบทวิจารณ์อื่นๆ ล้วนตรงกันข้ามกับเจตนาเดิมของผู้แต่งอย่างลิบลับ ดีที่ขณะนี้ได้หยุดจัดพิมพ์จำหน่าย ผู้จัดพิมพ์ได้ทำหนังสือขอโทษ ข้อพิพาทถือว่ายุติลงแล้ว

ในฉบับละเมิดลิขสิทธิ์บางเล่ม ยังเขียนว่าข้าพเจ้ากับโก้วเล้งและเหง่ยคังร่วมกันตั้งหัวข้อกลอนคู่ว่า **"ปิงปี่ปิงสุ่ยปิง"** *(ก้อนน้ำแข็งเย็นกว่าน้ำแข็ง)* เพื่อประลองปัญญาว่าใครสามารถแต่งต่อ นับว่าล้อเล่นกันใหญ่แล้ว การแต่งกลอนคู่ของจีนมีหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งว่า คำสุดท้ายของกลอนคู่แถวแรกจะลงด้วยเสียงวรรณยุกต์เสียงเจ้อ เพื่อที่กลอนคู่แถวหลังจะจบลงด้วยเสียงผิง พวกเราจะไม่ตั้งหัวข้อกลอนคู่แบบนี้กัน ปรากฏว่ามีนักอ่านในจีนแผ่นดินใหญ่จำนวนมาก แต่งกลอนคู่แถวหลังส่งให้แก่ข้าพเจ้าทุกคนออกจะสิ้นเปลืองเวลาสูญเสียแรงใจไปแล้ว

เพื่อให้นักอ่านง่ายแก่การแยกแยะ ข้าพเจ้าจึงนำตัวอักษรตัวแรกในนวนิยายเรื่องยาวและเรื่องขนาดกลางทั้งสิบสี่เรื่อง เรียงร้อย เป็นกลอนคู่มีความว่า **"ปวยเซาะเลี่ยงเทียนเซี่ยแป๊ะเต็ก เชี่ยจือซิ้งเฮียบ อีเพ็กอวง"* เรื่องสั้นอ๊วกนึ่งเกี่ยม** *(กระบี่นางพญา)* ไม่ได้นับรวมอยู่ภายใน หากทว่าท่านเฉินจู่เต๋อที่เป็นอาจารย์หมากล้อมของข้าพเจ้าบอกว่าชอบเรื่องอ๊วกนึ่งเกี่ยมที่สุด

ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายเรื่องแรก ไม่ทราบว่าจะเขียนนวนิยายเรื่องที่สองหรือไม่ ขณะที่เขียนนวนิยายเรื่องที่สอง ก็ไม่ได้นึกว่านวนิยายเรื่องที่สามมีพล็อตเรื่องอย่างไร ยิ่งไม่ทราบว่าจะใช้ชื่อเรื่องอะไร ฉะนั้นกลอนคู่บทนี้ขาดความประณีตสมบูรณ์ คำ **"ปวยเซาะ"** *(หิมะเหิน)* ก็ไม่สามารถ

** ข้อความเหล่านี้อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว และคุณประสิทธิ์ ฉกาจธรรม ได้ถอดความเป็นภาษาไทยว่า "หิมะเหินจรดขอบฟ้ายิงมฤคา (กวาง) สีขาวนวล อักษรแย้มสรวล ยวนยาง (เป็ดแมนดาริน) เขียวเทพผู้กล้าอิงคู่กัน"*

คู่กับคำ **"เชี่ยจือ"** *(อักษรแย้มสรวล)* คำ **"เลี่ยงเทียน"** *(จรดเวหา)* ก็ไม่สามารถคู่กับคำ **"ซิ้งเฮียบ"** *(เทพผู้กล้า)* คำ **"แป๊ะ"** *(ขาว)* กับคำ **"เพ็ก"** *(เขียว)* ล้วนเป็นวรรณยุกต์เสียงผิง แต่หากเป็นการตั้งหัวข้อกลอนคู่ จะมีอิสระในการเลือกใช้คำ สามารถเลือกคำที่ค่อนข้างมีความหมายและถูกหลักเกณฑ์หลายคำ

มีนักอ่านไม่น้อยที่เขียนจดหมายถามคำถามเดียวกันว่า *"ในนวนิยายที่คุณเขียนมาทั้งหมด คุณเห็นว่าเรื่องใดดีที่สุด? ชอบเรื่องไหนที่สุด?"*

คำถามข้อนี้ยากจะตอบได้ ขณะที่ข้าพเจ้าสร้างสรรค์นวนิยายเหล่านี้ มีความหวังเพียงประการเดียวคือ *"อย่าได้ซ้ำกับตัวละคร เนื้อเรื่อง อารมณ์ความรู้สึก ตลอดจนรายละเอียดข้อปลีกย่อยที่เคยเขียนมาแล้ว"* ด้วยข้อจำกัดทางสติปัญญา ความหวังนี้อาจไม่บรรลุ แต่ก็พยายามมุ่งไปในทิศทางนี้ กล่าวโดยคร่าวๆ สามารถบอกได้ว่า นวนิยายทั้งสิบห้าเรื่องนี้มีความแตกต่างกัน เพราะได้ถ่ายเทอารมณ์ความรู้สึกและความคิดอ่านของข้าพเจ้าในตอนนั้นเข้าไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์ความรู้สึก ข้าพเจ้ารักชอบตัวละครที่ดีงามในนวนิยายทุกเรื่อง ชะตากรรมของพวกเขาให้ความรู้สึกที่สุขสันต์ อ้างว้างและเศร้าโศก บางครั้งถึงกับเศร้าโศกอย่างมาก ส่วนเทคนิคในการเขียน ผลงานยุคหลังมีความก้าวหน้ามากกว่า แต่เทคนิคหาใช่องค์ประกอบสำคัญไม่ ที่ให้ความสำคัญคือลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึก

นวนิยายเหล่านี้ได้รับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์ที่ฮ่องกง ไต้หวัน จีนแผ่นดินใหญ่และสิงคโปร์ บางเรื่องดัดแปลงสร้างถึงสามสี่ครั้ง นอกจากนี้ยังถูกนำไปสร้างเป็นละครวิทยุ งิ้วปักกิ่ง งิ้วกวางตุ้ง และละครประกอบดนตรี ดังนั้นสิ่งที่ตามมาคือคำถามข้อที่สองว่า *"คุณเห็นว่าภาพยนตร์จอเงินหรือละครโทรทัศน์เรื่องใดดัดแปลงสร้างได้ดีที่สุด? นักแสดงชายหญิงใดเล่นได้สอดคล้องกับตัว*

ละครในต้นฉบับเดิมที่สุด?"

เนื่องจากรูปแบบการแสดงออกทางภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์ต่างกับนวนิยาย ยากที่จะนำมาเปรียบเทียบกันช่วงเวลาของละครโทรทัศน์ค่อนข้างยาว สามารถแสดงออกอย่างเต็มที่ ขณะที่ภาพยนตร์จอเงินมีข้อจำกัดด้านเวลา อีกประการ ขณะที่นักอ่านนวนิยายมีขั้นตอนของการสร้างรูปลักษณ์ตัวละครร่วมกันระหว่างผู้แต่งกับนักอ่าน คนจำนวนมากอ่านนวนิยายเรื่องเดียวกัน ภาพตัวเอกชายหญิงในห้วงสมองไม่แน่ว่าจะตรงกัน เพราะนอกจากตัวอักษรในหนังสือแล้ว ยังเพิ่มพูนประสบการณ์ลักษณะนิสัย อารมณ์ ความรู้สึกและความรักความชังของตัวนักอ่านเอง ท่านอาจหลอมรวม ตัวเอกชายหญิงในหนังสือเข้ากับตัวเองหรือคนรักของตัวเอง ขณะที่นักอ่านและคนรักของเขาต้องไม่ตรงกับตัวเอง แต่ภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์กลับกำหนดรูปลักษณ์ของตัวละครไว้ตายตัว คนดูไม่มีอิสระที่จะนึกจินตนาการได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถบอกว่าภาพยนตร์จอเงินหรือละครโทรทัศน์เรื่องไหนดีที่สุด แต่สามารถบอกว่า **การแก้ไขต้นฉบับเดิมจนเละเทะ ทั้งหลงนึกว่าถูกต้องเป็นการดูถูกเจ้าของบทประพันธ์และกลุ่มนักอ่านจำนวนมากอย่างที่สุด**

นวนิยายกำลังภายในสืบทอดแบบอย่างวรรณคดีโบราณของจีน นวนิยายกำลังภายในยุคแรกสุดของจีน สมควรเป็นตำนานเรื่องราวของยอดคนสมัยราชวงศ์ถัง เช่น เรื่องประวัติวีรบุรุษเคราครึ้ม สตรีเส้นด้ายแดง นางเนี่ยอิ่นเหนียง และทาสคุนลุ้น เป็นต้น ถัดมาคือเรื่องผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน เรื่อง**ซันเสียอู่อี้*** และเรื่อง**เอ๋อหนีอิงสงจ้วน**** เป็นต้น

นวนิยายกำลังภายในที่เขียนด้วยความจริงจังในปัจจุบันให้ความสำคัญกับคุณธรรม ศักดิ์ศรีความเป็นคน การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี จิตวิญญาณของประชาชาตินักอ่านไม่จำเป็น

** แปลตรงตัวว่าสามผู้กล้าห้าคุณธรรม ต่อมามีการแก้ไขปรับปรุงเป็นห้าผู้กล้าห้าคุณธรรม นามของเปาบุ้นจิ้นก็มาจากวรรณคดีชุดนี้*

*** แปลตรงตัวว่าตำนานวีรบุรุษกุลธิดา แต่งโดยเหวินถังสมัยราชวงศ์แมนจู*

ต้องยกย่องงานเขียนบางส่วนที่บรรยายวิทยายุทธ์จนเกินจริง มีความเป็นจริงบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ ในเรื่องเนี่ยอิ่นเหนียง นางย่อตัวเล็กลงมุดไปในลำไส้ของผู้อื่น จากนั้นกระโดดออกทางปากของผู้อื่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าเป็นความจริง แต่ในระยะเวลาพันกว่าปีนี้ เรื่องราวของเนี่ยอิ่นเหนียงเป็นที่ชื่นชอบตลอดมา

ตอนแรกที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยาย มีความคิดยึดมั่นต่อราชวงศ์ ของชาวฮั่นอย่างแรงกล้า จวบกระทั่งตอนท้ายค่อยยึดถือว่าแต่ละชนเผ่าของชนชาติจีนเสมอภาคกัน เป็นเพราะว่ามุมมองทางประวัติศาสตร์ของข้าพเจ้ามีความก้าวหน้าขึ้น

ซึ่งปรากฏเห็นเด่นชัดในผลงานเรื่อง**เทียนเล้งโป๊ยโป้ว** *(แปดเทพอสูรมังกรฟ้า)* **แป๊ะเบ๊เซ่าไซฮวง** *(เทพธิดาม้าขาว)* และเรื่อง**เต็กเตี่ยกี** *(อุ้ยเซี่ยวป้อ)* บิดาของอุ้ยเซี่ยวป้ออาจเป็นชาวฮั่น ชาวแมนจู ชาวมองโกล ชนเผ่าอิสลามหรือชาวทิเบตก็ได้ แม้แต่ในนวนิยายเรื่องแรกคือ**จือเกี่ยมอึงชิ้วลก** *(จอมใจจอมยุทธ์)* ตัวเอก ตั้งแกลกในภายหลังก็ทำความเข้าใจและมีความรู้สึกที่ดีต่อศาสนาอิสลามกว่าเดิม

ซึ่งความจริงแต่ละชนชาติ แต่ละศาสนา ทุกสาขาอาชีพมีทั้งคนดีและคนเลว มีฮ่องเต้ที่ไม่อยู่ในศีลธรรม และก็มีฮ่องเต้อันประเสริฐ มีขุนนางกังฉิน และมีขุนนางตงฉิน ที่รักและห่วงใยราษฎร ชาวฮั่น ชาวแมนจู ชาวคีตัน ชาวมองโกล ชาวทิเบตในหนังสือ มีทั้งคนดีและคนเลวในเหล่าหลวงจีน นักพรต ลามะ นักศึกษา และนักบู๊ มีบุคลิกและลักษณะนิสัยต่างๆ นักอ่านบางท่านชอบแบ่งผู้คนจากหนึ่งเป็นสอง แบ่งแยกความดีเลวอย่างชัดแจ้ง ขณะเดียวกันก็นำเอาส่วนบุคคล ทำการอนุมานภาพรวมทั้งหมดนั่นหาใช่เจตนาดั้งเดิมของผู้แต่งไม่

เรื่องราวและบุคคลในประวัติศาสตร์ ต้องมองจากภาวะแวดล้อม

---

* *สถาปนาโดยจักรพรรดิชาวคีตัน เริ่มรุกรานต่อราชวงศ์ซ้องในระหว่างปี ค.ศ. 1004 จนซ้องเจินจงฮ่องเต้ต้องทรงทำสัญญาสงบศึกกับจักพรรดิคีตัน*

ของประวัติศาสตร์ตอนนั้น ช่วงราชวงศ์ซ้องกับ**อาณาจักรเหลียว*** ช่วงราชวงศ์มองโกลกับราชวงศ์เหม็ง ช่วงราชวงศ์เหม็งกับราชวงศ์แมนจู ชาวฮั่นทำสงครามสู้รบกับชนเผ่าคีตัน มองโกล และแมนจูอย่างรุนแรง ชาวมองโกล ชาวแมนจูต่างอาศัยศาสนาเป็นเครื่องมือทางการเมือง สิ่งที่คิดบรรยายในนวนิยายเป็นความคิดและสภาพจิตใจของผู้คนในสมัยนั้น แต่ไม่อาจนำความคิดของชนรุ่นหลังและสมัยปัจจุบันเป็นเครื่องชี้วัด

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน จุดประสงค์เพื่อสลักเสลาลักษณะนิสัย บรรยายถึงความยินดีหม่นหมอง ความหรรษาโศกศัลย์ในผู้คน นวนิยายไม่ต้องการสื่อถึงอะไร ถ้าหากมีการประณามต้องเป็นด้านมืดที่ต่ำช้าในนิสัยใจคอผู้คน ข้าพเจ้าเห็นว่ามุมมองทางการเมือง กระแสความคิดทางสังคมมักเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่นิสัยใจคอของคนน้อยครั้งจะเปลี่ยนแปลง

ในหนังสือเรื่อง "ร่วมรับรู้โลกมนุษย์" ซึ่งเป็นผลงานร่วมกันของท่านหลิวไจ้ฟุ กับผู้เป็นบุตรีหลิวเจี้ยนเหมย ซึ่งเขียนในรูปแบบของการเขียนจดหมายถึงกัน คุณเจี้ยนเหมยยกอ้างถึงคำสนทนาของเธอกับท่านหลี่ทวอ** ท่านหลี่บอกว่า การเขียนนวนิยายเหมือนกับการเล่นเปียโน ไม่มีทางลัดใดทั้งสิ้น หากแต่เดินขึ้นไปทีละขั้น ต้องผ่านการฝึกอย่างหนักวันแล้ววันเล่า ถ้าอ่านหนังสือไม่มากพอจะทำไม่ได้

ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับทัศนะข้อนี้ ทุกวันข้าพเจ้าจะอ่านหนังสืออย่างน้อยสี่ห้าชั่วโมงโดยไม่ว่างเว้นมาก่อน หลังจากที่เกษียณตัวเองจากสำนักงานหนังสือพิมพ์ ก็พากเพียรศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยทั้งในและนอกประเทศ หลายปีมานี้ถึงแม้ว่าความรู้ วิชาการและความเข้าใจมีความก้าวหน้า หากทว่าปัญญายังไม่เพิ่มพูน เพราะเหตุนี้ นวนิยายเหล่านี้ถึงแม้แก้ไขปรับปรุงถึงครั้งที่สาม เชื่อว่าบุคคลจำนวนมากอ่านแล้วยังถอน

*** นักวิชาการชาวจีน*

หายใจออกมา

นี่เป็นเช่นเดียวกับนักเปียโนคนหนึ่ง หัดเล่นเปียโนวันละสิบสองชั่วโมง ถ้าหากไม่มีพรสวรรค์ จะไม่มีวันประสบความสำเร็จเท่ากับ Frederic Chopin ชาวโปแลนด์ Franz Liszt ชาวฮังการี Rachma Ninoff ชาวรัสเซีย หรือคิดเป็น Viadimir Horowitz ชาวรัสเซีย คุณหลิวซือคุน คุณฟู่ชง ซึ่งเป็นชาวจีนก็ทำไม่ได้

การปรับปรุงครั้งที่สามนี้ ได้แก้ไขคำผิดมากมาย ตลอดจนส่วนที่ขาดตกบกพร่องไป ส่วนใหญ่ได้รับการชี้แนะจากนักอ่าน มีอยู่หลายช่วงที่เขียนเพิ่มเติมใหม่ เป็นผลจากการดูดซับรับมาจากนักวิจารณ์ ตลอดจนข้อสรุปจากการเสวนา หากยังมีข้อบกพร่องที่เด่นชัดไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยข้อจำกัดในภูมิปัญญาของผู้แต่ง ซึ่งไม่อาจทำอย่างไรได้ แม้นว่านักอ่านทั้งหลายพบเห็นข้อผิดพลาดและส่วนที่ไม่ครบถ้วนจากในหนังสือ โปรดเขียนจดหมายถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่านักอุ่านทุกท่านล้วนเป็นสหายคำชี้แนะและความเอื้ออาทรของสหายทั้งหลาย ย่อมได้รับการตอบรับด้วยความยินดีตลอดไป

กิมยัง

เมษายน ค.ศ. 2002 ณ ฮ่องกง

คำนำผู้แปล

เรื่องจิ้งจอกภูเขาหิมะเป็นวรรณกรรมอมตะของกิมย้ง สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

จิ้งจอกภูเขาหิมะเขียนครั้งแรกใน ค.ศ. 1959 โดยนำลงในหนังสือพิมพ์ซิงมึ่งป่อของฮ่องกง ซึ่งในเวลานั้น กิมย้งยังเขียนเรื่องก๊วยเจ๋งยอดวีรบุรุษ นำลงในหนังสือพิมพ์เฮียงกั้งเซียงป่อ ต่อมาในปี ค.ศ. 1974 ค่อยแก้ไขปรับปรุง นำลงในหนังสือพิมพ์**เม้งป่อ** *(หมิงเป้า)* ฉบับบ่าย เมื่อจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มในปี ค.ศ. 1975 ก็แก้ไขปรับปรุงครั้งที่สอง เมื่อลุล่วงถึงปี ค.ศ. 2003 จึงแก้ไขปรับปรุงครั้งที่สามและจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มในปี ค.ศ. 2004 นอกจากนั้นจิ้งจอกภูเขาหิมะยังได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ นำลงในนิตยสาร BRIDGE ซึ่งจัดพิมพ์จำหน่ายที่กรุงนิวยอร์กสหรัฐอเมริกา

จิ้งจอกภูเขาหิมะ เป็นเรื่องราวซึ่งดำเนินสืบต่อจากจิ้งจอกอหังการ เพียงแต่กิมย้งเขียนจิ้งจอกภูเขาหิมะก่อน ระหว่างที่นำลงในหน้าหนังสือพิมพ์ก็ถูกวิจารณ์ว่าลอกพล็อตเรื่องของภาพยนตร์ญี่ปุ่น เรื่องราโชมอนของยอดผู้กำกับอาคิระ คุโรซาวา ซึ่งกิมย้งได้เขียนบอกถึงแรงบันดาลใจของการเขียนเรื่องจิ้งจอกภูเขาหิมะในคำตามของเรื่องนี้

จิ้งจอกภูเขาหิมะเขียนในท่วงทำนองเล่าเรื่องราว ถึงแม้เป็นเรื่องเดียวกัน แต่เมื่อกล่าวจากปากแต่ละคนกลับผิดแผกแตกต่าง นอกจากปรากฏบทบาทของโอ้วฮุย ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องแล้ว ยังได้เท้าความถึงเรื่องราวหนหลังระหว่างวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอกับพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ ตลอดจนเบื้องหลังบุญคุณความแค้นของยอดฝีมือทั้งสองท่านนี้โดยละเอียด และจบลงด้วยการทิ้งท้ายให้นักอ่านจินตนาการเอาเอง จึงเป็นอีกแนวหนึ่งของเจ้ายุทธจักรนวนิยายท่านนี้

น.นพรัตน์

พาหนะที่คนทั้งสี่ขับขี่ล้วนเป็นม้าดีนอกกำแพงใหญ่ มีฝีเท้าจัด อึดใจเดียววิ่งห้อเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ ไล่หลังม้าเบื้องหน้าทั้งห้าตัว จวบจนอยู่ห่างไม่ไกล เซาฮุ้นคี้ร้องดังๆ ว่า "นี่ ท่านที่นับถือหยุดไว้"

1

เสียงเฟี้ยวคราหนึ่ง ลูกเกาทัณฑ์ขนนกดอกหนึ่งยิงขึ้นจากหลังหุบเขาทิศตะวันออก แหวกฝ่าอากาศดังอื้ออึง ทะลุลำคอห่านป่าตัวหนึ่ง ห่านป่าพกพาลูกเกาทัณฑ์ขนนก พลิกตีลังกากลางอากาศหลายทอดร่วงลงบนพื้นหิมะ

ด้านทิศตะวันตกที่ห่างไปหลายสิบวา ปรากฏม้าสี่ตัวเหยียบย่ำหิมะขาวโพลนห้อตะบึงอย่างเร่งร้อน คนขี่บนหลังม้าได้ยินเสียงเกาทัณฑ์พากันหยุดม้าราวกับนัดแนะกันไว้ ม้าทั้งสี่ตัวล้วนเป็นม้าดีลำตัวสูงพ่วงพี พอถูกเหนี่ยวรั้งก็หยุดยั้งทันที ผู้คนบนหลังม้าทั้งสี่เห็นห่านป่าต้องเกาทัณฑ์ร่วงหล่นลง ต้องโห่ร้องชมเชยในใจ ต้องการดูว่าที่ปล่อยเกาทัณฑ์เป็นคนเยี่ยงไร

รอคอยชั่วขณะ ในหุบเขาปราศจากผู้คนปรากฏออกมา กลับได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น คนยิงเกาทัณฑ์จากไปแล้ว ในคนขี่ทั้งสี่เป็นชายชราร่างผอมสูง ท่วงท่าปราดเปรียวผู้หนึ่ง ขมวดคิ้วเล็กน้อย กระตุ้นม้าไปยังหุบเขา ที่หลงเหลือสามคนติดตามไป

พออ้อมมุมเขา เห็นเบื้องหน้าลี้เศษปรากฏม้าห้าตัวควบตะบึงเกือกม้าตะกุยหิมะกระเซ็น ขนคอม้ากระพือต้านลม ดูท่าไม่สามารถ

ตามทัน ชายชรานั้นยกมือขึ้นกล่าวว่า “ฮึงซือเฮีย ความนี้มีเลศนัยพิสดารอยู่บ้าง”

‘ฮึงซือเฮีย’ *(ศิษย์ผู้พี่แซ่ฮึง)* ที่ว่า ก็เป็นชายชราผู้หนึ่ง รูปกายค่อนข้างอ้วน ไว้หนวดสองแฉก บนร่างคลุมเสื้อคลุม**หนังเตียว*** ท่าทีคล้ายพ่อค้ารุ่มร่วย

มันได้ยินชายชราผอมสูงกล่าวเช่นนี้ ก็ผงกศีรษะรับ วกม้ากลับมาข้างซากห่านป่า สะบัดแส้ม้าออกหวดใส่พื้นหิมะดังฉาด พอตวัดแส้ม้าขึ้น ปลายแส้ม้วนซากห่านป่าขึ้นมา มันเพ่งดูก้านเกาทัณฑ์พลันอุทานออกมา

คนทั้งสามได้ยินเสียงอุทาน พากันไสม้าเข้ามา *‘ฮึงซือเฮีย’* นั้นโยนทั้งห่านป่าทั้งเกาทัณฑ์ให้กับชายชราผอมสูง ร้องว่า “ง้วนซือเฮีย โปรดดู”

ชายชราผอมสูงยื่นมือซ้ายรวบวูบ รับซากห่านป่าไว้ พอเพ่งมองลูกเกาทัณฑ์บนคอห่านป่า ต้องร้องว่า *“อยู่ที่นี้เอง รีบตาม”* พลางหันหัวม้าไล่ติดตามไปก่อน

บนเนินเขาเวิ้งว้างสุมหิมะขาวโพลน ทุกทิศทางไร้ผู้คนสัญจร ง่ายกับการติดตาม ผู้คนที่ร่วมทางอีกสองคนล้วนอยู่ในวัยฉกรรจ์ คนหนึ่งร่างสูงไหล่บ่ากว้างนั่งบนม้าพ่วงพีสูงใหญ่ตัวหนึ่ง ยิ่งองอาจน่าเกรงขาม อีกผู้หนึ่งรูปกายสันทัด ใบหน้าขาวซีด จมูกถูกแช่แข็งจนแดงฉาน คนทั้งสี่ร่ำร้องโดยพร้อมเพรียง ม้าทั้งสี่ตัวพ่นควันเป็นเส้นสาย ตะกุยฝีเท้าติดตามไป

ตอนนี้เป็นเดือนสามของปีที่สี่สิบห้าในรัชกาลกษัตริย์เคี่ยงลังแห่งแมนจู ช่วงเวลานี้**กังหนำ** *(ดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)* มวล

---

* *เตียวคือหนูเซเบิ้ล ปากแหลมหางยาว ขนปุกปุยนุ่มนิ่ม เพียงมีอยู่ตามป่าทางภาคเหนือของจีน หนังใช้ทำเสื้อกันหนาวได้สวยงามที่สุด*

บุปผาเบ่งบานสะพรั่ง แต่ถิ่นกันดารเหน็บหนาวที่เชิงเขาเชี่ยงแป๊ะซัวนอกกำแพงใหญ่นี้ หิมะน้ำแข็งเพิ่งหลอมละลาย ปราศจากรูปเค้าของฤดูใบไม้ผลิ อรุโณทัยเพิ่งลอยขึ้นจากหลังเขา แสงแดดเรื่อเหลืองส่องต้องร่างไม่รู้สึกอบอุ่นแม้แต่น้อย

ในภูเขาแม้เหน็บหนาว แต่ภายใต้การเร่งม้าห้อตะบึง ไม่นานคนขี่ทั้งสี่ล้วนมีเหงื่อซึมจากหน้าผาก

บุรุษฉกรรจ์ร่างสูงเปลื้องเสื้อคลุมชั้นนอกออกพาดบนอานม้า มันสวมชุดหนังพื้นแพรเขียว เอวห้อยกระบี่ยาว หน้าตาบูดบึ้งขุ่นเคือง ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ร่ำร้องเร่งม้าไม่หยุดยั้ง

คนผู้นี้คือเจ้าสำนักคนใหม่ของ**เทียนเล้งมึ้ง** *(สำนักมังกรฟ้า)* ฝ่ายเหนือ ฉายา**เท่งเล่งเกี่ยม** *(กระบี่มังกรทะยาน)* **เชาฮุ้นคี้** สำนักมังกรฟ้ามีวิชากระบี่ฝ่ามือเป็นสองสุดยอด ที่มันร่ำเรียนกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จแล้ว ชายฉกรรจ์หน้าขาวเป็น**ซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้อง)* มัน ฉายา**ฮ้วยเล้งเกี่ยม** *(กระบี่มังกรหวน)* **จิวฮุ้นเอี้ยง** ชายชราผอมสูงมีศักดิ์เป็น**ซือเจ็ก** *(ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)* พวกมันฉายา**ฉิกแชชิ่ว** *(มือเจ็ดดาว)* **ง้วนสือตง** นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือ

ชายชราสวมชุดหนังเตียวล้ำค่ากลับเป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายใต้ ฉายา**อุ้ยจิ้นเทียนน้ำ** *(สะท้านฟ้าทักษิณ)* **ฮึงกิก** เรื่องราวครั้งนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้อย่างใหญ่หลวง ดังนั้นมันดั้นด้นเป็นพันลี้รอนแรมถึงนอกกำแพงใหญ่

พาหนะที่คนทั้งสี่ขับขี่ล้วนเป็นม้าดีนอกกำแพงใหญ่ มีฝีเท้าจัดอึดใจเดียววิ่งห้อเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ ไล่หลังม้าเบื้องหน้าทั้งห้าตัวจวบจนอยู่ห่างไม่ไกล เชาฮุ้นคี้ร้องดังๆ ว่า **"นี่ ท่านที่นับถือหยุดไว้"**

คนที่เบื้องหน้าทั้งห้านั้นไม่แยแสสนใจ กลับห้อม้าเร็วกว่าเดิม เชาฮุ้นคี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า **"หากไม่หยุดไว้ อย่าได้โทษว่าพวกเราเสียมารยาทแล้ว"**

ได้ยินคนเบื้องหน้าคนหนึ่งร้องเพ้ย รั้งบังเหียนหมุนตัว ที่หลงเหลือสี่คนยังคงควบตะบึงต่อไป เชาฮุ้นคี้เร่งม้านำหน้า เห็นคนผู้นั้นน้าวคันพาดเกาทัณฑ์ ปลายเกาทัณฑ์เล็งมายังทรวงอกมัน

เชาฮุ้นคี้ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง ไม่นำพาเกาทัณฑ์คุกคามยกแส้ร้องดังๆ ว่า "นี่เป็น**เทาซี่เฮีย** *(พี่แซ่เทา)* หรือ?"

คนผู้นั้นหน้าตาคมคาย คิ้วเรียวจรดจอน อายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี สวมใส่ชุดรัดกุม พอได้ยินเสียงร้องของเชาฮุ้นคี้ พลันเปล่งเสียงหัวร่อร้องว่า *"รับเกาทัณฑ์!"*

เสียงเฟี้ยว เฟี้ยว เฟี้ยวดังติดต่อกัน ลูกเกาทัณฑ์ขนนกสามดอกแยกย้ายเป็นบน กลาง ล่าง สามทางยิงจู่โจมมาถึง

เชาฮุ้นคี้คิดไม่ถึงมันยิงเกาทัณฑ์รวดเร็วปานนี้ ต้องใจหายวูบ ตวัดแส้ม้าออก กระแทกลูกเกาทัณฑ์สายบนและสายกลางสองดอกร่วงหล่น จากนั้นกระตุ้นบังเหียนม้า ม้าพ่วงพีกระโดดลอยตัวขึ้นลูกเกาทัณฑ์ดอกที่สามจึงพุ่งเรียดท้องม้า ผ่านหว่างขาทั้งสี่ข้างไปห่างกันเพียงไม่กี่นิ้ว

บุรุษหนุ่มนั้นหัวร่อฮาฮา หันหัวม้าควบขับต่อไป เชาฮุ้นคี้ขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ กระตุ้นม้าคิดติดตามไป มือเจ็ดดาวง้วนสือตงทัดทานว่า "ฮุ้นคี้ เยือกเย็นไว้ ไม่กลัวมันโบยบินขึ้นฟ้าได้"

กระโดดลงจากหลังม้า เก็บเกาทัณฑ์ขนนกบนพื้นหิมะทั้งสามดอกขึ้น พบว่ามีลักษณะเดียวกับที่ยิงห่านป่าตัวนั้น ต้องแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า "เป็นเด็กน้อยนี้จริงๆ"

เชาฮุ้นคี้ขบกรามกล่าวว่า "รอสักครู่พบพาน**ซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)* ดูว่านางมีคำพูดใดจะกล่าว?"

คนทั้งสี่รอเป็นเวลาชั่วน้ำเดือด บนเส้นทางเมื่อขามายังไม่บังเกิดเสียงฝีเท้าม้า เชาฮุ้นคี้ร้อนรุ่มใจขึ้นมากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไปดู"

พลางไสม้าย้อนกลับไป มือเจ็ดดาวมองดูเงาหลังมัน ทอดถอนใจ

กล่าวว่า "นี่ยากที่จะตำหนิมันได้"

สะท้านฟ้าทักษิณฮึงกิกถามว่า "ง้วนซือเฮีย ท่านว่าอะไร?"

มือเจ็ดดาวสั่นศีรษะ ไม่ตอบคำ

เชาฮุ้นคี้ควบม้าเป็นระยะทางหลายลี้ เห็นม้าสีเทาตัวหนึ่งหยุด ยืนอยู่กลางพื้นหิมะ ดรุณีชุดขาวนางหนึ่งคุกเข่าข้างหนึ่งกับพื้นหิมะคล้ายกำลังค้นหาอันใด

เชาฮุ้นคี้ร้องถามว่า "ซือม่วย เรื่องอันใด?"

ดรุณีชุดขาวไม่ตอบคำ พลันยืดกายขึ้น ในมือถือวัตถุสีเหลืองอร่ามท่อนหนึ่ง สะท้อนประกายใต้แสงอาทิตย์

เชาฮุ้นคี้เดินเข้าใกล้ ยื่นมือรับมา เห็นเป็นพู่กันเล็กๆ หลอมจากทองคำ ยาวประมาณสามนิ้วด้ามหนึ่ง ปลายพู่กันแหลมคม ก้านพู่กันสลักอักษรเล็กๆ เป็นคำ **'อัน'** พู่กันทองด้ามนี้ดูไปทั้งเป็นของเล่น และสามารถใช้ต่างอาวุธลับ ดังนั้นขมวดคิ้วถามว่า "ของนี้มาจากที่ใด?"

ดรุณีชุดขาวกล่าวว่า "พวกท่านพอไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ติดตามหลังมา เพิ่งควบม้าถึงที่นี้ พลันปรากฏม้าตัวหนึ่งไล่หลังมา พุ่งผ่านข้างกายข้าพเจ้าไป คนขี่บนหลังม้าตวัดมือวูบซัดพู่กันเล็กๆ ด้ามนี้*ใส่...ใส่ข้าพเจ้า...*" เอ่ยถึงตอนนี้ พลันหน้าแดงระเรื่อ ตะกุกตะกักอ้ำอึ้งไป

เชาฮุ้นคี้เพ่งมองนาง เห็นใต้ผิวพรรณขาวผุดผ่องปานหิมะของนางทอแววระเรื่อดังแต้มชาด ขนตาหลุบลงเล็กน้อย เป็นที่ท่าเอียงอายของอิสตรี อดวาบหวิวใจมิได้ จากนั้นบังเกิดความระแวงสงสัยขึ้น ถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า ที่พวกเราติดตามเป็นผู้ใด?"

"ผู้ใด?"

เชาฮุ้นคี้แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ท่านไม่ทราบจริงๆ?"

ดรุณีชุดขาวเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยทราบได้?"

"เป็นชายในดวงใจของท่าน"

ดรุณีชุดขาวถามโพล่งว่า **"เทาจื้ออันหรือ?"**

คำพูดพอกล่าว ใบหน้าแดงระเรื่อด้วยความอุธัจ หว่างคิ้วเชาฮุ้นคี้ถึงกับคล้ายเคลือบคลุมด้วยเมฆดำชั้นหนึ่ง ร้องว่า "ข้าพเจ้าพอบอกว่าเป็นชายในดวงใจของท่าน ท่านก็กล่าวเสริมว่าเทาจื้ออัน"

ดรุณีชุดขาวได้ยินมันกล่าวเช่นนี้ ใบหน้ายิ่งแดงเข้มกว่าเดิม ในดวงตาสุกใสกระจ่าง ปรากฏประกายน้ำตากลิ้งกลอกไปมา ขยี้เท้าร้องว่า "มันเป็นสามีในอนาคตของข้าพเจ้า ย่อมเป็นชายในดวงใจของข้าพเจ้า"

เชาฮุ้นคี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ เสียงเช้งเมื่อชักกระบี่ยาวออก ดรุณีชุดขาวกลับสืบเท้าเข้าหาหนึ่งก้าว ร้องว่า "ท่านมีความกล้าหาญ ก็ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ"

เชาฮุ้นคี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มองดูใบหน้าที่เชิดขึ้นของนาง ต้องบังเกิดความรักยากตัดรอน ร้องว่า *"แล้วกันไปเถอะ"*

วกกระบี่วูบ แทงใส่ตำแหน่งหัวใจของตัวเอง ดรุณีชุดขาวพลันชักกระบี่ควงแขนปัดป่าย เสียงตังคราหนึ่ง กระบี่สองเล่มปะทะกันประกายไฟหลายจุดแลบกระจาย

เชาฮุ้นคี้กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "ท่านเมื่อไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ในสายตา ไยต้องปล่อยให้ข้าพเจ้าเจ็บช้ำขมขื่นมากความ?"

ดรุณีชุดขาวสอดกระบี่คืนฝักช้าๆ กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านก็ทราบเป็นบิดายกข้าพเจ้าแก่มัน ไหนเลยเป็นการตัดสินใจของข้าพเจ้าเอง?"

เชาฮุ้นคี้เลิกคิ้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายินยอมติดตามท่านร่อนเร่ไปสุดขอบฟ้า อยู่ร่วมกันในป่าเขาลึกล้ำกลางเกาะร้าง ท่านไฉนไม่ยินยอม?"

ดรุณีชุดขาวทอดถอนใจกล่าวว่า "ซือกอ ข้าพเจ้าล่วงรู้ความรักที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิใช่คนโง่งม ไหนเลยไม่รำลึกถึงคุณความดีของท่าน แต่ท่านรับตำแหน่งเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือเราแล้ว หากกระทำเรื่องเช่นนั้น ชื่อเสียงของสำนักมังกรฟ้าย่อยยับอัปรา ไหนเลยแบกหน้าในยุทธจักรได้?"

เชาฮุ้นคี้ร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้ายินยอมแหลกลาญเป็นผุยผงเพื่อท่าน ต่อให้ฟ้าถล่มทลายก็ไม่สนใจ แยแสไยกันกับตำแหน่งเจ้าสำนัก?"

ดรุณีชุดขาวยิ้มเล็กน้อย เกาะกุมมือมันเบาๆ กล่าวว่า "ซือกอข้าพเจ้าจึงไม่ชมชอบนิสัยที่วู่วามปานเปลวเพลิง ไม่คำนึงถึงทุกสิ่งของท่าน"

เชาฮุ้นคี้ถูกนางกล่าวเช่นนี้ไม่อาจอาละวาดได้ ทอดถอนใจกล่าวว่า "แล้วท่านไฉนถือของเล่นที่มันมอบให้เป็นเช่นของวิเศษ?"

"ผู้ใดบอกว่าเป็นมันมอบให้? ข้าพเจ้าไหนเลยเคยเห็นมันมาก่อน?"

"เฮอะ ของเล่นมีค่าเช่นนี้ ยังมีผู้ใดถือเป็นอาวุธลับจริงๆ บนพู่กันมิใช่สลักชื่อของมันหรอกหรือ? หากมิใช่มัน เป็นผู้ใดให้แก่ท่าน?"

ดรุณีชุดขาวกล่าวอย่างแง่งอนว่า "ท่านเมื่อเอาแต่หวาดระแวง ก็อย่าได้สนทนากับข้าพเจ้า" พลางกระโดดปราดถึงข้างม้าสีเทาทะยานขึ้นบนหลังม้า กระตุ้นบังเหียนควบม้าพุ่งจากแหล่ง

เชาฮุ้นคี้รีบขึ้นม้าติดตามไป ใช้รองเท้าหนังกระทุ้งท้องม้าติดต่อกันชั่วขณะก็ตามทัน โน้มตัวยื่นมือขวาเหนี่ยวบังเหียนม้าสีเทาไว้ ร้องว่า "ซือม่วย ฟังข้าพเจ้ากล่าว"

ดรุณีชุดขาวยกแส้ม้าหวดใส่มือมัน กล่าวว่า "ปล่อยมือ ถูกผู้อื่นพบเห็นเข้า นับเป็นลักษณะใด?"

เชาฮุ้นคี้กลับไม่ปล่อยมือ เสียงฉาดคราหนึ่ง บนหลังมือปรากฏริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง ดรุณีชุดขาวไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า "ท่านไยต้องตอแยข้าพเจ้าอีก?"

"เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านฟาดโบยอีกเถอะ"

ดรุณีชุดขาวแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเมื่อยมือฟาดโบยไม่ออกแล้ว"

เชาฮุ้นคี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้านวดให้แก่ท่าน" พลางยื่นมือฉุดแขนนาง ดรุณีชุดขาวหวดแส้ลงยังศีรษะ คราครั้งนี้เชาฮุ้นคี้เบี่ยง

ศีรษะหลบเลี่ยง ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไฉนไม่เมื่อยมืออีก?”

ดรุณีชุดขาวปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเรียกท่านอย่าได้กระทบถูกข้าพเจ้า”

เชาฮุ้นคี้ยิ้มประจบกล่าวว่า “ตกลง อย่างนั้นท่านบอกมาว่าพ่กันทองนี้ที่แท้ได้จากที่ใด?”

ดรุณีชุดขาวยิ้มพลางกล่าวว่า “เป็นชายในดวงใจของข้าพเจ้ามอบให้ ไม่ใช่มันมอบให้ หรือเป็นท่านมอบแก่ข้าพเจ้า?”

เชาฮุ้นคี้บังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ เลือดลมระอุประดัง คิดอาละวาดอีกครา แต่เห็นนางยิ้มพริ้งพรายดั่งบุปผา ริมฝีปากแดงเต้นระริก เผยเห็นฟันขาวราวหินหยก เพลิงโทสะถึงกับมอดสลายลง

ดรุณีชุดขาวถลึงตาใส่มัน ถอนใจเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ซือกอ ข้าพเจ้าได้รับการเกื้อกูลจากท่านตั้งแต่เล็ก ท่านดีต่อข้าพเจ้า ยิ่งกว่ากอกอร่วมสายเลือด ข้าพเจ้ามิใช่คนไม่มีหัวใจ ไหนเลยมิคิดตอบแทน? อย่าว่าแต่พวกเรา... เพียงแต่ตอนนี้บิดาตายอย่างสยดสยอง สำนักมังกรฟ้าเราตกอยู่ในห้วงคับขันสำคัญ ท่านไฉนกลับไม่ยอมให้อภัยข้าพเจ้า?”

เชาฮุ้นคี้งงงันวูบ ไม่มีคำพูดจะกล่าว โบกมือซ้ายกล่าวว่า “ท่านกล่าวถูกเสมอ ข้าพเจ้ามักเป็นฝ่ายผิด ไปกันเถอะ”

ดรุณีชุดขาวแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า “ช้าก่อน”

ล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง ซับหยาดเหงื่อบนหน้าผากมัน กล่าวว่า “กลางดินแดนหิมะ หลั่งเหงื่อไม่ปาดเช็ด ระวังจะเป็นหวัด”

เชาฮุ้นคี้วาบหวามดื่มด่ำ สบอารมณ์อย่างบอกไม่ถูก โทสะอัดอกมลายเป็นอากาศธาตุ หวดแส้ใส่ตะโพกม้าสีเทาของดรุณีชุดขาวเบาๆ สองคนสองม้าควบขับเคียงคู่ไป

ดรุณีชุดขาวเรียกว่า**ฉั้งแชบุ้น** มาตรแม้นยังเยาว์วัย แต่นับว่ามีชื่อเสียงที่นอกกำแพงใหญ่ เนื่องเพราะนางรูปโฉมงามสะคราญมีนิสัยประเปรียว บู๊ลิ้มแคว้นเลี่ยวตังจึงตั้งฉายานางเป็น**กิ้มม้อเตียว** *(หนูเตียวขน*

แพร) หนูเตียวโลดละลิ่วบนพื้นหิมะดุจเหินบิน ทั้งฉลาดเฉลียว คำ **'ขนแพร'** ย่อมเปรียบเปรยความงามของนาง

บิดาของนางคือ เจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือรุ่นก่อนนาม**ฉั้งกุยล้ง*** *(คืนกสิกร)*

ฉั้งกุยล้งเพิ่งถึงแก่กรรมไม่นาน ดังนั้นฉั้งแชบุ้นจึงอยู่ในเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์

ทั้งสองควบม้าชั่วขณะ ก็ติดตามสะท้านฟ้าทักษิณ มือเจ็ดดาวจิวฮุ้นเอี้ยง ทั้งสามทัน มือเจ็ดดาวเหลียวมองเชาฮุ้นคี้แวบหนึ่งถามว่า "ไปนานปานนี้ พบเห็นอันใด?"

เชาฮุ้นคี้หน้าแดงวูบ กล่าวว่า "ไม่มีใด" สองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าห้อตะบึงไป

เดินทางอีกหลายลี้ ภูมิประเทศสูงชันขึ้น หิมะสุมแน่นหนา ทั้งสี่ไม่กล้าเร่งม้า ได้แต่ผ่อนคลายบังเหียนควบเหยาะย่างไปช้าๆ พออ้อมหุบเขาสองแห่ง ทางภูเขายิ่งสูงชันอันตราย

พลันได้ยินเสียงม้าร้องดังจากทางซ้ายมือ เชาฮุ้นคี้ใช้เท้าขวาสะกิดโกลนม้าพุ่งเฉียงๆ ออกไป ทิ้งตัวลงที่หลังต้นสนใหญ่ต้นหนึ่ง ซุกซ่อนร่องรอยไว้ก่อนค่อยกวาดตาไปเบื้องหน้า เห็นใต้ต้นไม้ริมเนินเขาหลายต้นผูกม้าห้าตัว บนพื้นหิมะปรากฏรอยเท้ามนุษย์แถวหนึ่งทอดตรงขึ้นเขา

เชาฮุ้นคี้ร้องว่า "ซือเจ็กทั้งสอง โจรน้อยหลบหนีขึ้นเขาแล้ว พวกเรารีบตาม"

สะท้านฟ้าทักษิณมีนิสัยรอบคอบ กล่าวว่า "ฝ่ายตรงข้ามหากจงใจชักนำพวกเรามายังที่นี้ น่ากลัววางกับดักอยู่บนภูเขา"

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า "ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังมังกร ก็ขอบุกบั่นสักครา"

---

* *ฉั้งกุยล้งเป็นชู้รักของน้ำลั้ง ผู้เป็นภรรยาของพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ รายละเอียดปรากฏอยู่ในเรื่องจิ้งจอกอหังการ*

สะท้านฟ้าทักษิณได้ยินมันกล่าวอย่างวู่วาม รู้สึกไม่พอใจกล่าวกับมือเจ็ดดาวว่า "ง้วนซือเฮีย ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

มือเจ็ดดาวไม่ทันตอบคำ ฉั้งแชบุ้นชิงกล่าวว่า "มีสะท้านฟ้าทักษิณฮึงซือเจ็กอยู่ที่นี้ ต่อให้เป็นกับดักร้ายกาจกว่านี้ก็มิต้องกลัว"

สะท้านฟ้าทักษิณยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ดูจากท่าทีพวกมันแสดงว่าเดินทางอย่างรีบร้อน มิคล้ายวางกับดักไว้ เยี่ยงนี้เถอะ" ชี้มือไปทางขวา กล่าวสืบต่อ "พวกเราอ้อมทางขึ้นเขา วกกลับมาจู่โจมโดยที่พวกมันไม่ทันระวัง"

เชาฮุ้นคี้ร้องว่า "อุบายอันประเสริฐ"

สะท้านฟ้าทักษิณทั้งหลายลงจากหลังม้า ผูกม้ากับใต้ต้นสนใหญ่ ตลบชายเสื้อยาวด้านล่างขึ้นผูกกับหว่างเอว ทุ่มเทวิชาตัวเบากระโดดโลดแล่นขึ้นเขาทางขวามือ

ละแวกนี้ปรากฏไม้ป่ารกครึ้ม หินผาระเกะระกะไม่สะดวกกับการเดินเหิน แต่เพิ่มเครื่องกำบังไม่ถูกศัตรูพบเห็น คนทั้งห้าตอนแรกทยอยขึ้นไปทีละคน เวลาพอนานเข้าเริ่มแบ่งแยกความเหลื่อมล้ำต่ำสูงของฝีมือ

สะท้านฟ้าทักษิณและมือเจ็ดดาวเคียงบ่าเคียงไหล่นำหน้า เชาฮุ้นคี้ล้าหลังวาเศษ ฉั้งแชบุ้นและจิวฮุ้นเอี้ยงอยู่หลังอีกหลายวา เชาฮุ้นคี้ครุ่นคิดขึ้น *'ฮึงซือเจ็กเป็นเจ้าสำนักฝ่ายใต้ฉายาสะท้านฟ้าทักษิณ ไม่ทราบวิชาฝีมือของฝ่ายใต้มันกับฝ่ายเหนือเรา ที่แท้ผู้ใดสูงผู้ใดต่ำ วันนี้ต้องขอรับทราบดู'* ดังนั้นเกร็งลมปราณเร่งฝีเท้า พลันชิงล้ำหน้าสะท้านฟ้าทักษิณทั้งสองไป ได้ยินสะท้านฟ้าทักษิณชมเชยว่า "เชาซี่เฮียมีฝีมือยอดเยี่ยม นับเป็นวีรบุรุษกำเนิดจากยุวชนจริงๆ"

เชาฮุ้นคี้เกรงว่ามันติดตามทัน ไม่กล้าเหลียวหน้าไป เพียงกล่าวว่า "ซือเจ็กโปรดชี้แนะให้มากไว้"

ปากกล่าววาจา ฝีเท้าไม่หยุดยั้งชะงัก วิ่งตะบึงชั่วขณะคล้ายได้ยิน

เสียงฝีเท้า พอเหลียวหน้าไปถึงกับใจหายวูบ ที่แท้สะท้านฟ้าทักษิณและมือเจ็ดดาวอยู่ด้านหลังไม่ไกล รีบเร่งฝีเท้าพุ่งโถมไปหลายวา

สะท้านฟ้าทักษิณยิ้มเล็กน้อย ติดตามหลังอย่างเนิบนาบ บนภูเขาหิมะสุมหนากว่าเดิม เส้นทางทอดคดเคี้ยว ย่อมเดินเหินยากเย็น เพียงชั่วธูปไหม้ครึ่งดอก เชาฮุ้นคี้ค่อยๆ เชื่องช้าลง พลันรู้สึกร้อนวูบที่ต้นคอคล้ายมีคนพ่นลมหายใจใส่ ขณะจะเหลียวหน้ามองไหล่ขวาพลันถูกตบเบาๆ ได้ยินสะท้านฟ้าทักษิณกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า *"เด็กน้อย เร่งฝีเท้าเข้า"*

เชาฮุ้นคี้ใจหายวาบ เกร็งกำลังพุ่งโถมไปเบื้องหน้า การถาโถมครั้งนี้แม้สลัดสะท้านฟ้าทักษิณทั้งสองล้าหลังสิบกว่าวา แต่จิตใจก็สับสน ลมหายใจหนักหน่วง หน้าผากมีเหงื่อซึม มันยกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ฉั้งแชบุ้นซับเหงื่อให้กับมัน มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ ได้ยินเสียงเหยียบย่ำหิมะทางด้านหลัง สะท้านฟ้าทักษิณทั้งสองติดตามมาอีกครา

สะท้านฟ้าทักษิณเห็นเชาฮุ้นคี้หนึ่งโถมหนึ่งเชื่องช้า ทราบว่าวิชาตัวเบาของมันเป็นรองตนเอง เพียงแต่มือเจ็ดดาวเร่งรุดเคียงบ่าเคียงไหล่ตลอดเวลา ตนเองวิ่งเร็วมันก็เร่งเร็ว ตนเองวิ่งช้าลง มันก็ผ่อนช้าตาม ดูท่าไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ต้องครุ่นคิดขึ้น *'พวกท่านสองซือเจ็กหลานศิษย์ วันนี้คิดทดสอบเราผู้เฒ่า'* ดังนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่งทุ่มเทตัวเบาที่คร่ำเคร่งฝึกปรือมาหลายสิบปีพลิ้วผ่านเนินเขาหิมะที่ลื่นไถลไป

สำนักมังกรฟ้าก่อตั้งเมื่อราชวงศ์แมนจูเมื่อถึงรัชกาลคังฮีฮ่องเต้ ศิษย์ทั้งสองของเจ้าสำนักไม่ลงรอยกัน เจ้าสำนักพอถึงแก่กรรมก็แบ่งเป็นฝ่ายเหนือและใต้ ฝ่ายใต้มีปมเด่นที่ปราดเปรียวดุร้าย ฝ่ายเหนือเน้นหนักที่หนักแน่นดุดัน วิชาฝีมือของทั้งสอง หน่วยมาจากต้นตอเดียวกัน ตอนใต้อาจมีข้อแตกต่างอยู่บ้าง วิชาตัวเบาขึ้นเขาถือเป็นปมเด่นของฝ่ายใต้ สะท้านฟ้าทักษิณแม้ร่างอ้วนเตี้ย พอใช้วิชาประจำสำนักออก กลับแคล่วคล่องดั่งลิงค่าง ชั่วพริบตาก็ล้ำหน้าเชาฮุ้นคี้

ไปลี้เศษ มือเจ็ดดาวกลับเคียงบ่าเคียงไหล่กับมันตลอดเวลา สะท้านฟ้าทักษิณเร่งเร็วขึ้นหลายครั้ง คิดสลัดจากมัน แต่ทุกครั้งเพียงล้ำหน้าได้ไม่กี่วา มือเจ็ดดาวก็ไล่ติดตามมา

เห็นห่างจากยอดเขาเพียงสองสามลี้ สะท้านฟ้าทักษิณยิ้มพลางกล่าวว่า "ง้วนซือเฮีย พวกเราประลองฝีเท้า ดูว่าผู้ใดถึงยอดเขาก่อน?"

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า "เราไหนเลยตามฮึงซือเฮียทันได้?" สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า "ไม่ต้องเกรงใจแล้ว"

คำพูดเปล่งจากปาก พุ่งโถมขึ้นไปดุจเกาทัณฑ์ อึดใจเดียวห่างจากบนยอดเขาไม่กี่วา พอเหลียวหน้ามอง เห็นมือเจ็ดดาวอยู่ด้านหลังตนเองวาเศษจึงเกร็งลมปราณคิดโถมขึ้นไป มือเจ็ดดาวพลันกระโดดปราดขึ้น ทิ้งตัวลงที่ข้างกายมัน กล่าวเบาๆ "ทางด้านนั้นมีคน"

พลางชี้มือไปยังพุ่มไม้ซ้ายมือของยอดเขา สะท้านฟ้าทักษิณใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น 'คนผู้นี้มีตัวเบาเหนือล้ำกว่าเรา' เห็นมันงอตัวก้มศีรษะ ย่องฝีเท้าเดินไปยังพุ่มไม้ จึงตามติดอยู่ด้านหลัง

ทั้งสองเดินถึงหลังต้นไม้ ซ่อนตัวอยู่หลังหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ชะโงกศีรษะมองออกไป เห็นเบื้องหน้าปรากฏประกายอาวุธแปลบปลาบชุมนุมด้วยผู้คนห้าคน สามคนถืออาวุธแยกย้ายเฝ้าเส้นทางสามสาย แสดงว่ากริ่งเกรงผู้คนบุกรุกเข้ามา อีกสองคนหนึ่งสะบัดจอบเหล็กกล้า หนึ่งกวัดแกว่งพลั่วเหล็ก ขุดคุ้ยที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กลับลงมืออย่างรีบร้อน แขนทั้งสี่ข้างเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวเบาๆ ว่า "คนทั้งสองเป็นพ่อลูกแซ่เทาแห่งห้วยอิ้มเบ๊ชวงจริงๆ อีกสามคนเป็นใคร?"

มือเจ็ดดาวกล่าวเบาๆ ว่า "เป็นหัวหน้าโจรของห้วยอิ้มเบ๊ชวงล้วนเป็นชนชั้นตึงมือ"

"อืมม์ พอดีห้าต่อห้า"

"ฮึงซือเฮีย เราท่านและฮุ้นคี้ย่อมไม่หวั่นวิตก แต่ฮุ้นเอี้ยงและแซบุ้นอ่อนด้อยไปแล้ว สมควรลอบจู่โจม กำจัดศัตรูคนสองคนที่หลงเหลือค่อยจัดการง่ายเข้า"

สะท้านฟ้าทักษิณขมวดคิ้วกล่าวว่า "เรื่องราวหากแพร่สะพัดเข้าสู่ยุทธจักร บอกว่าสำนักมังกรฟ้าเราลงมือลอบประทษร้าย ไยมิใช่ถกจอมยุทธ์ทั้งแผ่นดินหัวร่อเยาะ?"

มือเจ็ดดาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า *"เพื่อล้างแค้นให้กับฉั่งซือเฮีย ต้องตัดรากถอนโคน ไม่ละเว้นแม้สักคนเดียว พวกเราเองไม่บอกย่อมไม่มีผู้ใดล่วงรู้"*

"สองพ่อลูกแซ่เทายากจัดการปานนี้จริงๆ?"

มือเจ็ดดาวผงกศีรษะ ชั่วครู่จึงกล่าว *"หากสู้กันตัวต่อตัว ผู้น้องไม่มีความมั่นใจได้ชัย"*

สะท้านฟ้าทักษิณทราบว่านับแต่ฉั่งกุยล้งถึงแก่กรรม มือเจ็ดดาวนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือ ฟังว่าระหว่างที่ฉั่งกุยล้งมีชีวิตยังกริ่งเกรงมันสามส่วน เมื่อครู่ประลองตัวเบาขึ้นเขา มันคล้ายมีเจตนาอ่อนข้อจึงไม่แพ้ไม่ชนะ หากทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เกรงว่าตนเองต้องพ่ายแพ้ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า "ผู้น้องเป็นแขก ย่อมให้งัวนซือเฮียสั่งการ" มือเจ็ดดาวลอบแค่นเสียง ครุ่นคิดขึ้น *'ท่านคิดเป็นผู้กล้า เราจะเป็นคนต่ำช้าเอง'* ดังนั้นไม่กล่าวกระไร ยามนี้เชาฮุ้นคี้ก็เร่งรุดถึงชั่วครู่ให้หลัง จิวฮุ้นเอี้ยง ฉั่งแซบุ้นทั้งสองก็ทยอยมาถึง

มือเจ็ดดาวกล่าวเบาๆ ว่า "ฮึงซือเฮีย ฮุ้นคี้ และเราซัดเหล็กเหลี่ยมพิษจัดการกับคนดูลาดเลาทั้งสาม ค่อยกลุ้มจู่โจมสองพ่อลูกแซ่เทารอจนพวกเราลงมือ ฮุ้นเอี้ยงและแซบุ้นค่อยสะอึกเข้าสมทบ"

คนทั้งสี่พอฟัง จึงย่องฝีเท้าก้มกายลง เคลื่อนเข้าใกล้ช้าๆ ฉั่งแซบุ้นตามติดอยู่ด้านหลังมือเจ็ดดาว เรียกเบาๆ *"งัวนซือเจ็ก"*

มือเจ็ดดาวชะงักเท้าลงถามว่า "เรื่องอันใด?"

ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า *"สองพ่อลูกแซ่เทาให้จับเป็น"*

มือเจ็ดดาวเหลือกตาขึ้น กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า "เจ้ายังคิดปกป้องเจ้าโจรน้อยเทาจื้ออัน?"

ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามิใช่มัน"

มือเจ็ดดาวหน้าเขียวคล้ำ ดึงเกาทัณฑ์ขนนกที่เสียบอยู่บนสายรัดเอวออกมา ส่งไปในมือนาง กล่าวว่า "เจ้าลองเปรียบเทียบเอง นี่เป็นลูกเกาทัณฑ์ที่เมื่อครู่โจรน้อยนั้นใช้ยิงห่านป่า"

ฉั้งแชบุ้นรับเกาทัณฑ์ขนนกมา มองเพียงแวบเดียว ถึงกับสองมือสั่นสะท้าน เชาฮุ้นคี้อยู่ข้างกายนาง มองดูนางมากกว่ามองดูศัตรู พอเห็นสีหน้าท่าทีของนางนี้ ถึงกับทั้งยินดีทั้งเดือดดาล ที่ยินดีคือเทาจื้ออันคงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ ที่เดือดดาลคือเห็นนางรักผูกพันต่อโจรน้อยนั้นอย่างลึกล้ำ มันมีนิสัยวู่วาม ยิ่งคิดยิ่งขุ่นเคือง ขณะจะกล่าวแดกดัน มือเจ็ดดาวพลันตบไหล่มัน ชี้มือไปยังกลางหลังของคนดูลาดเลาทางทิศตะวันออก

ยามนี้ฉั้งแชบุ้นและจิวฮุ้นเอี้ยงล้วนหมอบร่างลง ไม่คืบหน้าต่อไป มือเจ็ดดาว สะท้านฟ้าทักษิณ เชาฮุ้นคี้ทั้งสามพากันหมายตาศัตรูผู้หนึ่ง ในมือล้วนกำเหล็กเหลี่ยมพิษสามตัว ย่องฝีเท้าเข้าใกล้

เหล็กเหลี่ยมพิษเป็นอาวุธลับประจำสำนักมังกรฟ้า ยามซัดออกทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ มิหนำซ้ำมีพิษร้ายแรง ถูกซัดทำร้ายสามชั่วยามต้องตาย ชาวยุทธจักรจึงตั้งชื่อเป็น**ตุยเมี่ยตั๊กเล้งจุย** *(เหล็กเหลี่ยมมังกรพิษทวงชีวิต)*

เชาฮุ้นคี้ครุ่นคิดขึ้น *'ซือเจ็กให้เราซัดใส่ผู้คนทิศตะวันออก เรากลับจะใช้เหล็กเหลี่ยมพิษปลิดชีวิตเจ้าโจรน้อยเทาจื้ออัน ทั้งสามารถล้างแค้นของสำนักอาจารย์ ทั้งกำจัดก้างขวางคอ หากรอสักครู่คร่ากุมมันทั้งเป็น วิกาลยาวนานฝันมากหลาย ไม่ทราบซือม่วยมีความคิดอย่างไรอีก'* พอตกลงใจ ยิ่งคืบคลานเข้าใกล้ เห็นห่างจากศัตรูไม่ถึงห้าสิบก้าว จึงหมอบฟุบลง เพ่งมองเงาหลังที่ขยับขึ้นลงของเทาจื้ออัน เพียงรอมือเจ็ดดาว

โบกมือส่งรหัสสัญญาณ เหล็กเหลี่ยมทั้งสามตัวจะซัดพุ่งออกในบัดดล

เสียงเช้งพลันดัง จอบเหล็กกล้าในมือเทาจื้ออันกระทบถูกโลหะที่ฝังอยู่ในดินชนิดหนึ่ง มือเจ็ดดาวยกมือซ้ายขึ้น ขณะจะทิ้งลง พลันได้ยินเสียงซี่ซี่ติดต่อกัน ในพื้นหิมะข้างเคียง ปรากฏอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดซัดพุ่งออก แยกย้ายจู่โจมใส่เทาจื้ออันและพวกทั้งห้า

อาวุธลับเหล่านี้ชำแรกขึ้นจากใต้ดินอย่างกะทันหัน ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า นับว่าพิสดารสุดคาดคิด สองพ่อลูกแซ่เทามีฝีมือสูงเยี่ยม อาวุธลับแม้ซัดออกในระยะใกล้จู่โจมอย่างไม่คาดหมาย ยังมีสายตาหลักแหลมฝีมือว่องไว ยกจอบและพลั่วกระแทกอาวุธลับร่วงหล่น

ผู้คนที่ดูลาดเลาสามคน คนหนึ่งหงายร่างกลิ้งตัวในคู เกาทัณฑ์แขนเสื้อสองดอกแยกย้ายพุ่งผ่านศีรษะก้านคอ มีชีวิตรอดอย่างหวุดหวิด ที่หลงเหลือสองคนไม่ทันแค่นเสียงครวญคราง หนึ่งต้องลูกดอกเหล็กกล้า หนึ่งถูกมีดบินซัดใส่กลางหลัง ล้มคว่ำแน่นิ่งอยู่กลางพื้นหิมะ

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันนี้ นอกจากเหนือความคาดหมายสองพ่อลูกแซ่เทา มือเจ็ดดาวและพวกก็แตกตื่นตะลึงลาน บิดาของเทาจื้ออันฉายา**ติ่งกวนตัง** *(สยบกวนตัง)* **เทาแป๊ะส่วย** *(ร้อยปี)* แผดด่าว่า **"ชนชั้นมุสิก บังอาจลอบประทุษร้าย"**

เสียงร้องครานี้คล้ายอสนีบาตยามแล้งทรงอำนาจยิ่ง เห็นพื้นหิมะข้างเคียงปรากฏประกายดาบวูบขึ้น ผู้คนสี่คนทะยานขึ้นจากใต้พื้นดิน

ที่แท้คนทั้งสี่นี้ราบแต่แรกว่า สองพ่อลูกแซ่เทาจะมายังที่นี้ ดังนั้นขุดหลุมใต้พื้นหิมะ ซุ่มรออยู่หลายวัน บนหลุมใช้กิ่งไม้ปิดคลุมหิมะขาวกลบบดบัง เพียงเว้นรูเล็กๆ หลายรูถ่ายเทอากาศ บุคคลอื่นไหนเลยล่วงรู้?

สองพ่อลูกแซ่เทาเหวี่ยงพลั่วจอบทิ้ง ล้วงอาวุธจากข้างกาย ที่เทาแป๊ะส่วยใช้เป็นแส้เหล็กกล้าหนักสิบหกชั่งเส้นหนึ่ง เทาจื้ออันใช้ดาบ**เบ๊แจ่จู้** *(หัวหน้าโจรแซ่เบ๊)* ที่กลิ้งตัวลงในคู กริ่งเกรงศัตรูทำร้าย ซ้ำเติม

กลิ้งตัวในคูหลายทอดค่อยกระโดดปราดขึ้น ในมือความจริงถือลูกตุ้มร้อยสายโซ่คู่หนึ่ง

พอเหลียวดูศัตรู เห็นคนนำหน้าร่างผอมซูบผิวกายดำมะเมื่อมจดจำออกว่าเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงเปียเก๊กแห่งกรุงปักกิ่งนาม**ฮิ้มง้วนเฮี่ยง** คนผู้นี้จัดเจนเพลงดาบพสุธา ค่ายโจรห้วยอิ้มเบ๊ชวงเคยปล้นสินค้าคุ้มกันรายใหญ่รายหนึ่งของมัน จวบจนบัดนี้**ฮิ้มง้วนเฮี่ยง**ยังไม่สามารถติดตามกลับคืน ดังนั้นทั้งสองฝ่ายเพาะอริบาดหมางกันอีกผู้หนึ่งเป็นสตรีอายุสามสิบสองสามสิบสามปี เบ๊แจ่จู้จดจำออกว่านางคือ **ซังตอ** *(ดาบคู่)* **แต้ซาเนี้ย** สามีของนางความจริงเป็นเปาเปียวสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง ระหว่างที่ห้วยอิ้มเบ๊ชวงปล้นชิงสินค้า สามีของนางถูกทำร้ายเสียชีวิต นอกจากนี้เป็นหลวงจีนอ้วนใหญ่รูปหนึ่งมือถือดาบพระผู้หนึ่งเป็นชายฉกรรจ์หน้าสีม่วงถือไม้เท้าเหล็กคู่หนึ่ง ล้วนไม่รู้จักมาก่อนคาดว่าเป็นผู้ช่วยที่สำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงส่งมา ซุ่มซ่อนอยู่ที่นี้รอวันล้างแค้น

เทาแป๊ะส่วยตวาดว่า “เราเข้าใจว่าเป็นผู้ใด ที่แท้เป็นทหารพ่ายแพ้ในเงื้อมมือเล่าฮู นอกจากชนชั้นมุสิกแซ่ฮิ้ม ในยุทธจักรความจริงไม่มีผู้ใดประพฤติต่ำช้าเช่นนี้ได้”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกล่าวเสียงแหลมเล็กว่า “**เทาแจ่จู้** *(หัวหน้าโจรแซ่เทา)* เราขอแนะนำต่อท่าน ท่านนี้เป็น**แจ๋ตี่ได้ซือ**แห่งวัดแป๊ะหวยยี่ มณฑลชานตุง ท่านนี้คือราชองครักษ์ชั้นที่หนึ่งในนครหลวง**เล้างง้วนเฮาะ**เล้าตั่วนั้ง เป็นซือเฮียร่วมสำนักเรา พวกท่านสนิทสนมให้มากไว้”

เทาแป๊ะส่วยรูปกายกำยำ เสียงดังปานฟ้าร้อง หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกลับตรงกันข้าม คนหนึ่งแกร่งกร้าว คนหนึ่งหยุ่นเยียบ ทั้งสองคล้ายเป็นคู่อริมาแต่กำเนิดก็มิปาน ยามนั้นเทาแป๊ะส่วยกล่าวว่า “เด็กร้ายกาจ บุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ พวกเราสนิทสนมในเชิงอาวุธกัน”

หวดแส้เหล็กกล้าใส่อากาศดังหวีดหวือ แสดงเห็นถึงกำลังแขน

น่าตระหนก

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า "เราเป็นทหารพ่ายแพ้ในเงื้อมมือเทาแจ่จู้ ไม่กล้าประมือกับท่าน เพียงคิดขอของสิ่งหนึ่ง"

เทาแป๊ะส่วยถามว่าของอันใด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงชี้มือไปยังหลุมดินที่สองพ่อลูกแซ่เทาขุดคุ้ยกล่าวว่า "เป็นของนี้"

เทาแป๊ะส่วยลูบเคราขาวดอกเลาใต้คาง ไม่กล่าวมากความ หวดแส้เหล็กกล้าใส่อย่างหักโหม หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงถลันหลบหลีกร้องว่า "อย่าเพิ่งลงมือ"

เทาแป๊ะส่วยตวาดว่า "ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

"เรารออยู่ที่นี้สามวันสามคืนเพื่อรอเทาแจ่จู้โดยเฉพาะ หากมิใช่เห็นแก่หน้าพวกท่านสองพ่อลูก คงหยิบฉวยสิ่งของไปแต่แรกของนี้ความจริงเป็นของสำนักมังกรฟ้า ตอนนี้เปลี่ยนมือเป็นของสำนักคุ้มกันภัยเรามิเห็นจะไม่ได้"

เทาจื้ออันสอดคำขึ้น "ฮิ้มเปียเท้ากล่าวอย่างโอ่อ่านัก บน**เซาะซัว** *(ภูเขาหิมะ)* สุมหิมะน้ำแข็งเป็นพันลี้ พวกท่านหากล่วงรู้ที่ซ่อนแต่แรกไยไม่หยิบฉวยไปก่อน?"

แต้ซาเนี้ยต้องการล้างแค้นแทนสามี ดังนั้นร้องว่า "กล่าวมากความอันใด ลงมือเถอะ" ไม่ทันขาดคำ ซัดมีดบินสามเล่มพุ่งขวับขวับใส่เบ๊แจ่จู้

เบ๊แจ่จู้ตวัดลูกตุ้มทั้งคู่บนสายโซ่ ปัดกระแทกมีดบินสองเล่มร่วงหล่น เห็นมีดบินเล่มที่สามซัดพุ่งมายังทรวงอกอย่างเร่งร้อน จึงขวางสายโซ่อยู่เหนืออกพอดีต้านมีดบินไว้ จากนั้นหดลูกตุ้มข้างซ้าย หวดลูกตุ้มข้างขวาออก แต้ซาเนี้ยมีท่าร่างปราดเปรียว ย่อตัวก้มศีรษะควงดาบคู่ด้วยท่า**ซ้วงฮวงเล็ก** *(ท่วงท่าลมหวน)* โถมจู่โจมเบ๊แจ่จู้พุ่งลูกตุ้มข้างซ้ายออก

สลายกระบวนท่านี้

คนทั้งสองพอประมือ แจ๋ตี่ไต้ซือก็ควงดาบพระจู่โจมใส่เทาแป๊ะส่วย สยบกวนตังเทาแป๊ะส่วยไม่หลบหลีก กลับดาหน้าเข้าหาแส้เหล็กกล้าฟาดขวาง ดาบแส้พอปะทะประกายไฟแลบกระจาย แจ๋ตี่ไต้ซือรู้สึกแขนชาวูบ คมดาบถูกหวดเป็นรอยบิ่นรอยหนึ่ง

ยามนั้นเทาจื้ออันร่ายรำดาบเข้าหาหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง คนทั้งหกแบ่งเป็นสามคู่ หักหาญผลาญชีวิตกันกลางพื้นหิมะ ราชองครักษ์วังหลวงเล้าง้วนเฮาะถือไม้เท้าคู่ คุมเชิงอยู่ด้านข้างเห็นแจ๋ตี่ไต้ซือมิใช่คู่มือเทาแป๊ะส่วย จึงร้องว่า “ไต้ซือถอยมา ให้เรารับมือสยบกวนตังเอง”

แจ๋ตี่ไต้ซือยังสู้พัวพันไม่ยอมเลิกรา เล้าง้วนเฮาะสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ใช้สะบักขวาชนใส่หัวไหล่แจ๋ตี่ไต้ซือ แจ๋ตี่ไต้ซือไม่สามารถยืนหยัดมั่น ถลาไปสามก้าว พลันรู้สึกมีประกายโลหะแหวกฝ่าอากาศ ดาบเล่มหนึ่งฟาดฟันใส่ศีรษะ รีบหดศีรษะหลบหลีก ที่แท้เทาจื้ออันฉกฉวยโอกาสฟันใส่มันดาบหนึ่ง แจ๋ตี่ไต้ซือยามแตกตื่นเดือดดาล เสือกดาบผนึกกำลังกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกลุ้มจู่โจมใส่เทาจื้ออัน

เล้าง้วนเฮาะมีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่าซือตี๋มากนัก เทาแป๊ะส่วยกวาดฟาดแส้เหล็กกล้า มันกลับต้านปะทะตรงๆ ยกไม้เท้าเหล็กขึ้น แส้เหล็กกล้าและไม้เท้าเหล็กพอปะทะ บังเกิดเสียงดังตังใหญ่

เล้าง้วนเฮาะกดไม้เท้าขวาลง หัวไม้เท้าตรึงแส้ศัตรูไว้ ไม้เท้าซ้ายครอบคลุมลงยังศีรษะ เทาแป๊ะส่วยพอหักหาญกับมันหลายกระบวนท่า ทราบว่าวันนี้เผชิญศัตรูเข้มแข็ง ดังนั้นปลุกปลอบสมาธิร่ายรำ**ลักฮะเปียงฮวบ** *(เพลงแส้หกบรรจบ)* ออก

เวลาพอนานเข้า เล้าง้วนเฮาะเริ่มมีเปรียบเล็กน้อย เทาแป๊ะส่วยรับมากกว่ารุก เทาจื้ออันอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ยิ่งเป็นสภาพคับขัน คาดว่าความหวังเพียงหนึ่งเดียวตอนนี้คือ เบ๊แจ่จู้รีบเร่งปลิดชีวิตแต้ซาเนี้ย

รับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงไป ตนเองก็มีโอกาสปลิดชีวิตแจ๋ตี่ไต้ซือได้

แต่แต้ซาเนี้ยสังเกตสถานการณ์ต่อสู้ออก ขอเพียงตนเองกัดฟันรับมือสองพ่อลูกแซ่เทาเป็นต้องจบชีวิต ดังนั้นเพียงรับมือถ่ายเดียว ดาบคู่ปิดป้องอย่างรัดกุม เบ๊แจ่จู้แม้กวัดแกว่งลูกตุ้มคู่ โหมรุกดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ยังไม่อาจทำร้ายนางได้

หักหาญอีกหลายสิบกระบวนท่า แต้ซาเนี้ยจะอย่างไรเป็นสตรีเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ ถดถอยไปด้านหลังตลอดเวลา เบ๊แจ่จู้สืบเท้าตามติด พลันเห็นดาบซ้ายของแต้ซาเนี้ยแฉลบวูบเผยช่องโหว่แห่งหนึ่งสร้างความลิงโลดยิ่ง สะอึกไปกระแทกลูกตุ้มลง ทันใดเท้าขวาเหยียบถูกอากาศธาตุ ร่างพลัดตกลงในหลุมดินซึ่งหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงและพวกซ่อนตัว

หลุมดินนี้ยังถูกหิมะกลบบดบังกว่าครึ่ง ระหว่างการต่อสู้ไม่ทันสังเกต แต้ซาเนี้ยจงใจชักนำมันไป มันพอพลัดตกลงในหลุมลอบร้องผิดท่า ขณะจะกระโดดลอยตัวขึ้น แต้ซาเนี้ยก็สะบัดดาบลง ถึงกับฟันไหล่ซ้ายมันขาดสะบั้น เบ๊แจ่จู้แผดร้องโหยหวน เจ็บปวดจนสิ้นสติไป แต้ซาเนี้ยซ้ำเติมอีกดาบหนึ่งสังหารมันตายคาหลุม

เทาจื้ออันได้ยินเสียงร้องของเบ๊แจ่จู้ ทราบว่าผิดท่า แต่ถูกหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงและแจ๋ตี่ไต้ซือพัวพันไว้ ได้แต่ป้องกันตัวไหนเลยปลีกเวลาไปช่วยคนได้

แต้ซาเนี้ยหอบหายใจหลายครา ยกมือตกแต่งผมเผ้าที่จอนหู ล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งโพกศีรษะ ร่ายรำดาบคู่เข้าช่วยเหลือเล้าง้วนเฮาะกลุ้มจู่โจมเทาแป๊ะส่วย

หากเทาแป๊ะส่วยอายุอ่อนกว่านี้ยี่สิบปี เล้าง้วนเฮาะก็ไม่ใช่คู่มือของมัน มันถือดีที่เรี่ยวแรงมหาศาลกระบวนท่าดุดัน ตอนนี้อายุมากเข้า พละกำลังเสื่อมถอย สู้กับเล้าง้วนเฮาะตัวต่อตัวก็มีสภาพคับขัน พอเพิ่มแต้ซาเนี้ยคอยก่อกวนอยู่ด้านข้างยิ่งคับขันจนร่อแร่ เล้าง้วนเฮาะ

พลันตวาดว่า **"อยู่!"** ใช้ออกด้วยท่า**เล้งเซี้ยงหงส์บู๊** *(หงส์ร่ายมังกรรำ)* ไม้เท้าคู่จู่โจมโดยพร้อมเพรียง

เทาแป๊ะส่วยควงแส้เข้าปิดป้อง เห็นแต้ซาเนี้ยวกดาบคู่จู่โจม อาวุธทั้งสองเล่มโดยพร้อมเพรียงเช่นกัน แส้เส้นเดียวของเทาแป๊ะส่วยไม่อาจปัดป่ายอาวุธสี่ชนิด พลันตวาดก้อง ตวัดเท้าซ้ายเตะแต้ซาเนี้ยตีลังกาไปทอดหนึ่ง แต่ชายโครงซ้ายถูกคมดาบนางกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง ชั่วพริบตาโลหิตจากปากแผลย้อมพื้นหิมะแดงฉานไปแถบหนึ่ง แต่ยังหาญสู้ไม่ถอย

เทาจื้ออันเห็นสถานการณ์คับขัน ทราบว่าในวันนี้มีแต่แพ้พ่าย ไม่มีทางชนะ ดังนั้นโหมจู่โจมสามดาบ ฉกฉวยโอกาสที่แจ๋ตี่ไต้ซือถอยกายไปสองก้าว พาตัวกระโดดไปด้านหลัง ร้องว่า "เอาเถอะ พวกเราพ่อลูกยอมพ่ายแพ้ พวกท่านต้องการของวิเศษหรือต้องการชีวิต?"

แต้ซาเนี้ยควงดาบรุกไล่เทาแป๊ะส่วย ร้องว่า *"ของวิเศษก็ต้องการ ชีวิตก็ต้องการ"*

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกลับมีความคิดเป็นอื่น เมื่อปีก่อนสินค้ารายใหญ่ของมันถูกปล้นชิง ชำระชดใช้จนสิ้นเนื้อประดาตัว คาดว่าหากฆ่ามันสองพ่อลูก มิสู้เรียกห้วยอิ้มเบ๊ชวงมอบเงินทองไถ่ชีวิต ดังนั้นร้องว่า "ทั้งหมดหยุดมือ เรามีคำพูดจะกล่าว"

เล้างัวนเฮาะนิสัยละเอียดลึกซึ้ง แต้ซาเนี้ยเชื่อฟังคำสั่งหัวหน้าสำนักตลอดมา พอฟังพากันกระโดดไปด้านข้าง แจ๋ตี่ไต้ซือเป็นหลวงจีนโง่งม ยังคงควงดาบพระเข้าหาเทาจื้ออัน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงต้องส่งเสียงอีกคราเรียกตัวมันกลับมา

เห็นเทาจื้ออันกระโดดลงในหลุม ตวัดจอบเหล็กกล้าขุดหลายคราจากนั้นเหวี่ยงจอบทิ้ง ประคองกล่องเหล็กยาวรีมีความยาวประมาณสองเชียะใบหนึ่ง กระโดดปราดขึ้นมา

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงทั้งหลาย มีสีหน้าลิงโลด เคลื่อนเข้า

ใกล้เทาจื้ออันหลายก้าว มือเจ็ดดาวกล่าวเบาๆ กับสะท้านฟ้าทักษิณว่า *"ฮึงซือเฮีย ท่านกับฮุ้นคี้ซัดเหล็กเหลี่ยมทำร้ายคน เราลงมือช่วงชิงของวิเศษ"*

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวเบาๆ ว่า *"ทำร้ายผู้คนฝ่ายใด?"*

มือเจ็ดดาวงอนิ้วช่วงกลางสามนิ้ว ยื่นนิ้วหัวแม่มือนิ้วก้อยออกทำเป็นเครื่องหมาย 'หก' หมายความให้ทำร้ายทั้งหกคน สะท้านฟ้าทักษิณผงกศีรษะ กำกระชับเหล็กเหลี่ยมพิษในมือ เมื่อชำเลืองไปยังเชาฮุ้นคี้ เห็นมันถลึงมองเทาจื้ออันแน่วนิ่ง คาดว่าในช่วงเวลานี้ สายตาของมันไม่ได้คลาดคลาจากคนผู้นี้มาก่อน เทาจื้ออันประคองกล่องเหล็กกล่าวเสียงกังวานว่า "วันนี้เราสองพ่อลูกหลงกล ของวิเศษบู๊ลิ้มนี้ย่อมต้องประคองมอบให้ เพียงแต่ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ คิดใคร่เรียนถาม"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงหยีตาลง ถามว่า **"เสียวแจ่จู้** *(หัวหน้าโจรคนเล็ก)* มีคำสั่งใด?"

"พวกท่านทราบได้อย่างไรว่า กล่องเหล็กนี้ซุกซ่อนอยู่ที่นี่และทราบได้อย่างไรว่าพวกเราจะมาขุดค้นในระหว่างนี้?"

"เสียวแจ่จู้ต้องการทราบ บอกต่อท่านก็ได้ วันที่**ฉั่งเล่าเจี๊ยมึ้ง** *(เจ้าสำนักเฒ่าแซ่ฉั่ง)* แห่งสำนักมังกรฟ้าแขวนกระบี่ถอนตัวจากยุทธจักรจัดงานเลี้ยงแขกเหรื่อญาติมิตร เสียวแจ่จู้เป็นเขยขวัญของตระกูลฉั่ง คงเข้าร่วมด้วยกระมัง?"

เทาจื้ออันผงกศีรษะ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงชี้มือไปยังเล้าง้วนเฮาะกล่าวสืบต่อ "วันนั้นซือเฮียเราก็เป็นแขกรับเชิญ เพียงแต่เสียวแจ่จู้ถือเป็นวีรบุรุษเยาว์วัย ไม่เห็นเล้าซือเฮียอยู่ในสายตา"

เทาจื้ออันแค่นหัวร่อกล่าวว่า **"งักแป๋** *(พ่อตา)* เราจัดงานเลี้ยงสหาย ที่แท้เชิญไส้ศึกมาด้วย"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงไม่มีโทสะ ยังคงกล่าวเสียงแหลมเล็ก "กล่าวรุนแรงไปแล้ว เล้าซือเฮียได้ยินกิตติศัพท์ของเสียวแจ่จู้มานานจึงให้ความสนใจเป็นพิเศษ วันนั้นทุกอิริยาบถของเสียวแจ่จู้หารอดพ้น

จากสายตาเล้าซือเฮียไม่”

เทาจื้ออันกล่าวว่า “ประเสริฐแท้ กล่องใบนี้สมควรมอบต่อ**เล้าตั่วนั้ง** *(ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่เล้า)* แล้ว” พลางยื่นเหยียดสองมือส่งกล่องเหล็กไป เล้างัวนเฮาะมีสีหน้าเป็นปรกติ ยื่นมือรับมา

เทาจื้ออันพลันเปิดแง้มริมกล่องเหล็กวบหนึ่ง เสียงเฟี้ยว เฟี้ยว เฟี้ยว สามครา ลูกเกาทัณฑ์สั้นสามดอกยิงออกจากภายในกล่องเหล็ก พุ่งใส่ทรวงอกเล้างัวนเฮาะ ทั้งสองห่างกันไม่ถึงสามเชียะ ยามฉุกละหุกไหนเลยหลบรอดได้?

เล้างัวนเฮาะอันร้ายกาจ มีฝีมือเหนือธรรมดาจริงๆ ยามคับขันฉุดลากแจ๋ตี่ไต้ซือมาต้านอยู่เบื้องหน้า ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน เกาทัณฑ์สั้นสองดอกปักตรึงใส่คอหอยแจ๋ตี่ไต้ซือโดยพร้อมเพรียง ขาดใจตายทันที ลูกเกาทัณฑ์สั้นดอกที่สามเบนเบี่ยงมาด้านข้าง ยิงใส่ไหล่ซ้ายหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงรับบาดเจ็บไม่น้อย

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้ เปรียบกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงทั้งหลายลอบประทุษร้ายทะยานขึ้นจากหลุม ยังพลิกแพลงพิสดารยิ่งกว่า ฉั้งแชบุ้นชมดูจนอุทานออกมา

เล้างัวนเฮาะพอได้ยินด้านหลังมีคน ไม่คำนึงถึงการลงมือต่อสองพ่อลูกแซ่เทา กระโดดปราดเข้าหาก้อนหิน กำบังส่วนหลังไว้ค่อยหันกายกลับมาตรวจดู มือเจ็ดดาวพลันร้องสั่งว่า **“ลงมือ”** พลางกระโดดปราดออกไปก่อน

เชาฮุ้นคี้ตวัดมือซัดเหล็กเหลี่ยมพิษสามตัวใส่เทาจื้ออัน ฉั้งแชบุ้นทราบความในใจของมันแต่แรก เห็นมันตวัดมือซัดเหล็กเหลี่ยม ก็ยืดไหล่ชนใส่ไหล่ซ้ายมัน เชาฮุ้นคี้ถึงกับส่ายร่างเสียหลักต้องกระชากเสียงว่า “ทำอะไร?”

เหล็กเหลี่ยมพิษทั้งสามตัวล้วนเบนเบือน ตกลงยังพื้นหิมะ

สะท้านฟ้าทักษิณความจริงเล็งเหล็กเหลี่ยมพิษไปยังเล้างัวนเฮาะ

แต่ฉั้งแชบุ้นพอส่งเสียง มันพลันตื่นตัว กลับไม่มีโอกาสให้ฉกฉวย

มือเจ็ดดาวพอโถมถึง ร้องว่า *"วัตถุคืนเจ้าของเดิม"* มือซ้ายกางนิ้วทั้งห้าดุจตะขอ ตะกุยใส่สองตาของเทาจื้ออัน นิ้วมือข้างขวาแตะใส่ริมกล่องเหล็ก

เล้าง้วนเฮาะตั้งไม้เท้าเหล็ก ปะทะกับกระบี่ของสะท้านฟ้าทักษิณทั้งสองเคยพบหน้าในงานเลี้ยงของฉั้งกุยล้ง ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นปรมาจารย์วิชาบู๊ ผ่านไปหลายกระบวนท่า ต่างนับถือเลื่อมใสกันและกัน

จิวฮุ้นเอี้ยงเสือกกระบี่เข้าหาหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง กระบี่ของฉั้งแชบุ้นหักหาญกับดาบคู่ของแต้ซาเนี้ย เชาฮุ้นคี้กุมกระบี่ยาวไม่ลงมือต่อเทาแป๊ะส่วยที่ยืนอยู่ด้านข้าง กลับเสือกกระบี่ด้วยท่า**แป๊ะฮ้งก้วงยิก** *(รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์)* แทงใส่ทรวงอกเทาจื้ออันอย่างดุดัน เทาจื้ออันไม่ได้ถืออาวุธ ได้แต่คลายมือปล่อยกล่องเหล็ก พุ่งถอยไปด้านหลังก้มกายเก็บดาบยาวขึ้น วกกายมาหมายช่วงชิงกล่องเหล็ก

มือเจ็ดดาวยื่นมือซ้ายโอบกล่องไว้ แผดด่าว่า "เด็กร้ายกาจ ปล่อยเกาทัณฑ์ลับทำร้ายงักแป๋ ที่แท้หมายตาของวิเศษของสำนักมังกรฟ้าเรา"

เทาจื้ออันร้องว่า "ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าทำร้ายงักแป๋?"

สะบัดดาบโถมจู่โจม คิดช่วงชิงกล่องเหล็กกลับคืน แต่กล่องเหล็กพอตกไปในเงื้อมมือของมือเจ็ดดาว อย่าว่าแต่เชาฮุ้นคี้ถือกระบี่ช่วยเหลืออยู่ด้านข้าง เพียงอาศัยฝ่ามือเลือดเนื้อของมือเจ็ดดาวทั้งสองข้าง เทาจื้ออันก็อย่าหมายช่วงชิงกล่องเหล็กกลับไป

เทาแป๊ะส่วยร้องว่า "ผู้แซ่ง้วน กล่องเหล็กนี้เป็น**ฉั้งชิงแก** *(คำเรียกอีกฝ่ายที่เกี่ยวดองเป็นญาติ)* มอบแก่บุตรชายเราด้วยตนเอง ท่านไม่ยินยอมจะทำอย่างไร?" พลางหวดแส้ลงยังศีรษะมือเจ็ดดาว

มือเจ็ดดาวกระโดดปราดไปวาเศษถึงข้างกายฉั้งแชบุ้น ชูกล่องต่อแต้ซาเนี้ย แต้ซาเนี้ยเมื่อครู่เห็นภายในกล่องยิงเกาทัณฑ์สั้นออก กริ่ง

เกรงปรากฏอาวุธลับยิงออกมา รีบย่อตัวถลันหลบหลีก มิคาดมือเจ็ดดาวเพียงแสร้งทำท่า รอจนฉั้งแชบุ้นสลัดหลุดจากการพัวพันของแต้ซาเนี้ยก็ส่งกล่องเหล็กแก่นาง กล่าวว่า "คุ้มครองกล่องไว้ ปล่อยให้เราจัดการศัตรูเอง"

กล่าวจบหันกายไปต่อสู้กับเทาแป๊ะส่วย *ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมจริงๆ เทาแป๊ะส่วยแม้ใช้แส้เหล็กยังถูกมือเปล่าของมันทั้งคู่คุกคามล่าถอยไปด้านหลัง*

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงต้องเกาทัณฑ์ที่หัวไหล่ ถูกกระบี่ของจิวฮุ้นเอี้ยงพัวพันไว้ ไม่มีโอกาสถอนเกาทัณฑ์ออกมา เกาทัณฑ์ฝังอยู่ในเลือดเนื้อ พอใช้กำลังครึ่งซีกร่างปวดแปลบสุดทนทาน มีแต่เล้าง้วนเฮาะสามารถสู้เสมอกับสะท้านฟ้าทักษิณ

ฉั้งแชบุ้นโอบกล่องเหล็ก ทุ่มเทวิชาตัวเบาวิ่งตะบึงไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เทาจื้ออันเห็นเช่นนั้นยกดาบฟาดฟันใส่เชาฮุ้นคี้ เชาฮุ้นคี้ยกกระบี่ปิดป้อง มันกลับไม่ฟันดาบลง หันกายไล่ติดตามฉั้งแชบุ้นไป

เชาฮุ้นคี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ โลดแล่นไล่ติดตามไปได้ไม่กี่ก้าวปรากฏดาบคู่ฟันเฉียงๆ มาถึง ที่แท้แต้ซาเนี้ยสอดแทรกเข้าสกัด เชาฮุ้นคี้ยามร้อนรุ่มใจจึงจู่โจมโหมรุก

มิคาดแต้ซาเนี้ยแม้มีฝีมือไม่สูงส่งเท่าใด กลับฝึกปรือเพลงดาบป้องกันตัวแขนงหนึ่ง พอร่ายรำเพลงดาบ**ทิมึ้งช่วง** *(กลอนประตูเหล็ก)* ชุดนี้ออก ภายในสิบหกกระบวนท่า ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ยากที่จะเอาชัยได้ เชาฮุ้นคี้พลิกแพลงเพลงกระบี่สามชุด ยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรนางได้

ฉั้งแชบุ้นวิ่งตะบึงไปลี้เศษ เห็นเทาจื้ออันติดตามมา พอดีสบอารมณ์ พออ้อมไหล่เขาแถบหนึ่งก็หยุดยั้งลง กล่าวอย่างครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งว่า "ท่านติดตามข้าพเจ้าทำอะไร?"

เทาจื้ออันกล่าวว่า "ม่วยจื้อ พวกเราผนึกกำลังจัดการโจรโฉด

เหล่านั้น เรื่องของพวกเราสามารถทำความตกลงกัน”

ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า “ผู้ใดเป็นม่วยจื้อของท่าน? ท่านไฉนทำร้ายบิดาข้าพเจ้า?”

เทาจื้ออันพลันคุกเข่าลงกลางพื้นหิมะ สัตย์สาบานว่า “เทพเบื้องบนที่เคารพ เราเทาจื้ออันหากทำร้ายฉั้งเล่าเจี๊ยมึ้งแห่งสำนักมังกรฟ้า ขอให้ข้าพเจ้าต้องห่าเกาทัณฑ์ ถูกดาบรุมสับสังขาร”

ฉั้งแชบุ้นเผยอยิ้มออกมา ยื่นมือฉุดแขนของมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “มิใช่ท่านก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่ามิใช่ท่าน*พวกมัน...พวกมัน”*

เทาจื้ออันกระโดดปราดขึ้น กุมมือซ้ายของนาง กล่าวว่า “ม่วยจื้อ...”

เพิ่งเรียกหาคำหนึ่ง พลันเห็นฉั้งแชบุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าเบื้องหลังมีคนมาถึง รีบหันขวับไป ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า **“พวกท่านทั้งสองอยู่ที่นี้ลับๆ ล่อๆ ทำอะไร?”**

ฉั้งแชบุ้นกระซากเสียงว่า “ลับๆ ล่อๆ อันใด ท่านสำรวมปากคำให้กับข้าพเจ้า”

เทาจื้ออันพอเหลียวหน้าไป เห็นเชาฮุ้นคี้เร่งรุดมาถึง จึงร้องว่า “เชาซือเฮีย ท่านอย่าได้เข้าใจผิด”

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า *“เข้าใจผิดของมารดาท่าน”* ยกกระบี่แทงสวบใส่ขั้วหัวใจ เทาจื้ออันได้แต่ยกดาบปิดป้อง

ทั้งสองหักล้างหลายกระบวนท่า บนพื้นหิมะบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น แต้ซาเนี้ยโลดแล่นมาดุจสายลม เชาฮุ้นคี้แผดด่าว่า *“นางโสโครก พัวพันไม่ยอมเลิกรา”* พลางแทงกระบี่ย้อนกลับไป แต้ซาเนี้ยยกดาบซ้ายปิดป้อง ดาบขวาตอบโต้ใส่ดาบหนึ่ง

เทาจื้ออันร้องว่า “แต้ซาเนี้ย พวกเราบุกเคียงคู่สังหารคนป่าเถื่อนผู้นี้ก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว” ขาดคำดันมือซ้ายด้วยท่า**ทิวเนี้ยอั่วเถียว** *(ถอนขื่อเปลี่ยนเสา)* แสร้งหลอกล่อคมดาบฟันขวางใส่เชาฮุ้นคี้

เชาฮุ้นคี้อาศัยหนึ่งต้านรับสอง ปราศจากจิตพรั่นพรึง มันคิดอวดโอ่ฝีมือต่อหน้านางในดวงใจ จู่โจมกระบี่ทางด้านริม กลับรุกไล่ตลอดเวลา เทาจื้ออันร้องชมเชยว่า *"เพลงกระบี่ที่ดี"* พลางย่อตัวลงวูบ สะบัดดาบฟันใส่หว่างขามัน

แต้ซาเนี้ยคาดว่า เชาฮุ้นคี้ต้องตั้งกระบี่ปิดป้อง ร่างท่อนบนว่างเปล่า ดังนั้นฟันดาบคู่ใส่หัวไหล่เชาฮุ้นคี้ มิคาดเทาจื้ออันจู่โจมดาบถึงกลางคัน พลันพลิกแพลงเป็นท่า**ถ่อโป่วจ้ำเบ๊ตอ** *(ดาบถอนเท้าฟันม้า)* พลิกข้อมือวูบ ฟันดาบใส่เท้าแต้ซาเนี้ย ตวาดว่า **"นอนลง"**

กระบวนท่านี้โหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง แต้ซาเนี้ยไหนเลยมีปัญญาหลบเลี่ยงได้ รู้สึกปวดแปลบที่เท้า ล้มหงายไปด้านหลัง เทาจื้ออันสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ยกดาบฟันใส่ลำคอนาง

เสียงหวีดคราหนึ่ง เชาฮุ้นคี้เสือกกระบี่มา ปัดป่ายดาบมันเบนเบือนร้องว่า "ท่านมียางอายหรือไม่?"

เทาจื้ออันยิ้มพลางกล่าวว่า "การทหารไม่เบื่อหน่ายอุบาย ข้าพเจ้าคิดกำจัดศัตรูให้กับท่าน"

เชาฮุ้นคี้ขณะจะตวาดแผดด่า เล้าง้วนเฮาะ สะท้านฟ้าทักษิณ เทาแป๊ะส่วย มือเจ็ดดาวและพวก ทยอยเร่งรุดมาถึง ที่แท้พวกมันครุ่นคำนึงถึงกล่องเหล็ก เห็นฉั้งแชบุ้นถือหีบเหล็กจากมา ไม่ต้องการสู้พัวพันโดยใช่เหตุ พากันติดตามมาถึง

เทาจื้ออันร้องว่า "บิดา สำนักมังกรฟ้าเป็นสหายที่ดี ท่านอย่าได้ลงมือต่องง้วนซือเจ็ก" เทาแป๊ะส่วยไม่ทันตอบคำ เชาฮุ้นคี้ร้องดังๆ ว่า "ท่านทำร้ายซือแป๋ผู้มีพระคุณของเรา ผู้ใดเป็นสหายท่าน?" พลางสะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ โหมทิ่มแทงสามกระบี่

เทาจื้ออันปัดป่ายสองกระบี่ กระบี่ที่สามแทบหลบไม่พ้นจึงหลบวูบไปทางซ้าย คมกระบี่เฉียดผ่านแก้มขวาไปอย่างหวุดหวิด สร้างความตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสี พลันได้ยินฉั้งแชบุ้นร้องว่า "ระวัง" อาวุธลับ

ชนิดหนึ่งพุ่งผ่านข้างกาย จากนั้นบังเกิดเสียงลมดังขึ้นตะโพกด้านหลังถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

ที่แท้แต้ซาเนี้ยรับบาดเจ็บล้มลง ในใจทั้งเคียดแค้นทั้งเสียใจครุ่นคิดขึ้น *'ห้วยอิ้มเบ๊ชวงเป็นศัตรูสังหารสามีเรา โจรน้อยนี้ก็กลอกกลิ้งมากเล่ห์ เราไฉนหลงเชื่อคำพูดของมัน?'* พลันเห็นเทาจื้ออันหลบหลีกกระบี่ล่าถอย พอดีเป็นโอกาสลอบประทุษร้าย ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นสะบัดดาบฟันใส่ศีรษะมัน ดีที่ฉั่งแชบุ้นสายตาหลักแหลมฝีมือรวดเร็ว ซัดเหล็กเหลี่ยมพิษของสำนักมังกรฟ้าออก ชิงปักใส่ไหล่ขวานาง ดาบของแต้ซาเนี้ยจึงฟันต่ำลง เพียงทำร้ายถูกตะโพกด้านหลังของมัน

แต้ซาเนี้ยถูกเหล็กเหลี่ยมพิษซัดทำร้าย ล้มหงายไปด้านหลังอีกคราเทาจื้ออันด่าคำ *"นางแพศยา"* ซัดดาบหลุดจากมือ พุ่งใส่ทรวงอกนางอย่างหักโหม

ดาบนี้ซัดพุ่งอย่างเร่งร้อน กอปรกับอยู่ใกล้เคียง เห็นแน่ชัดว่าดาบนี้ต้องปักใส่ร่างนางตรึงติดกับพื้น ทันใดกลางอากาศบังเกิดเสียงซี่คราหนึ่งอาวุธลับเล่มหนึ่งพุ่งวาบมาแต่ไกล พอดีซัดต้องตัวดาบ เสียงดังคราหนึ่งดาบยาวเบนเบือนเสียหลัก ปักเฉียงๆ ลงบนพื้นหิมะข้างกายแต้ซาเนี้ย

เล้าง้วนเฮาะ มือเจ็ดดาวและพวกล้วนเพ่งตามองกล่องเหล็ก บ้างคิดช่วงชิง บ้างคิดเฝ้ารักษา พลันได้ยินเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศผิดปรกติล้วนใจหายวูบ เห็นอาวุธลับนี้พุ่งวาบมาแต่ไกล ทั้งเล็งเป้าหมายแม่นยำ ทั้งแฝงพลังหนักหน่วง กลับกระแทกดาบยาวตกลงยังด้านข้าง

ทุกผู้คนยามตื่นตระหนก พากันกวาดมองไปยังทิศทางที่มาของอาวุธลับ เห็นหลวงจีนชราเคราขาวดอกเลารูปหนึ่งถือลูกประคำพวงหนึ่งส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ *"อมิตตพุทธ"* สาวเท้าก้าวปราดมาก้มกายเก็บของสิ่งหนึ่งร้อยกับด้ายพวงประคำ ที่แท้ที่มันซัดออกเมื่อครู่ เพียงเป็นลูกประคำเม็ดหนึ่ง

พวงประคำนี้ดูไปมีน้ำหนักไม่น้อย สีดำมะเมื่อมคล้ายหลอมจากเหล็ก แต่หลวงจีนชราดีดพุ่งมาจากที่ห่างไปหลายวา ลูกประคำเล็กๆ เม็ดหนึ่งกลับสามารถกระแทกดาบเหล็กกล้าหนักแปดเก้าชั่งเล่มหนึ่งร่วงหล่น นับเป็นพลังดรรชนีอันกล้าแข็งนัก เห็นหลวงจีนชราดวงตาสามเหลี่ยมจมูกบี้แบน ปากบิดเบี้ยว คิ้วขาวทั้งคู่หลุบเฉียงๆ ลง รูปเค้าประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายเป็นอันธพาลเฒ่าตามตลาดร้านถิ่น ไหนเลยคาดคิดกลับมีพลังฝีมือกล้าแข็งปานนี้

หลวงจีนชรายื่นมือประคองแต้ซาเนี้ยขึ้น ถอนเหล็กเหลี่ยมพิษจากหัวไหล่นาง เห็นที่ฉีดพุ่งออกจากปากแผลเป็นโลหิตสีดำ สร้างความเจ็บปวดแก่แต้ซาเนี้ยจนส่งเสียงครวญครางออกมา หลวงจีนชราล้วงยาเม็ดสีแดงออกจากอกเสื้อเม็ดหนึ่ง ยัดเข้าปากนางกวาดตาไปยังทุกผู้คนพึมพำว่า *"ยาเม็ดนี้เพียงสามารถระงับปวดชั่วคราว เหล็กเหลี่ยมมังกรพิษทวงชีวิตเป็นอาวุธลับประจำสำนักมังกรฟ้า หลวงจีนไม่อาจช่วยเหลือนาง"* สายตาหยุดนิ่งบนใบหน้ามือเจ็ดดาว กล่าวว่า "ประสกท่านนี้ คงเป็นยอดฝีมือสำนักมังกรฟ้าแล้ว? ไม่เห็นแก่หน้าหลวงจีน ควรเห็นแก่หน้าพุทธองค์ โปรดเมตตาเกื้อกูล" พลางประนมมือคำนับ

มือเจ็ดดาวกับแต้ซาเนี้ยความจริงไม่รู้จัก ต่างไม่มีความแค้น เห็นหลวงจีนชรามีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ หากไม่รับปากมอบยาขจัด น่ากลัวไม่เป็นผลดี มันมีประสบการณ์ช่ำชอง ควรแข็งก็แข็ง ควรอ่อนก็อ่อน เห็นหลวงจีนชราประนมมือคำนับ ก็น้อมกายคารวะตอบกล่าวว่า "ได้ซือมีคำสั่ง ย่อมสมควรปฏิบัติตาม"

ล้วงขวดเล็กๆ จากอกเสื้อสองใบ เทยาเม็ดเล็กๆ สีดำจากขวดหนึ่งจำนวนสิบเม็ดให้แต้ซาเนี้ยรับประทาน ส่งขวดอีกใบหนึ่งแก่ฉั้งแชบุ้นสั่งว่า "พอกปากแผลให้แก่นาง"

ฉั้งแชบุ้นรับขวดยา ส่งกล่องเหล็กให้กับมือเจ็ดดาว เดินไปพอกยาให้กับแต้ซาเนี้ย

หลวงจีนชรากล่าวว่า "ประสกเมตตากรุณายิ่งนัก" พลางคำนับอีกครา กล่าวสืบต่อ "ขอถามท่านทั้งหลายต่อสู้กันในที่นี้ด้วยเรื่องใด? ในโลกไม่มีกรณีพิพาทที่คลี่คลายไม่ได้ หลวงจีนขอเสนอหน้าเป็นคนไกล่เกลี่ย"

ทุกผู้คนสบตากันวูบ บ้างนิ่งครุ่นคิด บ้างมีสีหน้าขุ่นเคือง เชาฮุ้นคี้ชี้มือไปยังเทาจื้ออัน แผดด่าว่า "โจรน้อยนี้ทำร้ายซือแป๋เรา ขโมยของวิเศษประจำสำนักมังกรฟ้าเรา ไต้ซือ ท่านว่าสมควรทวงชีวิตมันหรือไม่?"

หลวงจีนชราถามว่า "ซือแป๋ท่านเป็นท่านใด?"

"ซือแป๋ผู้ล่วงลับแซ่ฉั่งเป็นเจ้าสำนักฝ่ายเหนือของสำนักเรา"

หลวงจีนชราอุทานคำหนึ่ง กล่าวว่า "ที่แท้กุยล้งถึงแก่กรรมแล้ว น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

ฟังจากปากคำท่าน คล้ายรู้จักฉั่งกุยล้ง มิหนำซ้ำเรียกชื่อ 'กุยล้ง' กลับตั้งตัวเป็นผู้อาวุโส

ฉั่งแชบุ้นเพิ่งพอกยาให้กับแต้ซาเนี้ยเสร็จสิ้น ได้ยินหลวงจีนชรากล่าวเช่นนี้ จึงเดินเข้าไปกราบกรานอย่างนอบน้อม ร่ำไห้รำพันว่า "วิงวอนไต้ซือล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ เสาะหาฆาตกรแท้จริง"

หลวงจีนชราไม่ทันตอบคำ เชาฮุ้นคี้ร้องว่า "ฆาตกรจริงฆาตกรปลอมอันใด? ที่นี้มีของกลางมีหลักฐาน หรือโจรน้อยนี้มิใช่ฆาตกรแท้จริง?"

เทาจื้ออันเพียงแค่นหัวร่อไม่ตอบคำ เทาแป๊ะส่วยผู้เป็นบิดาอดตวาดมิได้ว่า **"ฉั่งชิงแกกับเรามีไมตรีคบหาหลายสิบปี ทั้งสองตระกูลยังเกี่ยวดองเป็นญาติ พวกเราไหนเลยทำร้ายมัน?"**

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า "เพื่อขโมยของวิเศษ"

เทาแป๊ะส่วยเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระโดดปราดมาหวดแส้ใส่เชาฮุ้นคี้ ขณะจะตีโต้ พลันเห็นหลวงจีนชรายื่นมือซ้ายออกเกี่ยวข้อมือขวาเทาแป๊ะส่วยวูบหนึ่ง แส้เหล็กกล้าพลันพุ่งกระดอนออกจากมือ

เทาแป๊ะส่วยรู้สึกสะท้านที่ใจกลางฝ่ามือ ง่ามมือปวดแปลบปลาบ กลับไม่สามารถถืออาวุธมั่น รีบคลายมือกระโดดหลบมาด้านข้าง เสียง

ฉาดเมื่อแส้เหล็กกล้าตกลงบนพื้นหิมะ ฝังลึกลงไปครึ่งหนึ่ง

ทุกผู้คนความจริงล้อมอยู่รอบกายหลวงจีนชรา พลันเห็นแส้เหล็กกล้าปลิวกระดอนร่วงหล่นลง พากันพุ่งถอยไปด้านหลัง เหม่อมองหลวงจีนชราอย่างตะลึงลาน ครุ่นคิดขึ้น *'สยบกวนตังเทาแป๊ะส่วยมีกำลังแขนกล้าแข็งเป็นที่เลื่องลือทั่วบู๊ลิ้ม ไฉนถูกมันเกี่ยวกระชากวูบหนึ่งกระทั่งอาวุธก็หลุดจากมือ?'*

เทาแป๊ะส่วยหน้าแดงฉาน ร้องว่า "หลวงจีนร้ายกาจ ที่แท้ท่านเป็นผู้ช่วยที่สำนักมังกรฟ้าเชื้อเชิญมา"

หลวงจีนชรายิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "ประสกมีอายุสูงวัย ยังมีโทสะรุนแรงปานนี้ หลวงจีนได้รับเชิญจากผู้คนจริง จึงมาถึงภูเขาเชี่ยงแป๊ะซัว แต่ที่เชิญหลวงจีนกลับไม่ใช่สำนักมังกรฟ้า"

คนของสำนักมังกรฟ้าและสองพ่อลูกแซ่เทาล้วนใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น *'มิน่าเล่า มันยื่นมือช่วยเหลือแต้ซาเนี้ย มันเมื่อเป็นผู้ช่วยของสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง กล่องเหล็กใบนี้เกรงว่ายากรักษาไว้แล้ว'* ขณะครุ่นคิดมือเจ็ดดาวถอยกายไปหนึ่งก้าว สะท้านฟ้าทักษิณและเชาฮุ้นคี้ถือกระบี่สืบเท้าไป คุ้มครองอยู่สองฟากข้างซ้ายขวาของมัน

หลวงจีนชราคล้ายมองไม่เห็น กล่าวสืบต่อ "ที่นี้หนึ่งนั้นไร้ฟืนไฟสองไม่มีสุราอาหาร อากาศเหน็บหนาวสุดทนทาน ตึกของเจ้าภาพนั้นห่างจากที่นี้ไม่ไกล ท่านทั้งหลายล้วนเป็นสหายของหลวงจีน มิสู้ไปพักผ่อนด้วย เจ้าภาพนั้นเห็นนักสู้ผู้กล้าจำนวนมากให้เกียรติมา ย่อมเบิกบานใจยิ่ง มารดามันเถอะ ทั้งหมดไปรบกวนมันมื้อหนึ่ง" พลางหัวร่อดังๆ กับการต่อสู้อาบเลือดของทุกผู้คนเมื่อครู่คล้ายไม่เห็นอยู่ในสายตา

ทุกผู้คนเห็นหลวงจีนชรารูปโฉมอัปลักษณ์ แต่กล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร เพศบรรพชิตพลันเอื้อนเอ่ยคำ *'มารดามันเถอะ'* ออกจะผิดปรกติวิสัยไป แต่พอกระทบโสตเหล่านักสู้ผู้กล้า กลับรู้สึกเป็นที่สนิทสนมความคิดระวังป้องกันผ่อนคลายกว่าครึ่ง

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า "ไม่ทราบเจ้าภาพที่ได้ชื่อเอ่ยถึงเป็นผู้อาวุโสท่านใด?"

หลวงจีนชรากล่าวว่า "เจ้าภาพผู้นี้ไม่อนุญาตหลวงจีนเอ่ยถึงชื่อของมัน หลวงจีนชมชอบคบหา เมื่อออกปากเชื้อเชิญ หากมีท่านใดไม่ให้เกียรติ หลวงจีนจะรู้สึกเสื่อมเสียหน้าแล้ว"

เล้าง้วนเฮาะเห็นหลวงจีนชราประหลาดพิกลยิ่ง ในใจนึกกริ่งเกรง ประสานมือกล่าวว่า "ได้ชื่ออย่าได้ตำหนิ **เหียกัว** *(คำถ่อมตนของข้าราชการ)* ขอตัวแล้ว" กล่าวจบหันกายไป หลวงจีนชรากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "กลางป่าเขารกร้าง กลับสามารถพบพานขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่ง มารดามันเป็นวาสนานัก"

หลวงจีนชรารอจนเล้าง้วนเฮาะวิ่งตะบึงไประยะหนึ่ง กล่าววาจาจนจบความ พลันขยับกายวูบไล่ติดตามไป เห็นหลวงจีนกระโดดโลดลิ่วกลางพื้นหิมะ ท่าร่างทั้งเงอะงะทั้งพิกล เป็นที่น่าหัวร่อนัก รูปร่างหลวงจีนชรายิ่งคล้ายเป็ดอ้วนพีและคล้ายคางคก ชั่วพริบตากลับอ้อมปราดไปเบื้องหน้าเล้าง้วนเฮาะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "หลวงจีนขอล่วงเกินขุนนางแล้ว" ไม่รอให้เล้าง้วนเฮาะตอบคำ มือซ้ายวกเป็นวง พลันพลิกวูบหนึ่ง ตะปบคว้าข้อมือขวาของมันไว้

เล้าง้วนเฮาะรู้สึกครึ่งซีกร่างชาด้าน ทราบว่าตนเองถูกตะปบคว้าชีพจรข้อมืออย่างงมงาย ยามร้อนรุ่มฟาดข้อมือใส่หลวงจีนชรา

หลวงจีนชราใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ข้างซ้ายคว้าข้อมือขวามัน เห็นมันฟาดฝ่ามือซ้ายมา มือซ้ายก็ยกแขนขวามันชูขึ้น ใช้นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย สามนิ้วเกี่ยวข้อมือซ้ายมันไว้ กลับใช้มือข้างหนึ่งคร่ากุมสองมือเล้าง้วนเฮาะ มือขวาถือพวงประคำกระโดดปราดกลับมา

ทุกผู้คนเห็นสองมือเล้าง้วนเฮาะคล้ายถูกกุญแจมือชุดหนึ่งสวมสับไว้ ถูกหลวงจีนชราฉุดลากกลับมา ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แตกตื่นคือหลวงจีนชรานี้มีพลังฝีมือสูงล้ำจริงๆ ที่ยินดีคือมันหาใช่ผู้ช่วยที่สำนักคุ้ม

กันภัยเพ้งทงเชิญมาตามที่คาดคิดแต่แรกไม่

หลวงจีนชราฉุดลากเล้างัวนเฮาะถึงเบื้องหน้าทุกผู้คน กล่าวว่า "เล้าตั่วนั้งรับปากให้เกียรติแล้ว ท่านทั้งหลายเชิญเถอะ"

เมื่อมีตัวอย่างของเล้างัวนเฮาะ ต่อให้มีคนระแวงสงสัยก็ไม่กล้าออกปากปฏิเสธ แส่หาความอัปยศใส่ตัว เห็นหลวงจีนชรายึดข้อมือเล้างัวนเฮาะเดินช้าๆ ไปเบื้องหน้าไปได้หลายก้าว พลันหันกายมากล่าวว่า "เสียงอะไร?"

ทุกผู้คนชะงักเท้าเงี่ยหูฟัง ได้ยินเส้นทางเมื่อขามาบังเกิดเสียงหอบหายใจตวาดว่า คล้ายมีคนต่อสู้กัน มือเจ็ดดาวพลันฉุกคิดถึงจิวฮุ้นเอี้ยงร้องว่า "ฮุ้นคี้ รีบไปช่วยเหลือฮุ้นเอี้ยง"

เชาฮุ้นคี้ร้องอย่างนึกได้ว่า "ข้าพเจ้ากลับลืมเลือนไป" ถือกระบี่วิ่งตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามา

หลวงจีนชรายังไม่ปล่อยปละละเว้นเล้างัวนเฮาะ ฉุดลากมันเร่งรุดไปด้วย เล้างัวนเฮาะแม้เกร็งลมปราณโลดแล่น แต่ยังไม่รวดเร็วเท่าหลวงจีนชรา แต่ทว่าสองมือถูกยึดกุม มาตรแม้นสะบัดดิ้นรน แต่นิ้วทั้งซูบทั้งยาวของหลวงจีนชรากลับไม่ผ่อนคลายแม้แต่น้อย

รุดไปอีกหลายก้าว หลวงจีนชราล่วงหน้าไปครึ่งเชียะ เมื่อเป็นเช่นนี้เล้างัวนเฮาะไม่อาจยืนหยัดมั่น หงายร่างล้มลง สองแขนถูกยกชูอยู่เหนือศีรษะ ถูกหลวงจีนชราลากพาไปตามพื้นหิมะ ถึงกับทั้งเดือดดาลทั้งร้อนรุ่ม ตวัดเท้าหมายเตะใส่หลวงจีนชรา แต่หลวงจีนชรายิ่งลากยิ่งรวดเร็วตนเองกระทั่งลุกขึ้นยืนยังทำไม่ได้ ไหนเลยเตะใส่ศัตรูได้

ชั่วพริบตา ทุกผู้คนกลับมาถึงข้างหลุมดินที่เกิดเหตุ เห็นจิวฮุ้นเอี้ยงและหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงโอบกอดเกลือกกลิ้งกลางพื้นหิมะ อาวุธทั้งสองล้วนหลุดจากมือ เปลี่ยนเป็นกอดรัดฟัดเหวี่ยง ยันศอกกระทุ้งเข่า พุ่งศีรษะชนใช้ปากกัด ไหนเลยมีสภาพจอมยุทธ์อีก ถึงกับทุบตีกันราวหญิงจัดจ้านกลางท้องตลาด

เชาฮุ้นคี้กุมกระบี่สะอึกเข้าไป คิดแทงใส่ร่างหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง แต่ทั้งสองกอดรัดเกลือกกลิ้ง เกรงว่าพลั้งมือทำร้ายถูกซือตี๋ ยามฉุกละหุกไม่อาจลงมือได้

หลวงจีนชราสืบเท้าไปหลายก้าว มือขวาตะปบใส่กลางหลังจิวฮุ้นเอี้ยงกระชากรั้งขึ้น มือเท้าของจิวฮุ้นเอี้ยงกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงพัวพันกัน พอยกคนหนึ่งขึ้นอีกคนหนึ่งก็ติดขึ้นมาด้วย

ทั้งสองต่อสู้จนลืมตัว แม้ลอยอยู่กลางอากาศยังทุบตีไม่ยอมเลิกรา หลวงจีนชราหัวร่อฮาฮา ขยับมือขวาคราหนึ่ง มือเท้าทั้งสองล้วนชาวูบ เสียงโครมเมื่อหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงถูกเหวี่ยงกระเด็นไปห้าเชียะ หลวงจีนชราเหวี่ยงร่างจิวฮุ้นเอี้ยงลงกับพื้น ค่อยคลายมือจากข้อมือเล้าง้วนเฮาะ

เล้าง้วนเฮาะถูกคร่ากุมเป็นเวลานาน ยามกะทันหันไม่สามารถงอแขน ยังคงยกชูอยู่เหนือศีรษะ ชั่วครู่ค่อยลดลงช้าๆ เห็นบนข้อมือทั้งสองปรากฏรอยนิ้วจมลึกไปในเลือดเนื้อ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง

หลวงจีนชรากล่าวว่า “มารดามันเถอะ ทั้งหมดรีบไป ยังไปรบกวนอาหารเช้าของเจ้าภาพทันเวลา”

ทุกผู้คนสบตากันวูบ ตามติดอยู่ด้านหลังมัน แต้ซาเนี้ยรับบาดเจ็บที่เท้า หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยไม่คำนึงถึงข้อห้ามบุรุษสตรี แบกนางอยู่บนหลัง สองพ่อลูกแซ่เทา จิวฮุ้นเอี้ยงและพวกล้วนรับบาดเจ็บ เห็นบนพื้นหิมะปรากฏคราบโลหิตสายหนึ่งทอดขึ้นสู่ทิศเหนือ

เดินทางหลายลี้ ผู้บาดเจ็บแค่นเสียงครวญคราง ยากที่จะทนทานต่อไป ฉั่งแชบุ้นล้วงเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนตัวหนึ่งจากถุงย่ามกลางหลัง ฉีกเป็นชิ้นๆ พันบาดแผลให้กับจิวฮุ้นเอี้ยงก่อน จากนั้นพันให้กับสองพ่อลูกแซ่เทา

เชาฮุ้นคี้แค่นเสียงดังเฮอะ ขณะจะกล่าววาจา ฉั่งแชบุ้นค้อนควักใส่มัน เชาฮุ้นคี้แม้ไม่เข้าใจเจตนาของนาง แต่ในที่สุดกล้ำกลืนคำพูดไว้

๕๘ ขึ้งขอกภูเขาหิมะ

เดินทางอีกลี้เศษ อ้อมเนินเขาแห่งหนึ่ง หิมะยิ่งสุมหนากว่าเดิม ท่วมถึงหัวเข่า เดินเหินยากเย็นยิ่ง ทุกผู้คนแม้มีพลังฝีมือ ยังรู้สึกยากที่จะถอนเท้าได้ ต่างครุ่นคิดขึ้น *'ไม่ทราบบ้านของเจ้าภาพ นั้นยังอยู่ห่างไกลเท่าใด?'*

หลวงจีนชราคล้ายล่วงรู้ความในใจทุกผู้คน ชี้มือไปยังยอดเขาซ้ายมือลูกหนึ่ง กล่าวว่า "อยู่อีกไม่ไกล เป็นเบื้องบนเอง"

เด็กรับใช้ทั้งสองสูงต่ำเท่ากัน กลางหลังสะพายกระบี่ยาว หน้าตาคมคายแจ่มใส เค้าหน้าเป็นพิมพ์เดียวกัน ฉั่งแซบุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า "รับประทานผลไม้สักเล็กน้อย"

2

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังยอดเขา ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ยอดเขานั้นแม้ไม่สูงเท่าใด แต่คล้ายพู่กันด้ามหนึ่งตั้งตรงอยู่กลางขุนเขา ลาดชันเป็นพิเศษ อย่าว่าแต่ผู้คน ต่อให้ลิงค่างก็ยากที่จะปีนป่ายขึ้นไป ต้องครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ *'ต่อให้เป็นผู้มีฝีมือสูงเยี่ยมสามารถปีนขึ้นไป แต่บนยอดเขาสูงชันเช่นนี้หรือยังมีคนพักอาศัย?'*

หลวงจีนชรายิ้มเล็กน้อย เร่งรุดนำหน้า อ้อมเนินเขาอีกสองแห่งเข้าสู่ป่าสนแถบใหญ่ ต้นสนในป่าล้วนเป็นต้นไม้โบราณหลายร้อยปี กิ่งก้านทอดขวาง บนยอดไม้สุมหิมะหนาหลายเชียะ ดังนั้นหิมะในดงไม้บางตากลับเดินง่ายขึ้น เดินเหินครึ่งชั่วยามออกจากดงสนก็บรรลุถึงเชิงเขา

ทุกผู้คนแหงนหน้ามองยอดเขา ยามนี้ชมดระยะใกล้ยิ่งอกสั่นขวัญแขวน เห็นบนยอดเขาสุมหิมะ หากเสี่ยงอันตรายปีนป่าย น่ากลัวต้องพลัดตกลงมาแหลกลาญเป็นผุยผง

ได้ยินลมภูเขาหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน กรรโชกกิ่งใบของต้นสนกระทบกันบังเกิดเสียงดังราวระลอกคลื่น ทุกผู้คนท่องทั่วยุทธจักรกรำศึกมาอย่างโชกโชน แต่ยามนี้ยืนอยู่ใต้ยอดเขา อดหวาดหวั่นขลาดเขลามิได้

หลวงจีนชราล้วงกระบอกธนูเพลิงจากอกเสื้ออันหนึ่ง กวัดแกว่ง

ชุดไฟจุดขึ้น เสียงฉี่คราหนึ่ง ธนูเพลิงพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า ปล่อยควันสีคราม สายหนึ่ง เนิ่นนานยังไม่สลาย

ทุกผู้คนทราบว่า นี่เป็นสัญญาณส่งข่าวของชาวยุทธจักร เพียงแต่ธนูเพลิงดอกนี้ยิงได้สูงปานนี้ ควันสีครามคงอยู่กลางอากาศเนิ่นนานเพียงนี้ กลับยากยิ่งจะพบพาน

ทุกผู้คนเงยหน้ามองยอดเขา ดูว่ามีความเคลื่อนไหวใด ชั่วครู่ให้หลังเห็นยอดเขาปรากฏเงาสีดำจุดหนึ่งลื่นไถลลงมาอย่างรวดเร็ว ยิ่งมายิ่งขยายใหญ่ ลงมาถึงกลางทางค่อยเห็นชัดตาว่าเป็นตะกร้าไม้ไผ่ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง บนตะกร้าผูกเชือกไผ่ ที่แท้ใช้สำหรับรับส่งแขกขึ้นลงยอดเขา

ตะกร้าไม้ไผ่ทิ้งลงถึงเบื้องหน้าทุกผู้คน หยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว หลวงจีนชรากล่าวว่า “ตะกร้านี้นั่งได้สามคน ให้แขกสตรีทั้งสองขึ้นไปก่อน ยังบรรทุกแขกบุรุษได้อีกคนหนึ่ง ผู้ใดคิดขึ้นไป หลวงจีนไม่เสียดสีสัมผัสสีกา เราไม่นั่งในเที่ยวแรกนี้ ฮาฮา”

ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิดขึ้น *‘หลวงจีนนี้มีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ไฉนพูดจาหยาบคายนัก?’*

ฉั่งแชบุ้นประคองแต้ซาเนี้ยนั่งในตะกร้า ครุ่นคิดขึ้น *‘เราเมื่อขึ้นไปก่อน เชาซือกอย่อมต้องหาโอกาสทำร้ายจื้ออัน เราหากชักชวนจื้ออันขึ้นไปด้วย ง้วนซือเจ็กย่อมไม่พอใจ’* ดังนั้นกวักมือต่อเชาฮุ้นคี้ กล่าวว่า “ซือกอ ท่านขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้า”

เชาฮุ้นคี้ตื่นเต้นยินดีจนลนลาน กวาดมองเท้าจื้ออันแวบหนึ่ง สีหน้าเปี่ยมแววภาคภูมิลำพอง จากนั้นก้าวเข้าตะกร้าไม้ไผ่นั่งลงที่ข้างกายฉั่งแชบุ้น กระตุกเชือกไผ่หลายครา รู้สึกตะกร้าไม้ไผ่สั่นไหว ชักดึงขึ้นสู่ยอดเขา เชาฮุ้นคี้ทั้งสามคล้ายเหาะเหินเดินอากาศดั่นเมฆทะลุหมอก จิตใจเวิ้งว้างเลื่อนลอย

ตะกร้าไม้ไผ่ลอยขึ้นถึงไหล่เขา ฉั่งแชบุ้นกวาดมองลงไปเห็นผู้คนที่เชิงเขาย่นย่อเป็นจุดเล็กๆ ที่แท้ยอดเขานี้ดูแต่ไกลไม่สูงเท่าใด แท้ที่จริง

ผนังผาสูงเป็นพันวา ฉั้งแชบุ้นรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย รีบพริ้มตาลงไม่กล้าชมดูอีก

ประมาณชั่วน้ำเดือด ตะกร้าไม้ไผ่ลอยขึ้นถึงยอดเขา เชาฮุ้นคี้ก้าวออกจากตะกร้า ประคองฉั้งแชบุ้นและแต้ซาเนี้ยออกมา เห็นริมหน้าผาติดตั้งเครื่องกว้านขนาดใหญ่สามเครื่อง ใช้เชือกไผ่เชื่อมต่อกัน เครื่องกว้านทั้งสามช่วยกันฉุดลากตะกร้าไม้ไผ่ลอยขึ้นชักลง ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนควบคุมเครื่องกว้านทั้งสามเครื่อง ทำการปล่อยตะกร้าลงไปอีกครา

ตะกร้าไม้ไผ่ลอยขึ้นลงหลายเที่ยว หลวงจีนชราและเหล่าผู้มีฝีมือล้วนขึ้นสู่ยอดเขา ข้างเครื่องกว้านยืนไว้ด้วยบุรุษชายฉกรรจ์ชุดเทาสองคน ตอนแรกเห็นเชาฮุ้นคี้และพวกล้วนไม่สนใจไยดี จวบจนหลวงจีนชราขึ้นเขาค่อยเข้ามาน้อมกายคารวะ

หลวงจีนชรายิ้มพลางกล่าวว่า “หลวงจีนไม่ได้แจ้งต่อเจ้าภาพ ก็นำสหายหลายคนมากินเปล่าแล้ว ฮาฮา”

ชายกลางคนคอยาวหน้าผากกว้างผู้หนึ่งน้อมกายกล่าวว่า “เมื่อเป็นสหายของ**ป้อชิ่วไต้ซือ** นายเหนือเราย่อมยินดีต้อนรับ”

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น *‘ที่แท้หลวงจีนชรานี้เรียกว่าป้อชิ่ว’*

เห็นคนคอยาวนั้นประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า “นายเหนือเรามีเรื่องออกจากบ้าน ไม่ได้อยู่ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ขอผู้กล้าทั้งหลายให้อโหสิ”

ทุกผู้คนรีบคารวะตอบ ในใจลอบเคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดขึ้น *‘คนผู้นี้อาศัยบนยอดเขาหิมะ สวมเสื้อผ้าเบาบาง กลับไม่มีท่าทีหนาวเหน็บ ย่อมมีกำลังภายในไม่ต่ำทราม แต่ฟังจากปากคำมันเพียงเป็นชนชั้นบ่าวทาส อย่างนั้นนายเหนือมันเป็นผู้กล้าหาญเยี่ยงไร? ’*

เห็นหลวงจีนป้อชิ่วมีสีหน้าสงสัย ถามว่า “จู้ยิ้นเจ้าไม่อยู่บ้านช่วงเวลานี้ไฉนยังออกจากบ้าน?”

คนคอยาวกล่าวว่า “นายเหนือเราออกจากบ้านเมื่อเจ็ดวันก่อน

ไปยัง**เล่งโก้วถะ** *(ชื่อสถานที่หนึ่งอยู่ในเขตมณฑลกิกลิ้ม)* แล้ว”

“ไปยังเล่งโก้วถะ? ไปทำอะไร?”

คนคอยาวกวาดมองมือเจ็ดดาวและพวกแวบหนึ่ง คล้ายไม่สะดวกกับการบอกกล่าว หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “บอกได้อย่างเต็มที่”

คนคอยาวกล่าวว่า “นายเหนือเราบอกว่าศัตรูมีฝีมือร้ายกาจ เกรงว่าเมื่อถึงเวลารับมือไม่ได้ ดังนั้นรุดสู่เล่งโก้วถะ เชื้อเชิญ**กิมมิ่นฮุด** *(พุทธหน้าทอง)* ขึ้นเขามาช่วยเหลือ”

*ทุกผู้คนพอฟังคำ ‘พุทธหน้าทอง’ ล้วนสะท้านเฮือก ท่านผู้นี้เป็นผู้อาวุโสของยุทธจักร ยี่สิบปีมานี้ได้รับการยกย่อง ‘พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน’ เพราะชื่อฉายานี้ไม่ทราบชักนำความแค้นมากน้อยเท่าใด เพาะศัตรูมากมายเพียงไหนให้กับท่าน แต่ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมจริงๆ ไม่ว่ายอดฝีมือสำนักใดล้วนแล้วแต่พ่ายแพ้ในเงื้อมมือท่าน เพียงแต่เกือบสิบปีมานี้ท่านสาบสูญไร้ร่องรอย ในยุทธจักรไม่ได้ยินข่าวคราวของท่านอีก มีคนร่ำลือว่าท่านเสียชีวิตที่**ไซฮก** (ชายแดนตะวันตก) ด้วยโรคภัย แต่ไม่มีผู้ใดเห็นกับตา ดังนั้นเพียงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยามนี้ได้ยินว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ มิหนำซ้ำเจ้าของสถานที่นี้เดินทางไปเชื้อเชิญท่านขึ้นเขา ทุกผู้คนถึงกับไม่สบายใจยิ่ง*

ที่แท้พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งชิงชังความชั่วร้ายดั่งความแค้นส่วนตัว หากมีผู้ใดประพฤติมิชอบ ท่านไม่ทราบก็แล้วกันไป ขอเพียงล่วงรู้ต้องสืบเสาะไปจัดการ สถานเบาก็หักมือหักเท้า สถานหนักก็ปลิดชีวิต ไม่มีวันหนีรอดได้ ผู้คนที่ขึ้นเขาล้วนเคยกระทำผิดทำนองคลองธรรมไม่มากก็น้อย พลันได้ยินคำ ‘พุทธหน้าทอง’ ไหนเลยไม่อกสั่นขวัญแขวน?

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า “จู้ยิ้นเจ้าออกจะระวังไปแล้ว อาศัย**เซาะซัวปวยฮู้** *(จิ้งจอกภูเขาหิมะ)* มีความสามารถใด ไยต้องเปลืองสมองปานนี้?”

คนคอยาวกล่าวว่า "เมื่อมีไต้ซือรุดมาช่วยเหลือ พวกเราความจริงกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ แต่ฟังว่าจิ้งจอกภูเขาหิมะกลอกกลิ้งดุร้ายนายเหนือเราจึงเสาะหาผู้ช่วยอีกหลายคน ป้องกันไม่ให้มันหนีรอดได้"

ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิด *'จิ้งจอกภูเขาหิมะเป็นบุคคลอันร้ายกาจใด?'*

หลวงจีนป้อชิ่วกับคนคอยาวขณะสนทนา ต่างเดินนำหน้าพออ้อมต้นสนหิมะหลายต้น เห็นเบื้องหน้าเป็นห้องศิลาขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ทั้งหน้าและหลังของห้องศิลาล้วนสุมหิมะขาวโพลน

ทุกผู้คนเข้าสู่ประตูใหญ่ ผ่านระเบียงสายหนึ่งมาถึงห้องโถงหน้า ห้องโถงนั้นกว้างใหญ่ ทั้งสี่มุมล้วนก่อถ่านไฟกระถางหนึ่ง กึ่งกลางห้องโถงแขวนไม้กระดาน เขียนข้อความสองประโยคว่า

"ไม่ถึงแคว้นเลี่ยวตัง อวดโอ่ทั่วทั้งแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน
พบพานที่กี่ปัก จึงประจักษ์ต่ำใต้มีผู้กล้าแท้จริง"

เบื้องบนกำกับอักษร **"ฮีเม่งยิ้นเฮีย** *(ท่านพี่ฮีเม่ง) แก้ไขขัดเกลา"* ตอนท้ายกำกับอักษร *"คนลำพองเมี้ยวนั้งหงส์ละอายต่อคำโอ่เมื่อกาลก่อน หลังเมามายขีดเขียนวุ่นวาย"*

ทุกผู้คนล้วนเป็นชาวยุทธจักร ไม่เข้าใจข้อความนี้หมายความอย่างไร คล้ายกับพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ละอายต่อฉายาตนเอง เห็นอักษรทุกตัวล้วนจมลึกไปในเนื้อไม้ ย่อมแกะสลักจากอาวุธมีคม

หลวงจีนป้อชิ่วหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า "จ้ยิ้นท่านกับพุทธหน้าทองมีไมตรีคบหาลึกล้ำยิ่ง"

คนคอยาวกล่าวว่า "ถูกแล้ว นายเหนือเรากับเมี้ยวไต้เฮียบ คบหาหลายสิบปี

หลวงจีนป้อชิ่วส่งเสียงดังอ้อ เล้าง้วนเฮาะเป็นราชองครักษ์ชั้นที่หนึ่ง ย่อมเคยกระทำเรื่องราวถืออำนาจบาตรใหญ่ ถึงกับใจเต้นระทึก ครุ่นคิดขึ้น *'คราครั้งนี้กลับหลงพลัดมายังบ้านของสหายเมี้ยวนั้งหงส์ คงต้องตายเสีย*

เก้าส่วนแล้ว'

ทุกผู้คนแยกย้ายทรุดนั่งลง คนคอยาวสั่งบ่าวทาสยกน้ำชามา จากนั้นยืนน้อมสนองทางเบื้องล่าง

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวขึ้นว่า "พุทธหน้าทองผู้นี้ครั้งกระโน้นฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ออกจะลำพองเกินไป ดูจากข้อความนี้ มันเองก็สำนึกผิดแล้ว"

คนคอยาวกล่าวว่า "ไม่ นายเหนือเราบอกว่า นี่เป็นเมี้ยวไต้เฮียบกล่าวถ่อมตน ซึ่งความจริงเหนือฉายาของเมี้ยวไต้เฮียบ สมควรเพิ่มคำ *'นับแต่อดีตจวบปัจจุบัน'* จึงถูกต้อง"

หลวงจีนป้อชิ่วแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "ในพระคัมภีร์ว่าไว้ ครั้งกระโน้นพระศากยมุนีพอจุติ ก็เอื้อนเอ่ย *'ทั่วฟ้าจบดิน มีแต่เราโดดเด่นเป็นเอกะ'* คำพูดนี้ พอดีพ้องกับคำ *'นับแต่อดีตจวบปัจจุบัน พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน'* "

เชาฮุ้นคี้ได้ยินน้ำเสียงมันแฝงแววแดกดัน ต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังๆ คนคอยาวถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า "ท่านที่นับถือสำรวมตนไว้"

เชาฮุ้นคี้กล่าวอย่างสงสัยใจ "ว่ากระไร?"

"หากพุทธหน้าทองทราบว่าท่านหัวร่อเยาะ เกรงว่าท่านไม่ได้รับความสะดวก"

เชาฮุ้นคี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "มรรคาบู๊ไร้ขอบเขต ควรทราบว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน พุทธหน้าทองเป็นสังขารเลือดเนื้อ ต่อให้มีฝีมือสูงกว่านี้ ไหนเลยรับคำ *'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน' ได้?"*

"ผู้ต่ำต้อยรอบรู้จำกัด ไม่เข้าใจเรื่องราวในโลก เพียงแต่นายเหนือเราบอกว่ารับได้ คาดว่าต้องรับได้"

เชาฮุ้นคี้ได้ยินมันพูดจาอ่อนน้อม แต่สีหน้าไม่เป็นที่คารวะยิ่ง ต้องบันดาลโทสะ ครุ่นคิดขึ้น *'เราเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง ไหนเลยรับโทสะของเจ้าที่เป็นชนชั้นบ่าวทาสได้?'* ดังนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ในโลกนอกจาก

พุทธหน้าทอง คาดว่านายเหนือท่านจัดการเป็นอันดับหนึ่งแล้ว เฮอะ เฮอะ น่าหัวร่อ”

คนคอยาวกล่าวว่า “ไม่กล้ารับ”

ยื่นมือตบพนักเก้าอี้ที่เชาฮุ้นคี้นั่งอยู่เบาๆ เชาฮุ้นคี้รู้สึกเก้าอี้สั่นสะเทือนร่างดีดกระดอนขึ้น ในมือมันกำลังถือถ้วยชา พอเกิดเหตุไม่คาดหมาย ถ้วยชาจึงหลุดจากมือร่วงหล่นลง เห็นแน่ชัดว่าต้องตกแตกสลายแล้ว คนคอยาวโน้มตัวช้อนมือวูบหนึ่ง ก็รับถ้วยชาไว้ กล่าวว่า “ท่านที่นับถือระวัง”

เชาฮุ้นคี้อับอายจนหน้าแดงฉาน สะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง คนคอยาวจัดวางถ้วยชาลงบนโต๊ะเตี้ย

หลวงจีนป้อชิ่วแสร้งเป็นไม่เห็นเรื่องที่เกิดขึ้น กล่าวกับคนคอยาวว่า “นอกจากพุทธหน้าทองและอาตมาแล้ว นายเหนือท่านยังนัดผู้ใดมาช่วยเหลือ?”

“นายเหนือเราก่อนไปสั่งว่า **เฮี้ยงมกจื้อเต้าเจี้ย**งแห่งสำนักแชชั้ง **เล้งเช็งกือสือ**แห่งสำนักคุนลุ้น **เจี้ยเล่าคุ้งซือ** *(ครูมวยเฒ่าแซ่เจี้ย)* แห่งสำนักบ้อเก๊กมณฑลฮ่อหนำ จะขึ้นเขาในเวลาอันใกล้นี้ กำชับผู้ต่ำต้อยปรนนิบัติรับใช้ให้ดี ได้ชื่อมาถึงเป็นบุคคลแรกแสดงเห็นถึงน้ำใจไมตรีนายเหนือเราทราบเรื่อง ต้องสำนึกตื้นตันยิ่ง”

หลวงจีนป้อชิ่วได้รับเชิญจากเจ้าของสถานที่นี้ เข้าใจว่าต่อให้เป็นเรื่องใหญ่เทียมฟ้าเป็นต้องคลี่คลายได้ มิคาดนอกจากตนเอง เจ้าของสถานที่ยังเชื้อเชิญยอดฝีมือมากมายปานนี้ คนเหล่านี้แม้ไม่เคยพบหน้าแต่ได้ยินชื่อมานาน หากทราบว่าเจ้าของสถานที่ เชื้อเชิญผู้คนมากมายปานนี้ มิสู้ไม่มาแล้ว รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง กล่าวว่า “อาตมาแม้ใช้การไม่ได้ แต่พุทธหน้าทองพอมาถึง ยังมีเรื่องใดทำไม่ได้ ไยต้องนัดหมายผู้อื่นอีก?”

คนคอยาวกล่าวว่า “นายเหนือเราบอกว่า จะอาศัยโอกาสนี้ชุมนุม

ผู้กล้าทุกสารทิศ **ฮ่วมปังจู้** *(หัวหน้าพรรคแซ่ฮ่วม)* แห่ง**เฮงฮั่งก่ายปัง** *(พรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่น)* ก็จะรุดมา"

หลวงจีนป้อชิ่วใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า "ฮ่วมปังจู้ก็รุดมา? จิ้งจอกภูเขาหิมะที่แท้นัดหมายผู้ช่วยมามากน้อยเท่าใด?"

"ฟังว่ามันไม่นัดหมายผู้ช่วย เพียงลำพังคนเดียวเท่านั้น"

มือเจ็ดดาว สะท้านฟ้าทักษิณ เทาแป๊ะส่วยทั้งหลายล้วนออกท่องเที่ยวในยุทธจักรมานาน พอฟังจิ้งจอกภูเขาหิมะกำหนดมารุกรานเจ้าของสถานที่นี้ นอกจากนัดหมายยอดฝีมือจำนวนมาก ยังเชื้อเชิญพุทธหน้าทองและฮ่วมปังจู้แห่งพรรคกระยาจกมาช่วยเหลือ ล้วนคาดคิดว่าจิ้งจอกภูเขาหิมะต่อให้มีสามหัวหกกร ก็ไม่จำเป็นต้องทุ่มเทกำลังต่อมันปานนี้

ในจำนวนนี้เล้าง้วนเฮาะถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ที่แท้พรรคกระยาจกตั้งตัวเป็นอริกับบ้านเมือง เหนือชื่อพรรคยังเพิ่มคำ *'กอบกู้ฮั่น'* เรียกเป็นพรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่น แสดงว่ากระด้างกระเดื่องต่อ**ราชวงศ์แมนจู***

เมื่อเดือนก่อนหัวหน้ากองราชองครักษ์**ไซ่จ้งก้วง** *(หัวหน้าแซ่ไซ่)* นำสิบแปดยอดฝีมือกองราชองครักษ์คร่ากุมฮ่วมปังจู้คุมขังในคุกหลวง เรื่องนี้กระทำเป็นความลับ เล้าง้วนเฮาะเป็นหนึ่งในสิบแปดยอดฝีมือ วันนี้หลงพลัดเข้าถ้ำเสืออย่างงมงาย

หลวงจีนป้อชิ่วเห็นเล้าง้วนเฮาะพอได้ยินชื่อฮ่วมปังจู้ สีหน้าพลันเปลี่ยนแปรจึงถามว่า "เล้าตั่วนั้งรู้จักฮ่วมปังจู้หรือ?"

เล้าง้วนเฮาะรีบกล่าวว่า "ไม่รู้จัก เราเพียงทราบว่าฮ่วมปังจู้เป็นนักสู้ผู้กล้าบนเส้นทางภาคเหนือ ครั้งกระโน้นใช้วิชา**เล้งเยี้ยวคิ้มน่าชิ่ว** *(มือคว้าจับเล็บมังกร)* ตะปบเสือร้ายสองตัวตายคามือ"

---

* *ราชวงศ์แมนจูเป็นชาวแมนจู บุกรุกเข้ามาปกครองประเทศจีน ซึ่งราษฎรส่วนใหญ่เป็นชาวฮั่น ชาวฮั่นทั้งหลายจึงคิดขับไล่แมนจูออกจากแผ่นดิน*

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มเล็กน้อย ไม่แยแสสนใจมันอีก เหลียวหน้าไปถามคนคอยาวว่า "จิ้งจอกภูเขาหิมะที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร? มันกับนายเหนือท่านเพาะความแค้นใด?"

คนคอยาวกล่าวว่า "นายเหนือเราไม่ได้บอก ผู้ต่ำต้อยไม่กล้าถามมากความ"

ขณะสนทนา บ่าวทาสยกสุราอาหารมา บนยอดเขาหิมะ เช่นนี้กลับมีสุรารสเลิศอาหารโอชะ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายทุกผู้คน คนคอยาวกล่าวว่า "นายหญิงเราขอบคุณท่านทั้งหลายให้เกียรติมา ท่านทั้งหลายเชิญดื่มให้มากไว้"

ทุกผู้คนกล่าวขอบคุณ ระหว่างงานเลี้ยงเชาฮุ้นคี้และเทาจื้ออันถลึงตาเข้าใส่กัน หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงและจิวฮุ้นเอี้ยงพากันกำหมัดกัดฟัน เทาแป๊ะส่วยกับแต้ซาเนี้ยกระเหี้ยนกระหือหมายลงมือ แม้ดื่มกินร่วมโต๊ะแต่ต่างมีความในใจ มีแต่หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มแย้มแจ่มใส กินเนื้อชิ้นโต ดื่มสุราชามใหญ่ พูดจาหยาบคาย ไหนเลยคล้ายเป็นบรรพชิต?

สุราผ่านไปหลายรอบ บ่าวทาสผู้หนึ่งยก**หมั่นโถว** *(ซาลาเปาไม่มีไส้ ชาวเหนือรับประทานต่างข้าว)* ร้อนกรุ่นมาถาดใหญ่ ทุกผู้คนเหน็ดเหนื่อยมาครึ่งวันหิวโหยแต่แรก พอเห็นหมั่นโถวพอดีสบอารมณ์ ขณะจะยื่นมือหยิบฉวย พลันได้ยินเสียงซี่ดังขึ้นที่กลางอากาศ ทุกผู้คนเงยหน้าขึ้นเห็นธนูเพลิงดอกหนึ่งกรีดผ่านท้องฟ้ายิงขึ้นสู่เบื้องสูง หยุดยั้งเล็กน้อยพลันแตกระเบิดออกประกายไฟแลบกระจาย ที่แท้เป็นดอกไม้ไฟหลากสีชุดหนึ่ง กระจายเป็นรูปจิ้งจอกมีปีกตัวหนึ่ง

หลวงจีนป้อชิ่วผุดลุกขึ้นร้องว่า *"จิ้งจอกภูเขาหิมะมาแล้ว"*

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป คนคอยาวน้อมคำนับต่อหลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "นายเหนือเรายังไม่กลับมา ศัตรูพลันบรรลุถึงทุกประการในที่นี้ล้วนพึ่งพาได้ซือสั่งการ"

อีกผู้หนึ่งด้ามกระบี่สะพายเฉียงๆ อยู่เหนือไหล่ซ้าย ในมือเพิ่มกล่องคารวะใบหนึ่ง

ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน แต่ล้วนคลายใจลง ความจริงเข้าใจว่าที่มาเป็นจิ้งจอกภูเขาหิมะที่ดุร้ายอำมหิต มิคาดกลับเป็นเด็กน้อยสองคน รอจนเด็กทั้งสองเดินเข้าใกล้ เห็นบนเปียเล็กๆ ของทั้งสองล้วนประดับไข่มุกข้างละลูก ไข่มุกทั้งสี่เปล่งประกายรำไร หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงคุ้มกันสินค้านานปี เทาแป๊ะส่วยเกลือกกลั้วในฝ่ายมิจฉาชีพชั่วชีวิต ล้วนมีสายตาในการจำแนกของวิเศษสูงยิ่ง พอเห็นไข่มุกทั้งสี่ลูกล้วนใจเต้นระทึก ครุ่นคิดขึ้น *'ไข่มุกทั้งสี่ลูกมีค่ายิ่ง ชุดหนังเตียวที่ทั้งสองสวมใส่ปราศจากของอื่นแทรกแซม นับว่าหายากยิ่ง ต่อให้เป็นครอบครัวคนร่ำรวยก็ไม่แน่นักว่าจะมีของล้ำค่าเช่นนี้'*

เด็กรับใช้ทั้งสองเห็นหลวงจีนป้อชิ่วนั่งอยู่กึ่งกลาง จึงเข้ามาน้อมคารวะ เด็กรับใช้ทางซ้ายเทิดกล่องคารวะขึ้นสูง คนคอยาวรับมาเปิดกล่องออก ส่งถึงเบื้องหน้าหลวงจีนป้อชิ่ว หลวงจีนป้อชิ่วเห็นภายในเป็น**เทียบ** *(นามบัตร)* สีแดงสดใสใบหนึ่ง พอหยิบออกมาดูเห็นเขียนหมึกข้นเข้มว่า

*"กำหนดนัดบนยอดเขาหิมะ เที่ยงตรงวันนี้รุดสู่นัดหมายจากผู้เยาว์**โอ้วฮุย**"*

ลายมือเข้มแข็งมีพลัง หลวงจีนป้อชิ่วพอเห็นคำ **'โอ้วฮุย'** พลันฉุกคิดขึ้น *'ที่แท้จิ้งจอกภูเขาหิมะมีชื่อว่าโอ้วฮุย'* ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"จู้ยิ้นเจ้ามาแล้วหรือ?"

เด็กรับใช้ทางขวากล่าวว่า "จู้ยิ้นบอกว่ายามเที่ยงต้องมาถึง เนื่องเพราะเกรงว่านายท่านรอนาน จึงสั่งผู้ต่ำต้อยล่วงหน้ามาส่งข่าว"

สุ้มเสียงมันสดใส แฝงแววไร้เดียงสา หลวงจีนป้อชิ่วเห็นเด็กทั้งสองมีลักษณะน่ารัก จึงถามว่า "พวกเจ้าเป็นพี่น้องฝาแฝดหรือ?"

เด็กรับใช้ทางขวารับคำ น้อมคารวะแล้วหันกายออกไป คนคอ

ยาวกล่าวว่า "น้องเรารอสักครู่ รับประทานอาหารว่างแล้วค่อยไป"

เด็กรับใช้ทางขวากล่าวว่า "ขอบคุณตั่วกอ ไม่ได้รับคำสั่งจู้ยิ้น เราไม่กล้ารั้งอยู่"

ฉั้งแชบุ้นหยิบผลไม้จากในถาดผลไม้ส่งให้กับทั้งสอง ยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นรับประทานผลไม้สักเล็กน้อย" เด็กรับใช้ทางซ้ายยื่นมือรับไว้กล่าวว่า "ขอบคุณโกวเนี้ย"

เชาฮุ้นคี้มีจิตใจริษยารุนแรง บวกกับนิสัยวู่วามปานเปลวเพลิงไม่อาจอดกลั้นแม้แต่น้อย เห็นฉั้งแชบุ้นให้ความเอ็นดูต่อเด็กทั้งสองต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เด็กทารกกลับสะพายกระบี่ยาวหรือพวกเจ้ารู้จักเพลงกระบี่ด้วย?"

เด็กรับใช้ทั้งสองกวาดมองมันอย่างงุนงงแวบหนึ่ง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า "ผู้ต่ำต้อยไม่รู้จัก"

เชาฮุ้นคี้ตวาดว่า **"อย่างนั้นสะพายกระบี่ทำอะไร? ทิ้งไว้ให้แก่เรา"** ยื่นสองมือปราดออก ตะปบด้ามกระบี่เหนือไหล่เด็กรับใช้ทั้งสอง

เด็กรับใช้ทั้งสองคิดไม่ถึงมีคนคิดช่วงชิงอาวุธของพวกมัน กอปรกับเชาฮุ้นคี้ลงมืออย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงสวบสวบสองครั้งทุกผู้คนเห็นประกายสีเขียววูบวาบขึ้น กระบี่ทั้งสองเล่มล้วนหลุดจากฝัก ถูกมันช่วงชิงไปถือไว้

เชาฮุ้นคี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เด็กทารกทั้ง..." คำที่ห้าไม่ทันเปล่งจากปาก เด็กรับใช้ทั้งสองพากันกระโดดปราดขึ้น หนึ่งยื่นมือซ้ายหนึ่งยื่นมือขวากดใส่ก้านคอเชาฮุ้นคี้ ตวัดงัดโดยพร้อมเพรียง เชาฮุ้นคี้คิดปัดป้องเด็กรับใช้ทั้งสอง หนึ่งยื่นเท้าซ้ายหนึ่งยื่นเท้าขวาเกี่ยววูบ เชาฮุ้นคี้ถึงกับตีลังกากลางอากาศทอดหนึ่ง เสียงฉาดเมื่อร่วงฟาดกับพื้นอย่างถนัดถนี่

มันแม้ชิงกระบี่รวดเร็ว การร่วงฟาดครั้งนี้กลับรวดเร็วยิ่งกว่า ทุกผู้คนเพิ่งงงงันวูบ เด็กรับใช้ทั้งสองก็โถมทะยานเข้าหา คิดช่วงชิง

กระบี่กลับมา เชาฮุ้นคี้ไม่ใช่ชนชั้นต่ำทราม เมื่อครู่เนื่องเพราะไม่ทันระวัง จึงพลาดท่าเสียที พอตกถึงพื้นก็กระโดดปราดขึ้น ตั้งกระบี่ทั้งคู่ คิดขู่ขวัญเด็กรับใช้ทั้งสองล่าถอย มิคาดเด็กรับใช้ทั้งสองพอกระโดดปราด ไม่ทราบเคลื่อนไหวอย่างไร ต่างคว้าก้านคอมันไว้อีกคราจับมือแล้วเกี่ยวเท้า กระบวนท่าไม่ผิดแผกจากท่าแรก เชาฮุ้นคี้ต้องร่วงฟาดพื้นดังฉาดอีกครา

การร่วงฟาดครั้งแรกยังกล่าวได้ว่าถูกจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว ครั้งที่สองกลับร่วงฟาดหนักหน่วงกว่าเดิม มันเป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนืออยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ เด็กรับใช้ทั้งสองเมื่อยืนเทียบกันเพียงสูงแค่อกมัน พอร่วงฟาดเป็นคำรบสองไหนเลยรักษาหน้าไว้ได้? มันบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ไม่ทันกระโดดปราดขึ้นก็ลดกระบี่ซ้าย กระบี่ขวาฟันขวาง คิดปลิดชีวิตเด็กรับใช้ทั้งสองใต้คมกระบี่

ฉั้งแชบุ้นเห็นกระบวนท่าของมันนี้ เป็นท่าไม้ตายของสำนักนาม**ยี่นึ้งตาซัว** *(เทพเจ้ายี่นึ้งแบกภูเขา)* ต่อให้เป็นชนชั้นยอดฝีมือก็ยากที่จะต้านรับได้ เห็นเด็กทารกที่บริสุทธิ์น่ารักทั้งคู่ต้องตายแน่นอนรีบร้องว่า "ซือกอ อย่าได้ใช้ท่าไม้ตาย"

เชาฮุ้นคี้สะบัดกระบี่ฟันออก ได้ยินเสียงร้องของฉั้งแชบุ้น มันแม้เชื่อฟังคำพูดของซือม่วยผู้นี้ แต่เมื่อถูกจู่โจมกระบวนท่าออก คิดรั้งกระบี่ก็ไม่ทันการณ์ ดังนั้นลดข้อมือวูบ คิดฝากตำหนิที่ทรวงอกของเด็กน้อยทั้งสองก็ใช้ได้แล้ว

มิคาดเด็กรับใช้ทั้งสองพลันมุดลอดซอกแขนมัน เด็กรับใช้ทางซ้ายมุดถึงด้านขวา เด็กรับใช้ทางขวากลับมุดมายังด้านซ้ายกระบี่ของมันถึงกับฟันถูกอากาศธาตุ ขณะจะรั้งกระบวนท่าฟันออกอีกครา พลันเห็นเงาคนสองฟากข้างถลันวูบวาบ ร่างน้อยๆ ของเด็กรับใช้ทั้งสองโถมถึงอีกครา

เชาฮุ้นคี้รับความเจ็บปวดสองครา แต่กระบี่จู่โจมออกไปแล้ว ยามกะทันหันยากวกกลับมา เห็นกระบวนท่าประหลาดนี้ใช้ออกอีกครา ยังคง

ไม่มีปัญญาหลบหลีกปิดป้อง ดังนั้นคลายมือทิ้งกระบี่ ผลักฝ่ามือออกสู่ภายนอก ปากตวาดคำ **"ไป!"** ฝ่ามือทั้งสองใช้กำลังภายในสิบส่วน เด็กรับใช้ทั้งสองขอเพียงถูกริมฝ่ามือกวาดใส่ ต้องรับบาดเจ็บสาหัสแน่นอน พลันเห็นเงาคนไหววูบ เด็กรับใช้ทั้งสองล้วนหายวับ เชาฮุ้นคี้รีบหันขวับไป เห็นเด็กรับใช้ทางซ้ายย่อตัวพุ่งมาทางขวา เด็กรับใช้ทางขวาย่อตัวพุ่งขวับมาทางซ้าย รู้สึกละลานตาวูบ ก้านคอถูกตะปบอีกครา

เชาฮุ้นคี้ยามร้อนรุ่ม พลันใช้กำลังทางหลังไหล่หงายคอไปด้านหลัง คิดสลัดเด็กรับใช้ทั้งสองไป เพิ่งใช้กำลังออก มือน้อยๆ ที่ต้นคอทั้งสองข้างพลันคลายออก ฉุกคิดว่าผิดท่ารีบรั้งพลังยืนตัวตรง แต่ก็ไม่ทันการณ์ เด็กรับใช้ทั้งสอง หนึ่งยื่นเท้าซ้ายหนึ่งยื่นเท้าขวาเกี่ยวใส่ขาหลังมัน

เชาฮุ้นคี้เองใช้กำลังรุนแรงไปอยู่แล้ว ความจริงไม่สามารถยืนหยัดมั่น พอถูกทั้งสองเกี่ยวเช่นนี้ ในเสียงแผดด่า *"มารดาท่านเถอะ"* ร่างล้มหงายตึงกับพื้น คราครั้งนี้ร่วงฟาดจนกระดูกสันหลังปวดแปลบ แทบหักสลาย ดีดตัวหมายลุกขึ้นแต่ไม่เป็นผล ต้องล้มหงายลงอีกครา

จิวฮุ้นเอี้ยงสะอึกกายไปประคองซือเฮียขึ้น เด็กรับใช้ทั้งสองฉกฉวยโอกาสเก็บกระบี่ขึ้นมา เชาฮุ้นคี้ความจริงหน้าสีม่วง ยามนี้คลั่งแค้นจนหน้าสีม่วงอมดำ ชักกระบี่จากหว่างเอว ใช้ออกด้วยท่า**แป๊ะฮ้งก้วงยิก** *(รุ้งพุ่งหาอาทิตย์)* แทงปราดใส่เด็กรับใช้ทางซ้าย

จิวฮุ้นเอี้ยงเห็นซือเฮียล้มฟาดสามครั้งสามครา ทราบว่าเด็กรับใช้ทั้งสองแม้อายุเยาว์แต่ยากที่จะตอแย ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนสองคน ตนเองเข้าช่วยเหลือไม่ถือว่าขาดเหตุผล ดังนั้นใช้กระบี่ตามติด จู่โจมใส่เด็กรับใช้ทางขวา

เด็กรับใช้ทางซ้ายปรายตาต่อเด็กรับใช้ทางขวา พากันยกกระบี่ปิดป้องกระโดดไปด้านหลังสามก้าว เด็กรับใช้ทางซ้ายร้องว่า "หลวงจีนใหญ่ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งจู้ยิ้นส่งสารมา ไม่ได้ล่วงเกินสองท่านนี้ ไฉนคิดต่อยตี?"

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "สองท่านนี้คิดทดสอบฝีมือ

ของพวกเจ้า หามีอกุศลจิตคิดร้ายไม่”

เด็กรับใช้ทางซ้ายกล่าวว่า “อย่างนั้น**เอี้ย** *(นาย)* ทั้งหลายโปรดชี้แนะ”

ทั้งสองตวัดกระบี่คู่ ต่อสู้กับเชาฮุ้นคี้และจิวฮุ้นเอี้ยง

บ่าวทาสหญิงรับใช้ในตึกนี้ล้วนรู้จักวิชาฝีมือ ฟังว่าเด็กรับใช้ที่ส่งสารของฝ่ายตรงข้ามทั้งสองต่อสู้กับคนในห้องโถง พากันรุดมายืนดูอยู่เชิงระเบียง

เห็นเด็กรับใช้ผู้หนึ่งถือกระบี่ด้วยมือซ้าย อีกผู้หนึ่งถือกระบี่ด้วยมือขวา ทั้งสองรุกถอยหลบหลีกราวคนคนเดียว กระบี่คู่จู่โจมต่อเนื่องอย่างเข้มแข็งรัดกุม ดูท่าทั้งสองเรียนกระบี่ตั้งแต่เล็ก ฝึกปรือเพลงกระบี่ผนึกจู่โจมโดยเฉพาะ ที่หายากยิ่งคือ เด็กรับใช้ทางซ้ายใช้กระบี่ด้วยมือซ้ายกลับคล่องแคล่วดุจเดียวกับมือขวาของเด็กรับใช้ทางขวา แสดงว่าถนัดซ้ายมาแต่กำเนิด

เชาฮุ้นคี้สองซือเฮียตี๋พลิกแพลงท่ากระบี่ติดต่อกัน ยังไม่อาจทำอันใดเด็กทั้งสองได้ ชั่วพริบตาต่อสู้กันหลายสิบกระบวนท่าเชาฮุ้นคี้ทั้งสองแม้ไม่ปรากฏลางแพ้ แต่ก็ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแม้แต่น้อย

มือเจ็ดดาวชมดูจนร้อนรุ่มใจ พอจับตาดูแนววิชาของเด็กรับใช้ทั้งสองเพียงเป็นเพลงกระบี่ตักม้อของสำนักเสียวลิ้ม ไม่มีความพิสดารใดเพียงแต่บัดเดี๋ยวแทงบัดเดี๋ยวปิดป้อง จู่โจมต้านรับสลับกัน ยามจู่โจมไม่ห่วงหน้าพะวงหลัง ยามต้านรับตัดความคิดตอบโต้โดยสิ้นเชิง ไม่ว่ารุกรับล้วนทุ่มเทอย่างสุดกำลัง เห็นหลานศิษย์ทั้งสองสู้พัวพันเป็นเวลานาน เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงของสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือ ดังนั้นตวาดว่า “เด็กทั้งสองยอดเยี่ยมจริงๆ ฮุ้นคี้ ฮุ้นเอี้ยงล่าถอยมา เล่าฮูจะเล่นกับพวกมันเอง”

เชาฮุ้นคี้ทั้งสองได้ยินเสียงร้องของซือเจ็ก ดังนั้นรับคำขณะจะล่าถอยมิคาดเด็กรับใช้ทั้งสองพลันเร่งกระบี่เร็วขึ้น ชั่วพริบตา กระบี่คู่ล้วนใช้ออกด้วยกระบวนท่ารุก

เชาฮุ้นคี้ทั้งสองได้แต่สะบัดกระบี่ปิดป้อง แต่เด็กรับใช้ทั้งสองจู่โจมกระบี่แล้วกระบี่เล่าไม่ขาดตอน เมื่อปัดป่ายกระบี่ที่หนึ่ง กลับไม่อาจปัดป่ายกระบี่ที่สอง ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่ากลับไม่สามารถถอนตัวได้

ฉั้งแชบุ้นเห็นเช่นนั้น ครุ่นคิดขึ้น *'เรารับมือแทนซือเฮียทั้งสอง ให้ง้วนซือเจ็กสยบเด็กน้อยทั้งสองนี้ ง้วนซือเจ็กมีฝีมือร้ายกาจเพียงไหน พอลงมือต้องตะปบเปียน้อยๆ ทั้งสี่เส้นไว้'* ดังนั้นถือกระบี่สะอึกเข้าไปร้องว่า "ซือกอทั้งสองล่าถอยมา"

เห็นเด็กรับใช้ทางซ้ายรุกไล่ใส่เชาฮุ้นคี้ ดังนั้นสะบัดกระบี่ปัดป่ายกระบี่นี้ มิคาดกระบี่ที่สองของเด็กรับใช้ผู้นี้กลับจู่โจมคราเดียวสองท่วงท่าทั้งแทงใส่หางตาเชาฮุ้นคี้ และแทงใส่ไหล่ซ้ายฉั้งแชบุ้น ฉั้งแชบุ้นได้แต่ต้านรับไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ นางรับมือแทนซือเฮียไม่ได้ ตนเองกลับถูกพัวพันไว้

เชาฮุ้นคี้ยิ่งต่อสู้ยิ่งเดือดดาล ครุ่นคิดขึ้น *'สำนักมังกรฟ้า ฝ่ายเหนือเรามีเพลงกระบี่เลื่องลือตลอดมา วันนี้เราทั้งสามผนึกกำลังยังสู้เด็กทารกทั้งสองไม่ได้ หากแพร่สะพัดสู่ยุทธจักร สำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือจะแบกหน้าไว้ได้อย่างไร?'* ขบคิดถึงตอนนี้เร่งมือหนักหน่วงกว่าเดิม

เด็กรับใช้ทางขวาเห็นพี่ชายถูกสะกดคุกคาม จึงวกกระบี่แทงใส่เชาฮุ้นคี้ เชาฮุ้นคี้หมุนตัวปัดป่ายท่ากระบี่นี้ไป เด็กรับใช้ทางซ้ายพลันจู่โจมกระบี่ใส่จิวฮุ้นเอี้ยง ทั้งสองพลันสับเปลี่ยนคู่มือ คราครั้งนี้สับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ท่าร่างงดงามยิ่ง คนดูที่ด้านข้างอดโห่ร้องชมเชยมิได้

สะท้านฟ้าทักษิณชมดูถึงตอนนี้ กล่าวเบาๆ *"ง้วนซือเฮีย ท่านยังคงเข้าไป อาศัยมันทั้งสามไม่อาจเอาชัยได้"*

มือเจ็ดดาวผงกศีรษะ รัดสายรัดเอวเล็กน้อยร้องว่า "ให้เราเล่นด้วย"

กระโดดปราดคราหนึ่ง คุกคามถึงข้างกายเด็กรับใช้ทางขวา จี้นิ้วข้างซ้ายใส่จุดกื่อกุกที่หัวไหล่มัน มือขวาใช้วิชา**ได้คิ่มน่าชิ่ว** *(มือคว้าจับ*

ใหญ่) ช่วงชิงกระบี่อย่างหักโหม

ทุกผู้คนเห็นมันมีท่าร่างรวดเร็ว ลงมือโหดเหี้ยมอำมหิต อดวิตกกังวลแทนเด็กรับใช้ทางขวานี้มิได้ พลันเห็นประกายกระบี่วูบขึ้น เด็กรับใช้ทางซ้ายจ่อกระบี่จี้ใส่กลางหลังมือเจ็ดดาว

มือเจ็ดดาวตั้งใจช่วงชิงกระบี่ กอปรกับคาดคิดเด็กรับใช้ทางซ้ายถูกจิวฮุ้นเอี้ยงพัวพันไว้ คิดไม่ถึงมันพลันลอบประทุษร้าย ได้ยินฉั่งแชบุ้นร้องว่า *"ซือเจ๊ก ด้านหลัง"*

มือเจ็ดดาวรีบถลันหลบไปทางซ้าย ได้ยินเสียงซี่ ชายเสื้อด้านหลังถูกกรีดขาดเป็นทาง เด็กรับใช้ทางซ้ายร้องว่า **"เอี้ย** *(นาย)* ท่านนี้ระวัง" ดูท่ามันยังอ่อนข้อให้

มือเจ็ดดาวถึงกับหน้าแดงฉานจรดใบหู แต่มันกรำศึกอย่างโชกโชนเมื่อครู่พอเพลี่ยงพล้ำกลับระงับจิตใจจนเยือกเย็น ดังนั้นไม่กล้ารุกจู่โจมโดยพลการ ใช้วิชามือคว้าจับใหญ่ ทั้งบิด สกัด ปิดแยก ซอกซอนหาช่องว่างรอยโหว่ เพื่อช่วงชิงอาวุธในมือเด็กรับใช้ทั้งสอง

ฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่ของมันนี้ คร่ำเคร่งฝึกปรือเป็นเวลาหลายสิบปี พอร่ายรำใช้ออกย่อมสูงส่งเหนือธรรมดา แต่กล่าวไปประหลาดนัก ขณะที่เชาฮุ้นคี้ทั้งสองลงมือ เด็กรับใช้ทั้งสองไม่ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ยามนี้เพิ่มฉั่งแชบุ้นและมือเจ็ดดาวอีกสองคน ยังต่อสู้อย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง

สะท้านฟ้าทักษิณชมดูจนครุ่นคิดขึ้น *'ฝ่ายเหนือและใต้เกี่ยวดองกัน หากแม้นฝ่ายเหนือถูกสยบ ฝ่ายใต้เราก็เป็นที่เสื่อมเสียหน้า เหตุการณ์ในวันนี้ ต่อให้ผู้อื่นกล่าวหาพวกเราใช้พวกมากเอาชัย ยังประเสริฐกว่าเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้'* ดังนั้นชักกระบี่จากฝัก ใช้ออกด้วยท่า**ลิ้วแชกั้วง้วย** *(ดาวตกขับจันทร์)* คนไม่ทันถลันเข้าวงต่อสู้ คมกระบี่ก็จ่อจี้ใส่ทรวงอกเด็กรับใช้ทางซ้าย

เด็กรับใช้ทางขวาร้องว่า "มาอีกคนหนึ่ง"

ขวางกระบี่วกนิ้วมือ จี้ใส่ข้อมือสะท้านฟ้าทักษิณ สะท้านฟ้า

ทักษิณใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'เด็กทั้งสองนี้ประสานเสริมต่อเนื่องกัน ฝึกปรือจนช่ำชองชำนาญจริงๆ'*

ลดข้อมือหลบเลี่ยงจากกระบี่นี้ แต่สภาวะกระบี่ที่มันจู่โจมใส่เด็กรับใช้ทางซ้ายก็สลายตัวโดยปริยาย

ในห้องโถงใหญ่ปรากฏกระบี่หกเล่ม ฝ่ามือเลือดเนื้อสองข้างต่อสู้จนบังเกิดกระแสลมดังหวีดหวือ ต่อสู้หลายสิบกระบวนท่ายังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ

เทาจื้ออันเห็นฉั่งแชบุ้นหน้าแดงระเรื่อ ยกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อหลายคราจึงร้องว่า "แชม่วย ท่านพักผ่อนสักครู่ ข้าพเจ้าจะรับมือแทนท่าน"

จากนั้นสะบัดดาบสะอึกเข้ามา เชาฮุ้นคี้ตวาดว่า **"ผู้ใดให้ท่านประจบ?"**

กระบี่ยาวปัดป่ายท่ากระบี่ที่เด็กรับใช้ทางขวาทิ่มแทงมามือซ้ายกำเป็นหมัดต่อยใส่ดั้งจมูกเทาจื้ออัน เทาจื้ออันยิ้มเล็กน้อยสลับเท้าก้าวปราดสามก้าวอ้อมถึงด้านหลังเด็กรับใช้ทางซ้าย มันแม้รับบาดเจ็บที่เท้าเพลงดาบยังลึกล้ำยิ่ง แต่เด็กรับใช้ทั้งสองมีเพลงกระบี่ประหลาดพิสดารยิ่งศัตรูยิ่งมากอานุภาพคล้ายเพิ่มพูนเป็นเงาตามตัว เทาจื้ออันทั้งต้องระวังป้องกันเชาฮุ้นคี้ และต้องต้านรับท่ากระบี่ของเด็กรับใช้ทั้งสอง กลับวุ่นวายจนมือเท้าปั่นป่วนพัลวัน

เทาแป๊ะส่วยเดินเข้าใกล้ช้าๆ ถือแส้เหล็กกล้าเดินเข้าใกล้บุตรชายในเงาดาบประกายกระบี่เชาฮุ้นคี้พลันฟันกระบี่ใส่เทาจื้ออัน เทาแป๊ะส่วยคำรามอย่างเดือดดาล สะบัดแส้ปัดป่าย จากนั้นจู่โจมกระบวนท่าใส่เชาฮุ้นคี้

คนดูทั้งหลายเห็นสถานการณ์ต่อสู้พลิกแพลงกลับกลาย อดตื่นเต้นตระหนกมิได้

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงเห็นขณะที่มือเจ็ดดาวเข้าสู่วงต่อสู้ได้ซุกเก็บกล่องเหล็กไว้ในอกเสื้อ ดังนั้นคาดคิด มิสู้เข้าไปจับปลาในน้ำขุ่นหาโอกาสลงมือ สามารถช่วงชิงกล่องเหล็กก็ดี สังหารสองพ่อลูกแซ่

เทาล้างแค้นได้ก็ประเสริฐ จึงร้องว่า “ครึกครื้นนักเล้าซือเฮีย พวกเราทั้งสองก็เข้าไป”

เล้างัวนเฮาะสังกัดสำนักอาจารย์เดียวกับมันตั้งแต่เล็ก รู้ใจของกันและกัน พอได้ยินเสียงร้องของมันก็เข้าใจจิตเจตนาผู้เป็นซือตี๋ ดังนั้นขยับไม้เท้าค่สะอึกถึงข้างกายมือเจ็ดดาว

เด็กรับใช้ทางซ้ายไหนเลยคาดคิด ศัตรูจำนวนมากเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝงอยู่ เห็นเล้างัวนเฮาะและหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงเข้าสู่วงต่อสู้กลับชิงลงมือสยบ จู่โจมกระบี่ใส่คนทั้งสอง เด็กรับใช้ทั้งสองแม้มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ แต่อาศัยสองต้านรับเก้าความจริงต้องพ่ายแพ้แน่นอน เพียงแต่คนทั้งเก้าต่างมีความคิดเป็นอื่น กระบวนท่าที่ใช้กลับจู่โจมศัตรูน้อยกว่า สะกดกันเองมากกว่า

ฉั้งแซบุ้นเห็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงทั้งสองต่อสู้กับเด็กรับใช้ทั้งสอง สายตากลับชำเลืองไปยังมือเจ็ดดาวตลอดเวลา ทราบว่าพวกมันปราศจากกุศลเจตนา ดังนั้นร้องว่า “งัวนซือเจ็ก ระวังกล่องเหล็ก”

มือเจ็ดดาวต่อสู้เป็นเวลานานไม่ประสบผล บังเกิดความร้อนรุ่มใจแต่แรก ครุ่นคิดขึ้น *‘พวกเราผู้ใหญ่เก้าคนยังไม่อาจจัดการเด็กทารกสองคน นับว่าเสื่อมเสียหน้าพอแล้ว หากสูญเสียกล่องเหล็กไปอีก ภายหน้ายากที่จะแบกหน้าเป็นผู้คนแล้ว’*

พริบตาที่เสียสมาธิ รู้สึกว่ามีกระแสลมขุมหนึ่งวูบมาปะทะหน้าที่แท้เด็กรับใช้ทางขวาหลังจากปัดป่ายกระบี่ค่ของเซาฮันคี้และจิวฮันเอี้ยง ฉกฉวยโอกาสฟันใส่มันหนึ่งกระบี่

มือเจ็ดดาวใจหายวูบ เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง พลิกข้อมือวูบชักกระบี่ออกมาถือมั่น

ในคนทั้งเก้านับมันมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด ยามนี้ร่ายรำเพลงกระบี่มังกรฟ้าออก ได้ยินเสียงตึงตังดังขึ้น อาวุธของสองพ่อลูกแซ่เทา เล้างัวนเฮาะสองซือเฮียตี๋ล้วนถูกมันปัดป่ายเบนเบือน

สะท้านฟ้าทักษิณเห็นเช่นนั้น ยกกระบี่คุ้มครองเบื้องหน้า พาตัวถดถอยไปด้านหลัง ฉกฉวยโอกาสสังเกตความลึกล้ำของเพลงกระบี่ฝ่ายเหนือ

มือเจ็ดดาวเห็นทุกผู้คนค่อยๆ ถอยห่างไป ข้างกายเว้นที่ว่างหลายเชียะ ร่ายรำกระบี่ได้คล่องแคล่วกว่าเดิมถึงกับคึกคักอักโขสืบเท้าไปสองก้าวใช้ออกด้วยท่า**ฮุ้นตังท้ำเยี้ยว** *(กางเล็บในม่านเมฆ)* ฟันกระบี่ใส่เด็กรับใช้ทางขวา กระบวนท่านี้รวดเร็วผิดธรรมดา กระบี่ของเด็กรับใช้ทางขวาเพิ่งปะทะกับกระบี่ของเล้าง้วนเฮาะ เห็นประกายกระบี่ฟาดฟันถึงรีบย่อตัวหลบเลี่ยง ได้ยินเสียงขวับ ไข่มุกบนเปียเล็กๆ ลูกหนึ่งถูกคมกระบี่ผ่าเป็นสองเสี่ยง ร่วงหล่นลงบนพื้น

เด็กรับใช้ทั้งสองหน้าแปรเปลี่ยนไป เด็กรับใช้ทางขวานั้น ร้องว่า "**กอกอ** *(พี่ชาย)*" พลางแบะปากน้อยๆ คล้ายกับจะร้องไห้ออกมา

มือเจ็ดดาวหัวร่อฮาฮา พลันเห็นเงาสีขาววูบวาบ เด็กรับใช้ทั้งสองสลับสับเปลี่ยนตำแหน่ง เสียงติงติงติดต่อกัน อาวุธของจิวฮุ้นเอี้ยงและคนของสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงถูกฟันหักสะบั้น ทั้งสองยามตื่น ตระหนกรีบพุ่งถอยจากวง เห็นในมือเด็กรับใช้ทั้งสองเพิ่มมีดสั้นเปล่งประกายเจิดจ้าคนละเล่ม

เด็กรับใช้ทางซ้ายร้องว่า *"ท่านคิดบัญชีกับมัน"*

มีดสั้นมือขวาพลิกวูบ เสียงติงติงสองครั้ง ฟันกระบี่ในมือเชาฮุ้นคี้และสะท้านฟ้าทักษิณหักสะบั้นไปอีก ที่แท้มีดสั้นนี้เป็นศัสตราวุธคมกล้าฟันเหล็กดุจฟันหยวก เชาฮุ้นคี้ถดถอยเชื่องช้าเล็กน้อย เสียงซี่เมื่อมีดสั้นกรีดผ่านชายโครงข้างซ้าย สายรัดหนังที่หว่างเอวพร้อมทั้งฝักกระบี่ขาดสะบั้นเป็นหลายท่อน

เด็กรับใช้ทางขวา มือขวาถือกระบี่มือซ้ายถือมีดสั้น สะอึกจู่โจมใส่มือเจ็ดดาว ยามนี้มันถืออาวุธคู่เพลงกระบี่พลันเปลี่ยนแปร มือเจ็ดดาวทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ยามกะทันหันไม่อาจสังเกตแนวทางกระบี่ของ

มันได้ รู้สึกประกายมีดพอกรีดจู่โจมถึง พลังเย็นเยียบคุกคามคน ดังนั้นมือเจ็ดดาวไม่กล้าใช้กระบี่เข้าปะทะ ได้แต่ถอยร่นไปด้านหลัง เด็กรับใช้ทางขวาก็ไม่สนใจไยดีผู้อื่น รุกไล่โดยกระชั้นชิด

เด็กรับใช้ทางซ้ายหันหลังชนกับผู้น้อง รับกระบวนท่าของศัตรูที่หลงเหลือแต่ผู้เดียว ปล่อยให้ผู้น้องต่อสู้กับมือเจ็ดดาวตัวต่อตัว หักหาญหลายกระบวนท่า แส้เหล็กกล้าของเทาแป๊ะส่วยถูกฟันหักท่อนหนึ่ง เล้าง้วนเฮาะ เทาจื้ออันเห็นเช่นนั้น ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้ ได้แต่วิ่งวนสู้ฉาบฉวย

สะท้านฟ้าทักษิณ เชาฮุ้นคี้ จิวฮุ้นเอี้ยง ฉั่งแชบุ้นแห่งสำนักมังกรฟ้าทั้งสี่เห็นมือเจ็ดดาวถูกคุกคามถึงมุมห้องไม่มีหนทางถอยอีก ล้วนร้อนรุ่มใจยิ่ง คิดสะอึกเข้าช่วยเหลือ แต่หนึ่งนั้นอาวุธในมือล้วนหักสะบั้นสองไม่สามารถผ่านด่านของเด็กรับใช้ทางซ้ายได้

หลวงจีนป้อชิ่วที่ด้านข้างชมดูเพลงกระบี่ของเด็กรับใช้ทั้งสอง ในใจลอบตื่นเต้นสงสัย ตอนแรกเห็นเด็กรับใช้ทั้งสองต่อสู้กับเชาฮุ้นคี้และพวกเพลงกระบี่ธรรมดาสามัญ แต่ศัตรูพอเพิ่มจำนวนขึ้น อานุภาพกระบี่ของเด็กรับใช้ทั้งสองก็เพิ่มพูนเป็นทวีคูณ ยามนี้ชักมีดสั้นออก สภาพการณ์ยิ่งแปรเปลี่ยนไป เห็นเด็กรับใช้ทางซ้ายกวัดแกว่งกระบี่ยาวหลอกล่อ คุกคามศัตรูมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน ชั่วพริบตาฟันอาวุธของเทาจื้ออันและเล้าง้วนเฮาะหักสะบั้นอีก ในศัตรูทั้งแปดมีแต่กระบี่ของฉั่งแชบุ้นยังคงสภาพเดิม แสดงว่าเด็กรับใช้ทางซ้ายสำนึกในน้ำใจที่นางหยิบยื่นผลไม้ให้ จึงไว้ไมตรีต่อนาง

มือเจ็ดดาวหลังพิงมุมห้องกัดฟันต่อสู้ เห็นเด็กรับใช้ทางขวามือเสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกตนเอง ดังนั้นต้านรับด้วยท่า**เทงเกาคีหง** *(หงส์เหินมังกรทะยาน)* กระบวนท่านี้เป็นท่วงท่าล้าง เคล็ดกระบี่มีว่าไว้ *'เบื้องสูงมาล้าง เบื้องต่ำมาต้าน เบื้องในมากลบ เบื้องนอกมาปาด เบื้องกลางมาแทง'* คำ *'ล้าง ต้าน กลบ ปาด แทง'* ทั้งห้านี้ เป็นเคล็ด

เกี่ยวเนื่องกันของเพลงกระบี่ มือเจ็ดดาวเห็นกระบี่ศัตรูแทงจากเบื้องสูง จึงใช้เคล็ด *'ล้าง'* เข้าต้านรับ ความจริงหาผิดไม่ มิคาดกระบี่ทั้งคู่พอปะทะ พลันรู้สึกข้อมือจมวูบ กระบี่ตนเองถูกกระบี่ศัตรูกดต่ำลง

มือเจ็ดดาวลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'เจ้าแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม กำลังข้อไหนเลยกล้าแข็งเท่าเรา?'*

ดังนั้นเกร็งกำลังกระแทกตอบโต้ เด็กรับใช้ทางขวาพลันหดกระบี่มือขวา มีดสั้นมือซ้ายสะบัดวูบ เสียงดังเมื่อฟันกระบี่หักสะบั้นเป็นสองท่อน

มือเจ็ดดาวใจหายวาบ ซัดกระบี่หักครึ่งท่อนออก เด็กรับใช้ทางขวาก้มศีรษะหลบเลี่ยง กระบี่ยาวแทงปราดใส่ซ้ายขวา สกัดมันไว้ที่มุมห้องออกมาไม่ได้

สะท้านฟ้าทักษิณ เชาฮุ้นคี้ จิวฮุ้นเอี้ยงส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง พากันซัดอาวุธลับออก เด็กรับใช้ทางซ้ายโผพุ่งสูงกระโดดต่ำ รับเหล็กเหลี่ยมพิษทั้งสิบกว่าตัวไว้จนหมดสิ้น ที่แท้ใต้ด้ามมีดสั้นของมันติดตั้งแหเล็กๆ ปากหนึ่ง ใช้รับอาวุธลับศัตรูโดยเฉพาะ

มือเจ็ดดาวง้วนสือตงแม้สูญเสียอาวุธ แต่เพลงหมัดมวยยังร้ายกาจยิ่ง มันเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน แม้พ่ายแพ้ไม่ลนลานครั้นแล้วใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่รับมือศัตรู เพียงแต่มีดสั้นของเด็กรับใช้ทางขวาเปล่งประกายเย็นเยียบ ขอเพียงถูกปลายมีดกวาดใส่ เกรงว่าฝ่ามือต้องถูกฟันขาด ดังนั้นได้แต่หลบหลีกอย่างสุดกำลังไม่กล้าลงมือตีโต้

เด็กรับใช้ทางขวาร้องว่า "ชดใช้มุกของข้าพเจ้ามา ชดใช้มุกของข้าพเจ้ามา"

มือเจ็ดดาวยินยอมชดใช้ใจจะขาด แต่หนึ่งนั้นไม่มีไข่มุกชดใช้ได้ สองเยี่ยงนี้ไหนเลยรักษาหน้าไว้ได้?

หลวงจีนป้อชิ่วเห็นสภาพการณ์น่ากระอักกระอ่วนดำเนินไปอีกสักครู่หนึ่ง เด็กรับใช้ผู้นี้หากมีโทสะจริงๆ จะเสือกมีดสั้นแทงทะลุอกมือเจ็ดดาว มันเป็นแขกที่ตนเองเชื้อเชิญขึ้นเขา ไหนเลยปล่อยให้เด็กรับใช้

ของฝ่ายตรงข้ามหยามอัปยศได้

เพียงแต่เด็กรับใช้ทั้งสองนี้ฝีมือประหลาดพิกล หากเพียงคนเดียวมิเพียงสู้มือเจ็ดดาวไม่ได้ เกรงว่ากระทั่งเล้าง้วนเฮาะหรือเทาแป๊ะส่วยก็สู้ไม่ได้ แต่ทั้งสองพอผนึกกำลัง กลับกล้าแข็งเป็นทวีคูณ ตนเองสอดมือเข้าไป หากรับมือไม่ได้ ไยมิใช่แส่หาความอัปยศใส่ตัว?

ขณะลำบากยากใจ มือเจ็ดดาวตกอยู่ในสภาพทุลักทุเลกว่าเดิม เห็นเสื้อผ้ามันขาดกะรุ่งกะริ่ง ตามทรวงอก ต้นแขนถูกกระบี่ของเด็กรับใช้ทางขวากรีดเป็นบาดแผล มีอยู่หลายครั้งแทบร้องโพล่งยอมจำนน แต่ในที่สุดกล้ำกลืนไว้

เด็กรับใช้ทางขวาเพียงร่ำร้องว่า "ท่านจะชดใช้มุกของข้าพเจ้าหรือไม่"

คนคอยาวเดินถึงข้างกายหลวงจีนป้อชิ่ว กล่าวเบาๆ "ไต้ซือ ขอให้ท่านจัดการเก็บเด็กทั้งสองนี้"

หลวงจีนป้อชิ่วส่งเสียงดังอืมม์ ยังไม่ตกลงใจ พลันได้ยินเสียงซี่เบื้องนอกปรากฏเปลวไฟสีครามสายหนึ่งพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า

คนคอยาวทราบว่าผู้ช่วยที่นายเหนือนัดหมายเดินทางมาถึงแล้ว ต้องครุ่นคิด 'หลวงจีนนี้ตอนแรกกล่าวเขื่องโข พอเกิดเรื่องกลับอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง ดีที่ปรากฏสหายของนายเหนือรุดมาอีกแล้ว' ดังนั้นรีบวิ่งออกจากห้อง ปล่อยตะกร้าไม้ไผ่ลงไปรับแขก

เมี้ยวเยียกลั้งเดินจากตึกใน กล่าวว่า "ไต้ซือ จิ้งจอกภูเขาหิมะคิดกักพวกเราอยู่บนเขาจนตายหรือ?"

3

คนคอยาวนี้เป็นก้วงแก *(พ่อบ้าน)* ของตึกนี้แซ่อู ความจริงก็เป็นมือดีในยุทธจักร ทั้งเจนจัดทั้งรอบคอบ เห็นตะกร้าไม้ไผ่ชักขึ้นมาถึงไหล่เขาก็ชะโงกศีรษะมองลงไป คิดชมดูว่าที่มาช่วยเหลือเป็นผู้กล้าหาญท่านใด ตอนแรกเห็นในตะกร้าดำมะเมื่อม สุมสิ่งของหลายกองคล้ายมิใช่ร่างคน รอจนชักรอกใกล้เข้ามา เห็นเป็นกรงหลายใบ ยังมีกระถางดอกไม้ กระถางธูปต่างๆ บรรจุแน่นขนัดไปหมด ไม่มีช่องว่างแม้แต่น้อย

อูก้วงแก *(พ่อบ้านแซ่อู)* สงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หรือมีคนส่งของขวัญให้กับนายเหนือ?'*

ที่ชักขึ้นมาครั้งที่สองเป็นสตรีสามนาง สองนางอายุสี่สิบเศษแต่งกายเยี่ยงบ่าวทาส อีกผู้หนึ่งอายุสิบห้าสิบหกปี ดวงตากลมโตแก้มซ้ายมีรอยลักยิ้ม ดูท่าทีเป็นเอียเท้ารับใช้นางหนึ่ง นางไม่รอให้ตะกร้าไม้ไผ่หยุดนิ่งก็ก้าวออกมา กวาดมองอูก้วงแกแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านนี้คงเป็นอูตั่วกอแล้ว ท่านมีคอยาว ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึง"

เป็นสำเนียงชาวนครหลวง สุ้มเสียงสดใสไพเราะยิ่ง อูก้วงแกไม่ชมชอบผู้คนวิพากษ์วิจารณ์คอของมันที่สุด แต่เห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใส กลับไม่มีโทสะได้ จำต้องผงกศีรษะรับ

เอียเท้ารับใช้นั้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเรียกว่า**คิ้มยี้** *(พิณ)* นางเป็น**จิวหนีมา** *(แม่นมจิว)* เสียวเจี๊ยะกินนมของนางจนเติบใหญ่ ท่านนี้เป็น**ฮั่งซิ้มจื้อ** *(น้าหญิงแซ่ฮั่ง)* เสียวเจี๊ยะชมชอบรับประทานอาหารที่นางปรุงขึ้น ท่านรีบปล่อยตะกร้าลงไปรับเสียวเจี๊ยะขึ้นมา"

อูก้วงแกขณะจะสอบถามเป็นเสียวเจี๊ยะบ้านใด คิ้มยี้กลับกล่าวคิกคักคักไม่หยุดยั้ง ทางหนึ่งขนย้ายกรงนก แมวเลี้ยง แคร่นกแก้ว กระถางกล้วยไม้ ของจุกๆ จิกๆ มากหลายออกจากตะกร้า ขณะเคลื่อนไหววุ่นวายปากก็ไม่อยู่นิ่งเฉย กล่าวว่า "ภูเขาลูกนี้สูงยิ่ง บนยอดเขาไม่มีดอกไม้ใบหญ้า เสียวเจี๊ยะคงไม่ชมชอบแน่นอน อูตั่วกอ ท่านอยู่ที่นี้ตลอดทั้งวัน ไม่รู้สึกอึดอัดบ้างหรือ?"

อูก้วงแกขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น *'นายเหนือกำลังเตรียมการรับมือศัตรูเข้มแข็ง เป็นครอบครัวมุดออกจากที่ใด พร่ำพิไรโดยไม่จบสิ้น?* ดังนั้นถามว่า "บ้านท่านแซ่ใด? เป็นญาติกับพวกเราหรือ?"

คิ้มยี้กล่าวว่า "ท่านลองคาดเดาดู ข้าพเจ้าเหตุใดพอพบหน้าก็ทราบว่าท่านคืออูตั่วกอ ท่านกลับไม่ทราบเสียวเจี๊ยะเราแซ่ใด? ข้าพเจ้าหากมิใช่บอกว่าข้าพเจ้าเรียกว่าคิ้มยี้ น่ากลัวท่านคาดเดาพันปีก็คาดเดาไม่ถูกว่าข้าพเจ้าเรียกว่าอะไร โอย อย่าได้วิ่งเพ่นพ่าน ระวังเสียวเจี๊ยะมีโทสะ"

อูก้วงแกงงงันวูบ กลับเห็นนางโอบอุ้มแมวเล็กๆ ตัวหนึ่งขึ้น ที่แท้คำพูดตอนท้ายของนางกล่าวกับแมวต่างหาก

อูก้วงแกช่วยเหลือนางลำเลียงสิ่งของในตะกร้าออกมา คิ้มยี้ร้องโอยกล่าวว่า "ท่านอย่าได้ก่อกวนวุ่นวาย ในหีบใบนี้ล้วนเป็นหนังสือของเสียวเจี๊ยะ เมื่อพลิกกลับเช่นนี้หนังสือก็สับสนแล้ว โอ ไม่ได้ กล้วยไม้นี้ไม่อาจรับลมหายใจของบุรุษ เสียวเจี๊ยะบอกว่ากล้วยไม้นี้สุภาพยิ่ง บุรุษพอเดินเข้าใกล้ ยามค่ำคืนมันจะโรยรา"

อูก้วงแกรีบวางกล้วยไม้กระถางเล็กๆ ในมือลง พลันได้ยินด้าน

หลังบังเกิดเสียงเอื้อนดังว่า *"คิดดีดพิณขับกล่อม จนใจไร้ผู้รู้ดนตรีการชื่นชม"*

สุ้มเสียงประหลาดพิกลยิ่ง อูก้วงแกสะดุ้งเฮือก รีบเหลียวขวับไปยกมือป้องอก ตั้งท่าตระเตรียมรับมือศัตรู กลับเห็นที่เอื้อนกลอนเป็นนกแก้วขาวบนแคร่ตัวนั้น มันทั้งข่นเคืองทั้งขบขัน สั่งคนปล่อยตะกร้าไม้ไผ่ลงไปรับเสียวเจี๊ยะนั้นขึ้นมา

จิวหนีมากลับบอกว่าต้องเปิดหีบห่อก่อน ล้วงหนังสัตว์ผืนหนึ่งปูพื้นตะกร้ามิให้เสียวเจี๊ยะตำหนิพื้นตะกร้าแข็งกระด้างนั่งไม่สบาย นางไขกุญแจเปิดหีบอย่างแช่มช้า แล้วหันไปหารือกับฮั่งซิ้มจี้อว่าสมควรใช้หนังจิ้งจอกเงินหรือใช้หนังเตียวปูพื้นตะกร้าดี

อูก้วงแกไม่อาจสะกดกลั้นใจต่อไป กอปรกับกังวลการต่อสู้ในห้องโถง ไม่ทราบมือเจ็ดดาวเป็นตายร้ายดีอย่างไร ดังนั้นกำชับบ่าวทาสผู้หนึ่งต้อนรับขับสู้เสียวเจี๊ยะให้ดี ตนเองวิ่งตะบึงกลับห้องโถง

มันออกไปรับแขกครู่หนึ่ง สภาพการต่อสู้ในห้องโถงไม่เปลี่ยนแปลงกระไร มือเจ็ดดาวยังถูกเด็กรับใช้ทางขวาคุกคามอยู่มุมห้อง เพียงแต่สภาพทุลักทุเลกว่าเดิม รองเท้าซ้ายหลุดไปข้างหนึ่ง เปียที่ม้วนขดอยู่เหนือศีรษะถูกฟันขาดครึ่งท่อน ผมยาวสยายลงมา ด้านเชาฮุ้นคี้สะท้านฟ้าทักษิณ จิวฮุ้นเอี้ยงต่างหยิบยืมอาวุธจากบ่าวทาสภายในตึกโถมเข้าช่วยเหลือหลายครั้ง ล้วนถูกเด็กรับใช้ทางซ้ายสกัดไว้ ยิ่งมายิ่งห่างไกลจากมือเจ็ดดาวทุกขณะ

เล้าง้วนเฮาะ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง ความจริงคิดฉกฉวยโอกาสปล้นชิงกล่องเหล็ก แต่พลาดพลั้งเสียทีมีดสั้นของเด็กรับใช้ทางซ้ายหลายครั้ง ได้แต่ล่าถอยไปด้านหลัง

ทุกผู้คนล้วนไม่ยินยอมพร้อมใจ เห็นกระบวนท่าของเด็กรับใช้ทั้งสองไม่ลึกล้ำพิสดารเท่าใด พลังการฝึกปรือยิ่งมีจำกัด เพียงพึ่งพามีดสั้นคมกล้าสองเล่มและเพลงกระบี่รุกรับพร้อมพรักชุดหนึ่ง กลับมัดมือมัด

เท้าเหล่าผู้มีฝีมือไว้

อูก้วงแกชมดูชั่วขณะ ครุ่นคิดขึ้น *'นายเหนือเราตอนออกจากบ้าน มอบหมายเรื่องราวภายในตึกแก่เรา ตอนนี้แขกเหรื่อถูกหยามหยันภายในตัวตึก ไยมิใช่เป็นที่เสื่อมเสียหน้าของผู้เหย้า? เราแม้ต้องเสี่ยงชีวิตก็ขอช่วยเหลือมือเจ็ดดาวผู้นี้'* ดังนั้นวิ่งตะบึงกลับจากห้องพักตนเอง หยิบฉวยดาบที่ตนเองใช้ระหว่างท่องเที่ยวในยุทธจักรกลับมายังห้องโถงใหญ่ ร้องว่า "น้องทั้งสองหากยังไม่หยุดมือ **เง็กปิกซัวจึง** *(ตึกพู่กันหยก)* เราได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

เด็กรับใช้ทางขวาร้องว่า "จู้ยิ้นเรียกพวกเราส่งสารมา ไม่ได้เรียกพวกเราต่อยตีกับผู้คน ขอเพียงมันชดใช้มุกแก่ข้าพเจ้า พวกเราจะอภัยมัน" พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว เสียงซี่คราหนึ่งไหล่ซ้ายมือเจ็ดดาวถูกกรีดใส่อีกกระบี่หนึ่ง

อูก้วงแกขณะจะกล่าววาจา พลันได้ยินด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงสตรีอุทานคำหนึ่ง ร้องว่า "อย่าได้ต่อยตี ข้าพเจ้าไม่ชมชอบผู้อื่นควงดาบร่ายทวนที่สุด"

คำพูดเหล่านี้ไม่ดังเท่าใดแต่อ่อนโยนนุ่มนวล พอกระทบโสตผู้คนรู้สึกปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก อดเหลียวมองไปมิได้

เห็นดรุณีชุดเหลืองนางหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูอย่างยิ้มแย้ม นางผิวพรรณผุดผาดปานหิมะ ตาทั้งคู่คล้ายน้ำค้างกลางหาว กลิ้งกลอกผ่านหน้าทุกผู้คนอยู่ไปมา

ดรุณีนางนี้แม้รูปโฉมสวยซึ้งสะคราญ เฉกเช่นไข่มุกเรื่อเรืองหยกงามประกายนวลใย หว่างคิ้วเคลือบคลุมด้วยกลิ่นอายตำราอันสดใส คนในห้องโถงล้วนเป็นนักบู๊ชาวยุทธจักร พลันพบพานดรุณีที่สุภาพเรียบร้อยเช่นนี้ คล้ายเดินเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง อดระย่อต่อราศีอันสูงส่งสง่าของนางมิได้ ล้วนบังเกิดความละอายตนเอง ไม่กล้าลบหลู่เป็นที่หมองศรี

เด็กรับใช้ทั้งสองกลับไม่สนใจไยดีดรุณีนั้น ฉกฉวยโอกาสที

สะท้านฟ้าทักษิณและเชาฮุ้นคี้ทั้งหลายตะลึงลานวูบ สะบัดมีดสั้นคมกล้าเสียงติงติงตังตังดังขึ้น ฟันอาวุธที่พวกมันหยิบยืมมาหักสะบั้นอีกครา

ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า "น้องทั้งสองอย่าได้อาละวาดแล้ว ทำร้ายผู้อื่นมีสภาพเช่นนี้ ช่างดูไม่ได้นัก"

เด็กรับใช้ทางขวากล่าวว่า "มันไม่ยอมชดใช้มุกแก่ข้าพเจ้า"

ดรุณีนั้นถามว่า "มุกอะไร?"

เด็กรับใช้ทางขวาจ่อปลายกระบี่กับทรวงอกมือเจ็ดดาวก้มกายเก็บไข่มุกครึ่งซีกขึ้น กล่าวด้วยหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ว่า "ท่านดู เป็นมันทำเสียหาย ข้าพเจ้าให้มันชดใช้"

ดรุณีนางนั้นเดินเข้าใกล้ รับไข่มุกซีกนั้นไปชมดู อุทานว่า "โอ ไข่มุกนี้งามยิ่ง ข้าพเจ้าก็ชดใช้ไม่ได้ เยี่ยงนี้เถอะ คิ้มยี้" นางเหลียวหน้าไปกล่าวกับเอียเท้ารับใช้ที่ด้านหลังว่า "นำม้าหยกของเราคู่นั้นออกมามอบให้แก่น้องทั้งสองนี้"

คิ้มยี้ไม่ยินยอมยิ่ง กล่าวว่า "เสียวเจี๊ยะ"

ดรุณีนางนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าพานตระหนี่ปานนี้ เจ้าดูน้องทั้งสองหล่อเหลายิ่ง เมื่อห้อยม้าหยกจะขับเน้นความคมคายกว่าเดิม"

เด็กรับใช้ทั้งสองสบตากันวูบ เห็นคิ้มยี้เปิดหีบเดินทองใบหนึ่งออกล้วงถุงแพรคู่หนึ่งส่งให้กับดรุณี ดรุณีนั้นแก้ถุงแพรใบหนึ่งล้วงม้าหยกเล็กๆ ออกมาตัวหนึ่ง ในปากม้ามีเส้นแพรเป็นบังเหียน

ดรุณีนางนั้นผูกม้าหยกกับสายรัดเอวของเด็กรับใช้ทางขวา จากนั้นยื่นส่งม้าหยกที่บรรจุในถุงแพรอีกใบหนึ่งแก่เด็กรับใช้ทางซ้าย เด็กรับใช้ทางซ้ายกล่าวคำขอบคุณ รับมาถือไว้ เห็นม้าหยกเป็นประกายนวลใยแกะสลักอย่างประณีตงดงาม ม้าอยู่ในท่วงท่าเผ่นโผน แม้มีขนาดเล็กแต่รูปเค้าองอาจยิ่ง มันพอเห็นก็ชมชอบ เพียงแต่ไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของดรุณีนั้น ยามกะทันหันไม่ทราบสมควรรับของขวัญล้ำค่านี้หรือไม่?

เด็กรับใช้ทางขวาเก็บไข่มุกครึ่งซีกจากมุมห้อง กล่าวว่า "ไข่มุก

วิเศษประกายราตรีของข้าพเจ้าลูกนี้เป็นคู่กับของกอกอ ต่อให้มีม้าหยกก็ไม่ครบสมบูรณ์แล้ว” น้ำคำขุ่นเคืองยิ่งนัก

ดรุณีนางนั้นพอเห็นรูปโฉมการแต่งกายของเด็กรับใช้ทั้งสอง ก็ทราบว่าพี่น้องฝาแฝดคู่นี้รักใคร่กลมเกลียวกัน ไข่มุกถูกทำลายเป็นเรื่องเล็กน้อย ที่ไม่สบใจคือทำลายเครื่องประดับของทั้งสองไม่อาจรวมเป็นคู่ ดังนั้นหยิบม้าหยกขึ้นฝังไข่มุกทั้งสองซีกกับตาของม้าหยก กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความคิดประการหนึ่ง ฝังไข่มุกทั้งสองซีกกับตาม้าหยก ไข่มุกนี้เมื่อสามารถเปล่งประกายในราตรี ยามค่ำคืนม้าหยกเปล่งแสงจากดวงตาไยมิใช่น่าดูยิ่ง?”

เด็กรับใช้ทางซ้ายยินดียิ่ง ปลดไข่มุกลงจากเปีย ใช้มีดสั้นผ่าเป็นสองซีกกล่าวว่า “น้องเรา ไข่มุกและม้าหยกของเราทั้งสองเป็นลักษณะเดียวกัน”

เด็กรับใช้ทางขวาค่อยกลับกลายจากขุ่นเคืองเป็นยินดี คารวะขอบคุณต่อดรุณีนั้น และคำนับต่อมือเจ็ดดาวกล่าวว่า “ใช้ได้แล้ว ท่านผู้เฒ่าอย่าได้มีโทสะ”

มือเจ็ดดาวหลั่งโลหิตโซมกาย ในใจขุ่นเคืองยิ่ง แต่ไม่กล้าส่งเสียงด่าทอ

เด็กรับใช้ทางขวาจูงมือเด็กรับใช้ทางซ้าย ขณะจะเดินออกไป เด็กรับใช้ทางซ้ายพลันกล่าวกับดรุณีนางนั้นว่า “ขอบคุณโกวเนี้ยประทานให้ขอถามแซ่สงส่งของโกวเนี้ย จู้ยิ้นเราพอถามถึงจะได้ตอบได้ถูกต้อง”

ดรุณีนางนั้นถามว่า “จู้ยิ้นท่านเป็นใคร?”

“จู้ยิ้นเราแซ่โอ้ว”

ดรุณีนางนั้นพอฟัง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า “ที่แท้พวกท่านเป็นเด็กรับใช้ของจิ้งจอกภูเขาหิมะ”

เด็กรับใช้ทั้งสองพากันน้อมกาย กล่าวว่า “ถูกแล้ว”

ดรุณีนางนั้นกล่าวอย่างแช่มช้าว่า “ข้าพเจ้าแซ่เมี้ยว หากจู้ยิ้น

ท่านถามถึง ก็บอกว่า ม้าหยกคู่นี้เป็นบุตรีของพุทธหน้าทองเมี้ยวเอี้ยมอบให้”

คำพูดพอกล่าว เหล่าผู้มีฝีมือล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พุทธหน้าทองมีเกียรติภูมิเกริกไกร คิดไม่ถึงบุตรีของท่านกลับเป็นดรุณีอ้อนแอ้นอ่อนแอเช่นนี้ ดูจากลักษณะราศีของนาง หากมิใช่เสียวเจี๊ยะของตระกูลเจ้า ก็เป็นดรุณีในห้องหอของครอบครัวบัณฑิต ไหนเลยคล้ายบุตรีของวีรบุรุษในยุทธจักร?

เด็กรับใช้ทั้งสองสบตากันวูบ พากันวางม้าหยกลงบนโต๊ะน้ำชา ไม่กล่าวว่ากระไร หันกายออกจากห้องโถง

ดรุณีนางนั้นยิ้มเล็กน้อย ก็ไม่กล่าววาจา คิ้มยี้เก็บม้าหยกด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง กล่าวว่า “เสียวเจี๊ยะ เด็กทั้งสองนี้ไม่รู้จักดีชั่ว เสียวเจี๊ยะกำนัลของดีปานนี้ให้พวกมันล้วนไม่ต้องการ หากเป็นข้าพเจ้า...”

ดรุณีนางนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า “อย่าได้กล่าวแล้ว ไม่กลัวผู้อื่นหัวร่อเยาะพวกเราหรือ?”

หลวงจีนป้อชิ่วแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา กล่าวเสียงกังวานว่า “ที่แท้โกวเนี้ยเป็นธิดาของเมี้ยวได้เฮียบ บิดาท่านสบายดี?”

ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า “ขอบพระคุณ บิดาเราพึ่งพาวาสนาทุกท่านแข็งแรงเป็นปรกติสุข ขอถามฉายานามไต้ซือ”

“อาตมาป้อชิ่ว โกวเนี้ยมีนามไพเราะว่ากระไร?”

ดรุณีนางนั้นมีนาม**เมี้ยวเยียกลั้ง** *(ดั่งกล้วยไม้)* พอฟังหน้าแดงวูบ ครุ่นคิดขึ้น *‘ชื่อของเราไหนเลยบอกต่อผู้คนโดยพลการได้?’* ดังนั้นไม่ตอบคำถาม กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเชิญนั่ง ผู้เยาว์จะเข้าตึกในไปกราบพบ**แป๊ะบ้อ** *(ป้า)”*

พลางย่อกายคารวะต่อเหล่าผู้มีฝีมือ ทุกผู้คนระย่อต่อเกียรติภูมิของบิดานาง ไหนเลยกล้าชักช้า ล้วนคารวะตอบ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'โกวเนี้ยนางนี้ไม่มีท่าทีลำพองคุกคามคนแม้แต่น้อย นับว่าหายากยิ่งจริงๆ'

เมี้ยวเยียกลั้งรอจนทุกผู้คนทรุดนั่งลง ค่อยขอตัวอีกครา จากนั้นจึงเข้าสู่ตึกใน เห็นบ่าวทาสหญิงรับใช้เจ็ดแปดคนเดินเข้ามาจากนอกประตู ล้วนยกหีบห่อข้าวของ ดูท่าเป็นคนติดตามมารับใช้เมี้ยวเสียวเจี๊ยะ

เทาแป๊ะส่วย เทาจื้ออันสองพ่อลูกสบตากันวูบ ในใจล้วนครุ่นคิด *'เราสองพ่อลูกหากพบพานผู้คนขบวนนี้ในระหว่างทาง คงเข้าใจว่าเป็นครอบครัวขุนนางหรือเศรษฐีมีทรัพย์ ย่อมลงมือปล้นชิงอย่างนั้นก็กระทำเรื่องผิดพลาดอย่างมหันต์แล้ว'*

มือเจ็ดดาวใช้แขนเสื้อเช็ดคราบโลหิตตามร่างกาย ดีที่เด็กรับใช้ทางขวาไม่ทำร้ายมันจริงๆ ปากแผลทุกแห่งล้วนเป็นอาการบาดเจ็บทางเลือดเนื้อ ไม่หนักหนาสาหัสใด

ฉั้งแชบุ้นเดินเข้ามาช่วยเหลือ ล้วงยาสมานแผลห้ามโลหิตให้กับมัน มือเจ็ดดาวฉีกปกเสื้อด้านซ้ายให้นางพันบาดแผล พลันบังเกิดเสียงตังกล่องเหล็กใบนั้นร่วงหล่นลงบนพื้น เหล่าผู้มีฝีมือพากันกระโดดปราดขึ้น ยื่นมือหมายช่วงชิง

มือเจ็ดดาวยืนอยู่ใกล้ที่สุด มือขวากรีดควงเป็นวงต้านทุกผู้คนไว้ จากนั้นก้มกายเก็บกล่อง นิ้วมือเพิ่งกระทบถูกผิวกล่อง พลันปรากฏพลังกล้าแข็งขุมหนึ่งพุ่งชนใส่หัวไหล่ ร่างถลาไปหลายก้าว รอจนยืนหยัดมั่นเงยหน้าขึ้น เห็นกล่องเหล็กตกไปในเงื้อมมือหลวงจีนป้อชิ่วแล้ว

เหล่าผู้มีฝีมือล้วนกริ่งเกรงพลังฝีมือของมัน เพียงเบิ่งตามองดูมัน ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปาก ชั่วครู่ให้หลังเชาฮุ้นคี้จึงกล่าว "ไต้ซือ กล่องใบนี้เป็นของวิเศษประจำสำนักมังกรฟ้าเรา ขอให้ท่านมอบคืนมา"

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านบอกว่านี่เป็นของวิเศษประจำสำนักท่าน อย่างนั้นในกล่องเป็นของวิเศษใด ของวิเศษนี้มีความเป็นมาอย่างไร ท่านเมื่อเป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าสมควรทราบดี ขอเพียงบอกกล่าวกระจ่างชัดก็รับไปเถอะ" พลางใช้สองมือรองรับกล่องเหล็กยื่นไปยัง

เบื้องหน้า

เชาฮุ้นคี้หน้าแดงฉาน ยื่นมือออกครึ่งหนึ่ง ไม่กล้ารับมาและไม่สะดวกกับการชักกลับ ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ หดแขนลงช้าๆ ที่แท้มันเพียงเห็นซือแป๋ทะนุถนอมกล่องเหล็กเก็บรักษาอย่างมิดชิด แต่ไม่เคยเห็นท่านผู้เฒ่าเอ่ยถึงมาก่อน อย่าว่าแต่ความเป็นมาของของวิเศษ กระทั่งเป็นของวิเศษใดก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

มือเจ็ดดาว สะท้านฟ้าทักษิณแม้เป็นยอดฝีมือผู้อาวุโสของสำนักมังกรฟ้า แต่ก็ต้องหันไปมองหน้ากัน ไม่อาจอธิบายได้ จิวฮุ้นเอี้ยงพลันกล่าวว่า “พวกเราย่อมทราบ นั่นเป็นดาบวิเศษเล่มหนึ่ง”

ในสำนักมังกรฟ้ามันเพียงเป็นมือชั้นที่สอง ไม่เป็นที่โปรดปรานของซือแป๋ ทั้งไม่หลักแหลมกระไร พลันกล่าวคำพูดนี้ออกมา มือเจ็ดดาวและพวกล้วนใจหายวาบ ครุ่นคิดในใจ *‘เจ้าทราบอันใด อย่าได้กล่าวเหลวไหลล่วงหน้า’*

มิคาดหลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “มิผิด เป็นดาบวิเศษเล่มหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่า ดาบเล่มนี้ความจริงเป็นของผู้ใด? ไฉนตกเป็นของสำนักมังกรฟ้า?”

มือเจ็ดดาวและพวกคิดไม่ถึง จิวฮุ้นเอี้ยงกลับกล่าวถูกต้อง สร้างความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง เพ่งมองมันเป็นจุดเดียว รอให้มันกล่าวต่อ เห็นหน้าขาวซีดของจิวฮุ้นเอี้ยงแดงวูบ จากนั้นกล่าวว่า “นี่เป็นของวิเศษที่ตกทอดมาจากปรมาจารย์สำนักมังกรฟ้าเรา ผู้ใดได้ดาบวิเศษผู้นั้นเป็นเจ้าสำนัก”

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวเสริมขึ้น “มิผิด นี่เป็นดาบวิเศษของสำนักเรา ฝ่ายเหนือและใต้ผลัดเปลี่ยนกันดูแลรักษา”

หลวงจีนป้อชิ่วสั่นศีรษะ กล่าวว่า “ไม่ถูกต้อง เราคาดคิดแล้วว่าพวกท่านไม่ทราบ”

จิวฮุ้นเอี้ยงกล่าวว่า “หรือว่าท่านทราบ?”

"เราทราบตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน กรณีพิพาทระหว่างจิ้งจอกภูเขาหิมะกับหัวหน้าตึกนี้ก็สืบเนื่องจากสิ่งนี้ ความนี้หากไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน อาตมาไยต้องเชื้อเชิญท่านทั้งหลายขึ้นเขา?"

ยอดฝีมือสำนักมังกรฟ้า สองพ่อลูกแซ่เทา หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงสองซือเฮียตี๋ล้วนใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนชรานี้ไม่มีกุศลเจตนาจริงๆ ที่แท้คิดช่วงชิงดาบวิเศษในกล่องเหล็กด้วย พวกเราวันนี้ตกอยู่ในจุดอับ เกรงว่าต้องตายแน่แล้ว'*

ขบคิดถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งชักอาวุธออก จากนั้นเป็นเสียงขวับขวับติงติง เหล่าผู้มีฝีมือรายล้อมหลวงจีนป้อชิ่วไว้ อาวุธของมือเจ็ดดาวและพวกถูกเด็กรับใช้ทั้งสองฟันหัก ยังก้มกายเก็บดาบกระบี่หักมาถือไว้

หลวงจีนป้อชิ่วเดินวนในกลุ่มคนช้าๆ รอบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายคิดลงมือต่อหลวงจีนหรือ?"

เหล่าผู้มีฝีมือถลึงตาใส่ ไม่มีผู้ใดตอบคำ ยามนี้ยืนหยัดในระยะใกล้ทุกผู้คนเห็นชัดตาว่า หลวงจีนป้อชิ่วแม้เคราขาวดอกเลา ใบหน้าปรากฏรอยย่นแต่สายตาเจิดจ้าวาววับ แท้ที่จริงอายุไม่มากนัก

เล้างัวนเฮาะถอยกายไปหนึ่งก้าว ร้องว่า "ทั้งหมดบุกโดยพร้อมเพรียง ฆ่าหลวงจีนเฒ่าก่อน เรื่องของพวกเราลงจากเขาแล้วค่อยหารือ'

มันรู้สึกรั้งอยู่บนยอดเขาอีกครู่หนึ่ง จะเพิ่มอันตรายอีกส่วนหนึ่ง เหล่าผู้มีฝีมือก็รู้สึกเช่นเดียวกัน คำพูดของเล้างัวนเฮาะพอดีสบอารมณ์ ขณะจะกลุ้มรุมเข้าไป พลันได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงบึมใหญ่ คล้ายเป็นเสียงยิงปืนใหญ่

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง ชั่วครู่ให้หลังอูก้วงแกวิ่งตะบึงเข้ามาจากเบื้องนอก สีหน้าปรากฏแววแตกตื่นลนลาน ร้องว่า "ท่านทั้งหลาย เกิดเรื่องใหญ่แล้ว"

เชาฮุ้นคี้ร้องถามว่า "จิ้งจอกภูเขาหิมะมาแล้วหรือ?"

อูก้วงแกกล่าวว่า "นั่นกลับมิใช่ เพียงแต่เชือกยาวและเครื่องกว้านที่พวกเราใช้ขึ้นลงภูเขาล้วนถูกทำลายแล้ว" ทุกผู้คนสะท้านเฮือก ชิงกันถามว่า "เป็นไปได้อย่างไร?"

"ไม่มีเชือกสำรองหรือ?"

"มีวิธีอื่นลงไปหรือไม่?"

อูก้วงแกกล่าวว่า "บนยอดเขามีเชือกยาวเส้นนี้เพียงสายเดียว ผู้ต่ำต้อยไม่ทันระวัง กลับถูกเด็กรับใช้ทั้งสองของจิ้งจอกภูเขาหิมะทำลายไป"

หลวงจีนป้อชิ่วหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามว่า "ทำลายอย่างไร?"

"พี่น้องทั้งหลาย หลังจากเสือกไสปีศาจน้อยทั้งสองนั้นลงจากเขาล้วนเข้าห้องไปพักผ่อน พลันได้ยินเสียงระเบิด พอถลันออกไปชมดูเห็นเครื่องกว้านเชือกยาวถูกระเบิดเป็นผุยผง คาดว่าเป็นปีศาจน้อยทั้งสองวางดินระเบิดในเครื่องกว้าน โยงสายชนวนลงจากเขาจุดไฟเผาขึ้นมา"

ทุกผู้คนงงงันวูบ ชิงกันออกจากประตูห้อง เห็นเครื่องกว้านถูกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจริงๆ เส้นเชือกหลุดลุ่ยเป็นท่อนๆ กระจัดกระจายทั่วพื้นดิน ดีที่ชายฉกรรจ์ที่ประจำเครื่องกว้านล้วนจากไป ไม่มีคนบาดเจ็บล้มตาย

สะท้านฟ้าทักษิณถามหลวงจีนป้อชิ่วว่า "ไต้ซือ จิ้งจอกภูเขาหิมะทำเช่นนี้ด้วยเจตนาใด?"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "รวบรัดยิ่ง มันต้องการให้พวกเราล้วนอดตายบนภูเขาลูกนี้"

"แต่พวกเราไม่มีความแค้นกับมัน"

"มันกับเจ้าของสถานที่นี้มีความแค้นลึกล้ำดุจห้วงสมุทร อีกประการ กล่องเหล็กอยู่ในมือพวกท่าน เท่ากับเพาะอริกับมันแล้ว"

"จิ้งจอกภูเขาหิมะก็ต้องการกล่องเหล็กนี้?"

"ย่อมแน่นอน"

ทุกผู้คนหวนนึกถึงวิชาฝีมือประหลาดพิกลของเด็กรับใช้ทั้งสองล้วนบังเกิดความคิดดุจเดียวกัน *'เด็กรับใช้ยังยอดเยี่ยมปานนี้ เป้าหมายสำคัญยิ่งไม่ต้องกล่าวแล้ว'* ดังนั้นติดตามหลวงจีนป้อชิ่ว กลับเข้าห้องโถงอย่างเงียบงัน

เห็นเมี้ยวเยียกลั้งเดินออกจากตึกใน กล่าวว่า "ไต้ซือ จิ้งจอกภูเขาหิมะคิดกักพวกเราอยู่บนเขาจนตายหรือ?"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ใช่แล้ว ทั้งหมดลงเรือลำเดียวกัน ต้องหาหนทางลงจากเขา"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ไม่ต้องกังวลไป บิดาข้าพเจ้าใกล้เดินทางมาแล้ว ย่อมสามารถช่วยเหลือพวกเราลงไป"

ทุกผู้คนครุ่นคิด บุตรีของเมี้ยวนั้งหงส์อยู่ที่นี้ ท่านไหนเลยนิ่งดูดายได้? ดังนั้นค่อยคลายใจลง มีแต่เล้าง้วนเฮาะลอบสั่นศีรษะแต่ไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "เมี้ยวไต้เฮียบแม้มีฝีมือสุดสูง แต่ยอดเขานี้สูงหลายร้อยวา ยามกะทันหันไหนเลยขึ้นมาได้?"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "เมื่อมีคนขึ้นมาปลูกสร้างตึกได้ บิดาข้าพเจ้าไหนเลยขึ้นมาไม่ได้?"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ฤดูร้อนหิมะน้ำแข็งบนภูเขาหลอมละลายขึ้นมาได้ไม่ยากนัก ตอนนี้ยังเหน็บหนาว คิดรอให้หิมะละลายยังต้องอีกสามเดือน ก้วงแกบนภูเขากักตุนเสบียงอาหารกี่เดือน?"

อูก้วงแกกล่าวว่า *"ก้วงแกที่ลงจากเขาไปซื้อเสบียงกรังต้องรอถึงวันมะรืนคืนกลับมา เสบียงกรังในที่นี้ความจริงรับประทานได้ยี่สิบกว่าวัน ตอนนี้เพิ่มท่านทั้งหลายและบ่าวทาสหญิงรับใช้ที่เมี้ยวเสียวเจี๊ยะนำมา คาดว่าเพียงพอกับการรับประทานเพียงสิบกว่าวัน"*

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป เงียบงันไม่กล่าววาจา ในใจล้วนสาป

แช่งในความชั่วร้ายอำมหิตของจิ้งจอกภูเขาหิมะ

เชาฮุ้นคี้พลันกล่าวว่า *"พวกเราค่อยๆ ลื่นลงจากยอดเขา..."*

เอ่ยถึงตอนนี้ ทราบว่าไม่ถูกต้อง รีบกล้ำกลืนคำพูดไว้ ยอดเขานี้สูงชันยิ่งเกรงว่าลื่นลงไปสองวาก็พลัดตกลงไปแล้ว

ทุกผู้คนจับจ้องมองมันเป็นจุดเดียว ล้วนคร่นคิดขึ้น *'คนผู้นี้โง่เขลายิ่ง'*

เชาฮุ้นคี้พอเห็นประกายตาทุกผู้คน ถึงกับอับอายจนหน้าแดงฉาน

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ต่อให้ทั้งหมดต้องอดตาย ก็ต้องทราบสาเหตุความนัย ได้ซือ จิ้งจอกภูเขาหิมะที่แท้มีความแค้นใดกับพวกเรา? มันมีความสามารถใดจึงเป็นที่กริ่งเกรงของเจ้าของสถานที่นี้ปานนี้? กล่องเหล็กใบนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใด?"

คำถามนี้เท่ากับถามแทนทุกผู้คน เหล่าผู้มีฝีมือเสี่ยงชีวิตแก่งแย่งกล่องเหล็กบ้างถึงกับเสียชีวิตเพราะการนี้ แต่นอกจากทราบว่าภายในกล่องซุกซ่อนของวิเศษ ไม่มีผู้ใดบอกสาเหตุความนัยได้ ดังนั้นจับจ้องมองหลวงจีนป้อชิ่วหวังให้มันอธิบาย

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ตกลง เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ร้อนรุ่มก็ไม่มีประโยชน์ ทั้งหมดบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ร่วมแรงร่วมใจโดยพร้อมพรัก อาจนึกหาวิธีลงจากเขาได้ หากประหัตประหารฆ่าฟันกันเองมีแต่ตายเร็วกว่าเดิม พอดีหลงกลของจิ้งจอกภูเขาหิมะ"

เหล่าผู้มีฝีมือรับคำโดยพร้อมเพรียง นั่งล้อมเป็นวง ยามนี้อากาศบนภูเขาทวีความเหน็บหนาวขึ้น อูก้วงแกสั่งคนเติมฟืนไฟลงในเตา ทุกผู้คนสงบรอฟังคำบอกเล่าของหลวงจีนป้อชิ่ว

หลวงจีนป้อชิ่วหยิบถ้วยชาดื่มน้ำชาคำหนึ่ง จึงกล่าว "เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวจริงๆ พวกเราชมดูดาบวิเศษในกล่องก่อน ดีหรือไม่?"

ทุกผู้คนร้องสนับสนุนโดยพร้อมเพรียง หลวงจีนป้อชิ่วยื่นส่งกล่องเหล็กให้กับเชาฮุ้นคี้ กล่าวว่า "ท่านเป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือ

โปรดเปิดออกมาให้ทั้งหมดชมดู”

เชาฮุ้นคี้หวนนึกถึงเทาจื้ออันเคยยิงเกาทัณฑ์สั้นออกจากกล่องเหล็กทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต เกรงว่าภายในกล่องยังซุกซ่อนอาวุธลับใด ยื่นสองมือรับกล่องมา กลับไม่กล้าเปิดฝากล่องออก หลวงจีนป้อชิ่วก็จ้องมองมันอย่างยิ้มแย้มไม่กล่าวว่ากระไร

ทุกผู้คนเห็นบนกล่องปรากฏสนิมเหล็กจับเกรอะกรัง บุบสลายเข้าไปหลายแห่ง แสดงว่าเป็นโบราณวัตถุอายุเกือบร้อยปี แต่ไม่เห็นมีความพิสดารใด

เชาฮุ้นคี้ครุ่นคิดขึ้น *‘หากเราไม่กล้าลงมือเปิดกล่อง ไยมิใช่ถูกโจรน้อยเทาจื้ออันดูแคลน?’* ดังนั้นขบกรามกรอดยื่นมือขวาเปิดกล่อง มิคาดฝากล่องไม่ขยับเขยื้อน พอตรวจดูพบว่าบนกล่องไม่มีลูกบิดรูกุญแจ ไม่ทราบไฉนเปิดไม่ออก ดังนั้นใช้กำลังกว่าเดิม แต่กล่องเหล็กคล้ายหลอมจากเหล็กทั้งดุ้น ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

ฉั้งแชบุ้นเห็นมันดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน ทราบว่าภายในกล่องต้องมีปุ่มกลไก ใช้กำลังหาญหักเช่นนี้ มิเพียงไม่มีประโยชน์ เกรงว่ากลับรับบาดเจ็บ จึงกล่าวเบาๆ ว่า “จิวซือกอ ท่านเปิดแทนเถอะ” จิวฮุ้นเอี้ยงกล่าวอย่างลังเลว่า “ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบ...”

ฉั้งแชบุ้นรับกล่องเหล็กจากมือเชาฮุ้นคี้ วางลงบนมือจิวฮุ้นเอี้ยงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าท่านสามารถ”

จิวฮุ้นเอี้ยงถลึงตาใส่นาง วางกล่องเหล็กลงบนโต๊ะแต่ไม่เปิดขึ้นกลับเลิกมุมทั้งสี่ตามลำดับ เลิกติดต่อกันสามครั้ง จากนั้นยื่นนิ้วหัวแม่มือกดจุดกึ่งกลางของพื้นกล่อง ได้ยินเสียงเพียะ ฝากล่องดีดกระดอนขึ้น

มือเจ็ดดาวและเชาฮุ้นคี้พากันค้อนมันแวบหนึ่ง ครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ *‘เจ้าเปิดกล่องนี้ได้อย่างไร?’* พอเหลียวมองภายในกล่องเห็นจัดวางดาบสั้นเล่มหนึ่งสวมสอดอยู่ภายในฝักจริงๆ เชาฮุ้นคี้อุทานดังอาครั้งกระโน้นมันเคยเห็นซือแป๋ใช้ดาบวิเศษเล่มนี้ฟันอาวุธของวีรบุรุษ

ผู้กล้าหักสะบั้นไม่น้อย

หลวงจีนป้อชิ่วหยิบฉวยดาบสั้นขึ้น ชี้มือไปยังอักษรที่สลักบนฝักดาบแถวหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายโปรดดู"

เห็นบนฝักดาบปรากฏสนิมเหล็กจับเกรอะกรัง นอกจากฝังทับทิมเม็ดหนึ่ง เพียงเป็นดาบเก่าธรรมดาที่หาความพิสดารไม่ได้ บนฝักดาบสลักอักษรสองแถวว่า

'ฆ่าคนหนึ่งเช่นฆ่าบิดาเรา

ย่ำยีคนหนึ่งเช่นย่ำยีมารดาเรา'

อักษรสิบแปดคำนี้ เป็นถ้อยคำพื้นเพง่ายๆ แต่บังเกิดความฮึกเหิมประการหนึ่งพวยพุ่งออกมา

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายทราบที่มาของอักษรสิบแปดคำนี้หรือไม่?"

ทุกผู้คนล้วนบอกว่าไม่ทราบ หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "นี่เป็นอาญาสิทธิ์ที่ตกทอดมาของ**เจ้าช่วงอ๋องลี้จื่อเซ้ง** ดาบเล่มนี้เป็นดาบอาญาสิทธิ์ที่ครั้งกระโน้นเจ้าช่วงอ๋องใช้บงการกองทัพร้อยหมื่นทำศึกเป็นพันลี้"

ทุกผู้คนพอฟังพากันผุดลุกขึ้น มองดูดาบสั้นในมือหลวงจีนป้อชิ่ว ในใจเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยามนี้ผ่านเหตุการณ์เจ้าช่วงอ๋องมาร้อยกว่าปีแล้ว แต่ในจิตใจของผู้ห้าวหาญ เจ้าช่วงอ๋องยังมีเกียรติภูมิกระเดื่องเกริกไกรยิ่ง

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ โปรดดูด้านนี้"

พลางพลิกฝักดาบ เห็นอีกด้านหนึ่งสลักคำ *'เทิดธรรมแทนฟ้า'* หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ครั้งกระโน้นเจ้าช่วงอ๋องขนานฉายาตนเองเป็น**แม่ทัพใหญ่เทิดธรรมแทนฟ้า**"

เหล่าผู้มีฝีมือค่อยยินยอมเชื่อ หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวอีกว่า "ครั้งกระโน้นเก้าสิบแปดกองโจร ยี่สิบสี่หัวหน้าค่ายผนึกกำลังก่อการล้วนสนับสนุนลี้จื่อเซ้งเป็นแม่ทัพใหญ่ ภายหลังท่านเรียกตัวเองเป็นเจ้าช่วงอ๋องทำศึกเป็นเวลาสิบกว่าปี ในที่สุดตีกรุงปักกิ่งแตก กษัตริย์ชงเจ็ง

แห่งราชวงศ์เหม็งทรงอัตวินิบาตกรรมที่ภูเขาบ๊วยซัว หากมิใช่จอมโฉด**โง้วซำกุ่ย**ขายชาติ ชักนำทหารแมนจูเข้าด่าน แผ่นดินนี้จะเป็นของคนแซ่ลี้แล้ว นับแต่โบราณกาลมาไม่เคยมีผู้ห้าวหาญใดมีอานุภาพเกรียงไกรเช่นเจ้าช่วงอ๋องอีก" ทอดถอนใจแล้วจึงกล่าวสืบต่อ "โอ น่าเสียดายที่ลี้จื่อเซ้งเพิ่งสำเร็จกิจการใหญ่ ก็สลายเป็นอากาศธาตุในชั่วพริบตา เดือนสามปีที่สิบเจ็ดของชงเจ็ง เจ้าช่วงอ๋องตีกรุงปักกิ่งแตก เดือนสี่ยกทัพออกปะทะกับทหารแมนจู ปลายเดือนก็ประสบความปราชัย กองทหารแตกพ่าย นับแต่นั้นแผ่นดินจีนอันไพศาลตกไปในเงื้อมมือของชาวแมนจูที่เป็นคนต่างชาติ"

เล้าง้วนเฮาะที่เป็นราชองครักษ์ราชวงศ์แมนจูถลึงตาใส่มัน ครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้บังอาจนัก กลับกล้ากล่าวลบหลู่ราชวงศ์แมนจูในที่นี้'*

หลวงจีนป้อชิ่ววางดาบวิเศษกลับลงในกล่องช้าๆ กล่าวว่า "เจ้าช่วงอ๋องขณะทำศึกกับโง้วซำกุ่ย ต้องเกาทัณฑ์รับบาดเจ็บสาหัส จากปักกิ่งล่าถอยถึงมณฑลซัวไซเซียมไซ ทหารแมนจูและโง้วซำกุ่ย ติดตามมาตลอดทาง จึงล่าถอยถึงมณฑลฮ่อหนำและโอ้วก้วง แม่ทัพนายกองในสังกัดฆ่าฟันกันเอง บริวารแตกกระจัดกระจาย ภายหลังถอยร่นถึงภูเขาเก้าเก็งซัว กำลังศัตรูโอบล้อมเป็นชั้นๆ ตีฝ่าหลายครั้งยังฝ่าออกไปไม่ได้ ในที่สุดวีรบุรุษอับจนหนทาง"

เมี้ยวเยียกลั้งมองดูดาบอาญาสิทธิ์ภายในกล่อง หวนนึกถึงวีรกรรมหาญฮึกของเจ้าช่วงอ๋องเมื่อครั้งกระโน้น อดเคลิบเคลิ้มคล้อยตามมิได้ รอจนหวนนึกถึงท่านทำสงครามปราชัยจนตัวตาย ต้องบังเกิดความสะทกสะท้อนรันทด

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ข้างกายเจ้าช่วงอ๋องมีองครักษ์สี่นาย ทุกผู้คนมีฝีมือกล้าแข็ง คุ้มครองท่านด้วยความจงรักภักดี องครักษ์ทั้งสี่นายนี้ คนหนึ่งแซ่**โอ้ว** คนหนึ่งแซ่**เมี้ยว** คนหนึ่งแซ่**ฮ่วม** คนหนึ่งแซ่**ฉั่ง** ในกองทัพเรียกเป็น ท่านโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั่ง"

สะท้านฟ้าทักษิณ ฉั้งแชบุ้นและพวกพอฟังคำ *'ท่านโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง'* ทราบว่าองครักษ์ทั้งสี่นายนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในวันนี้ ฉั้งแชบุ้นชำเลืองมองเมี้ยวเยียกลั้งแวบหนึ่ง เห็นนางถือไม้พลองดุ้นหนึ่งเขี่ยถ่านไฟในเตาเบาๆ ทีท่าเคลิบเคลิ้มซึมเซา ภายใต้เปลวไฟสาดส่อง พวงแก้มขาวผ่องของนางปรากฏแววแดงระเรื่อ

หลวงจีนป้อชิ่วเงยหน้ามองเพดานห้อง กล่าวว่า "องครักษ์ทั้งสี่ติดตามเจ้าช่วงอ๋องบุกบั่นฝ่าความตาย ไม่ทราบผ่านห้วงอันตรายมากน้อยเท่าใด และไม่ทราบช่วยชีวิตเจ้าช่วงอ๋องกี่ครั้ง เจ้าช่วงอ๋องย่อมถือเป็นคนสนิท ในคนทั้งสี่นี้นับท่านผู้แซ่โอ้วฝีมือเข้มแข็งที่สุด และเจนจัดที่สุดในกองทัพช่วงอ๋อง เรียกท่านเป็น**ปวยเทียนฮู้ลี้** *(จิ้งจอกเหินฟ้า)*"

ทุกผู้คนฟังถึงตอนนี้ล้วนร้องอุทานดังอา หลวงจีนป้อชิ่วเล่าสืบต่อ "เจ้าช่วงอ๋องถูกล้อมบนภูเขาเก้าเก็งซัว สถานการณ์คับขัน เห็นทูตที่ส่งออกไปขอความช่วยเหลือ พอถึงเชิงเขาก็ถูกทหารข้าศึกสกัดสังหาร ได้แต่ส่งองครักษ์แซ่เมี้ยว แซ่ฮ่วม แซ่ฉั้งทั้งสามบุกทะลวงออกไปขอความช่วยเหลือยามวิกาล ท่านผู้แซ่โอ้วรั้งอยู่คุ้มครองเจ้าช่วงอ๋อง มิคาดรอจนองครักษ์ทั้งสามนำกำลังหนุนมาอารักขา เจ้าช่วงอ๋องกลับถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

"องครักษ์ทั้งสามร่ำไห้ด้วยความเศร้าสลด ผู้แซ่ฮ่วมถึงกับคิดเชือดคอตายตามผู้เป็นนาย แต่องครักษ์อีกสองคนบอกว่าสมควรล้างแค้นยิ่งใหญ่นี้ก่อน ทั้งสามสืบเสาะเรื่องราวที่เจ้าช่วงอ๋องประสบภัยที่เก้าเก็งซัว ผู้แซ่โอ้วคล้ายยังมีชีวิตอยู่ในโลก คนทั้งสามคาดว่าคนผู้นี้มีพลังฝีมือสุดสูง หลักแหลมเจ้าปัญญา หากมีมันดำเนินการ คงล้างแค้นให้กับเจ้าช่วงอ๋องได้ ดังนั้นแยกย้ายออกเสาะหาร่องรอยคนผู้นี้

"ตามคำโจษจันในยุทธจักร เนื่องเพราะการค้นหาครั้งนี้จึงก่อเกิดเป็นมรสุมปั่นป่วน ภายหลังผู้แซ่เมี้ยว แซ่ฮ่วม แซ่ฉั้ง ทั้งสามบอกเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นต่อบุตรธิดาของตนเองโดยละเอียด พร้อมทั้งตรากฎ

ประจำครอบครัว ให้ทุกรุ่นถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้ต่อทายาทรุ่นหลัง เพื่อให้บุตรหลานของตระกูลทั้งสามจดจำเรื่องนี้ตลอดกาล”

เอ่ยถึงตอนนี้ เพ่งตามองเมี้ยวเยียกลั้ง กล่าวว่า “หลวงจีนเป็นคนนอก เพียงทราบโดยคร่าวๆ เมี้ยวโกวเนี้ยหากยินยอมบอกต่อพวกเรา คงละเอียดกว่ามากนัก”

ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิดขึ้น ‘ที่แท้เมี้ยวนั้งหงส์พ่อลูก เป็นทายาทรุ่นหลังขององครักษ์แซ่เมี้ยวเอง’

เมี้ยวเยียกลั้งมองดูไฟในเตา กล่าวว่า “ขณะที่ข้าพเจ้าอายุเจ็ดขวบ มีอยู่คืนหนึ่งเห็นบิดาฝนกระบี่ ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้ากลัวดาบกระบี่ ให้บิดาซุกเก็บไว้ บิดาบอกว่ากระบี่เล่มนี้ยังต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง จึงเก็บไว้ไม่ใช้ตลอดกาล ข้าพเจ้าโอบคอท่านผู้เฒ่า วิงวอนท่านผู้เฒ่าอย่าได้ฆ่าคน บิดาจึงบอกเล่าตำนานเรื่องหนึ่งต่อข้าพเจ้า

“ท่านผู้เฒ่าบอกว่า เมื่อเนิ่นนานมาแล้วราษฎรทั้งหลายล้วนอดอยากยากไร้ไม่มีข้าวประทังหิว ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ทั้งหมดได้แต่รับประทานเปลือกไม้รากหญ้า กระทั่งเปลือกไม้รากหญ้าก็กินหมดสิ้น ได้แต่กินดินโคลน คนจำนวนมากล้วนอดตาย ที่เป็นมารดาไม่มีข้าวกิน ปราศจากนมเลี้ยงลูก เด็กทารกจำนวนมากพลอยอดตายในอ้อมกอดมารดา

“แต่ช่วงเวลานั้น ราชวงศ์เหม็งยังเรียกเก็บภาษีข้าวจากราษฎร เจ้าทรัพย์เร่งรัดหนี้จากคนยากไร้ ราษฎรไม่มีให้ปรากฏผู้คนอีกจำนวนมากถูกกรมเมืองฆ่าทิ้ง ถูกเจ้าทรัพย์จับกุมคุมขังไว้ บิดายังสอนข้าพเจ้าร้องเพลงเพลงหนึ่ง บอกว่าแต่งโดยกงจื้อปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊ในยุคนั้นท่านหนึ่ง ต้องการให้ข้าพเจ้าร้องออกมาหรือไม่?”

ทุกผู้คนกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า “โกวเนี้ยโปรดร้องออกมา”

หลวงจีนป้อชิ่วได้ยินนางกล่าวคำ *‘กงจื้อปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊’* ทราบว่าต้องเป็นนายทัพใต้ร่มธงของลี้จื่อเซ้งนาม**ลี้ง้ำ*** ได้ยินนางเริ่มร้อง

เพลงออกมาแล้ว

เนื้อร้องเท้าความถึงโพยภัยจากธรรมชาติ ราษฎรอดอยากยากไร้ กินใบไม้รากหญ้าประทังหิว บ้านเมืองรีดนาทาเร้น ผู้รุ่มรวยเร่งรัดหนี้สิน น่าสมเพชคนยากไร้ เหลือเพียงลมหายใจวิญญาณอันคับแค้นกลบฝังกับพสุธา ซากศพกองสุมดั่งขุนเขา แร้นแค้นไปทุกหย่อมหญ้า ไหนเลยไม่รินหลั่งน้ำตาร่ำพิลาปเป็นสายเลือดได้?

ตอนนั้นเป็นยุคกลางของกษัตริย์เคี่ยงล้งแห่งราชวงศ์แมนจู มาตรว่าบ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข แต่ทุกปีล้วนมีทุพภิกขภัย ชาวบ้านชาวเมืองก็ไม่มีความเป็นอยู่ดีเลิศเท่าใด ทุกผู้คนได้ยินนางร้องชัดเจน น้ำเสียงละห้อยหดหู่ หวนนึกถึงที่ได้ยินได้เห็นในยุทธจักร อดหวั่นไหวคล้อยตามมิได้

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “บิดาข้าพเจ้าบอกว่า ภายหลังราษฎรไม่อาจทนทานต่อไป ในที่สุดปรากฏผู้กล้าหาญท่านหนึ่ง นำทั้งหมดบุกตะลุยถึงปักกิ่ง แต่น่าเสียดายที่ผู้กล้าหาญท่านนี้หลังจากเป็นใหญ่ สะสางเรื่องราวโดยไม่ถูกต้อง และไม่ได้ดีต่อราษฎร นายทัพนายกองในสังกัดกลับทำร้ายราษฎร ช่วงชิงสิ่งของราษฎร ดังนั้นราษฎรทั้งหลายจึงไม่เคารพนับถืออีกต่อไป ผู้กล้าหาญท่านนั้นเข้าใจว่าหัวใจราษฎรโน้มเอียงไปยังกงจื้อที่แต่งเพลงนั้น ฆ่ากงจื้อท่านนั้นทิ้ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ชนชั้นบริวารยิ่งปั่นป่วนวุ่นวาย ไม่นานให้หลังผู้กล้าหาญท่านนี้ก็ถูกคนร้ายทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาว ชั่วครู่จึงกล่าวว่า “องครักษ์ในสังกัดผู้กล้าหาญท่านนี้ทั้งสาม จึงออกเสาะหาองครักษ์อีกผู้หนึ่ง ให้มันนึกหาวิธีการล้างแค้นให้กับผู้กล้าหาญท่านนี้ ตอนนี้ชาวต่างชาติขึ้นปกครองประเทศ ออกจับกุมสหายของผู้กล้าหาญท่านนี้ องครักษ์ทั้งสามได้แต่

** บทบาทของลี้จื่อเซ้งและลี้ง้ำ ปรากฏอยู่ในเรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยม*

ปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย คนหนึ่งปลอมเป็นหมอเร่ขายยา คนหนึ่งปลอมเป็นขอทาน อีกคนหนึ่งปลอมเป็นกรรมกรคนแบกเกี้ยว

"พวกมันกับองครักษ์คนที่สี่สาบานเป็นพี่น้อง หลายสิบปีมานี้ร่วมทุกข์ร่วมสุข สนิทสนมยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทร พวกมันล้วนคิดถึงองครักษ์คนที่สี่อยู่ทุกวินาที แต่เสาะหาเป็นเวลาสิบกว่าปี กลับไม่มีข่าวคราวแม้แต่น้อย คาดว่าเสียชีวิตระหว่างอารักขาผู้กล้าหาญท่านนี้ เป็นที่เศร้าเสียใจของคนทั้งสามยิ่ง"

ทุกผู้คนได้ยินสำเนียงเสียงกล่าวของนาง คล้ายเล่านิทานให้ทารกฟังก็มิปาน คาดว่าลอกเลียนน้ำเสียงของบิดาเมื่อกาลก่อน ล้วนครุ่นคิดขึ้น *'ฟังว่าในฉายาพุทธหน้าทองของเมี้ยวนั้งหงส์แม้มีคำ 'พุทธ' แต่ชิงชังความชั่วร้ายดุจคู่แค้น ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต กลับเมตตารักใคร่ต่อบุตรีปานนี้'*

ได้ยินนางกล่าวว่า "ผ่านไปอีกหลายปี พวกมันตกลงไม่เสาะหาพี่ร่วมสาบานนี้อีก ผลจากการหารือ บอกว่าจอมโฉดที่ประทุษร้ายผู้กล้าหาญท่านนั้น บัดนี้ได้รับอวยยศเป็นเจ้า เสพสุขที่มณฑลฮุ้นหนำ ตกลงไปลอบสังหารมัน ล้างแค้นให้กับผู้กล้าหาญท่านนั้นและพี่ร่วมสาบาน ดังนั้นทั้งสามเดินทางสู่มณฑลฮุ้นหนำ"

เล้าฮ้วนเงาะ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงสองซือเฮียตี๋สบตากันวูบ ทราบว่าจอมโฉดที่นางเอ่ยถึงคือ**โง้วซำกุ่ย**ที่ได้รับอวยยศเป็น**เจ้าพิชิตประจิม***

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "คนทั้งสามมาถึงเมืองคุนหมิงมณฑลฮุ้นหนำ ตรวจสอบที่พักของจอมโฉดจนกระจ่างชัด ค่ำคืนขึ้นห้าค่ำเดือนสาม คนทั้งสามล้วนพกอาวุธและอาวุธลับทะยานข้ามกำแพงตึกขึ้นไป แต่จอมโฉดนั้นวางมาตรการป้องกันอย่างเข้มแข็ง คนทั้งสามเพิ่งเข้าไปก็

** เรื่องราวของเจ้าพิชิตประจิมโง้วซำกุ่ย ปรากฏอยู่ในเรื่องอุ้ยเซี่ยวป้อ*

ถูกองครักษ์ที่รักษาความปลอดภัยภายในตึกพบเห็น คนทั้งสามมีฝีมือกล้าแข็ง พอลงมือทำร้ายองครักษ์บาดเจ็บล้มตายยี่สิบกว่าคนสกัดไว้ไม่อยู่ ถูกพวกมันโถมเข้าห้องนอนของจอมโฉดนั้น

"เห็นแน่ชัดว่าจอมโฉดนั้นไม่อาจหนีรอดชีวิตได้ มิคาดที่ด้านข้างพลันปรากฏคนผู้หนึ่งถลันวูบออกมา ขวางอยู่เบื้องหน้าจอมโฉดนั้น คนทั้งสามเพ่งตามองถึงกับใจหายวาบ ที่แท้คนผู้นี้คือพี่ร่วมสาบานที่พวกมันสืบเสาะมานานปี

"คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าพวกมัน ปกป้องจอมโฉดนั้น ไม่อนุญาตคนทั้งสามลงมือสังหาร คนทั้งสามทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เปิดฉากหักหาญกับมัน มิคาดเบื้องนอกปรากฏองครักษ์หลายสิบคนโถมเข้ามา ทั้งสามสู้พวกมากไม่ได้ ได้แต่ทะลวงวงล้อมหลบหนี **กงกง** *(ท่านผู้สูงอายุ)* กรรมกรนั้นกลับเพลี่ยงพล้ำถูกคร่ากุม

"จอมโฉดนั้นทำการสอบสวนด้วยตัวเอง กงกงกรรมกรกลับแผดด่าเป็นการใหญ่ ประณามมันยกดินแดนของชาวฮั่นแก่แมนจูจอมโฉด จึงหักขาทั้งสองของมัน คุมขังไว้ในคุก พี่ร่วมสาบานนั้นคงไม่สะดวกใจ จึงลอบปลดปล่อยมันออกจากคุก กงกงกรรมกรหลังจากสมทบกับกงกงหมอเร่ขายยาและกงกงขอทาน ทั้งสามล้วนโอบกอดกันร่ำไห้ คิดไม่ถึงพี่ร่วมสาบานผู้นี้กลับแปรพักตร์ฝักใฝ่ต่อศัตรู

"คนทั้งสามลอบสืบเสาะเพิ่มเติม กลับสืบทราบเรื่องราวที่บันดาลให้ผู้คนเคียดแค้นชิงชังยิ่งว่า ที่แท้วันนั้นคนทั้งสามฝ่าออกจากเก้าเก็งซัวขอกำลังหนุน พี่ร่วมสาบานนั้นรอคอยหลายวันไม่เห็นกำลังหนุนมาถึง กลับทำร้ายผู้กล้าหาญท่านนั้นกับมือ ยอมจำนนต่อศัตรู กษัตริย์แมนจูจึงอวยยศแก่มัน ตอนนี้เป็นผู้บัญชาการทหารในสังกัดจอมโฉดนั้น"

ทุกผู้คนฟังถึงตอนนี้ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป พวกมันเคยได้ยินว่าเจ้าช่วงอ๋องถูกทำร้ายที่ภูเขาเก้าเก็งซัว บ้างบอกว่าถูกราษฎรฆ่าทิ้ง บ้างบอกว่าถูกทหารสังหาร มิคาดฆาตกรกลับเป็นองครักษ์คนสนิทเอง

เมี้ยวเยียกลั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “คนทั้งสามสืบทราบแน่ชัด ตกลงใจคิดบัญชีกับมัน เพียงแต่คนทั้งสามยากที่จะเอาชนะมันอยู่แล้ว ยามนี้กงกงกรรมกรได้รับบาดเจ็บ ยิ่งมิใช่คู่มือด้วย ขณะรีรอลังเล พี่ร่วมสาบานนั้นพลันใช้คนส่งจดหมายมา นัดหมายคนทั้งสามไปดื่มสุรา ที่สระเตียงตี้ในค่ำคืนวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม

“คนทั้งสามทราบว่ามันต้องมีเล่ห์อุบายเคลือบแฝง แต่หวนนึก ถึงมันสืบทราบที่อยู่ของคนทั้งสามจนกระจ่างชัด กุมอำนาจใหญ่ในที่นี้ คิด หลบหนีก็หนีไม่พ้น เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังมังกร ก็ได้แต่บุกบั่นไป เมื่อถึงกำหนดนัด ทั้งสามลอบพกอาวุธรุดสู่ริมสระเตียงตี้

“เห็นพี่ร่วมสาบานนั้นน้อมรออยู่ก่อน กลับมาเพียงลำพังไม่ได้นำ องครักษ์ผู้ติดตาม ที่สวมใส่ก็เป็นเสื้อเขียวเนื้อหยาบ เป็นชุดเดียวกับที่ สวมใส่ในกองทัพช่วงอ๋อง คนทั้งสี่ซื้อเนื้อเปื่อย ไก่ย่าง หมั่นโถวจากร้าน สุราเล็กๆ ตวงเหล้าขาวสิบกว่าชั่ง ขึ้นเรือลอยลำอยู่กลางสระเตียงตี้

“ทั้งสี่ทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งเท้าถึงความหลังที่เดินทัพด้วยกัน คนทั้งสามเห็นพี่ร่วมสาบานนั้นไม่เอ่ยถึงชื่อผู้กล้าหาญนั้น ก็สะกดกลั้นใจ ไม่กล่าว เห็นมันดื่มสุราชามแล้วชามเล่า จวบจนจันทราลอยเด่นอยู่กลาง ศีรษะ มันเงยหน้าร้องว่า *‘พี่น้องทั้งสามพวกเราพบพานหลังพรากจาก วันนี้เราปีติยินดียิ่ง’”* คำพูดอันฮึกหาญองอาจเช่นนี้ กลับเปล่งจากปาก ดรุณีที่สุภาพอ่อนโยนนางหนึ่ง ออกจะประหลาดพิกลอยู่บ้าง แต่ทุกผู้คน ล้วนจดจ่ออยู่กับเรื่องราวในตำนาน ล้วนไม่ถือสาหาความ

“ได้ยินเมี้ยวเยียกลั้งกล่าวสืบต่อ “กงกงที่ปลอมเป็นหมอเร่ขายยา ไม่อาจสะกดกลั้นใจอีกต่อไป แค่นหัวร่อกล่าวว่า ‘ท่านเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ มีชีวิตอย่างมั่งมีศรีสุข ย่อมปีติยินดี เพียงไม่ทราบจิตใจท่านแม่ทัพตอนนี้ เป็นอย่างไร?’ ผู้กล้าหาญท่านนั้นภายหลังเป็นฮ่องเต้ แต่องครักษ์ทั้งสี่ ล้วนเรียกเป็นท่านแม่ทัพ

“พี่ร่วมสาบานนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า ‘โอ ท่านแม่ทัพย่อมเงียบ

เหงายิ่งหลังจากเสร็จเรื่องในที่นี้ เราจะชี้แนะน้องทั้งสามไปกราบพบท่านแม่ทัพ'

"คนทั้งสามพอฟัง ล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น *'วิเศษแท้ ท่านยังคิดฆ่าพวกเราทั้งสาม ให้พวกเราไปพบพานท่านแม่ทัพในปรภพ'*

"กงกงกรรมกรสอดมือไปในอกเสื้อ คิดล้วงดาบออกมา กงกงหมอเร่ขายยาปรายตาห้ามปรามมันไว้ หยิบฉวยป้านสุรารินสุราให้กับมันจอกหนึ่ง กล่าวว่า 'วันนั้นหลังจากแยกจากกันที่ยอดเขาเก้าเก็งซัว ท่านแม่ทัพที่แท้เป็นอย่างไร?'

"พี่ร่วมสาบานนั้นเลิกคิ้วกล่าวว่า 'วันนี้ที่นัดหมายน้องทั้งสามมาเพื่อสนทนาถึงเรื่องนี้'

"กงกงขอทานพลันชี้มือไปยังด้านหลังมัน ร้องว่า 'เอ๊ะ เป็นผู้ใดมาแล้ว?'

"พี่ร่วมสาบานนั้นเหลียวหน้าไป กงกงขอทานและกงกงหมอเร่ขายยาจู่โจมดาบคู่โดยพร้อมเพรียง ดาบหนึ่งฟันแขนขวามันขาดสะบั้น ดาบหนึ่งฟันใส่กลางหลังมัน จมลึกลงไปหลายนิ้ว

"พี่ร่วมสาบานนั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เหลียวหน้ากลับมา แขนซ้ายยื่นปราดออก ชิงดาบของทั้งสองมาเหวี่ยงลงในสระเตียงตี้ ยื่นมือตะปบคว้าจุดที่ทรวงอกของกงกงหมอเร่ขายยา ตวาดว่า 'เราทั้งสี่สาบานเป็นพี่น้อง ไฉน...ไฉนลอบประทุษร้ายต่อเรา?'

"กงกงหมอเร่ขายยาถูกตะปบคว้า ถึงกับไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กงกงกรรมกรกุมดาบร้องว่า 'ท่านทำร้ายท่านแม่ทัพ ขายนายแสวงหาลาภยศ ยังมีวาจาใดจะกล่าว?'

"พี่ร่วมสาบานนั้นตวัดเท้าเตะดาบของมันปลิวกระเด็นไป กล่าวว่า 'ประเสริฐ ประเสริฐ มีคุณธรรมนัก'

"คนทั้งสามเห็นมันถูกฟันแขนข้างหนึ่ง รับบาดเจ็บสาหัส

ยังอาจหาญปานนี้ ล้วนแตกตื่นจนตะลึงลาน พี่ร่วมสาบานนั้นพอหัวร่อจบ พลันหลั่งน้ำตาออกมากล่าวว่า 'น่าเสียดายนัก น่าเสียดายที่เรากระทำการใหญ่ไม่สำเร็จ'

"จากนั้นคลายมือจากการคร่ากุมกงกงหมอเร่ขายยา กงกงขอทานกลัวมันลอบประทุษร้าย จึงต่อยหมัดออก พอดีทำร้ายถูกทรวงอกมัน หมัดนี้แฝงพลังหนักหน่วงรุนแรง พี่ร่วมสาบานนั้นพลันกระอักโลหิตจากปากคำหนึ่ง

"มันยกมือซ้ายขึ้น กระแทกใส่กราบเรือ ปรากฏเศษไม้ปลิวเวียนว่อน กราบเรือยุบไปแถบหนึ่ง พี่ร่วมสาบานนั้นฝืนยิ้มกล่าวว่า 'เราแม้รับบาดเจ็บสาหัส คิดฆ่าพวกท่านยังง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่พวกท่านเป็นน้องเรา เราไหนเลยตัดใจลงมือได้?'

"คนทั้งสามพากันล่าถอยถึงท้ายเรือ ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ป้องกัน มันลงมืออย่างกะทันหัน พี่ร่วมสาบานนั้นทอดถอนใจกล่าวว่า 'เรื่องในวันนี้อย่าได้แพร่งพรายออกไปเด็ดขาด หากให้บุตรชายเราล่วงรู้ พวกท่านทั้งสามมิใช่คู่มือของมัน เราจะเชือดคอฆ่าตัวตาย มิให้พวกท่านถูกกล่าวหาว่าทำร้ายพี่ร่วมสาบาน'

"พลางชักดาบคู่มือปาดใส่ลำคอตนเอง ร่างล้มคว่ำลง กงกงกรรมกรไม่อาจหักใจอำมหิต ถลันไปประคองมันขึ้นร้องเรียกว่า **'ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)'*

"พี่ร่วมสาบานนั้นกล่าวว่า 'น้องเรา ผู้เป็นกอกอไปแล้ว ดาบอาญาสิทธิ์ของท่านแม่ทัพมีส่วนเกี่ยวพันอย่างใหญ่หลวง ท่าน...ผู้เฒ่า อยู่ที่เจี๊ยะมึ้งเกี๊ยบ...' ไม่ทันกล่าวจบ โลหิตฉีดพุ่งจากลำคอ เสียชีวิตในเรือ

"คนทั้งสามมองดูซากศพพี่ร่วมสาบาน ทั้งลำบากใจทั้งสบใจ เห็นดาบที่มันใช้เชือดคอตายสลักอักษรสิบแปดคำ จดจำออกว่าเป็นดาบอาญาสิทธิ์ของผู้กล้าหาญท่านนั้น"

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ เหลียวมองดาบสั้นในมือหลวงจีน

ป้อชิ่วโดยพร้อมเพรียง เล้าง้วนเฮาะพลันสั่นศีรษะ กล่าวว่า "เราไม่เชื่อ"

เทาแป๊ะส่วยตวาดว่า "ท่านทราบอันใด"

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า "จอมโจรลี้จื่อเซ้งฆ่าคนราวผักปลา หลั่งโลหิตเป็นพันลี้ ไฉนตราอักษรสิบแปดคำนี้?"

ทุกผู้คนงงงันวูบ ไม่ทราบตอบอย่างไรดี อู้ก้วงแกพลันกล่าวว่า "เจ้าช่วงอ๋องฆ่าคนราวผักปลา เป็นผู้ใดเห็นมา?"

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า "ทุกผู้คนล้วนกล่าวเช่นนี้ ไหนเลยแปลกปลอมได้?"

อู้ก้วงแกกล่าวว่า "พวกท่านที่รับราชการ ล้วนกล่าวหาเจ้าช่วงอ๋องฆ่าคนวุ่นวาย ซึ่งความจริงที่เจ้าช่วงอ๋องฆ่าเพียงเป็นขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง เศรษฐีใจบาปหยาบช้าเหล่านี้ ความจริงไม่นับเป็นคน คำสั่ง *'ฆ่าคนหนึ่งเช่นฆ่าบิดาเรา'* แสดงว่าไม่อนุญาตบริวารสังหารคนดีแม้สักคนเดียว คำพูดนี้กล่าวไม่ผิดแม้แต่น้อย"

เล้าง้วนเฮาะยังคิดทุ่มเถียง แต่เห็นอู้ก้วงแกมีทีท่าอาจหาญคุกคามคน จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงหันเหหัวเรื่องว่า "เมี้ยวโกวเนี้ย ภายหลังเป็นอย่างไร? ขอให้ท่านกล่าวต่อ"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวสืบต่อ "พี่ร่วมสาบานนั้นหลังจากเสียชีวิต กงกงกรรมกรกล่าวว่า 'มันบอกว่า ท่านแม่ทัพอยู่ที่ช่องเขาเจี๊ยะมึ้งเกี๊ยบ หมายความว่าอย่างไร?'

"กงกงหมอเร่ขายยากล่าวว่า 'หรือมันหมายความว่าท่านแม่ทัพถูกฝังอยู่ที่ช่องเขาเจี๊ยะมึ้งเกี๊ยบ?'

"กงกงขอทานสั่นศีรษะกล่าวว่า 'คนผู้นี้กลอกกลิ้งชั่วร้ายยิ่ง ก่อนตายยังคิดหลอกลวงคน'

"ที่แท้ผู้กล้าหาญนั้นหลังจากเสียชีวิต จอมโฉดนั้นยังส่งซากศพของท่านไปยังกรุงปักกิ่งขอรับความดีความชอบ กษัตริย์แมนจูสั่งให้แขวนศีรษะของผู้กล้าหาญนั้นประจานที่กำแพงเมือง องครักษ์ทั้งสามต้องเสี่ยง

อันตรายขโมยศีรษะมา ฝังอยู่ในทำเลลาดชันอันตรายไร้ร่องรอยผู้คนแห่งหนึ่ง พี่ร่วมสาบานนั้นบอกว่าผู้กล้าหาญนั้นอยู่ที่เจี๊ยะมึ้งเกี๊ยบ คนทั้งสามย่อมไม่เชื่อ

"หลังจากนั้นคนทั้งสามคิดลอบสังหารจอมโฉดนั้นอีก แต่จอมโฉดนั้นวางมาตรการป้องกันอย่างแข็งขัน ลอบสังหารหลายครั้งไม่ประสบผล เรื่องราวที่พวกมันฆ่าพี่ชายร่วมสาบานด้วยคุณธรรมกลับแพร่สะพัดเข้าสู่ยุทธจักร

"นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักรพอได้ยิน ล้วนชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยว่า *'ฆ่าได้ประเสริฐ'* ข่าวคราวพอโจษจันถึงบ้านเกิดของพี่ร่วมสาบานนั้น บุตรชายของมันเศร้าเสียใจยิ่ง เดินทางมาถึงเมืองคุนหมิง คิดล้างแค้นให้กับบิดามารดา"

เทาแป๊ะส่วยกล่าวเสริมขึ้น "ที่แท้เป็นบุตรชายนั้นไม่ถูกต้องแล้ว มาตรว่าความแค้นของบิดาไม่ยอมร่วมฟ้าเดียวกัน แต่บิดามันกระทำเรื่องโฉดชั่ว ทุกผู้คนล้วนฆ่าได้ ความแค้นนี้ไม่บังควรชะล้างแล้ว"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ตอนนั้นบิดาก็กล่าวเช่นนั้น แต่บุตรชายมันคิดเห็นผิดแผกไป มันพอบรรลุถึงคุนหมิง ไม่นานก็เสาะพบคนทั้งสามที่ศาลเจ้าร้างแห่งหนึ่ง เปิดฉากต่อสู้กัน บุตรชายนั้นได้รับมรดกฝีมือจากบิดา คนทั้งสามล้วนไม่ใช่คู่มือ ต่อสู้ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ทั้งสามคนถูกโค่นล้มลง

"บุตรชายนั้นกล่าวว่า ***'เจ็กเจ่ก** (อา)* ทั้งสาม บิดาเรากล้ำกลืนอัปยศ ยินยอมถูกกล่าวหาขายนายแสวงหาลาภยศ พวกท่านไหนเลยเข้าใจเจตนาอันลึกล้ำ? เห็นแก่พวกท่านเคยสาบานเป็นพี่น้องกับบิดาเรา วันนี้จะละเว้นชีวิตพวกท่าน รีบกลับบ้านไปสะสางเรื่องหลัง วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสามของปีหน้า เป็นวันครบรอบปีแห่งการตาย

ของบิดาเรา เราจะเดินทางไปเยือน' กล่าวจบ ชิงดาบอาญาสิทธิ์ของผู้กล้าหาญนั้นปลีกตัวจากไป

"ตอนนั้นเป็นฤดูหนาวแล้ว คนทั้งสามจึงมุ่งหน้าขึ้นเหนือ รวมครอบครัวของตระกูลทั้งสามไว้ในที่เดียวกัน บอกเล่าเหตุการณ์หลั่งโลหิตภายในเรือโดยละเอียด ทุกผู้คนล้วนกล่าวว่า 'มันทำร้ายท่านผู้กล้าหาญ ปกป้องจอมโฉดแห่งแผ่นดิน ตนเองก็รับราชการสังกัดคนต่างชาติ ยังมีเจตนาลึกล้ำใด? บุตรชายมันทุ่มเถียงดื้อด้าน บอกไปไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อ'

"สหายชาวยุทธจักรพอทราบข่าว พากันเดินทางมาช่วยด้วยคุณธรรม เมื่อถึงค่ำคืนขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม บุตรชายนั้นก็เดินทางมาเพียงลำพังจริงๆ"

ทุกผู้คนมองเมี้ยวเยียกลั้งรอให้นางเล่าต่อ กลับเห็นเอียเท้ารับใช้คิ้มยี้เดินเข้ามา ประคองเตาทองเหลืองบรรจุในถุงแพรใบหนึ่งวางลงที่หน้าตักของนางเป็นการเพิ่มความอบอุ่นให้

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวเบาๆ "จุดธูปกระถางหนึ่ง"

คิ้มยี้รับคำ ชั่วครู่ประคองกระถางหยกขาวมาใบหนึ่ง วางลงบนโต๊ะเตี้ยข้างกายนาง เห็นควันเขียวสายหนึ่งลอยออกจากปากหงส์ซึ่งแกะสลักบนฝากระถาง จากนั้นทุกผู้คนสูดได้กลิ่นหอมรวยรินคล้ายกล้วยไม้ แต่ก็มิใช่ คล้ายเครื่องหอมชะมดเชียง แต่ก็ไม่เชิง เป็นที่ปลอดโปร่งโล่งใจยิ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "หากเราอยู่ในห้องเพียงลำพังค่อยจุดเครื่องหอมนี้ ที่นี้มีคนมาก ไหนเลยจุดของนี้อีก?"

คิ้มยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเลอะเทอะเหลวไหลจริงๆ"

ประคองกระถางออกไป ผลัดเปลี่ยนเป็นธูปหอมถาดหนึ่ง เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ที่นี้ลมพัดจากทิศเหนือ ด้านเหนือแม้ไม่มี

หน้าต่าง แต่บนภูเขาลมแรงต้องมีลมเล็ดลอดเข้ามา เจ้าเห็นว่าธูปนี้วางถูกตำแหน่ง หรือ?”

คิ้มยี้แย้มยิ้ม ยกโต๊ะเตี้ยถึงมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ชงน้ำชาให้กับเสียวเจี๊ยะถ้วยหนึ่ง ค่อยล่าถอยไป

ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิดขึ้น *‘พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์เป็นวีรบุรุษแห่งยุค กลับทะนุถนอมตามใจบุตรีถึงปานนี้’*

เห็นนางหยิบฉวยถ้วยชาขึ้น เปิดฝาถ้วยออกมาดูใบชาและดอกกุหลาบในถ้วย จิบเบาๆ คำหนึ่ง วางลงช้าๆ ทุกผู้คนเข้าใจว่านางจะเล่าต่อ มิคาดนางกลับกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปวดศีรษะอยู่บ้างต้องเข้าไปพักผ่อนสักครู่ **แป๊ะแปะเจ็กเจ่ก** *(ลุงอา)* ทั้งหลายเชิญนั่งตามสบาย” พลางผุดลุกขึ้นเดินเข้าไป

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน เชาฮุ้นคี้ไม่อาจสะกดกลั้นใจเป็นบุคคลแรก ขณะจะอาละวาด ฉั่งแชบุ้นพลันปรายตาบอกใบ้ต่อมัน คำพูดเชาฮุ้นคี้มาถึงมุมปากค่อยกล้ำกลืนเอาไว้

เมี้ยวเยียกลั้งเข้าไปไม่นานก็กลับออกมา เห็นนางผลัดเปลี่ยนชุดนวมสีเขียวอ่อน ใส่กระโปรงร้อยจีบสีเหลืองอ่อน ใบหน้าเช็ดล้างแป้งฝุ่นที่พอกทาตอนขึ้นเขาทิ้ง ยิ่งเน้นเห็นถึงความงามตามธรรมชาติ สูงสง่าเหนือธรรมดา ที่แท้นางมิได้ปวดศีรษะจริงๆ หากแต่ไปล้างหน้า ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า คิ้มยี้ตามติดอยู่ด้านหลัง ถือเบาะหนังจิ้งจอกเงินใบหนึ่งวางลงบนเก้าอี้

เมี้ยวเยียกลั้งทรุดนั่งลงช้าๆ ค่อยเผยอริมฝีปากเผยเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวช้าๆ “ค่ำคืนนั้นในบ้านกงกงหมอเร่ขายยาจัดงานเลี้ยง เชิญนักสู้ผู้กล้าเลื่องชื่อในยุทธจักรมาร้อยกว่าท่าน น้อมรอบุตรชายของพี่ร่วมสาบาน ประมาณ**ยามต้น** *(สองทุ่ม)* ได้ยินเสียงตึก หน้าโต๊ะงานเลี้ยงเพิ่มคนผู้หนึ่ง

“ในห้องโถงแม้มียอดฝีมือจำนวนมาก กลับไม่มีผู้ใดเห็นชัดตาว่า

มันเข้ามาอย่างไร เห็นมันมีอายุยี่สิบเศษ สวมเสื้อปอไว้ทุกข์ เนื้อหยาบ ศีรษะสวมหมวกขาว มือถือกระบองสวดส่งวิญญาณ กลางหลังสะพายดาบเฉียงๆ มันไม่แยแสสนใจผู้อื่น กล่าวกับกงกงหมอเร่ขายยา กงกงขอทาน กงกงกรรมกรทั้งสามว่า '**เจ็กเจ่ก** *(อา)* ทั้งสาม ขอเชิญไปสนทนายังสถานที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง'

"กงกงทั้งสามไม่ทันตอบคำ ผู้อาวุโสสำนักง่อไบ๊ผู้หนึ่งร้องว่า 'ลูกผู้ชายชาตรี มีคำพูดคิดกล่าวก็กล่าว ไยต้องลับๆ ล่อๆ? บิดาท่านขายนายแสวงหาลาภยศ เราเห็นว่าท่านก็ไม่ใช่ตัวดี คงคิดดำเนินอุบายชั่วร้ายตั่วกอทั้งสามอย่าได้หลงกลโจรน้อยนี้?'

"ได้ยินเสียงฉาดฉาดติดต่อกันหกครั้ง คนผู้นั้นถูกตบหน้าอย่างถนัดถนี่หกครา ถ่มโลหิตจากปาก ฟันหลายสิบซี่กระจายร่วงลงบนพื้น

"เหล่าผู้มีฝีมือในงานเลี้ยงล้วนผุดลุกขึ้น ยามแตกตื่นตะลึงลานผู้คนในห้องโถงร้อยกว่าคนกลับสงบสุ้มเสียง ล้วนครุ่นคิด คนผู้นี้ไฉนมีท่าร่างรวดเร็วปานนี้? ผู้อาวุโสสำนักง่อไบ๊นั้นรับบาดเจ็บก็แตกตื่นจนไม่กล้าส่งเสียง ขณะที่บุตรชายนั้นทะยานเข้าไปตบตีคน เหล่าผู้มีฝีมือไม่เห็นชัดตา ขณะที่ล่าถอยกลับที่เดิมยังคงขยับวูบกลับไป ไปมาเพียงชั่วพริบตาคล้ายไม่ได้เคลื่อนกายมาก่อน

"กงกงทั้งสามนั้นกินอยู่หลับนอนกับบิดามันหลายสิบปี ทราบว่านี่เป็นวิชาตัวเบา**ปวยเทียนซิ้งเกี้ย** *(เทพเดินหนเดินฟ้า)* ประจำตระกูลมัน เพียงแต่มันคล้ายยังเด่นล้ำกว่าผู้เป็นบิดามันอีก

"บุตรชายนั้นกล่าวว่า 'เจ็กเจ่กทั้งสาม หากข้าพเจ้าคิดทำร้าย ตอนอยู่ในศาลโบราณเมืองคุนหมิงไยต้องวางมือ ตอนนี้ข้าพเจ้ามีคำพูดสำคัญหลายประโยคคิดกล่าว ไม่สะดวกกับการให้ผู้อื่นรับฟัง'

"กงกงทั้งสามคาดว่าไม่ผิด กงกงหมอเร่ขายยานั้นจึงนำมันไปยังห้องเล็กๆ เขตตึกในหลังหนึ่ง นักสู้ผู้กล้าในห้องโถงร้อยกว่าคนหยุดจอกหันไปมองหน้ากันเงี่ยหูฟังความเคลื่อนไหวที่ตึกใน

"ประมาณชั่วน้ำเดือด คนทั้งสี่ทยอยออกมา กงกงหมอเร่ขายยาประสานมือต่อเหล่าผู้มีฝีมือโดยรอบ กล่าวว่า 'ขอบคุณท่านทั้งหลายให้เกียรติมา แสดงเห็นถึงคุณธรรมในยุทธจักร'

"เหล่าผู้มีฝีมือขณะจะคารวะตอบ พลันเห็นมันขวางดาบกรีดใส่ลำคอเชือดคอฆ่าตัวตายในบัดดล ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ขณะจะถลันเข้าช่วยเหลือ กงกงขอทานและกงกงกรรมกรกลับชิงดาบไปทยอยเชือดคอตาย

"เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ในเหล่าผู้มีฝีมือแม้มียอดฝีมือไม่น้อย แต่ไม่ทันขัดขวางทัดทานได้ บุตรชายของพี่ร่วมสาบานนั้นพลันคุกเข่าลงกราบซากศพทั้งสามหลายครั้ง เก็บดาบสั้นที่ทั้งสามใช้เชือดคอตายขึ้น ทะยานขึ้นบนหลังคาห้อง

"เหล่าผู้มีฝีมือร้องว่า 'อย่าได้ปล่อยให้โจรโฉดหนีรอดได้' พากันทะยานขึ้นหลังคาห้อง ไล่ติดตามไป แต่บุตรชายนั้นจากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

"บุตรธิดาของกงกงทั้งสามโอบซากศพของบิดาเปล่งเสียงร่ำไห้ เหล่าผู้มีฝีมือสอบถามครอบครัวและบ่าวทาสของทั้งสาม กลับไม่มีผู้ใดทราบว่าคนทั้งสี่อยู่ในห้องลับสนทนาว่ากระไร ยิ่งไม่ทราบบุตรชายนั้นดำเนินอุบายชั่วร้ายใดบีบบังคับคนทั้งสามฆ่าตัวตายต่อหน้าผู้คน

"เหล่าผู้มีฝีมือเห็นจอมยุทธ์ทั้งสามทอดร่างเป็นซากศพ ทุกผู้คนคลั่งแค้นแน่นอก สาบานล้างแค้นให้กับคนทั้งสาม แต่นับแต่นั้นบุตรชายนั้นสาบสูญไร้ร่องรอย ไม่ทราบหลบซ่อนอยู่ที่ใด บุตรธิดาของกงกงทั้งสามได้รับการเลี้ยงดูจากเหล่าผู้มีฝีมือจนเติบใหญ่

"เหล่าผู้มีฝีมือเวทนาบิดาพวกมันจงรักภักดีผู้เป็นนาย กลับประสบภัยอย่างสยดสยอง ดังนั้นตั้งใจอบรมสั่งสอน บุตรธิดาของตระกูลทั้งสามความจริงร่ำเรียนฝีมือจากบิดา ปรับพื้นฐานพลังฝีมือแล้ว พอได้รับการชี้แนะจากอาจารย์เลิศล้ำ ภายหลังจึงเข้าใจปรุโปร่ง ล้วนตั้งตัวสำเร็จ"

นางเอ่ยถึงตอนนี้ ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "พวกมันยิ่งมีฝีมือเข้ม

แข็ง ความคิดล้างแค้นยิ่งรุนแรง การฝึกวิชาฝีมือที่แท้เป็นโชคหรือเคราะห์ต่อผู้คน ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

หลวงจีนป้อชิ่วเห็นนางเพียงเหม่อมองเตาไฟ ทุกผู้คนกลับต้องการฟังเรื่องราวต่อไป จึงกล่าวเสริมขึ้น “ตำนานของเมี้ยวโกวเนี้ยเล่าได้เร้าใจยิ่ง ท่านแม้ไม่เอ่ยถึงชื่อแซ่ ท่านทั้งหลายย่อมทราบว่า พี่ร่วมสาบานในตำนาน เป็นองครักษ์คนที่หนึ่งของเจ้าช่วงอ๋องซึ่งแซ่โอ้ว ฉายาจิ้งจอกเหินฟ้า กงกงกรรมกรแซ่เมี้ยว กงกงขอทานแซ่ฮ่วม กงกงหมอเร่ขายยาแซ่ฉั้ง ทายาทของตระกูลทั้งสามร่ำเรียนฝีมือคนละแนวทาง วิชาฝีมือตระกูลเมี้ยวเรียกเป็นกระบี่ตระกูลเมี้ยว คนแซ่ฮ่วมเป็นหัวหน้าพรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่น คนแซ่ฉั้งภายหลังก่อตั้งสำนักมังกรฟ้าขึ้น”

มือเจ็ดดาว และสะท้านฟ้าทักษิณแม้เป็นผู้อาวุโสของสำนักมังกรฟ้า แต่จนบัดนี้เพิ่งทราบที่มาของสำนัก อดนึกละอายมิได้

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวอีกว่า “ยี่สิบกว่าปีให้หลัง ทายาทของตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสามสามารถเสาะพบบุตรชายของคนแซ่โอ้ว ตอนนั้นมันประจวบป่วยหนัก ถูกตระกูลทั้งสามบีบบังคับให้ฆ่าตัวตาย หลังจากนั้นทายาทของตระกูลทั้งสี่หมุนเวียนกันล้างแค้น ร้อยกว่าปีมานี้ ไม่มีบุตรหลานของตระกูลใดมีบั้นปลายที่ดี เราเองเคยเห็นทายาทของตระกูลทั้งสี่ต่อสู้กันอย่างดุเดือดสะท้านขวัญ”

เมี้ยวเยียกลั้งเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ไต้ซือ ข้าพเจ้าทราบตำนานนี้ท่านอย่าได้กล่าวแล้ว”

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “แต่สหายเหล่านี้ไม่ทราบ ท่านบอกเล่าต่อทั้งหมดเถอะ”

เมี้ยวเยียกลั้งสั่นศีรษะ กล่าวว่า “ปีนั้น หลังจากที่บิดาบอกเล่าตำนานเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้า ยังบอกเล่าตำนานอีกเรื่องหนึ่ง ท่านผู้เฒ่าบอกว่า เพราะเรื่องนี้ท่านผู้เฒ่ายังคิดฆ่าคนอีกคนหนึ่ง จำเป็นต้องฝนกระบี่เล่มนั้น เพียงแต่ตำนานนี้สยดสยองไปแล้ว ข้าพเจ้าพอนึกถึงก็

ลำบากใจ ถึงกับมุ่งหวังว่าไม่เคยได้ยินบิดาเอ่ยถึง" นางเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว "เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนที่ข้าพเจ้าจะถือกำเนิดสิบปี ไม่ทราบทารกที่น่าเวทนานั้นเป็นไรแล้ว ข้าพเจ้าเฝ้าภาวนาให้มันยังมีชีวิตอยู่"

ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบ *"ทารกที่น่าเวทนา"* ที่นางกล่าวเป็นผู้ใด? มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเรื่องเฉพาะหน้า? ทุกผู้คนมองดูเมี้ยวเยียกลั้ง เหลียวมองหลวงจีนป้อชิ่ว รอให้ผู้หนึ่งผู้ใดทั้งสองคลี่คลายปมปริศนานี้

พลันปรากฏบ่าวทาสส่งน้ำชาที่ยืนอยู่ด้านข้างผู้หนึ่งกล่าวว่า "เสียวเจี๊ยะ ท่านมีใจเป็นกุศล ต้องได้รับกุศลสนอง ทารกที่น่าเวทนานั้นต้องยังมีชีวิตเป็นปรกติสุขแน่นอน"

สุ้มเสียงมันแหบแห้งยิ่ง ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นมันผมหงอกประปราย แขนขวาขาดสะบั้น ใช้มือซ้ายยกถาดน้ำชา บนใบหน้ามีรอยแผลดาบสายหนึ่ง กรีดจากคิ้วขวาพาดเฉียงๆ ผ่านจมูกจรดมุมปากด้านซ้าย ทุกผู้คนต้องครุ่นคิด *'คนผู้นี้รับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ยังสามารถทนทานได้ นับว่าหายากยิ่ง'* เมี้ยวเยียกลั้งทอดถอนใจ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าหลังจากได้ยินบิดาบอกเล่าเรื่องราว มักลอบภาวนาวิงวอนฟ้าดินปกป้องเด็กผู้นี้เติบใหญ่ เพียงแต่ข้าพเจ้ามุ่งหวังมันอย่าได้เรียนวิชาฝีมือ เฉกเช่นข้าพเจ้าที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือแม้แต่น้อยจึงประเสริฐ"

ทุกผู้คนงงงันวูบ ครุ่นคิดอย่างสงสัยใจ *'ดูจากลักษณะที่สุภาพอ่อนโยนของนาง ย่อมไม่รู้จักวิชาฝีมือ แต่นางเป็นบุตรีของพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านเมี้ยวนั้งหงส์ หรือบิดาของนางกลับไม่ถ่ายทอดไม้ตายแก่นางแม้แต่น้อย?'*

เมี้ยวเยียกลั้งพอเห็นสีหน้าทุกผู้คน ก็เข้าใจจิตเจตนาของทั้งหมด กล่าวว่า *"บิดาข้าพเจ้าบอกว่า ร้อยกว่าปีมานี้ บุตรหลานของตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสี่จองล้างจองผลาญ ไม่มีรุ่นใดมีผลบั้นปลายที่ดี ต่อให้มีฝีมือกล้าแข็งปานใด ในชีวิตหากมิใช่วุ่นวายกับการฆ่าคนล้างแค้น ก็ต้อง*

ระวังป้องกันผู้อื่นสืบเสาะมาล้างแค้น ในปีหนึ่งยากที่จะอยู่อย่างสุขสงบ ต่อให้มีชีวิตถึงเจ็ดแปดสิบปียังคงถูกศัตรูฆ่าทิ้งในดาบเดียว มาตรแม้นฝึกวิชาฝีมือ มิเพียงไม่สามารถป้องกันตัว กลับชักนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต ดังนั้นบิดาตรากฎข้อหนึ่งหลังจากรุ่นของท่านผู้เฒ่า บุตรหลานตระกูลเมี้ยวไม่อนุญาตให้ฝึกฝีมือ ท่านผู้เฒ่าก็ไม่รับศิษย์แม้สักคนเดียว บิดาท่านผู้เฒ่าบอกว่าต่อให้ภายหน้าท่านผู้เฒ่าถูกศัตรูสังหาร บุตรของตระกูลเมี้ยวไม่รู้จักวิชาฝีมือย่อมไม่สามารถดำเนินการล้างแค้น อย่างนั้นหนี้โลหิตที่สั่งสมเป็นเวลาร้อยกว่าปีอาจสามารถเลิกร้างได้"

หลวงจีนป้อชิ่วประนมมือกล่าวว่า "อมิตตพุทธ เมี้ยวไต้เฮียบคิดได้เช่นนี้ ยินยอมให้เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวที่สูงส่งไร้ผู้ต่อต้านสะบั้นสิ้นสุดในรุ่นของท่าน แม้เป็นความสูญเสียของยุทธจักรแต่ก็เป็นเรื่องดีงามประการหนึ่ง"

เมี้ยวเยียกลั้งเห็นบ่าวทาสนั้นตาทอประกายพิสดาร บังเกิดความสงสัยใจเล็กน้อย กล่าวกับหลวงจีนป้อชิ่วว่า "ข้าพเจ้าจะเข้าไปพักผ่อน ไต้ซือและเจ็กแป๊ะทั้งหลาย ขอตัวแล้ว" พลางย่อกายคารวะ เดินเข้าสู่ตึกใน

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "เมี้ยวโกวเนี้ยจิตใจดีงาม ไม่อาจหักใจทนฟังเรื่องนี้ นางเมื่อมีเจตนาหลบเลี่ยง อาตมาจะบอกเล่าต่อท่านทั้งหลายเอง"

วันนี้นับแต่รุ่งเช้าถึงตอนนี้ เพียงผ่านไปไม่กี่ชั่วยาม แต่ทุกผู้คนผ่านพบเรื่องประหลาดมากหลาย ในใจบังเกิดปมปัญหาไม่น้อยต่างต้องการทราบข้อเท็จจริง

ได้ยินหลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "นับแต่สี่องครักษ์ใหญ่ของเจ้าช่วงอ๋องฆ่าฟันกันเอง ร้อยกว่าปีมานี้บุตรหลานของตระกูลทั้งสี่ประหัตประหารไม่เลิกรา เพียงแต่คนแซ่โอ้วขายนายแสวงหาลาภยศ เป็นที่หยามประณามของยุทธจักร ดังนั้นการต่อสู้ทุกครั้ง บุตรหลานตระกูลโอ้วมีกำลังโดดเดี่ยว ตกเป็นเบี้ยล่างอยู่เสมอ แต่วิชาฝีมือตระกูลโอ้วร้ายกาจ

ยิ่ง ทุกสามสี่สิบปีตระกูลโอ้วจะปรากฏทายาทที่เด่นล้ำขึ้นคนสองคน ล้างแค้นให้กับบรรพบุรุษรุ่นก่อน ไม่ว่าแพ้หรือชนะมักก่อกวนเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้ง ตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสามแม้มีกำลังพวกมาก ได้รับความช่วยเหลือจากทุกฝ่าย แต่ตระกูลโอ้วมักลอบประทุษร้ายยากระวังป้องกันได้

"ในปีที่หนึ่งของกษัตริย์เอียงเจี่ย ตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสามเพราะแก่งแย่งดูแลดาบอาญาสิทธิ์ของเจ้าช่วงอ๋อง เกิดกรณีพิพาทขึ้น ตระกูลโอ้วพานปรากฏพี่น้องยอดฝีมือคู่หนึ่ง อึดใจเดียวทำร้ายคนในตระกูลทั้งสามสิบกว่าคน ตระกูลทั้งสามร้อนรุ่มใจขึ้นมา ตระกูลฉั้งจึงเสนอหน้าเชื้อเชิญมือดีในยุทธจักรค่อยร่วมแรงร่วมใจกำจัดพี่น้องตระกูลโอ้วได้

"ในปีนั้นนักสู้ผู้กล้าทั้งเหนือจรดใต้ชุมนุมกันที่เมืองลกเอี้ยงรวมตัวตั้งสัตย์ปฏิญาณ นับแต่นี้ดาบอาญาสิทธิ์เจ้าช่วงอ๋องมอบให้ตระกูลฉั้งแห่งสำนักมังกรฟ้าดูแล หากแม้นทายาทตระกูลโอ้วมารังควานอีก ให้ตระกูลฉั้งถือดาบอาญาสิทธิ์เล่มนี้เรียกระดมนักสู้ผู้กล้าเพื่อจัดการ ผู้กล้าทั้งแผ่นดินพอเห็นดาบอาญาสิทธิ์นี้ ไม่ว่ามีเรื่องส่วนตัวที่สำคัญใดล้วนต้องพักไว้เดินทางไปตามคำเรียกหา

"ข้อตกลงนี้ผ่านไปนานเข้า อนุชนรุ่นหลังค่อยๆ ลืมเลือนเพียงแต่เจ้าสำนักมังกรฟ้าเห็นความสำคัญของดาบวิเศษเล่มนี้ยิ่ง ภายหลังสำนักมังกรฟ้าแบ่งเป็นฝ่ายเหนือและใต้ จึงผลัดเปลี่ยนกันดูแลดาบวิเศษคนละสิบปี ง้วนซือเฮีย ฮึงซือเฮีย เราหลวงจีนกล่าวถูกต้องหรือไม่?"

มือเจ็ดดาวง้วนสือตง และสะท้านฟ้าทักษิณฮึงกิกกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า *"ไต้ซือกล่าวมิผิด"*

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "เหตุการณ์ล่วงเลยนานปี ศิษย์สำนักมังกรฟ้าแม้ทราบว่าดาบเล่มนี้เป็นของวิเศษประจำสำนักแต่ดาบเล่มนี้มีความเป็นมาอย่างไร น้อยคนที่ทำการศึกษา นี่ความจริงยากตำหนิ เพียงแต่หลวงจีนมีเรื่องหนึ่งที่ไม่เข้าใจ คิดเรียนถามเซาเฮีย"

เชาฮุ้นคี้ร้องดังๆ ว่า "เรื่องอันใด?"

"อาตมาเคยได้ยินผู้คนบอกว่า ขณะที่เจ้าสำนักมังกรฟ้าคนเก่าและใหม่มอบตำแหน่งแก่กัน เจ้าสำนักคนเก่าต้องบ่งบอกความเป็นมาของดาบเล่มนี้ต่อเจ้าสำนักคนใหม่ เชาเฮียได้รับเกียรติเป็นเจ้าสำนัก ไฉนกลับไม่ทราบ? หรือฉั้งกุยลังฉั้งเล่าเจี๊ยมึ้งลืมกฎข้อนี้แล้ว?"

เชาฮุ้นคี้หน้าแดงฉาน ขณะจะกล่าววาจา ฉั้งแชบุ้นสอดคำขึ้น "ตระกูลเราประสบคราเคราะห์ บิดาเราถึงแก่กรรมอย่างกะทันหัน ไม่ทันสั่งเสียต่อเชาซือกอโดยละเอียด"

"นั่นก็ใช่แล้ว โอ หลวงจีนเห็นดาบเล่มนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งแรกที่พบเห็น เป็นเหตุการณ์เมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อนแล้ว"

ฉั้งแชบุ้นครุ่นคิดขึ้น 'เมี้ยวโกวเนี้ยมีอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปี นางบอกว่าเรื่องสยดสยองนั้นเกิดขึ้นก่อนที่นางจะถือกำเนิดสิบปี พอดีเป็นเหตุการณ์เมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อน อย่างนั้นขณะที่หลวงจีนนี้เห็นดาบเล่มนี้ คงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เมี้ยวโกวเนี้ยคิดกล่าวแล้ว'

บันทึกท้ายบท

เรื่องเกี่ยวกับวินัยทางทหารก่อนหลังที่ลี้จื่อเซ้ง (ภาษาจีนกลางอ่านออกเสียงว่าหลี่จื้อเฉิง) ยาตราทัพเข้ากรุงปักกิ่ง ตลอดจนสถานการณ์ในตอนนั้น บีบบังคับให้ลี้จื่อเซ้งไม่สามารถรักษาวินัยทางทหารโดยเคร่งครัด ผู้แต่งเคยเขียนบรรยายในเรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยม เป็นเหตุให้นักวิจารณ์ในจีนแผ่นดินใหญ่ที่มีหัวเอียง "ซ้าย" ปฏิเสธไม่ยอมรับ ฉะนั้นในเพ็กฮ้วยเกี่ยมฉบับแก้ไขปรับปรุงล่าสุด จึงได้ยกอ้างคำกล่าวของผู้นำสาธารณรัฐประชาชนจีน เห็นควรยึดถือตามความเป็นจริง ไม่ควรปล่อยให้ความรักความชังส่วนตัวบิดเบือนข้อเท็จจริง ผู้แต่งไม่ได้เห็นว่าความเห็นของ

ชนชั้นผู้นำล้วนถูกต้อง เพียงต้องการแสดงออกว่า ถ้าเพียงวิจารณ์วรรณศิลป์โดยยึดถือตามคำชี้แนะของผู้นำ ก็ควรที่จะตรวจสอบความเห็นของผู้นำสักหลายท่านอย่างกว้างขวาง ซึ่งความเห็นเหล่านี้ได้รับหนังสือที่คุณหวังลี่หยงแห่งมหาวิทยาลัยหัวตงซือต้าและบุตรสาวรวบรวมจัดส่งให้ ต้องขอขอบคุณคุณหวังและบุตรสาวมา ณ ที่นี้

*นวนิยายเรื่องยาวซึ่งเขียนลี้จื่อเซ้งเป็นตัวเอก หากจะพูดถึงขนาดความยาว ตลอดจนเนื้อหาสาระ ต้องยกให้ผลงานของ**เหยาเซียะหยิน*** ซึ่งมีความยาวห้าเล่มจบ ข้าพเจ้าที่ไม่เห็นด้วยคือ ความคิดที่เขียนเรื่องคือ ต้องการนำ "คุณลักษณะและความสามารถที่โดดเด่นของบุคคลอื่นในสมัยโบราณมารวมอยู่ที่ลี้จื่อเซ้ง" และต้องการ "นำเสนอการต่อสู้ระหว่างชนชั้นเป็นโครงใหญ่ พยายามเขียนถึงการต่อสู้ช่วงชิงระหว่างชนชั้น สะท้อนกฎเกณฑ์ด้านภววิสัยของประวัติศาสตร์"*

*ฉะนั้นคุณ**หลิวไจ่ฟู*** วิจารณ์ว่าหนังสือลี้จื่อเซ้งเล่มหลังสู้เล่มแรกไม่ได้ คุณหลิวประมวลความเห็นของนักวิจารณ์จำนวนมาก เห็นว่าสาเหตุเกิดจากคุณเหยาหวังผลเกินไป บางคนเห็นว่าเขาเขียนโดยวิธีพูดใส่เทปแล้วให้เลขารวบรวม ทั้งมีคนเห็นว่าคุณเหยายึดค่าความคิดทางวรรณกรรมต้องการให้ "สามโดดเด่น" และ "สมบูรณ์ยิ่งใหญ่" นำทฤษฎีนี้ออกแบบตัวบุคคล ทำการเปลี่ยนแปลงคนโบราณอยู่ในยุคปัจจุบัน ถึงกับสร้างคนโบราณเป็นตำนาน

แต่ว่าคุณเหยาเขียนถึง "ผลกระทบจากกระแสเอียงซ้ายในแวดวงวรรณกรรม" ในหนังสือลี้จื่อเซ้งเล่ม 5 ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างมาก ขอคัดลอกมาดังนี้ "...เพราะอิทธิพลของกระแสเอียง 'ซ้าย' ในแวดวงวรรณกรรม ในช่วงวัยหนุ่มที่ผ่านมาหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงช่วงหลังของลี้จื่อเซ้ง ซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนจากมวลชน เพราะสืบเนื่องจากค่าความ

---

* *นักเขียนชาวจีนแผ่นดินใหญ่ยุคปัจจุบัน*

** *นักเขียนและนักวิชาการที่มีชื่อเสียง*

คิดทางศักดินาซึ่งสืบทอดกันมา ชาวเมืองปักกิ่งและผู้คนตามชานเมืองโดยรอบมีท่าทีไม่เป็นมิตรต่อลี้จื่อเซ้ง ราวกับว่า ลี้จื่อเซ้งเป็นผู้นำการปฏิวัติมวลชนควรให้การสนับสนุน ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่..." ทุกคนหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงกองทัพไต้สุนของลี้จื่อเซ้ง หลังจากเข้าสู่เมืองหลวง ขาดวินัยทางทหาร หลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงการปล้นฆ่ากระทำชำเราในกรุงปักกิ่งในช่วงที่กระแส "ซ้าย" ไหลบ่า มีคนมากมายอ่านประวัติศาสตร์ทำนองนี้กล่าวหาว่าเป็นการ "โฆษณาชวนเชื่อของชนชั้นนายทุน" ใช้อคติของชนชั้นที่มืดบอดปฏิบัติต่อข้อมูลประวัติศาสตร์ ทิ้งขว้างปรากฏการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่พึงสนใจไป ทำการปิดกั้นทางความคิด ในยุคสมัยที่เน้น "ชนชั้นกรรมาชีพ" มีคนจำนวนมากเพียงกล้าแสดง "ทัศนะของชนชั้น" ซึ่งแพร่หลายอยู่ในปัจจุบันต่อปัญหาสำคัญทางประวัติศาสตร์ ไม่กล้าที่จะยึดถือตามความเป็นจริง ขณะที่คุณเหยาเขียนบทความช่วงนี้ (ปี ค.ศ. 1990) กระแสเอียง "ซ้าย" ทางสังคมถดถอยไปบ้างแล้ว แต่ยังคงมีผลสะท้อนอย่างใหญ่หลวง ผู้คนจำนวนมากยังไม่อาจปรับเปลี่ยนแนวความคิดและมุมมองได้

ตอนแรกที่ลี้จื่อเซ้งจัดตั้งกองทัพ ตราวินัยอย่างเข้มงวด ฉะนั้นในบทนี้เขียนถึงคำสั่งซึ่งจารึกบนดาบทหาร พอถึงช่วงหลังวินัยในกองทัพหย่อนยาน ในบทนี้จะไม่สาธยาย เพราะได้ถ่ายทอดในเรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยมแล้ว เรื่องเพ็กฮ้วยเกี่ยมเขียนในยุคกระแสเอียง "ซ้าย" รุนแรง การบรรยายสำหรับลี้จื่อเซ้ง คิดว่าค่อนข้างเป็นธรรม และสอดคล้องกับความจริงในประวัติศาสตร์ (เพียงแต่ศิลปะในการเขียนยังไม่เพียงพอ) ตอนนั้นผู้แต่งยังทำงานในหนังสือพิมพ์หัวซ้าย จึงเผชิญกับการวิจารณ์และรุมโจมตีอย่างรุนแรง แต่หลังจากนั้นทำการแก้ไขปรับปรุงเพ็กฮ้วยเกี่ยมสองครั้ง คำบรรยายเกี่ยวกับลี้จื่อเซ้งยังไม่เปลี่ยนแปลง

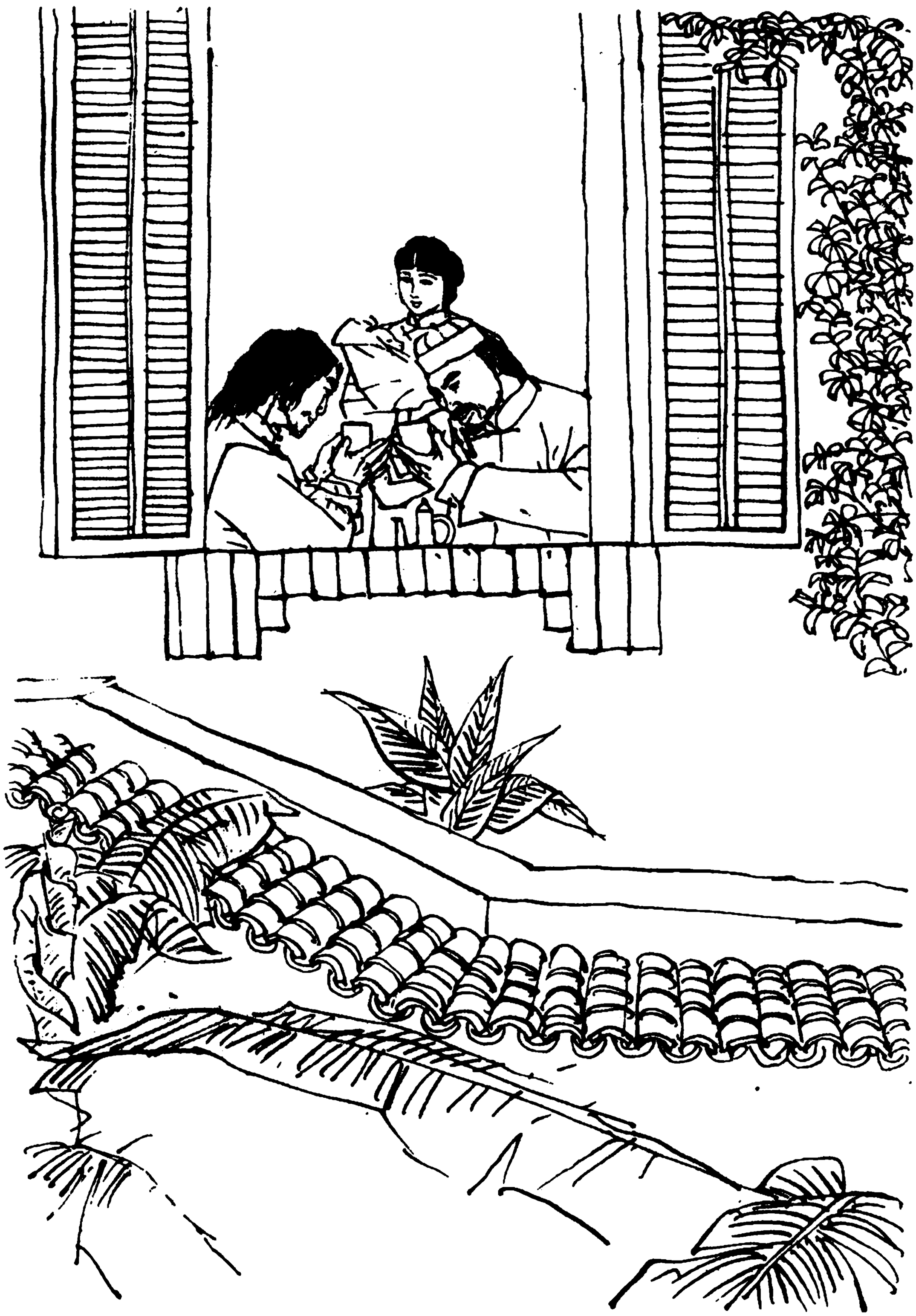

โอ้วฮูหยินเพ่งตามองเมี้ยวนั้งหงส์ชั่วขณะ ทอดถอนใจกล่าวกับโอ้วเจ่กตอว่า "ตั่วกอในผู้กล้าหาญแห่งยุค นอกจากเมี้ยวไต้เฮียบท่านนี้ ไม่มีบุคคลที่สองเป็นคู่มือของท่าน มันเชื่อถือท่านสนิทใจ ทอดตาทั่วแผ่นดินมีแต่พวกท่านทั้งสองมีธาตุแท้เช่นนี้"

4

ได้ยินหลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ตอนนั้นอาตมายังไม่ออกบวช มีอาชีพเป็นหมอรักษาที่เมืองเล็กๆ แถบชนบทของเมืองชังจิวเขตนครหลวง ชาวเมืองชังจิวชมชอบวิชาบู๊ บุตรหลานหนุ่มฉกรรจ์ล้วนฝึกวิชาหมัดมวยอยู่บ้าง อาตมาเป็นหมอรักษาอาการบาดเจ็บฟกช้ำพลอยร่ำเรียนวิชาฝีมืออยู่บ้าง

"เมืองน้อยนั้นตั้งอยู่ในทำเลเปลี่ยวร้าง มีประชากรห้าหกร้อยคน อาตมาอาศัยวิชาแพทย์เล็กน้อยเป็นเครื่องยังชีพ ย่อมไม่อาจตั้งตัวได้ ไม่สามารถตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร

"เดือนสิบสองของปีนั้น อาตมาดื่มน้ำหมี่สามชาม จากนั้นนอนหลับพักผ่อน กำลังฝันว่าร่มรวยได้ลาภ มารดามันตบแต่งภรรยาสวยงามนางหนึ่ง พลันบังเกิดเสียงโครมครามมีคนตบประตูโดยแรง

"ตอนนั้นเบื้องนอกลมเหนือกรรโชกแรง ไฟในเตาห้องเราดับแต่แรก ผ้าห่มก็เบาบาง ไม่คิดลุกจากเตียง ถูกคนก่อกวนตื่นขึ้นย่อมขุ่นเคืองใจ แต่เสียงเคาะประตูยิ่งมายิ่งดัง มีคนร้องเรียกว่า *'ท่านหมอ'*

"กลับเป็นสำเนียงกวนไซ ไม่ใช่คนท้องถิ่นนี้ หากเราไม่เปิดประตู คงต้องทลายประตูเข้ามา เราไม่ทราบเกิดเรื่องใดรีบคลุมเสื้อผ้าลงจาก

เตียง เพิ่งถอดกลอนประตู ได้ยินเสียงโครม ประตูห้องถูกคนผลักเปิดโดยแรง หากมิใช่เราถลันหลบรวดเร็ว หน้าผากคงต้องถูกประตูกระแทกโหนกบวมแล้ว

"เห็นแสงไฟสว่างวูบ ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือคบไฟโถมเข้ามา ร้องว่า 'ท่านหมอ เชิญท่านรีบไป'

"เราถามว่า 'เรื่องอันใด? *พี่ท่านเป็นใคร?*'

"คนผู้นั้นกล่าวว่า 'มีคนป่วยเป็นโรคปัจจุบัน'

"มันไม่ตอบคำถามที่สองของเรา ยื่นมือซ้ายสะบัดวูบ เสียงดัง เมื่อทิ้งเงินลงบนโต๊ะแท่งหนึ่ง เงินแท่งนี้หนักยี่สิบตำลึง เรารักษาเยียวยาคนท้องถิ่นอย่างมากได้ค่ารักษาไม่กี่สิบอีแปะ ไม่กี่ร้อยอีแปะ ไหนเลยเคยเห็น**ง้วนป้อ** *(เงินตรารูปลิ่ม มีทั้งเงินและทอง)* หนักยี่สิบตำลึงเช่นนี้? ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี รีบเก็บเงินไว้ สวมเสื้อผ้าใส่รองเท้า

"ชายฉกรรจ์นั้นเร่งรัดไม่ขาดปาก เราทางหนึ่งสวมเสื้อผ้า ทางหนึ่งสังเกตโฉมหน้ามัน เห็นมันมีสีหน้าหยาบกร้านห้าวหาญ ท่าทีคล้ายมีฝีมือติดตัว เพียงแต่เปี่ยมแววหมกมุ่นกังวล

"มันไม่รอให้เรากลัดกระดุมเสื้อก็ฉุดดึงมือเรา อีกมือหนึ่งหิ้วหีบยาให้กับเราออกจากห้อง เรากล่าวว่า 'รอให้เราปิดประตูก่อน'

"มันกล่าวว่า 'มีของใดถูกขโมย เราล้วนชดใช้ให้กับท่าน'

"พลางฉุดลากเราเร่งรุดเดินทาง ถึงโรงเตี๊ยม**เพ้งอัน** *(ปลอดภัย)* นั่นเป็นโรงเตี๊ยมเพียงหนึ่งเดียวในเมืองน้อย เปิดสำหรับให้คนขับรถคนแบกเกี้ยวที่ขึ้นล่องกรุงปักกิ่งพำนัก สถานที่แม้ไม่เล็กนักแต่ทั้งดำทั้งสกปรก

"เราครุ่นคิด *'คนผู้นี้มือเติบปานนี้ ไฉนพักในสถานที่เช่นนี้?'* ความคิดไม่ทันสิ้นสุด มันก็ฉุดลากเราเข้าห้องโถงโรงเตี๊ยม ในห้องโถงจุดโคมไฟสว่างไสวนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์สี่ห้าคน คนที่ฉุดมือเราร้องว่า 'หมอรักษามาแล้ว'

ทุกผู้คนมีสีหน้ายินดี ห้อมล้อมเราเข้าสู่ห้องข้างตะวันออกเราพอ

เข้าประตูถึงกับสะท้านเฮือก เห็นบนเตียงนอนเรียงรายด้วยผู้คนสี่คน ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต

"เราให้ชายฉกรรจ์นั้นถือเชิงเทียนส่องดู เห็นคนทั้งสี่รับบาดเจ็บสาหัส บ้างถูกฟันที่ใบหน้า บ้างถูกดาบฟันแขนขาดท่อนหนึ่ง จึงถามว่า 'ไฉนบาดเจ็บสาหัสปานนี้? ถูกโจรทำร้ายหรือ?'

"ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด 'รีบรักษาบาดเจ็บจะสมนาคุณอย่างงาม อย่าได้ยุ่งเกี่ยวมากความ ถามเปะปะวุ่นวาย'

"เราครุ่นคิดในใจ *'ตัวร้ายกาจดุร้ายปานนี้'* เห็นพวกมันล้วนดุร้ายหมายขวัญ ทั้งพกพาอาวุธ ไม่กล้าถามต่อไป พอกยาสมานแผลห้ามโลหิต พันบาดแผลให้กับคนทั้งสี่

"ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า 'ทางด้านนี้ยังมี' พลางชักนำเราไปยังห้องข้างตะวันตก บนเตียงก็นอนไว้ด้วยผู้รับบาดเจ็บสามคน ตามร่างกายล้วนรับบาดแผลจากคมอาวุธ เราใส่ยาห้ามโลหิต และต้มยาน้ำระงับประสาทบรรเทาปวดให้พวกมันรับประทาน คนทั้งเจ็ดจึงทยอยหลับไป

"ชายฉกรรจ์เหล่านั้นเห็นเราจ่ายยาได้ผล จึงเกรงอกเกรงใจต่อเรากว่าเดิม ไม่ดุร้ายเช่นตอนแรกอีก พวกมันสั่งเจ้าของโรงเตี๊ยมจัดเตียงอีกที่หนึ่งให้กับเราที่ห้องข้างตะวันออก เฝ้าดูแลผู้บาดเจ็บ หากแม้นอาการเปลี่ยนแปลงจะรักษาเยียวยาทันที

"เราหลับใหลถึงยามรุ่งอรุณ นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นควบขับถึงหน้าโรงเตี๊ยม ชายฉกรรจ์เหล่านั้นพากันออกไปต้อนรับ เราแสร้งหลับใหลขโมยดู เห็นผู้คนสองคนเข้ามา คนหนึ่งแต่งกายเยี่ยงขอทาน สายตาเจิดจ้าวาววับ อีกคนหนึ่งรูปเค้าคมคาย มีอายุไม่มากนัก

"คนทั้งสองเดินถึงข้างเตียง ตรวจดูผู้รับบาดเจ็บ ผู้รับบาดเจ็บพากันข่มความเจ็บปวดยันกายลุกขึ้นนั่ง เคารพนบนอบต่อทั้งสองยิ่ง เราได้ยินพวกมันเรียกขอทานนั้นเป็น**ฮ่วมปังจู้** *(หัวหน้าพรรคแซ่ฮ่วม)* เรียกบุรุษหนุ่มนั้นเป็น**ฉั่งเซียงกง** *(คำยกย่องบุรุษหนุ่มแซ่ฉั่ง)"* เอ่ยถึงตอนนี้

หยุดเล็กน้อย กล่าวกับฉั้งแชบุ้นว่า "ตอนแรกที่เราเห็นบิดาท่าน โกวเนี้ยยังไม่ถือกำเนิด บิดาท่านเจนจัดหลักแหลม ท่วงท่าอันเข้มแข็งของมันเมื่อเช้าวันนั้น จนบัดนี้ยังติดตรึงใจเรา"

ฉั้งแชบุ้นขอบตาแดงระเรื่อ ก้มศีรษะต่ำลง หลวงจีนป้อชิ่ว กล่าวอีกว่า "ในชายฉกรรจ์ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ มีอยู่คนหนึ่งกล่าวเบาๆ *'ฮ่วมปังจู้ ฉั้งเซียงกง พี่น้องตระกูลเตียติดตามเป้าหมายสองสามีภรรยาจากนอกกำแพงใหญ่มาตลอดทาง สืบเสาะกระจ่างชัด กล่องเหล็กอยู่ที่ตัวเป้าหมายจริงๆ'"*

ทุกผู้คนพอได้ยินคำ *'กล่องเหล็ก'* ล้วนสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'สนทนาถึงหัวข้อสำคัญแล้ว'*

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ฮ่วมปังจู้ผงกศีรษะรับ ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวอีกว่า 'พวกเรารอสมทบอยู่ที่เส้นทางถังกัวตุง ใช้คนส่งจดหมายถึงท่านทั้งสองและพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ มิคาดถูกเป้าหมายนั้นพบเห็นสกัดขวางทางเพียงลำพัง' กล่าวว่า 'เรากับพวก ท่านไม่รู้จักมักคุ้น ติดตามเราตลอดทางทำอะไร? พวกท่านเป็นคนของตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้งทั้งสามใช่หรือไม่?'

"เตียตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านทราบก็ประเสริฐ'

"เป้าหมายนั้นหน้าเคร่งเครียดลง ยื่นมือชิงดาบของเตียตั่วกอไปหักเป็นสองท่อนเหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น กล่าวว่า 'เราไม่คิดทำร้ายคน รีบไสหัวไปเถอะ'

"พวกมันเห็นเป้าหมายมีฝีมือร้ายกาจจึงกลุ้มรุมเข้าหา เตียตั่วกอกลับตวัดเท้าเตะใส่ท้องที่ตั้งครรภ์ของภรรยามัน

"เป้าหมายนั้นบันดาลโทสะ ตวาดว่า *'เราความจริงคิดอภัยละเว้นพวกท่านกลับไร้มารยาทปานนี้'* ลงมือชิงดาบเล่มหนึ่งอึดใจเดียวทำร้ายพวกเราเจ็ดคน

"ฉั้งเซียงกงกล่าวว่า 'มันยังกล่าวคำพูดใด?'

"ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า *'เป้าหมายนั้นความจริงยังคิดทำร้ายคน'* ภรรยามันส่งเสียงร้องจากภายในรถว่า *'แล้วกันไปเถอะ สะสมบุญกุศลให้กับทารกที่ยังไม่ถือกำเนิดบ้าง'* เป้าหมายนั้นยิ้มเล็กน้อย งัดสองมือหักดาบเล่มนั้น

"ฉั้งเซียงกงกวาดมองฮ่วมปังจู้แวบหนึ่ง ถามว่า 'เจ้าเห็นชัดตาแน่นอน? ใช้มือหักจริงๆ?'

"ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า 'ถูกแล้ว ตอนนั้นผู้ต่ำต้อยอยู่ข้างกายมันเห็นถนัดชัดเจน?'

"ฉั้งเซียงกงส่งเสียงดังอืมม์ เงยหน้าครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม ฮ่วมปังจู้ กล่าวว่า **'เฮี้ยงตี๋** *(น้องอันประเสริฐ)* ไม่ต้องกังวล เมี้ยวไต้เฮียบต้องจัดการมันได้แน่นอน'

"ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า 'เป้าหมายนั้นกำหนดเดินทางไปยังดินแดนกังหนำต้องผ่านที่นี้แน่นอน ท่านทั้งสองเฝ้าอยู่ที่นี้ ประกันว่า มันหนีไม่รอดแน่นอน'

"ฮ่วมปังจู้ทั้งสองหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทางหนึ่งหารือเบาๆ ทางหนึ่งเดินช้าๆ ออกไป

"เรารอจนพวกมันออกไป จึงแสร้งเป็นตื่นขึ้น ลุกขึ้นเปลี่ยนยาให้กับผู้รับบาดเจ็บทั้งเจ็ด ในใจครุ่นคิด *'เป้าหมายนั้นไม่ทราบเป็นใคร? มันนับว่ายั้งมือไว้ไมตรี คนทั้งเจ็ดนี้แม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่มีผู้ใดถูกทำร้ายจุดสำคัญ'*

พลบค่ำวันนั้น ทั้งหมดขณะรับประทานอาหารในห้องโถงโรงเตี๊ยม ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งพลันวิ่งตะบึงเข้ามาร้องว่า *'มาแล้ว'*

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ทิ้งตะเกียบชามข้าวชักอาวุธถลันออกไป เราลอบตามติดอยู่ด้านหลัง ในใจนึกหวั่นหวาด แต่ก็คิดชมดูความสนุกสนาน

เห็นบนทางหลวงปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง รถใหญ่คันหนึ่งแล่น

มาแต่ไกล ฮ่วมปังจู้และฉั่งเซียงกงนำกำลังดาหน้าเข้าหา เราติดตามอยู่ท้ายสุด รถใหญ่นั้นแล่นถึงเบื้องหน้าทุกคนก็หยุดยั้งลง

"ฮ่วมปังจู้ร้องว่า 'ผู้แซ่โอ้ว ออกมาเถอะ'

"ได้ยินหลังม่านรถปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวว่า 'ขอทานมาขอเงินทองหรือ? ตกลงเจือจานให้คนละหนึ่งอีแปะ'

เห็นประกายสีเหลืองวูบวาบ ทุกผู้คนร้องโอดโอยหลายครา ทยอยล้มฟุบลง ฮ่วมปังจู้ทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม ยังยืนหยัดอยู่ได้ แต่ข้อมือถูกเหรียญทองอันหนึ่งซัดใส่ หนึ่งไม้เท้าหนึ่งกระบี่ร่วงหล่นลงบนพื้น

"ฉั่งเซียงกงร้องว่า *'ฮ่วมตั่วกอ ระวัง'*

"ฮ่วมปังจู้มีฝีมือยอดเยี่ยม ก้มเอวเก็บไม้เท้าเหล็กขึ้น สะอึกถึงข้างกายเหล่าชายฉกรรจ์ที่ล้มลงคิดคลายจุดให้กับพวกมัน เราเรียนวิชารักษาอาการฟกช้ำ ซือแป๋เคยสอนให้จำแนกสามสิบหกจุดสำคัญบนร่างผู้คน ดังนั้นขณะที่ฮ่วมปังจู้ลงมือคลายจุด เราพอเข้าใจอยู่บ้าง มิคาดมันนวดเฟ้นคลึงเคล้าอยู่เนิ่นนาน ผู้คนที่นอนอยู่บนพื้นกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว

"คนในรถหัวร่อพลางกล่าวว่า 'เงินอีแปะหนึ่งไม่พอ กำนัลให้อีกอีแปะ'

"ปรากฏเหรียญอีแปะสิบกว่าอัน ซัดออกมาทีละอัน กระแทกใส่จุดทุกผู้คนคราหนึ่ง ทั้งหมดพลันขยับแขนขาพากันผุดลุกขึ้น เป็นอิสระดังเดิม

"ฉั่งเซียงกงขวางกระบี่คุ้มครองกาย ร้องว่า *'ผู้แซ่โอ้ว วันนี้พวกเรายอมศิโรราบ ท่านเก่งกล้าก็อย่าได้หนี'*

"คนในรถไม่ตอบ ได้ยินเสียงซี่ เหรียญอีแปะอันหนึ่งซัดพุ่งออกจากภายในรถ พอดีซัดต้องปลายกระบี่มัน เสียงเซ้งเมื่อกระบี่เล่มนั้นปลิวกระเด็นไปปักลงในดิน ฉั่งเซียงกงชูมือขวาที่ถือกระบี่ขึ้น เห็นง่ามมือปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

"มันเห็นศัตรูร้ายกาจปานนี้ สีหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนไป โบกมือ

ชักชวนฮ่วมปังจู้นำทุกผู้คนกลับเข้าโรงเตี๊ยม แบกผู้รับบาดเจ็บทั้งเจ็ดขึ้นม้าควบขับลงสู่ใต้ ฉั่งเซียงกงก่อนไปยังกำนัลเงินแก่เรายี่สิบตำลึง

"เราเห็นมันใจกว้างปานนี้ นับเป็นสุภาพบุรุษผู้กล้า ดังนั้นครุ่นคิด *'ภายในรถคงเป็นคนร้ายอันอำมหิต ไม่เช่นนั้นคนดีเช่นฉั่งเซียงกงไหนเลยเพาะความแค้นกับมัน?'*

"ขณะจะกลับบ้าน เห็นรถใหญ่คันนั้นแล่นถึงหน้าโรงเตี๊ยมพลันหยุดยั้งลง เราบังเกิดความสงสัยอยากรู้ คิดชมดูว่าคนร้ายนั้นมีลักษณะอย่างไร ดังนั้นซ่อนตัวอยู่หลังคอกเสมียน

"เห็นม่านรถเลิกวูบ ภายในรถปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งก้าวออกมา คนผู้นี้มีลักษณะดุร้ายจริงๆ ใบหน้าดำมะเมื่อม ไว้หนวดเครารกครึ้ม ผมเผ้าก็ไม่ถักเป็นเปีย ปล่อยให้ยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง

"เราพอเห็นรูปลักษณ์ของมัน ถึงกับสะดุ้งเฮือก ครุ่นคิดในใจ *'มารดามันเถอะ เป็นภูตร้ายมุดออกมาจากที่ใด?'*

"ยามนั้นเพียงคิดออกจากโรงเตี๊ยมกลับบ้าน แต่กล่าวไปประหลาดนัก ใต้สองตาเหม่อมองมัน กลับไม่สามารถชักเท้าหลบหนี ต้องลอบด่าในใจ *'เห็นผีสางกลางวันแสกๆ แล้ว หรือคนผู้นี้มีเวทมนตร์?'*

"ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวว่า 'เถ้าแก่ ที่นี้มีหมอรักษาหรือไม่?'

"เถ้าแก่โรงเตี๊ยมชี้มือมายังเรา กล่าวว่า 'ผู้นี้เป็นหมอรักษาเอง'

"เราโบกมือขวักไขว่ รีบกล่าวว่า 'ไม่ ไม่...'

"คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า 'ไม่ต้องกลัว เราไม่จับท่านต้มกินหรอก'

"เรากล่าวว่า 'เรา...เรา...'

"คนผู้นั้นหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า 'หากคิดกินท่าน ก็กินท่านทั้งเป็น'

"เราหวาดกลัวกว่าเดิม คนผู้นั้นกลับหัวร่อฮาฮาออกมา ค่อยทราบว่าที่แท้มันกล่าวล้อเล่น ต้องครุ่นคิด *'ท่านคิดล้อเล่น ก็ต้องเลือกคน บิดาไหนเลยให้ท่านสัพยอกได้?'*

"แต่แม้ครุ่นคิดเช่นนั้น ไหนเลยกล้าบอกออกไป?

"คนผู้นั้นกล่าวว่า 'เถ้าแก่โปรดจัดห้องชั้นหนึ่งแก่เราสองห้อง **เนี่ยจื้อ** *(คำเรียกภรรยา)* เราใกล้คลอดบุตร รีบตามหา**อึ้งพั่ว** *(หมอตำแย)* มาคนหนึ่ง'

"มันขมวดคิ้วกล่าวอีกว่า *'ระหว่างทางกระทบกระเทือนครรภ์ เกรงว่าคลอดลำบาก ขอหมอท่านอย่าได้จากไป'*

"เถ้าแก่โรงเตี๊ยมฟังว่ามันคิดคลอดบุตรในโรงเตี๊ยม ก่อกวนห้องพักสกปรกย่อมไม่ยินยอม แต่เห็นลักษณะอันโหดเหี้ยมดุร้ายของมันไม่กล้ากล่าวมากความแม้สักครึ่งคำ แต่**เล้าพั่วพั้ว** *(สตรีชราแซ่เล้า)* ที่เป็นหมอตำแยในเมืองน้อยเสียชีวิตตั้งแต่หลายวันก่อน ได้แต่บอกต่อมันตามความสัตย์

"ท่าทีคนผู้นั้นน่ากลัวกว่าเดิม ล้วงเงินแท่งหนึ่งโยนลงบนโต๊ะกล่าวว่า *'เถ้าแก่รบกวนท่านไปหามาจากที่อื่นคนหนึ่ง ยิ่งเร็วยิ่งดี'*

"เราเห็นเช่นนั้นต้องครุ่นคิด *'ผู้คนขบวนนี้ ไฉนพอจับจ่ายล้วนจ่ายยี่สิบตำลึง?'*

"ภูตร้ายนั้นรอจนเจ้าของโรงเตี๊ยมจัดห้องเสร็จสิ้น ค่อยประคองสตรีนางหนึ่งลงจากรถ สตรีนางนี้ตลอดทั้งร่างห่อหุ้มอยู่ในชุดหนังสัตว์ เพียงเผยเห็นวงหน้า บุรุษสตรีคู่นี้หากให้เปรียบเทียบ สมควรเปรียบว่า**เตียวเสี้ยน** *(หญิงงามสมัยสามก๊ก)* แต่งให้กับ**เตียวหุย** *(น้องร่วมสาบานของเล่าปี่และกวนอู...มีรูปโฉมอัปลักษณ์ดุร้าย)*

"เราพอเห็นสตรีนางนั้นงดงามปานนี้ ต้องสะดุ้งเฮือกอีกครา ครุ่นคิดขึ้น *'นี่คงเป็นเสียวเจี๊ยะของตระกูลขุนนาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ถูกบีบบังคับให้แต่งงานกับภูตร้ายนี้ ใช่แล้ว คงเป็นมันฉุดคร่ามาเป็นฮูหยินโจร'*

"ไม่ทราบเป็นอย่างไร เราบังเกิดความคิดประหลาดประการหนึ่งขึ้น *'ฮูหยินนี้กับฉั่งเซียงกงจึงเป็นคู่อันเหมาะสม ไม่แน่นักว่าเป็นภูตร้ายนี้ช่วงชิงมาจากฉั่งเซียงกง ทั้งสองจึงเพาะความแค้นขึ้น'*

"ไม่ถึงยามเที่ยง ฮูหยินนั้นส่งเสียงครวญครางร่ำร้องปวดท้อง ภูตร้ายนั้นร้อนรุ่มใจยิ่ง คิดออกไปหาหมอตำแยด้วยตนเอง ฮูหยินนั้นกลับฉุดรั้งมันไว้ไม่อนุญาตมันไป

"เมื่อถึง**ยามบี่** *(สิบสี่นาฬิกา)* เด็กทารกใกล้คลอด ไม่อาจรอต่อไป ภูตร้ายนั้นให้เราทำคลอดเราย่อมไม่ยินยอม ลองคิดดู เราเป็น ลูกผู้ชาย ชาตรี ไหนเลยทำคลอดให้กับสตรีเพศได้? หากกระทำเรื่องเช่นนี้ต้องเคราะห์ร้ายไปชั่วชีวิตแน่นอน

"ภูตร้ายนั้นกล่าวว่า 'ท่านทำคลอด นี่เป็นเงินสองร้อยตำลึง ถือเป็นค่าตอบแทน หากไม่ทำคลอดก็แล้วแต่ท่าน'

"พลางยื่นมือตบโต๊ะ กระแทกมุมโต๊ะหักลงมามุมหนึ่ง เราครุ่นคิด *'รักษาชีวิตตนเองสำคัญกว่า อีกประการ ต่อให้เป็นหมอรักษาฟกช้ำ สิบปีก็ไม่ได้กำไรถึงสองร้อยตำลึง ยินยอมเคราะห์ร้ายสักครั้งจะเป็นไร?'*

"ดังนั้นทำคลอดให้กับฮูหยินนั้น ได้ทารกเพศชายอวบขาวคนหนึ่ง ทารกนี้ร้องไห้ดังยิ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยขน ดวงตากลมโต มีรูปเค้าดุร้ายมาแต่กำเนิด คลับคล้ายบิดาของมันยิ่ง ภายหน้าเติบใหญ่ต้องเป็นคนร้ายเสียเก้าส่วน

"ภูตร้ายนั้นเบิกบานใจยิ่ง มอบง้วนป้อหนักยี่สิบตำลึงแก่เราสิบอัน ฮูหยินนั้นยังให้ทองคำแก่เราแท่งหนึ่ง มีราคาแปดเก้าสิบตำลึง ภูตร้ายนั้นยังหอบเงินถาดหนึ่ง แจกจ่ายตั้งแต่เถ้าแก่โรงเตี๊ยมถึงคนครัวคนละสิบตำลึง

"คราครั้งนี้ทั้งหมดปีติยินดีมากแล้ว ภูตร้ายนั้นฉุดลากทั้งหมดดื่มสุราด้วย กระทั่งเด็กรับใช้ที่กวาดห้องถูพื้นก็ถูกเรียกมาร่วมโต๊ะ

"ทั้งหมดเรียกมันเป็น**โอ้วตั่วเอี้ย** *(นายแซ่โอ้ว)* มันกล่าวว่า 'เราแซ่โอ้ว ในชีวิตขอเพียงพบพานคนกระทำเรื่องชั่วร้าย จะฆ่าในดาบเดียว ดังนั้นชื่อว่า **โอ้วเจ่กตอ** *(ดาบเดียวแซ่โอ้ว)* พวกท่านอย่าได้เรียกตั่วเอี้ยนั้นตั่วเอี้ยนี้ เราก็กำเนิดจากครอบครัวยากไร้ บุกบั่นช่วงชิงเงินทองจากอันธพาลดุร้ายมาบ้าง นับเป็นตั่วเอี้ยอันใด เรียกเราเป็น**โอ้วตั่วกอ**

(พี่ใหญ่แซ่โอ้ว) ก็ใช้ได้แล้ว'

"เราทราบแต่แรกว่ามันไม่ใช่คนดี ในที่สุดมันบอกออกมาเองจริงๆ ทั้งหมดไม่กล้าเรียกมันเป็นตั่วกอ มันกลับบีบบังคับให้เรียกขานให้จงได้ ภายหลังทั้งหมดกรอกสุราเข้าไป มีขวัญกล้ากว่าเดิมก็เรียกตั่วกอนั่นตั่วกอนี่

"ค่ำคืนนั้นมันไม่ปล่อยเรากลับบ้าน ให้เราดื่มสุราเป็นเพื่อนมันดื่มถึงยามสอง ผู้อื่นล้วนเมามายคอพับไป มีแต่เราคอแข็งเป็นพิเศษยังดื่มกับมันทีละชาม

"มันยิ่งดื่มยิ่งกระตือรือร้นคึกคัก เข้าห้องไปโอบอุ้มบุตรชายออกมาใช้นิ้วจุ่มสุราให้ทารกดูด ทารกนี้คลอดไม่ถึงหนึ่งวัน พอดูดสุราฉุนเฉียวมิเพียงไม่ร้องไห้ยังเลียอย่างเอร็ดอร่อย นับเป็นปีศาจสุรามาแต่กำเนิดจริงๆ

"ยามนั้นด้านทิศใต้บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ปรากฏม้ายี่สิบสามสิบตัวควบขับมา พอถึงหน้าประตูโรงเตี๊ยมก็หยุดยั้งลง จากนั้นได้ยินเสียงตบประตูดังขึ้น เจ้าของโรงเตี๊ยมเมามายจนเลอะเลือนแต่แรก จึงโซซัดโซเซไปเปิดประตู

"ประตูพอเปิดออก ปรากฏชายฉกรรจ์ยี่สิบสามสิบคนฮือเข้ามาทุกผู้คนพกอาวุธ ยืนเรียงรายเป็นแถวเดียวอยู่หน้าประตู ล้วนเงียบงันไม่ส่งเสียง

"ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามานั่งลงที่ข้างโต๊ะตัวหนึ่ง ปลดห่อผ้าสีเหลืองใบหนึ่งลงจากกลางหลังวางลงบนโต๊ะ ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องเห็นชัดตา ห่อผ้านั้นใช้ด้ายสีดำปักเป็นข้อความว่า *'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน'*"

ทุกผู้คนฟังถึงตอนนี้ล้วนเงยหน้าขึ้น กวาดมองข้อความ *'อวดโอ่ทั่วทั้งแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน'* และคำ *'เมี้ยวนั้งหงส์'* บนป้ายไม้แวบหนึ่ง

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "จนบัดนี้เรายังรู้สึกว่า ฉายาของเมี้ยวไต้เฮียบนี้ออกจะโอหังบังอาจไป ค่ำคืนนั้นพอพบเห็นย่อมตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

"เห็นมันร่างผอมยิ่งสูงยิ่ง คล้ายไม้รวกลำหนึ่ง ใบหน้าเหลืองซีด

ราวอมโรค มือใหญ่ที่โตเท่าพัดใบลานขาดทั้งคู่วางราบอยู่บนโต๊ะ เราที่บอกว่ามือของมันคล้ายพัดใบลานขาด เนื่องเพราะฝ่ามือมันซูบเรียวเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ตอนนั้นย่อมไม่ทราบว่ามันเป็นใครภายหลังเพิ่งทราบว่าเป็นพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์เมี้ยวไต้เฮียบ

"โอ้วเจ่กตอนั้นเอาแต่หยอกเย้าทารก คล้ายไม่เห็นผู้คนมากมายปานนี้รุดมา เมี้ยวไต้เฮียบก็ไม่กล่าวแม้สักคำเดียว บริวารของมันรินสุราเสนอโดยไม่ต้องให้บอกกล่าว โอ้วเจ่กตอยังคงจุ่มสุราให้ทารกดูด ทารกดูดสุราหยดหนึ่ง มันก็ยืดคอดื่มจอกหนึ่ง สองพ่อลูกกลับแข่งขันกันดื่มสุรา

"เราใจเต้นระทึกตูมตาม เพียงคิดไปจากดินแดนพิพาทโดยเร็วแต่ไหนเลยกล้าก้าวเท้าแม้สักก้าวเดียว? ตอนนั้นขอเพียงผู้ใดขยับเคลื่อนไหว ดาบกระบี่หลายสิบเล่มจะฟาดฟันใส่โดยพร้อมเพรียง

"โอ้วเจ่กตอและเมี้ยวไต้เฮียบเงียบงันไม่ส่งเสียง ต่างฝ่ายต่างดื่มสุราสิบกว่าชาม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ชำเลืองมองผู้ใดแม้สักแวบเดียว ยามนั้นโอ้วฮูหยินภายในห้องตื่นแล้ว ส่งเสียงเรียกหาว่า *'ตั่วกอ'*

"ทารกนั้นได้ยินเสียงของมารดาก็ร้องไห้จ้าออกมา โอ้วเจ่กตอมือสั่นสะท้าน เสียงเคร้งเมื่อชามสุราร่วงหล่นลงกับพื้นแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มันหน้าแปรเปลี่ยนไป โอบอุ้มทารกผุดลุกขึ้น

"เมี้ยวไต้เฮียบแค่นหัวร่อเฮอะ เฮอะ เฮอะสามครั้ง หันกายออกจากห้อง ทุกผู้คนล้วนติดตามออกไป เพียงชั่วขณะเสียงฝีเท้าม้าค่อยๆ ห่างหายไป

"เราเข้าใจว่าการต่อสู้อันดุร้ายยากหลีกเลี่ยงได้ มิคาดทารกพอร้องไห้ เมี้ยวไต้เฮียบกลับจากไปในบัดดล เรากับเถ้าแก่โรงเตี๊ยม ผู้รับใช้ทั้งหลายหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบเป็นเลศนัยใด

"โอ้วเจ่กตอโอบอุ้มบุตรชายเดินเข้าห้องพัก ไม้กั้นห้องเบาบางยิ่งได้ยินโอ้วฮูหยินถามว่า 'ตั่วกอ เป็นผู้ใดรุดมา?'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เป็นโจรเล็กโจรน้อยไม่กี่คน ท่านนอนหลับ

พักผ่อนเถอะ ไม่ต้องวิตกกังวล'

"โอ้วฮูหยินทอดถอนใจกล่าวเบาๆ 'ไม่ต้องหลอกลวงเรา เป็นพุทธหน้าทองมาแล้ว'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'มิใช่หรอก ท่านอย่าได้ระแวงสงสัยไป'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'อย่างนั้นสุ้มเสียงท่านไฉนสั่นสะท้าน? ท่านไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน'

"โอ้วเจ่กตอเงียบงันไม่กล่าววาจา ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว 'นับว่าท่านคาดเดาถูกเถอะ เราหากลัวมันไม่'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ตั่วกอ ท่านอย่าได้ห่วงใยกังวลเพราะเราและเพราะทารก ท่านพอหวาดกลัวก็สู้มันไม่ได้แล้ว'

"โอ้วเจ่กตอทอดถอนใจยาว กล่าวว่า 'ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินมาก่อน คืนนี้โอบอุ้มทารก เห็นพุทธหน้าทองเดินเข้ามา มันวางห่อผ้าลงบนโต๊ะ ชำเลืองมองทารกแวบหนึ่ง เราถึงกับเหงื่อยะเยียบโซมกาย ม่วยจื้อ ท่านกล่าวไม่ผิด เรากลัวพุทธหน้าทองจริงๆ'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ท่านมิใช่ตนเองกลัวมัน หากแต่กลัวมันทำร้ายเรา กลัวมันทำร้ายทารกของพวกเรา'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'ฟังว่าพุทธหน้าทองประกอบวีรกรรมเทิดคุณธรรม ในยุทธจักรล้วนยกย่องมันเป็นเมี้ยวไต้เฮียบ คงไม่ทำร้ายสตรีและทารกกระมัง?' ขณะกล่าวคำเหล่านี้ สุ้มเสียงมันสั่นสะท้านกว่าเดิม แสดงว่าในใจก็ไม่แน่ใจ

"เราได้ยินคำพูดเหล่านี้ พลันเวทนามันขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น *'คนผู้นี้เค้าหน้าดุร้าย จิตใจกลับหวาดกลัวยิ่ง'*

"ได้ยินโอ้วฮูหยินกล่าวเบาๆ 'ตั่วกอ ท่านอุ้มทารกกลับบ้านไปเถอะ รอจนเรารักษาตัวทุเลา ค่อยไปหาท่านที่นอกกำแพงใหญ่'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'โอ นั่นจะได้อย่างไร? หากต้องตาย เราทั้งสองก็ตายด้วยกัน'

"โอ้วฮูหยินทอดถอนใจ กล่าวว่า หากทราบเช่นนี้แต่แรก ครั้งกระโน้นเราจะไม่ทัดทานท่านลงใต้มาท้าประลองกับพุทธหน้าทอง ตอนนั้นท่านไม่มีที่ห่วงพะวง ต้องเอาชนะมันได้แน่นอน'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'วันนี้พบกัน ก็ไม่แน่นักว่าจะพ่ายแพ้ในเงื้อมมือมัน ห่อผ้าเหลือง *'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน'* ของมันใบนั้น เกรงว่าต้องเปลี่ยนเจ้าของแล้ว'

"มันแม้พูดจายิ้มแย้ม แต่สุ้มเสียงยังคงสั่นสะท้าน ต่อให้กางกั้นด้วยฝาห้องชั้นหนึ่งยังคงฟังออกได้

"โอ้วฮูหยินพลันกล่าวว่า 'ตั่วกอ ท่านรับปากข้าพเจ้าประการหนึ่ง'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เรื่องอันใด?'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'พวกเราบอกทุกประการต่อพุทธหน้าทอง ดูว่ามันจะกล่าวอย่างไร มันเมื่อเป็นได้เฮียบหรือไม่ถือเหตุผลได้?'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เราอยู่เบื้องนอก ทางหนึ่งดื่มสุราทางหนึ่ง ครุ่นคิดใคร่ครวญ นึกหนทางที่ดำเนินได้สิบกว่าวิธี แต่ท่านเพิ่งคลอดบุตรไหนเลยออกไปได้ เราหากไปเอง พอพูดจาต้องแตกหัก หากมีคนให้ใช้สอยวิธีของท่านกลับกระทำได้?'

"โอ้วฮูหยินขบคิดแล้วกล่าว 'แพทย์ผู้นั้นพูดจาฉะฉาน มิสู้รบกวนมันไปสักเที่ยวหนึ่ง'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'คนผู้นี้ละโมบสมบัติ ไม่แน่นักว่าไว้วางใจได้'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'พวกเราจะสมนาคุณมันอย่างงามก็แล้วกัน'

"ฮา ฮา หลวงจีนเมื่อหนุ่มฉกรรจ์นิยมสุราละโมบสมบัติจริงๆ กล่าวไปไม่กลัวท่านทั้งหลายหัวร่อเยาะ เราพอได้ยินคำ 'สมนาคุณมันอย่างงาม' ก็ตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ ต่อให้บุกน้ำลุยไฟ ก็จะทำงานให้กับมันสักครา

"มันสองสามีภรรยาหารือกันเบาๆ หลายครา โอ้วเจ่กตอก็ออกมาเรียกเราเข้าห้องกล่าวว่า 'เช้าวันพรุ่งนี้จะมีคนส่งจดหมายมา รบกวนท่านติดตามมันไป ส่งจดหมายตอบของเราแก่พุทธหน้าทองเมื่อวไต้เฮียบ

หมายถึงตั่วเอี้ยหน้าเหลืองที่เข้ามาดื่มสุราเมื่อครู่นั้น'

"เรารู้สึกเรื่องนี้ไม่มีใดยากเย็น ดังนั้นรับปากอย่างแข็งขัน

"เช้าวันรุ่งขึ้น ปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งขี่ม้าส่งจดหมายฉบับหนึ่งมาให้กับโอ้วเจ่กตอ เราได้ยินโอ้วฮูหยินอ่านจดหมาย ที่แท้เป็นเมี้ยวไต้เฮียบนัดประลองฝีมือกับมัน ให้มันเลือกวันและสถานที่เอง

"โอ้วเจ่กตอเขียนจดหมายตอบฉบับหนึ่งส่งมอบแก่เรา เราขอยืมม้าจากเถ้าแก่โรงเตี๊ยมตัวหนึ่งติดตามชายฉกรรจ์นั้นไป เดินทางลงใต้สามสิบกว่าลี้ ชายฉกรรจ์นั้นนำเราเข้าสู่ห้องใหญ่หลังหนึ่ง เมี้ยวไต้เฮียบฮ่วมปังจู้ ฉั้งเซียงกงล้วนอยู่ภายใน นอกจากนี้ยังมีผู้คนสี่ห้าสิบคนทั้งบุรุษสตรีและหลวงจีนนักพรต

"ฉั้งเซียงกงพออ่านดูจดหมายฉบับนั้น กล่าวว่า 'ไม่ต้องกำหนดวันอื่นแล้ว วันพรุ่งพวกเราจะรุดไปตามนัด'

"เรากล่าวว่า 'เซียงกงยังมีคำสั่งใด?'

"ฉั้งเซียงกงกล่าวว่า 'ท่านไปบอกต่อโอ้วเจ่กตอให้มันซื้อโลงก่อนสามใบ สองใบใหญ่ ใบหนึ่งเล็ก มิต้องให้ตั่วเอี้ยทั้งหลายเปลืองเงินทองเก็บศพ'

"เรากลับไปยังโรงเตี๊ยม ถ่ายทอดคำพูดเหล่านี้ต่อโอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยา คาดว่าพวกมันคงต้องแผดด่าเป็นการใหญ่ มิคาดพวกมันเพียงสบตาแวบหนึ่งไม่กล่าวว่ากระไร ทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันอุ้มทารก เอาแต่หอมมันอุ้มมัน คล้ายสำนึกตัวว่าวาระสุดท้ายใกล้กรายมา ได้สนิทสนมอีกครู่หนึ่งยังดี

"ค่ำคืนนั้นเราฝันร้ายตลอดเวลา บัดเดี๋ยวฝันเห็นโอ้วเจ่กตอฆ่าเมี้ยวไต้เฮียบ บัดเดี๋ยวฝันเห็นเมี้ยวไต้เฮียบสังหารโอ้วเจ่กตอ บัดเดี๋ยวฝันเห็นคนทั้งสองฆ่าเราทิ้ง นอนถึงกลางดึกพลันถูกสุ้มเสียงประหลาดชนิดหนึ่งก่อกวนตื่นขึ้น พอเงี่ยหูฟัง ที่แท้เป็นโอ้วเจ่กตอที่ห้องข้างกำลังสะอึกสะอื้นไห้

"เราสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'มันก็นับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ชายชาตรีตายเป็นตาย เรื่องราวกรายถึงศีรษะยังร่ำไห้อันใด? ไฉนขลาดเขลาปานนี้'*

"ได้ยินโอ้วเจ่กตอสะอึกสะอื้นกล่าวว่า 'เด็กเอย เจ้ากำเนิดออกมาสามวันก็กลับกลายเป็นกำพร้าบิดามารดา ภายหน้าจะมีผู้ใดรักเจ้า? เจ้าพอหิวโหยเหน็บหนาวจะมีผู้ใดดูแลเจ้า? เจ้าถูกผู้คนข่มเหงรังแกจะมีผู้ใดช่วยเหลือเจ้า?'

"ตอนแรกเรายังด่ามันขลาดเขลา พอฟังถึงตอนท้ายอดหดหู่ใจมิได้ ครุ่นคิด *'ยากนักที่ชายฉกรรจ์หยาบกร้านดุร้ายเช่นนี้ กลับรักถนอมทารกปานนี้'*

"มันร่ำไห้ชั่วขณะ โอ้วฮูหยินพลันกล่าวว่า 'ตั่วกอ ท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจ ท่านหากจบชีวิตในเงื้อมมือพุทธหน้าทองจริงๆ เราตกลงใจไม่ตาย จะเลี้ยงดูทารกจนเติบใหญ่เอง'

"โอ้วเจ่กตอยินดียิ่ง กล่าวว่า 'ม่วยจื้อ ที่เราไม่วางใจที่สุดคือเรื่องนี้ เราหากโชคร้ายเสียชีวิต ท่านไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้? ตอนนี้ท่านยินยอมแบกภาระอันหนักอึ้งนี้ เราก็มิมีใดห่วงพะวงแล้ว ฮา ฮา นับแต่โบราณกาลมา ผู้ใดไม่ตายได้? สามารถต่อสู้กับยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดินอย่างสมอยาก นับเป็นวาสนาที่ร้อยปียากพบพาน'

"เราพอฟังวาจาประดานี้ รู้สึกมันเป็นคนประหลาดผู้หนึ่งพอได้ยินโอ้วเจ่กตอหัวร่อดังๆ ชั่วขณะ พลันทอดถอนใจกล่าวว่า 'ม่วยจื้อ ดาบกระบี่เชือดลำคอเพียงปวดแปลบคราหนึ่ง เป็นอันจบสิ้นกัน คิดตายง่ายดายยิ่ง คิดมีชีวิตจึงลำเค็ญ เราหลังจากตายแล้วไม่รู้ไม่เห็นอีก ท่านกลับต้องโศกเศร้าเสียใจทั้งวันและคืน เราไม่อาจหักใจสละท่านจริงๆ'

"'โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เรามองดูทารก เช่นเดียวกับเห็นท่าน รอจนมันเติบใหญ่เราจะอบรมมันเป็นเช่นท่าน ขุนนางโฉดที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงอันธพาลชั่วร้ายและเจ้าทรัพย์เลวทรามอันใด พอพบพานก็ฆ่าในดาบเดียว'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'พฤติการณ์ในชีวิตเรา ท่านเห็นว่าไม่ผิด? ต้องการให้ทารกประพฤติเช่นเรา?'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ล้วนไม่ผิด ให้ทารกประพฤติเช่นท่านทั้งสิ้น'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'ประเสริฐ ไม่ว่าเป็นหรือตาย ในชีวิตนี้นับว่าไม่ละอายต่อฟ้าดิน กล่องเหล็กใบนี้รอจนถึงวันเกิดครบสิบหกปีของทารก ค่อยมอบต่อมัน'

"เรามองลอดร่องประตูเข้าไป เห็นโอ้วฮูหยินอุ้มทารก โอ้วเจ่กตอล้วงกล่องเหล็กใบหนึ่งออกจากถุงย่ามเสื้อผ้า นั่นเป็นกล่องใบนี้เอง เพียงแต่ตอนนั้นดาบอาญาสิทธิ์ของเจ้าช่วงอ๋องตกเป็นของสำนักมังกรฟ้าตระกูลฉั้ง หาได้บรรจุอยู่ในกล่องไม่

"อย่างนั้นที่บรรจุในกล่องเป็นอะไร? พวกท่านคงคิดถามเช่นนี้ ตอนนั้นเราก็บังเกิดความสงสัยใจ แต่โอ้วเจ่กตอไม่เปิดกล่องออกเราย่อมมองไม่เห็นด้วย

"โอ้วเจ่กตอหลังจากสั่งเสียคำพูดเหล่านี้ ในใจปราศจากความห่วงพะวง ล้มตัวลงหลับใหล เพียงชั่วขณะก็ส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว เสียงกรนดังปานฟ้าร้อง เราทราบว่าไม่ได้ยินเรื่องราวใดอีก คิดข่มตาหลับใหล แต่เสียงกรนที่ห้องข้างดังสะเทือนเลื่อนลั่นจริงๆ รบกวนจนเราหลับไม่ลง

"เราครุ่นคิด *'ฮูหยินผู้นี้สะคราญปานบุปผา กลับแต่งให้กับชายฉกรรจ์ที่ทั้งหยาบกร้านทั้งอัปลักษณ์เช่นโอ้วเจ่กตอ ความจริงก็น่าประหลาดแล้ว กลับรักมันบูชามันอย่างหมดหัวใจ นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ'*

"วันที่สอง ฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง โอ้วฮูหยินก็ออกจากห้องมาสั่งผู้รับใช้ล้มสุกรตัวหนึ่ง แพะตัวหนึ่ง และฆ่าเป็ดฆ่าไก่ นางเข้าครัวไปปรุงอาหารด้วยตนเอง

"เราทัดทานว่า 'ท่านคลอดบุตรไม่ถึงสามวัน ไม่อาจลำบากตรากตรำ ไม่เช่นนั้นภายหน้าจะปวดหลัง ปวดเอว เกิดปัญหายุ่งยากมากแล้ว'

"โอ้วฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า 'ปัญหายุ่งยากเฉพาะหน้ามีมากพอแล้ว

ยังสนใจภายหน้าอันใด?'

"โอ้วเจ่กตอเห็นนางลำบากตรากตรำ ก็ทัดทานนางหยุดพักผ่อน โอ้วฮูหยินก็เพียงยิ้มให้กับมัน ปรุงอาหารต่อไป

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'ตกลง สามารถรับประทานอาหารรสมือของท่าน แม้ตายก็ไม่อาลัย'

"เราค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้นางทราบว่าสามีภรรยากำลังจะจำพรากตายจาก ไม่ว่าอย่างไรต้องปรุงอาหารอีกมื้อหนึ่งให้สามีรับประทาน

"จวบจนฟ้าสางสว่าง โอ้วฮูหยินปรุงอาหารยี่สิบสามสิบอย่างวางเรียงรายเต็มโต๊ะ โอ้วเจ่กตอเรียกผู้รับใช้ตวงสุรามาหลายสิบชั่ง รับประทานอย่างเต็มที่ โอ้วฮูหยินอุ้มทารกนั่งอยู่ด้านข้าง รินสุราคีบกับให้กับมัน ใบหน้ากลับประดับด้วยรอยแย้มยิ้ม

"อึดใจเดียวโอ้วเจ่กตอดื่มเหล้าขาวเจ็ดแปดชาม ยื่นมือตะปบเนื้อแพะหลายชิ้นส่งเข้าปาก ได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นเคลื่อนใกล้มาทุกขณะ

"โอ้วเจ่กตอกับโอ้วฮูหยินสบตากันวูบ แย้มยิ้มเล็กน้อย สีหน้าล้วนปรากฏแววอาลัยอาวรณ์ยากตัดรอน โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'ท่านเข้าห้องไปเถอะ รอจนทารกเติบใหญ่อย่าลืมบอกต่อมันว่า บิดาให้มันหักใจอำมหิตกว่านี้'

"โอ้วฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า 'เราคิดชมดูว่าพุทธหน้าทองมีรูปลักษณะอย่างไร?'

"ไม่นานให้หลัง เสียงฝีเท้าม้าหยุดยั้งที่หน้าประตู เมี้ยวนั้งหงส์ฮ่วมปังจู้ ฉั้งเซียงกงนำผู้คนหลายสิบคนนั้นเข้ามา

"โอ้วเจ่กตอกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น กล่าวว่า 'รับประทานเถอะ'

"เมี้ยวนั้งหงส์รับคำ ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับมัน ยกชามหมายดื่มสุรา

"ฉั้งเซียงกงรีบยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ ระวังใน

สุราอาหารมันมีเลศนัย'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'เราทราบมาว่าโอ้วเจ่กตอเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ประพฤติเปิดเผยหมดจด ไหนเลยลอบประทุษร้ายเรา?' ยกชามยืดคอดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น คีบเนื้อไก่ชิ้นหนึ่งรับประทาน ท่วงท่าการกินของมันสุภาพกว่าโอ้วเจ่กตอมากนัก

"โอ้วฮูหยินเพ่งตามองเมี้ยวนั้งหงส์ชั่วขณะ ทอดถอนใจกล่าวกับโอ้วเจ่กตอว่า 'ตั่วกอ ในผู้กล้าหาญแห่งยุค นอกจากเมี้ยวไต้เฮียบท่านนี้ไม่มีบุคคลที่สองเป็นคู่มือของท่าน มันเชื่อถือท่านสนิทใจ ทอดตาทั่วแผ่นดินมีแต่พวกท่านทั้งสองมีธาตุแท้เช่นนี้'

"โอ้วเจ่กตอหัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'ม่วยจื้อ ท่านเป็นวีรสตรีอันเลอเลิศสมควรนับด้วย'

"โอ้วฮูหยินกล่าวกับเมี้ยวนั้งหงส์ว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ ท่านเป็นลูกผู้ชายสมดังกิตติศัพท์ร่ำลือจริงๆ สามีเราหากตายในเงื้อมมือท่าน ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเป็นนักบู๊ ท่านหากถูกสามีเราฆ่าทิ้ง ก็ไม่ทำลายเกียรติภูมิชั่วชีวิตของท่าน มาเราคารวะท่านจอกหนึ่ง' พลางรินสุราสองชาม ตนเองดื่มก่อนชามหนึ่ง

"เมี้ยวนั้งหงส์คล้ายไม่ชมชอบกล่าววาจา เพียงเลิกคิ้วกล่าวว่า 'ตกลง' รับชามสุรามา ฮ่วมปังจู้ที่ด้านข้างปั้นหน้าเคร่งเครียดพลันสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ ควรระวังสุดชั่วร้ายคือจิตใจสตรี'

"เมี้ยวนั้งหงส์ขมวดคิ้ว ไม่แยแสสนใจมัน ดื่มสุราลงไป

"โอ้วฮูหยินโอบอุ้มทารกผุดลุกขึ้น กล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบท่านมีความในใจใดโปรดบอกต่อเราก่อน ไม่เช่นนั้นท่านหากเพลี่ยงพล้ำ ถูกสามีเราฆ่าทิ้ง สหายของท่าน...เฮอะ เฮอะ ไม่แน่นักว่าสามารถกระทำอันใดให้กับท่าน'

"เมี้ยวนั้งหงส์ขบคิดแล้วกล่าว 'เมื่อสี่ปีก่อน เรามีเรื่องไปยังเนี่ยน้ำ กลับปรากฏคนผู้หนึ่งบุกรุกบ้านเรา ประกาศนามว่าเป็นเซียง

เกี่ยมเม้งแห่งเมืองบู๊เตี่ย มณฑลชานตุง'

"โอ้วฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า 'คนผู้นี้เป็นศิษย์เจ้าสำนักแปดทิศเฮ้งยุ่ยเอี้ยง ฝ่ามือแปดทิศและเพลงดาบแปดทิศล้วนสูงเยี่ยมยิ่ง'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'มิผิด มันฟังว่าเราฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน รัสึกไม่ยินยอมพร้อมใจ สืบเสาะมาท้าประลอง ประจวบกับเราไม่อยู่บ้าน มันพูดจากับน้องเราไม่กี่คำก็ประมือกัน กลับลงมือด้วยอำมหิตกระแทกทำร้ายน้องชายทั้งสองและน้องสาวผู้หนึ่งของเราถึงแก่ชีวิต การประลองมีแพ้มีชนะ น้องเราสู้ไม่ได้ ตายในเงื้อมมือมันก็แล้วกันไป มิคาดมันยังฟาด**ตี๋หู** *(ภรรยาน้องชาย)* ที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือของเราตายในฝ่ามือเดียว'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'คนผู้นี้ดุร้ายยิ่ง ท่านสมควรไปไล่ล่าล้างแค้นมัน'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'น้องชายของเราทั้งสองมีฝีมือมิใช่ชั่ว เซียงเกี่ยมเม้งเมื่อสามารถลงมือเช่นนี้ย่อมนับเป็นศัตรูเข้มแข็ง หวนนึกถึงตระกูลเมี้ยวเรากับตระกูลโอ้วสั่งสมความแค้นกันมา เรื่องของโอ้วเจ่กตอยังไม่มีข้อยุติ ไม่บังควรพาชีวิตเสี่ยงอันตราย ดังนั้นสี่ปีมานี้ เราไม่ได้เหยียบย่างไปยังเมืองบู๊เตี่ย มณฑลชานตุง'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เรื่องนี้มอบเป็นภาระของพวกเราเถอะ'

"เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะ ผุดลุกขึ้นชักกระบี่ออก กล่าวว่า 'โอ้วเจ่กตอมาเถอะ'

"โอ้วเจ่กตอเอาแต่รับประทานเนื้อ ไม่แยแสสนใจมัน โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ สามีเราแม้มีฝีมือกล้าแข็ง แต่ไม่แน่นักว่าสามารถเอาชัยท่าน'

"เมี้ยวนั้งหงส์ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า 'เราลืมไปแล้ว โอ้วเจ่กตอท่านมีเรื่องใดไม่วางใจ?'

"โอ้วเจ่กตอเช็ดคราบน้ำมันที่มุมปาก ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า 'ท่านหาก

ฆ่าเรา ทารกนี้ภายหลังต้องสืบเสาะล้างแค้นต่อท่าน ท่านดูแลมันให้ดีเถอะ'

"เราที่ด้านข้างครุ่นคิด *'คำพังเพยมีไว้ว่า ตัดหญ้าต้องถอนราก หากเมี้ยวนั้งหงส์ฆ่าโอ้วเจ่กตอ ไหนเลยปล่อยปละละเว้นบุตรภรรยามัน?'*

"มิคาดเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ท่านวางใจ ท่านหากเพลี่ยงพล้ำเสียที เราจะเลี้ยงดูทารกนี้ดุจเดียวกับลูกในไส้'

"ฮ่วมปังจู้และฉั้งเซียงกงขมวดคิ้วอยู่ด้านข้าง ทีท่าแสดงว่าขุ่นข้องรำคาญยิ่ง เราก็ลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น *'ดูจากท่าทีของเมี้ยวนั้งหงส์กับโอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยา กลับเคารพฝากฝังแก่กันและกัน คล้ายเป็นสหายสนิท ไหนเลยคิดหักหาญเสี่ยงชีวิต?'*

"ยามนั้นโอ้วเจ่กตอชักดาบจากหว่างเอว ประกายเย็นเยียบวูบขึ้น กล่าวว่า 'สหาย ท่านเชิญก่อน'

"เมี้ยวนั้งหงส์เสือกกระบี่ออกกล่าวว่า 'ขอรับการสั่งสอน' พลางจู่โจมหลอกล่อสองกระบวนท่า ฉั้งเซียงกงร้องว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบไม่ต้องเกรงใจ จู่โจมกระบวนท่าเถอะ'

"เมี้ยวนั้งหงส์พลันรั้งกระบี่กลับ เหลียวหน้าไปกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายโปรดออกจากประตูไป'

"ฉั้งเซียงกงถูกยันกลับมา เป็นที่เสื่อมเสียหน้า เห็นมันหน้าตาเคร่งเครียดไม่กล้าขัดขืน ชักชวนฮ่วมปังจู้และพวกล่าถอยออกจากห้องโถง ยืนดูการต่อสู้ที่หน้าประตู

"โอ้วเจ่กตอร้องว่า 'ประเสริฐ เราจู่โจมกระบวนท่าแล้ว' สะอึกกายไปหนึ่งก้าว สะบัดดาบฟันลงอย่างหักโหม

"เมี้ยวนั้งหงส์สลับเท้าก้าวเฉียง กระบี่วกวูบ ปลายกระบี่สั่นพลิ้วแทงใส่ชายโครงขวาของฝ่ายตรงข้าม

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'ดาบของเราเล่มนี้เป็นดาบวิเศษ ระวังด้วย' ทางหนึ่งว่ากล่าว ทางหนึ่งสะบัดดาบฟันใส่ตัวกระบี่

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'น้อมรับทราบ' ขยับข้อมือวูบ ชักนำคม

กระบี่หลบเลี่ยง

"เราอยู่ที่เมืองชังจิว เคยเห็นผู้คนประดาบประลองฝีมือ แต่ไม่เคยเห็นฝีมือที่รวดเร็วเช่นคนทั้งสองมาก่อน ทั้งสองเพียงหักหาญกันเจ็ดแปดกระบวนท่า เราก็ชมดูจนเหงื่อยะเยียบชุ่มมือ

"หักล้างอีกหลายท่า อาวุธของทั้งสองพลันกระทบกัน ได้ยินเสียงเคร้ง กระบี่ของเมี้ยวนั้งหงส์ถูกฟันหักเป็นสองท่อน ท่านหาหวาดหวั่นไม่ เหวี่ยงกระบี่หักทิ้ง คิดต่อสู้กับศัตรูด้วยมือเปล่า

"โอ้วเจ่กตอพลันพุ่งถอยออกจากวง กล่าวว่า 'ท่านเปลี่ยนกระบี่เล่มใหม่เถอะ'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ไม่เป็นไร'

"แต่ฉั้งเซียงกงยื่นส่งกระบี่ของตนเองให้ เมี้ยวนั้งหงส์ขบคิดแล้วกล่าว 'เรามือเปล่าสู้ดาบของท่านไม่ได้ ยังคงใช้กระบี่' ดังนั้นรับกระบี่ของฉั้งกุยล้งไป ทั้งสองประมืออีกครา

"เราครุ่นคิดขึ้น *'คนหนุ่มฉกรรจ์ที่เมืองชังจิวประลองฝีมือ แม้พ่ายแพ้ก็ไม่ยินยอมพร้อมใจ ต้องกล่าวคำพูดรักษาหน้าสักหลายคำ เมี้ยวนั้งหงส์ผู้นี้ ขนานฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ยังไม่ทันประลองพ่ายแพ้ก็กล่าววาจาท้อแท้นับว่าประหลาดนัก'*

"ภายหลังเราเพิ่งทราบว่า คนทั้งสองล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งยุค พอหักหาญกันหลายกระบวนท่า ต่างนิยมเลื่อมใสฝ่ายตรงข้าม ย่อมไม่กล้าชะล่าใจ

"ยามนี้ทั้งสองเดินวนเป็นวง ทอดระยะห่างไกลพลันโถมเข้าหักล้างท่าสองท่าพลันผละจากกัน ต่อสู้เช่นนี้สิบกว่ากระบวนท่า เมี้ยวนั้งหงส์พลันตวัดกระบี่แทงใส่ลำคอโอ้วเจ่กตอ กระบี่นี้เร่งร้อนรุนแรงยิ่ง เห็นแน่ชัดว่ายากหลบเลี่ยงได้

"โอ้วเจ่กตอพลันกลิ้งตัวตามพื้นดิน สลัดดาบขึ้นไป เสียงตังคราหนึ่งฟันกระบี่หักสะบั้นอีกครา จากนั้นกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า 'ขออภัย

มิใช่เราถือดีในความคมกล้าของอาวุธ หากแต่กระบวนท่าของท่านนี้ร้ายกาจเกินไป มิอาจไม่คลี่คลายเช่นนี้'

"เมี้ยวนั้งหงส์ผงกศีรษะกล่าวว่า 'ไม่เป็นไร'

"ฉั้งเซียงกงยื่นส่งกระบี่มาอีกเล่มหนึ่ง เมี้ยวนั้งหงส์รับไปถือไว้ โอ้วเจ่กตอพลันกล่าวว่า 'นี่ ขอยืมดาบเล่มหนึ่ง ดาบของเราคมกล้าเกินไป ทั้งสองไม่อาจสำแดงฝีมือแท้จริงได้'

"ฉั้งเซียงกงยินดียิ่ง หยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งจากผู้ติดตามส่งให้แก่มัน โอ้วเจ่กตอรับไปเดาะดู เมี้ยวนั้งหงส์จึงถามว่า 'เบาเกินไปกระมัง?' พลางขวางกระบี่ยาว ใช้นิ้วหัวแม่มือนิ้วชี้ข้างขวาคีบปลายกระบี่ เสียงเป๊าะเมื่อหักปลายกระบี่มาท่อนหนึ่ง

"พลังดรรชนีนี้ร้ายกาจยิ่ง เราชมดูจนลอบตื่นตระหนก ได้ยินโอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'เมี้ยวนั้งหงส์ ท่านไม่ยอมเอาเปรียบผู้อื่นแม้แต่น้อย สมเป็นผู้กล้าหาญจริงๆ'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'มิกล้า มีเรื่องหนึ่งสมควรบอกกล่าวกับท่าน'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'โปรดบอกมา'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'เราทราบแต่แรกว่าท่านมีฝีมือสูงส่ง เมี้ยวนั้งหงส์ไม่แน่นักว่าจะเป็นคู่มือของท่าน แต่เราเที่ยวประโคมฉายา พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน มิใช่เมี้ยวนั้งหงส์โอหังบังอาจ ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ...'

"โอ้วเจ่กตอโบกมือซ้ายตัดบทมันว่า 'เราทราบเจตนาของท่าน ท่านคิดประมือกับเราแต่หาไม่พบ จึงประโคมชื่อฉายานี้เพื่อกระตุ้นเราเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน'

"มันฝืนยิ้มกล่าวว่า 'ตอนนี้เราเข้าแผ่นดินตงง้วนแล้ว ท่านหากโค่นเราพ่ายแพ้ ฉายานี้นับว่าถูกต้องสมจริง ใช้ได้อย่างเต็มที่ จู่โจมกระบวนท่าเถอะ'

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยล่วงรู้เจตนาแท้จริงที่เมี้ยวนั้งหงส์ใช้ฉายาเช่นนี้

ได้ยินหลวงจีนป้อชิ่วเล่าว่า "ทั้งสองพอกล่าวจบ ประกายดาบกระบี่แปลบปลาบ หาญหักกันอีกครา ครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเปรียบในด้านอาวุธ ต่างทุ่มเทไม้ตายประจำตัวเข้าหา ตอนแรกสองร้อยกว่ากระบวนท่ากลับไม่จำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูง

"ภายหลังโอ้วเจ่กตอคล้ายปรากฏลางแพ้ เพลงดาบตั้งรับถ่ายเดียว ฮ่วมปังจู้ ฉั้งเซียงกงและพวกมีสีหน้าลิงโลด เห็นโอ้วเจ่กตอตั้งรับอย่างแน่นหนารัดกุม เมี้ยวนั้งหงส์โหมจู่โจมจากสี่ทิศแปดทาง กลับไม่อาจทำอย่างไรมันได้

"ทันใดเพลงดาบโอ้วเจ่กตอแปรเปลี่ยนไป กราดฟาดโหมฟันถ่ายเดียว เมี้ยวนั้งหงส์วิ่งวนรอบห้องโถง กระบี่ยาวบัดเดี๋ยวทิ่มแทงบัดเดี๋ยวสกัด ใช้อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง

"วิชาดาบยาวนี้ เราเคยร่ำเรียนจากซือแป๋เจ็ดแปดปี ทราบว่าดาบยาวแบ่งเป็นตำแหน่งฟ้า ดิน ท่าน ญาติ คุรุ ห้าตำแหน่ง สันดาบเป็นฟ้า คมดาบเป็นดิน กึ่งกลางด้ามเป็นท่าน ที่ป้องมือเป็นญาติ หลังด้ามเป็นคุรุ ในห้าตำแหน่งนี้ ถือตำแหน่งฟ้าและดินเป็นหลักสำคัญ ดูจากเพลงดาบของโอ้วเจ่กตอ นอกจากใช้ตำแหน่งฟ้าและดินได้อย่างลึกล้ำพิสดาร ตำแหน่งท่าน ญาติ คุรุ กลับสามารถใช้จู่โจมศัตรูป้องกันตัวด้วย

"บางครั้ง กระบี่เมี้ยวนั้งหงส์พลันจู่โจมกระบวนท่าพิสดารแทงใส่ตำแหน่งที่คาดคิดไม่ถึง หากใช้สันดาบ คมดาบ ยากที่จะปิดป้องได้ โอ้วเจ่กตอกลับสามารถพลิกคมดาบ ใช้ด้ามดาบกระแทกใส่คมกระบี่คุกคามศัตรูเปลี่ยนกระบวนท่า สำหรับเคล็ด *'คลี่ ปาด เกี่ยว สับ ฟาด ฟัน'* ทั้งหกประการยิ่งพลิกแพลงสุดหยั่งคาด

"ด้านวิชากระบี่ ตอนนั้นเรายังไม่เข้าใจ เพียงแต่เพลงดาบโอ้วเจ่กตอลึกล้ำปานนี้ เมี้ยวนั้งหงส์สามารถต่อสู้กับมันอย่างคู่คี่ก้ำกึ่ง ย่อมแสดงว่าร้ายกาจยิ่งเช่นกัน

"ดาบ กระบี่ ทวนถือเป็นสามอาวุธสำหรับของวิชาบู๊ มีคำจำกัด

ความว่า *'ดาบดั่งพยัคฆ์ร้าย กระบี่คล้ายหงส์เหิน ทวนราวมังกรท่อง'* คนทั้งสองนี้ ที่ใช้ดาบดุจดั่งพยัคฆ์ร้ายลงจากเขา ที่ใช้กระบี่ก็คล้ายกับหงสาเหินหาวจริงๆ หนึ่งอ่อนหนึ่งแข็ง ต่างมีความสามารถของตัว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเอาชนะผู้ใดได้

"ตอนแรกเรายังสังเกตกระบวนท่วงท่าออก พอถึงตอนท้าย ชมดูจนตาลายสมองหมุน เกรงว่าจะล้มฟาดลง ได้แต่เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ได้ยินดาบกระบี่ฟาดฟันฝ่าอากาศดังหวีดหวือ บางครั้งอาวุธทั้งสองปะทะกันบังเกิดเสียงเคร้งใหญ่

"เรากวาดตามองไปยังโอ้วฮูหยิน เห็นนางสีหน้าราบเรียบไม่ห่วงใยกังวลความปลอดภัยของสามีแม้แต่น้อย พอเหลียวมองโอ้วเจ่กตอ เห็นมันยิ่งต่อสู้ยิ่งหนักแน่น ใบหน้าปรากฏรอยยิ้ม คล้ายกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ ใบหน้าเหลืองซีดของเมี้ยวนั้งหงส์กลับไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ทั้งไม่ตื่นเต้นตึงเครียด ทั้งไม่แหนงหน่ายท้อแท้

"เห็นโอ้วเจ่กตอรุกไล่โดยกระชั้นชิด เมี้ยวนั้งหงส์กลับถดถอยไม่หยุดยั้ง สีหน้าฮ่วมปังจู้และฉั้งเซียงกงยิ่งมายิ่งเขม็งตึงเครียด เราต้องครุ่นคิด *'หรือเมี้ยวนั้งหงส์ต้องพ่ายแพ้ในเงื้อมมือโอ้วเจ่กตอ?'*

"พลันได้ยินเสียงเพียะ เพียะ เพียะ ฉั้งเซียงกงน้าวเกาทัณฑ์ยิงกระสุนชุดหนึ่งใส่ตำแหน่งบน กลาง ล่างของโอ้วเจ่กตอ

"โอ้วเจ่กตอหัวร่อฮาฮา เหวี่ยงดาบทิ้งลงกับพื้น เมี้ยวนั้งหงส์หน้าเคร่งเครียดลง ขยับกระบี่วบวาบปัดกระสุนปลิวกระเด็น กระโดดถึงข้างกายฉั้งเซียงกง ยื่นมือช่วงชิงคันเกาทัณฑ์ไป เสียงเพียะเมื่อหักเป็นสองท่อนเหวี่ยงกระเด็นไปไกล กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า 'ออกไป'

"เราชมดูจนสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'ผู้อื่นกลัวท่านสู้แพ้ จึงช่วยด้วยกุศลเจตนา ท่านกลับไม่รู้จักดีชั่วปานนี้'*

"ฉั้งเซียงกงหน้าเขียวคล้ำ ถลึงมองเมี้ยวนั้งหงส์อย่างเดือดดาลแวบหนึ่ง สะบัดหน้าออกจากประตูโรงเตี๊ยม

"เมี้ยวนั้งหงส์เก็บดาบขึ้น โยนให้กับโอ้วเจ่กตอ กล่าวว่า 'พวกเราดำเนินต่อไป'

"โอ้วเจ่กตอยื่นมือรับไว้ ปาดดาบออกตามสภาวะ เสียงตังเมื่อดาบกระบี่กระทบกัน

"ต่อสู้อีกครู่หนึ่ง เห็นเป็นเวลายามเที่ยง โอ้วเจ่กตอร้องว่า 'ท้องหิวแล้ว ท่านรับประทานข้าวหรือไม่?'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ตกลง รับประทานสักเล็กน้อย'

"ทั้งสองนั่งลงที่ข้างโต๊ะ ดื่มกินราวกับไม่มีบุคคลอื่นอยู่ร่วมด้วย โอ้วเจ่กตอรับประทานอย่างมูมมาม อึดใจเดียวรับประทานหมั่นโถวสิบกว่าใบ ไก่สองตัว ขาแพะข้างหนึ่ง เมี้ยวนั้งหงส์เพียงรับประทานน่องไก่สองข้าง

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'ท่านรับประทานน้อยเกินไป หรือฝีมือการครัวของภรรยาเราใช้ไม่ได้?'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ดียิ่ง' พลางคีบเนื้อแพะชิ้นใหญ่รับประทาน

"หลังอาหาร ทั้งสองเช็ดปากต่อสู้สืบต่อ ไม่นานต่างทุ่มเทวิชาตัวเบากระโดดโลดแล่นไปมาทั่วห้องโถง อย่าได้เห็นโอ้วเจ่กตอรูปกายหยาบใหญ่ระหว่างรุกถอยหลบหลีกกลับคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง เมี้ยวนั้งหงส์มือยาวขายาว ย่อมไม่เชื่องช้าเช่นกัน

"การโถมจู่โจมครานี้ เราชมดูจนตาลายพร่าพรายกว่าเดิม พลันได้ยินเสียงอุทานดัง อา โอ้วเจ่กตอเท้าซ้ายลื่นเสียหลัก คุกเข่าลงกับพื้น

"นี่นับเป็นโอกาสจู่โจมกระบวนท่าของเมี้ยวนั้งหงส์ ขอเพียงท่านฟันกระบี่ลงศัตรูยากที่จะหลบรอดได้ มิคาดเมี้ยวนั้งหงส์กลับกระโดดปราดไปด้านหลัง ร้องว่า 'ท่านเหยียบถูกกระสุน ระวังด้วย'

"โอ้วเจ่กตอหัวเข่าไม่ทันกระทบพื้นก็ลุกขึ้นยืน กล่าวว่า 'มิผิด' มือซ้ายเก็บกระสุนขึ้น งอนิ้วกลางดีดออก เสียงซี่เมื่อกระสุนแหวกฝ่าประตูโรงเตี๊ยมออกไป

"เมี้ยวนั้งหงส์ร้องว่า 'รับกระบี่' เสือกกระบี่เข้าหาอีกครา ทั้งสองเผ่นโผนโจนทะยาน ต่อสู้จนฟ้ามืดค่ำไม่ทราบพลิกแพลงกระบวนท่ามากน้อยเท่าใด ยังไม่อาจจำแนกผลแพ้ชนะได้

"เมี้ยวนั้งหงส์พลันพุ่งถอยจากวง กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย ท่านมีวิชาฝีมือกล้าแข็ง เรานับถือเลื่อมใสยิ่ง พวกเราจะจดโคมต่อสู้กลางวิกาล หรือรอถึงวันพรุ่งค่อยชิงชัยใหม่?'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'ท่านอนุญาตเรามีชีวิตอีกวันหนึ่งเถอะ'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ไม่กล้า' ยื่นกระบี่ออกด้วยท่า**ตังหงส์เฉี่ยวเอี้ยง** *(หงส์หาอาทิตย์)* หันกายจากไป กระบวนท่าหงส์หาอาทิตย์นี้แม้เป็นท่ากระบี่ แต่มันถอยกายไปสามก้าวค่อยใช้ออกจึงเปลี่ยนเป็นการแสดงความเคารพ

"โอ้วเจ่กตอตั้งดาบขึ้น ชี้เฉียงสู่ท้องฟ้า กระบวนท่า**ชำไป่ปักเต้า** *(สักการะดาวลูกไก่)* ก็เป็นการแสดงความคารวะต่อฝ่ายตรงข้าม ทั้งสองตอนแรกหักหาญผลาญชีวิต แต่ต่อสู้กันหนึ่งวันบังเกิดความนับถือเลื่อมใสกันและกัน ตอนแยกจากกันกลับแสดงความคารวะสูงสุดของชาวยุทธจักร

"โอ้วเจ่กตอรอจนศัตรูจากไป รับประทานอาหารมื้อหนึ่งก็ขึ้นม้าควบขับไป เราคาดว่ามันคงรุดไปยังห้องหับด้านทิศใต้ สืบหยั่งความเคลื่อนไหวของศัตรู ไม่แน่นักว่าจะลงมือลอบประทุษร้าย ขอเพียงทำร้ายเมี้ยวนั้งหงส์ ที่หลงเหลือมิมีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน เราคิดไปส่งข่าวต่อฉั่งเซียงกงแต่กริ่งเกรงพบพานโอ้วเจ่กตอจึงไม่กล้าออกไป

"ค่ำคืนนี้ ห้องข้างแม้ไม่มีคนส่งเสียงกรน แต่เรายังหลับไม่ลงเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้าม้ากลับมาของโอ้วเจ่กตอ แต่เฝ้าถึงกลางดึกยังไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด เราคาดว่าการไปยังห้องหับด้านทิศใต้ หากห้อม้าเร็วไม่ถึงหนึ่งชั่วยามสามารถไปกลับได้ หรือโอ้วเจ่กตอถูกเมี้ยวนั้งหงส์พบเห็นสู้พวกมากไม่ได้ จบชีวิตไปแล้ว?

"โอ้วเจ่กตอยิ่งกลับสาย เรายิ่งวางใจ ได้ยินโอ้วฮูหยินที่ด้านข้าง

ร้องเพลงขับกล่อมทารกเบาๆ กลับไม่ห่วงใยในสามีแม้แต่น้อย สร้างความสงสัยใจยิ่ง

"จวบจนไก่ขันบอกอรุณเป็นเวลายามห้า โอ้วเจ่กตอค่อยขี่ม้ากลับมา เรารีบลุกขึ้นดู เห็นมันเปลี่ยนม้าอีกตัวหนึ่ง เมื่อขาไปขี่ม้าเขียว เมื่อขากลับกลับขี่ม้าเหลือง ม้าเหลืองตัวนั้นห้อถึงหน้าโรงเตี๊ยม โอ้วเจ่กตอกระโดดลงจากอาน ม้าตัวนั้นส่ายโงนเงนหลายคราก็ทรุดฮวบลงกับพื้น ปากมีฟองสีขาวแตกทะลักล้มตายไป

"เรารุดไปชมดู เห็นม้าตัวนั้นเหงื่อโซมตัว ที่แท้เหน็ดเหนื่อยจนขาดใจตาย ดูจากสภาพการณ์ คืนนี้โอ้วเจ่กตอกลับรอนแรมเดินทางไกลไม่ทราบไปยังที่ใด?

"เราครุ่นคิด *'วันนี้มันยังต้องต่อสู้กับเมี้ยวนั้งหงส์ เมื่อคืนไม่หลับพักผ่อนออมกำลังตระเตรียมรับศึกใหญ่ กลับไปเหน็ดเหนื่อยมาคืนหนึ่งนับเป็นตัวประหลาดจริงๆ'*

"ยามนี้โอ้วฮูหยินก็ลุกขึ้น ปรุงอาหารอีกโต๊ะหนึ่ง โอ้วเจ่กตอกลับไม่เข้านอน จับทารกโยนขึ้นโยนลงเล่นกับบุตรชายตนเอง รอจนฟ้าสางสว่าง เมี้ยวนั้งหงส์ ฉั้งเซียงกงและพวกก็มาอีก

"โอ้วเจ่กตอกับเมี้ยวนั้งหงส์ดื่มสุรากันสามชาม ไม่กล่าวว่ากระไร เตะม้านั่งออก ชักดาบกระบี่โถมเข้าประหัตประหาร ต่อสู้ถึงเวลาพลบค่ำ ทั้งสองรั้งอาวุธกลับคารวะแก่กัน

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย วันนี้ท่านเรี่ยวแรงลดทอนลงวันพรุ่งเกรงว่าต้องพ่ายแพ้แล้ว'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'นั่นไม่แน่นัก เมื่อคืนเราไม่ได้นอน คืนนี้นอนพักผ่อนคืนหนึ่ง เรี่ยวแรงก็ฟื้นคืนมา'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวอย่างสงสัยใจ 'เมื่อคืนไม่ได้นอน? นั่นไม่ถูกต้อง'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'เมี้ยวเฮีย เรากำนัลของสิ่งหนึ่งแก่ท่าน'

"เข้าห้องพักไปถือห่อผ้าใบหนึ่งออกมา สะบัดเหวี่ยงให้เมี้ยวนั้งหงส์ยกมือรับไว้พอแก้ออกดู ที่แท้เป็นศีรษะมนุษย์ที่ตัดจากลำคอหัวหนึ่ง ข้างศีรษะมนุษย์ยังมีลูกดอกสีทองเจ็ดดอก

"ฮ่วมปังจู้กวาดมองศีรษะมนุษย์หัวนั้นแวบหนึ่ง ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น *'เป็นดาบแปดทิศเซียงเกี่ยมเม้ง'*

"เมี้ยวนั้งหงส์หยิบลูกดอกสีทองดอกหนึ่งเดาะดูในมือ รู้สึกมีน้ำหนักยิ่ง บนลูกดอกสลักอักษร *'สำนักแปดทิศเซียง'* จึงกล่าว 'เมื่อคืนท่านรุดไปยังเมืองบู๊เตี่ย มณฑลชานตุงแล้ว?'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า "เราห้อจนม้าตายไปห้าตัว นับว่าไม่คลาดกำหนดนัดของท่าน'

"เราทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว เหม่อมองโอ้วเจ่กตออย่างตะลึงลาน จากเมืองชังจิวเขตนครหลวงถึงเมืองบู๊เตี่ยมณฑลชานตุง เป็นระยะทางเกือบสามร้อยลี้ มันใช้เวลาเดินทางไปกลับเพียงคืนเดียวยังตัดศีรษะของจอมยุทธ์ผู้หนึ่งมา พฤติการณ์ของคนคนนี้นับว่าพิสดารสุดคาดคิดจริงๆ

เมี้ยวนั้งหงส์ถามว่า 'ท่านใช้เพลงดาบใดฆ่ามัน?'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เพลงดาบแปดทิศของคนผู้นี้สูงเยี่ยมจริงๆ เรารับลูกดอกของมันติดต่อกันเจ็ดดอก จากนั้นใช้ท่า**ชงเทียนเจี้ยโซวฉิ้งป่วยเกียม** *(มือทะลุฟ้าโซวฉิ้งสะพายกระบี่)* ทำลายเพลงดาบแปดทิศท่าที่ยี่สิบเก้าของมัน นาม**ฮ่วงซิงเพ็กซัว** *(หมุนตัวทลายภูเขา)'*

"เมี้ยวนั้งหงส์งงงันวูบ กล่าวว่า 'มือทะลุฟ้าโซวฉิ้งสะพายกระบี่? นี่เป็นเพลงกระบี่ของตระกูลเมี้ยวเรา'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'ใช่แล้ว นั่นเป็นวิชาฝีมือที่เมื่อวานเราขโมยเรียนจากท่าน เราไม่ใช้ดาบ แต่ใช้กระบี่ฆ่ามัน'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ประเสริฐ ท่านใช้เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวล้างแค้นให้กับตระกูลเมี้ยว แสดงเห็นถึงไมตรีอันสูงส่ง'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวท่านเป็น

เอกในแผ่นดิน ใช้เพลงกระบี่นี้ฆ่าเซียงเกี่ยมเม้ง มีอันใดยากเย็น? เราเพียงกระทำแทนเท่านั้น'

"จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจ โอ้วเจ่กตอให้เกียรติแก่เมี้ยวนั้งหงส์ทุกทาง เซียงเกี่ยมเม้งทำร้ายคนของตระกูลเมี้ยวสี่คน โอ้วเจ่กตอหากใช้ดาบฆ่ามันไยมิใช่แสดงว่าเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวสู้ดาบแปดทิศไม่ได้ และยิ่งสู้เพลงดาบตระกูลโอ้วไม่ได้?'

"เพียงแต่ชั่ววันเดียว โอ้วเจ่กตอสามารถเรียนไม้ตายของเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยว ใช้สังหารยอดฝีมืออีกผู้หนึ่ง วิชาฝีมือนี้เป็นที่น่าตระหนกจริงๆ มันรอจนการต่อสู้ในวันนี้ยุติลง ค่อยแสดงศีรษะมนุษย์ออกมา ไม่มีเจตนาอวดโอ่ความดีความชอบ ยิ่งแสดงเห็นถึงความโอ่อ่าเปิดเผยแล้ว

"เราได้คิดเช่นนี้ ฮ่วมปังจู้และฉั้งเซียงกงก็ได้คิด ทั้งสองหน้าเผือดขาวสบตากันวูบ หันกายออกไปในบัดดล เมี้ยวนั้งหงส์มองดูทารกในวงแขนโอ้วฮูหยิน พลันปลดห่อผ้าสีเหลืองจากกลางหลังแก้ออกมา

"เราไม่ทราบในห่อผ้าบรรจุข้าวของประหลาดใด จึงยืดคอมองดูเห็นในห่อผ้าเพียงเป็นเสื้อผ้าธรรมดาไม่กี่ชุด

"เมี้ยวนั้งหงส์คลี่สะบัดผ้าสีเหลืองผืนนั้น มองดูอักษรที่ปักบนผืนผ้ากล่าวเบาๆ 'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน เฮอะ อวดโอ่โอหังไปแล้ว'

"ยื่นมืออุ้มทารกมา ใช้ผ้าสีเหลืองห่อหุ้มร่างทารกกล่าวกับโอ้วเจ่กตอว่า 'โอ้วเฮีย ท่านหากเป็นไรไป อย่าได้วิตกกังวลว่ามีคนรังแกทารกนี้'

"โอ้วเจ่กตอยินดียิ่ง กล่าวขอบคุณไม่ขาดปาก

"เมี้ยวนั้งหงส์พอจากไป โอ้วเจ่กตอก็รับประทานอาหารค่ำจนอิ่มหนำ จากนั้นเข้านอน การนอนครั้งนี้เสียงกรนยิ่งสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

"ประมาณ**ยามสอง** *(สี่ทุ่ม)* พลันได้ยินบนหลังคาห้องบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนผู้หนึ่งร้องว่า 'โอ้วเจ่กตอ รีบไสหัวออกมารับความตาย!'

"โอ้วเจ่กตอหาได้สะท้านตื่นไม่ ยังคงส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว เสียง

ด่าทอยิ่งมายิ่งดัง ผู้คนยิ่งมายิ่งมาก แต่โอ้วเจ่กตอคล้ายหูหนวก ยังคงหลับสนิท

"เรารู้สึกคนผู้นี้แม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ออกจะขาดความตื่นตัว เบื้องนอกมีศัตรูมากมายปานนี้กลับไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย แต่กล่าวไปประหลาดนัก นอกจากโอ้วเจ่กตอไม่ได้ยิน โอ้วฮูหยินตื่นอยู่ชัดๆ กลับเห่กล่อมทารกเบาๆ ไม่สนใจไยดีเสียงร่ำร้องบนหลังคาและนอกหน้าต่างแม้แต่น้อย

"ผู้คนนอกห้องเอาแต่ร่ำร้อง กลับไม่กล้าบุกเข้าห้อง โอ้วเจ่กตอเอาแต่ส่งเสียงกรน กอปรเป็นสรรพเสียงดังระงม วุ่นวายอยู่ครึ่งชั่วยาม โอ้วฮูหยินพลันกล่าวเสียงนุ่มนวล 'เด็กเอย เบื้องนอกมีสุนัขเถื่อนจำนวนมากคิดเห่าหอนตลอดทั้งคืน รบกวนจนบิดาเจ้านอนไม่หลับ วันพรุ่งจะได้ประลองพ่ายแพ้**เมี้ยวแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่เมี้ยว)* เจ้าว่าสุนัขเถื่อนฝูงนี้เลวหรือไม่?'

"ทารกเพียงถือกำเนิดไม่กี่วันย่อมพูดไม่ได้ เพียงส่งเสียงอ้อแอ้หลายคำ

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เป็นเด็กน่ารักจริงๆ เจ้าก็บอกว่าสุนัขเถื่อนเลวยิ่ง มารดาจะไปขับไล่ ดีหรือไม่?'

"ทารกนั้นส่งเสียงอ้อแอ้อีกหลายคำ โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'อืมม์ เจ้าก็บอกว่าดี ไม่เสียทีที่บิดามารดารักเจ้าจริงๆ'

"นางมือซ้ายอุ้มทารก มือขวาหยิบฉวยสายรัดแพรจากหัวเตียงเส้นหนึ่ง ผลักเปิดหน้าต่างกระโดดปราดออกไป

"เราใจหายวาบ ดูไม่ออกว่าสตรีงดงามเช่นนี้กลับมีตัวเบายอดเยี่ยมปานนี้ รีบย่องฝีเท้าถึงริมหน้าต่าง ทิ่มแทงหน้าต่างกระดาษเป็นรูหนึ่งทาบสายตามองออกไป เห็นบนหลังคาห้องปรากฏเงาคนสูงๆ ต่ำๆ ยืนไว้ด้วยชายฉกรรจ์ยี่สิบสามสิบคน มือล้วนถืออาวุธส่งเสียงร่ำร้องตะโกนก้อง

"โอ้วฮูหยินสะบัดมือขวา สายรัดแพรสีขาวพุ่งวาบออกดุจอสรพิษม้วนใส่ดาบในมือชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง กระชากวูบหนึ่งชายฉกรรจ์นั้นร้อง

โอดโอย ดาบยาวหลุดจากมือ ร่างร่วงหล่นลงจากหลังคาห้อง ปะทะกับพื้นอย่างถนัดถนี่ดังโครมใหญ่

"ชายฉกรรจ์ที่หลงเหลือร่ำร้องดังระงม พากันโถมเข้าไป ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นสายรัดแพรสีขาวในมือโอ้วฮูหยินพุ่งฉวัดเฉวียนเวียนวนคล้ายมังกรขาวตัวหนึ่ง ได้ยินเสียงเคร้งคร้างโอดโอย โครมคราม ดังติดต่อกัน ไม่ถึงชั่วหม้อข้าวเดือด อาวุธของชายฉกรรจ์สิบกว่าคนล้วนถูกโอ้วฮูหยินใช้สายรัดแพรช่วงชิงมา คนล้วนร่วงหล่นจากหลังคาห้อง คนเหล่านั้นไหนเลยกล้าต่อสู้อีก ตะกายลุกขึ้นหลบหนี บ้างกระทั่งม้าก็ไม่กล้าขี่ ทิ้งพาหนะไว้โดยไม่แยแส สร้างความตระหนกแก่เราจนปากอ้าตาค้าง

"โอ้วฮูหยินเตะอาวุธเหล่านั้นลงจากหลังคาห้อง หาได้เก็บไม่ อุ้มทารกกลับเข้าห้องป้อนนมให้ โอ้วเจ่กตอกลับส่งเสียงกรนสะเทือนเลื่อนลั่นตลอดเวลา คล้ายไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด

"เช้าวันรุ่งขึ้นโอ้วฮูหยินปรุงอาหาร สั่งผู้รับใช้เก็บอาวุธ ใช้เชือกผูกไว้แขวนอยู่ใต้ชายคาห้อง ลมเหนือโชยพัดผ่าน ดาบเอย กระบี่เอย แส้เอย ลูกตุ้มเอย กระทบกันดังติงติงตังตัง

"หลังอาหารเช้า เมี้ยวนั้งหงส์รุดมาอีกครา พอได้ยินเสียงดังเงยหน้าขึ้น กวาดตามอง เห็นอาวุธเหล่านั้นก็ทราบสาเหตุความนัย ถลึงตาใส่ผู้ติดตามเหล่านั้น คนเหล่านั้นล้วนก้มศีรษะ ไม่กล้ามองดูมัน

"เมี้ยวนั้งหงส์แผดด่าว่า 'ไร้ยางอาย นับเป็นลูกผู้ชายอันใด ล้วนไสหัวไปให้กับเรา'

"คนเหล่านั้นไม่กล้าส่งเสียง ถอยกายไปหลายก้าว

"เราครุ่นคิด *'เมื่อคืนโอ้วฮูหยินหากฆ่าคนเหล่านั้น นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ ต่อให้คิดจี้สกัดพวกมันล้มลงกับพื้นก็ไม่ลำบากยากเย็น เพียงแต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ออกจะฉีกหน้าเมี้ยวนั้งหงส์เกินไป'*

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย ตัวบัดซบเหล่านี้รบกวนจนท่าน

นอนไม่หลับ วันนี้พวกเราสงบศึก ท่านพักผ่อนอย่างเต็มที่ วันพรุ่งนี้ค่อยประลองใหม่'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'เป็นภรรยาเราขับไล่ เราหลับใหลไม่ทราบเรื่อง มาเถอะ' พลางขยับดาบ ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวกับโอ้วฮูหยินว่า 'ขอบคุณฮูหยินไว้ไมตรี ละเว้นชีวิตคนเหล่านี้'

"โอ้วฮูหยินยิ้มเล็กน้อย โอ้วเจ่กตอกับเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเกรงอกเกรงใจหลายคำ ก็สะบัดดาบกระบี่เข้าหา

"วันนี้ต่อสู้ถึงยามพลบค่ำยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เมี้ยวนั้งหงส์รั้งกระบี่กลับ กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย วันนี้ผู้น้องไม่กลับไปแล้ว คิดดื่มกินกับท่าน จากนั้นถกวิชาบู๊กัน'

"โอ้วเจ่กตอหัวร่อดังๆ ร้องว่า 'วิเศษแท้ ผู้น้องศึกษาเพลงกระบี่ของเมี้ยวเฮีย มีส่วนไม่เข้าใจมากหลาย คืนนี้จะได้เรียนถาม'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวกับฮ่วมปังจู้และฉั้งเซียงกงว่า 'พวกท่านกลับไปเถอะ คืนนี้เราพักอยู่ที่นี่'

"ฮ่วมปังจู้อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ กล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ ระวังกลอุบายมัน'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเสียงเย็นชา 'เราชมชอบอย่างไรก็ทำเช่นนั้น ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?'

"ฉั้งเซียงกงกล่าวว่า 'ท่านอย่าได้ลืมความแค้นของการสังหารบิดา เป็นบุตรหลานอกตัญญู'

"เมี้ยวนั้งหงส์หน้าเคร่งเครียดเย็นชา ฮ่วมปังจู้ทั้งสองไม่กล้ากล่าวกระไรอีก นำทุกผู้คนจากไป

"ค่ำคืนนั้นทั้งสองทางหนึ่งดื่มสุราทางหนึ่งวิจารณ์ฝีมือ เมี้ยวนั้งหงส์อธิบายเคล็ดความลึกล้ำของเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวแก่โอ้วเจ่กตอทีละท่า โอ้วเจ่กตอก็ถ่ายทอดเพลงดาบตระกูลโอ้วให้โดยไม่ปิดบัง ทั้งสองยิ่ง

สนทนายิ่งถูกคอ ถึงกับบังเกิดความรู้สึกพบพานสายเกินไป ทั้งสองดื่มสุราหลายชาม ก็ลุกขึ้นร่ายรำวิชาฝีมือหลายท่า จากนั้นนั่งลงดื่มต่อ ที่ทั้งสองสนทนาล้วนเป็นวิชาฝีมืออันลึกล้ำ เราแม้ตั้งใจฟังแต่ไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว

"สนทนาถึงกลางวิกาล โอ้วเจ่กตอสั่งเถ้าแก่โรงเตี๊ยมเปิดห้องพักหลังหนึ่ง มันกับเมี้ยวนั้งหงส์กลับนอนเตียงเดียวกัน

"เราครุ่นคิด *'คนเป็นสองคนเข้าห้องพัก วันพรุ่งภายในห้องต้องมีคนตายผู้หนึ่ง เพียงไม่ทราบผู้ใดลงมือก่อน เมี้ยวนั้งหงส์คล้ายมิใช่คนต่ำช้า คราครั้งนี้คงย่ำแย่แล้ว'*

"ภายหลังเราหวนนึก โอ้วเจ่กตอหยาบกร้านวู่วาม ไม่ละเอียดลึกซึ้งเช่นเมี้ยวนั้งหงส์ คนทั้งสองแม้มีฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง แต่ด้านประลองปัญญาเมี้ยวนั้งหงส์เหนือชั้นกว่าชั้นหนึ่ง อย่างนั้นที่มีชีวิตกลับออกมาในวันพรุ่งคงเป็นเมี้ยวนั้งหงส์ มิใช่โอ้วเจ่กตอแล้ว

"เราบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ย่องฝีเท้าถึงนอกหน้าต่างของห้องพักลอบรับฟัง ตอนนั้นที่ทั้งสองสนทนากัน ไม่ใช่เคล็ดวิชาฝีมืออีก หากแต่เป็นตำนานพิสดารในยุทธจักร และพฤติการณ์ที่แล้วมาของทั้งสอง เมี้ยวนั้งหงส์บอกว่า สังหารคนชั่วร้ายผู้หนึ่งในสถานที่ใด บางคราโอ้วเจ่กตอบอกว่า ช่วยเหลือคนทุกข์ยากผู้หนึ่งเมื่อใด เล่าถึงตอนสมใจ พากันปรบมือหัวร่อดังๆ

"เรารับฟังจนอ้าปากค้าง เนิ่นนานยังหุบไม่ลง หวนนึกถึงโอ้วเจ่กตอโหดเหี้ยมดุร้าย หากกระทำเรื่องเหล่านั้นไม่มีใดน่าประหลาด แต่ในฉายาของเมี้ยวนั้งหงส์มีคำ *'พุทธ'* อยู่ด้วย กลับฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาเช่นกัน สนทนาถึงตอนท้าย เมี้ยวนั้งหงส์พลันทอดถอนใจกล่าวว่า 'น่าเสียดาย น่าเสียดาย'

"โอ้วเจ่กตอถามว่า 'น่าเสียดายอันใด?'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'ท่านหากมิใช่แซ่โอ้วหรือเราไม่ได้แซ่เมี้ยว

เราทั้งสองต้องคบหาเป็นเพื่อนตาย เราเมี้ยวนั้งหงส์ทระนงตนตลอดมา คราครั้งนี้พบพานท่าน นับว่ายอมรับนับถือทั้งปากและใจจริงๆ โอ ต่ำใต้แม้กว้างใหญ่ไพศาล นอกจากโอ้วเจ่กตอ เมี้ยวนั้งหงส์ไม่มีบุคคลที่คบค้าได้'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เราหากตายในเงื้อมมือท่าน ท่านสามารถสนทนากับภรรยาเรา นางเป็นวีรสตรีเลิศเลอ ยังเหนือล้ำกว่าสหายขวัญอ่อนของท่านเหล่านั้นอีก'

"เมี้ยวนั้งหงส์กระซากเสียงว่า 'เฮอะ คนเหล่านั้นไหนเลยคู่ควรเป็นสหายเรา?'

"พวกมันกล่าวไปกล่าวมา พยายามไม่พาดพิงถึงความแค้นของรุ่นก่อน บางครั้งมีคนเอ่ยอ้างอิงเข้าไป อีกคนหนึ่งจะหันเหหัวเรื่องออกไป

"ค่ำคืนนั้นทั้งสองกลับไม่ได้นอน เราก็ยืนอยู่นอกหน้าต่างครึ่งคืน ภายในลานตึกลมหนาวเสียดกระดูก แช่เท้าทั้งสองของเราจนชาแข็งไร้ความรู้สึกจวบจนฟ้าสางสว่าง เมี้ยวนั้งหงส์พลันเดินถึงริมหน้าต่าง แค่นหัวร่อกล่าวว่า 'ฟังพอแล้วหรือไม่?'

"ได้ยินเสียงแอ๊ด โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'เมี้ยวเฮีย คนผู้นี้ยังดีอยู่ อภัยแก่มันเถอะ'

"เรารู้สึกศีรษะถูกของใดกระแทกใส่ ถึงกับสิ้นสติสมประดี รอจนฟื้นคืนสติมา พบว่านอนอยู่บนเตียงตนเอง ผ่านไปครึ่งค่อนวันค่อยนึกออก คาดว่าเมี้ยวนั้งหงส์พบว่าเราขโมยฟังที่เบื้องนอก เปิดหน้าต่างต่อยใส่เราหมัดหนึ่ง หากมิใช่โอ้วเจ่กตอวิงวอนขอไมตรีแทนเรา ชีวิตน้อยๆ ของเราคงจบสิ้นแต่แรกแล้ว

"เราตะกายลงจากเตียง รู้สึกศีรษะมึนงง พอส่องดูกับกระจก ครึ่งซีกหน้ากลับกลายเป็นสีม่วง บวมขึ้นกว่าเดิมนิ้วเศษ เราสะดุ้งเฮือก เสียงเพล้งเมื่อกระจกตกลงกับพื้นแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

"วันนี้คนทั้งสองประลองฝีมือที่ห้องโถงโรงเตี๊ยม เราไม่กล้าออกไปชมดูอีก เราความจริงภาวนาให้เมี้ยวนั้งหงส์ได้ชัย แต่ใบหน้าบวมเป่งปวด

แปลบ ตอนนี้เพียงหวังให้โอ้วเจ่กตอล้างแค้นให้กับเรา ฟันใส่เมี้ยวนั้งหงส์มารดามันสักดาบสองดาบ

"จวบจนฟ้ามืดดำ ได้ยินเสียงเมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย เราความจริงตั้งใจว่าคืนนี้จะสนทนากับท่านอีก เพียงกริ่งเกรงซ้อฮูหยินตำหนิวันพรุ่งหากยังไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ พวกเราค่อยสนทนาอีกคืนหนึ่ง เป็นอย่างไร?'

"โอ้วเจ่กตอหัวร่อฮาฮาร้องว่า 'ประเสริฐ ประเสิรฐ'

"หลังจากที่เมี้ยวนั้งหงส์อำลาจากไป โอ้วฮูหยินรินสุราชามหนึ่งส่งให้กับโอ้วเจ่กตอ กล่าวว่า 'ขอแสดงความยินดีต่อตั่วกอ'

"โอ้วเจ่กตอรับชามมา ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้นค่อยกล่าวว่า 'แสดงความยินดีอะไร?'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'วันพรุ่งท่านสามารถโค่นเมี้ยวนั้งหงส์พ่ายแพ้แล้ว'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวอย่างงุนงง 'เรากับมันหักหาญหลายพันกระบวนท่า ไม่อาจสังเกตพบจุดอ่อนแม้แต่น้อย วันพรุ่งไหนเลยสามารถเอาชัยมันได้?'

"โอ้วฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า 'เรากลับสังเกตเงื่อนงำออก เด็กเอย บิดาเจ้าจึงพิชิตทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้าน' คำพูดประโยคสุดท้ายของนางกลับกล่าวกับทารก

"โอ้วเจ่กตอรีบถามว่า 'เงื่อนงำอะไร? เราไฉนดูไม่ออก'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เงื่อนงำของมันอยู่ที่กลางหลัง ท่านประจันกับมันทางด้านหน้าย่อมมองไม่เห็น'

"โอ้วเจ่กตอครุ่นคิดไม่กล่าววาจา โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ท่านต่อสู้กับมันติดต่อกันสี่วัน เราสังเกตแนวทางกระบี่ของมัน นับว่าเข้มแข็งรัดกุมปราศจากช่องว่างจุดอ่อนจริงๆ เราชมดูจนทั้งแตกตื่นทั้งพรั่นพรึงคาดว่าหากดำเนินต่อไป ท่านต้องมีเวลาเพลี่ยงพล้ำเลินเล่อ มันกลับยืน

หยัดในตำแหน่งไม่แพ้ แต่จวบจนหลังเที่ยงวันนี้ เราค่อยสังเกตเงื่อนงำในเพลงกระบี่ของมันออก ในเพลงกระบี่ของมัน ท่านว่ากระบวนท่าใดร้ายกาจที่สุด'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'กระบวนท่าอันร้ายกาจมีมากหลาย เช่น **โซยเกี่ยมไฮว้ตังพ่อง้วย** *(ล้างกระบี่โอบจันทร์แนบอก)* **เง่งมึ้งคาฮวงพีฮั้วซัว** *(เท้าเตะย้อนกลับทลายฮั้วซัว)* **ที่เลี้ยวเกี่ยวแป๊ะเฮาะซูนี่** *(กระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีก)* **ชงเทียนเจี้ยโซวฉิ้งป่วยเกี่ยม** *(มือทะลุฟ้าโซวฉิ้งสะพายกระบี่)...'*

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'เงื่อนงำอยู่ที่ท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกเอง'

"โอ้วเจ่กตอกล่าวว่า 'กระบวนท่านี้รุกแทนการรับ ในความแข็งแฝงอ่อนหยุ่น เผ็ดร้อนดุร้ายยิ่ง'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ตั่วกอ ขณะที่ท่านใช้ท่า**ชวงชิ่วฉั้งตอ** *(ทะลวงมือซ่อนดาบ)* **จิ่งโป่วเลี่ยงฮ้วงตอ** *(ดาบสืบเท้าสัมพันธ์)* **ตี้ซิมเตียะซิมตอ** *(ดาบพันร่างปลิดหัวใจ)* เหล่านี้ มันจะใช้ท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกตอบโต้ แต่ก่อนหน้าที่มันจะใช้กระบวนท่านี้ กลางหลังจะสะดุ้งเล็กน้อยคล้ายกลัวคันอยู่บ้าง

"โอ้วเจ่กตอกล่าวอย่างสงสัยใจ 'เป็นเช่นนี้จริงๆ?'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'วันนี้มันใช้ทั้งสิ้นสองครั้ง ทุกครั้งกลางหลังต้องสั่นสะดุ้ง วันพรุ่งตอนประลองฝีมือ เราพอเห็นกลางหลังมันสั่นสะดุ้งจะส่งเสียงกระแอมไอ เมื่อถึงเวลาให้ท่านชิงสยบศัตรู ไม่รอให้มันใช้กระบวนท่านี้ออก ก็ใช้ท่า**โป๊ยฮึงฉั้งตอเส็ก** *(ท่าซ่อนดาบแปดทิศ)* โหมจู่โจม มันต้องทิ้งกระบี่ยอมจำนนแน่นอน'

"โอ้วเจ่กตอยินดียิ่ง ร้องว่า 'วิเศษแท้'

"เราพอฟังคำพูดของคนทั้งสอง ความจริงสมควรรุดไปแจ้งต่อเมี้ยวนั้งหงส์ ให้มันระวังป้องกัน แต่พอลูบคลำถึงรอยบวมบนใบหน้า หวน

"โอ้วฮูหยินพลันหยิกแขนทารก ทารกจึงร้องไห้ดังๆ ออกมา ในเสียงดาบกระบี่กระทบกันดังติงติง บังเกิดเสียงร้องไห้ของทารกดังผสานขึ้น พลันได้ยินเสียงเฮอะ โอ้วฮูหยินกระแอมไออีกครา

"โอ้วเจ่กตอสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ใช้ท่าซ่อนดาบแปดทิศ ประกายดาบวูบวาบวาววับ ปิดสกัดวิถีกระบี่ของเมี้ยวนั้งหงส์โดยสิ้นเชิง

"ยามนั้น กระบวนท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกของเมี้ยวนั้งหงส์ใช้ออกเพียงครึ่งท่า ตามท่าเพลงกระบี่ มือขวามันแทงกระบี่เฉียงๆ มือซ้ายยกขึ้นคล้ายกระเรียนขาวกางปีกโถมจู่โจม แต่โอ้วเจ่กตอเมื่อชิงเป็นฝ่ายรุก เมี้ยวนั้งหงส์เพิ่งกางมือทั้งสองออกก็เผชิญกับดาบซ้ายขวาสัมพันธ์ เมี้ยวนั้งหงส์ไยมิใช่เสนอแขนทั้งสองเข้าหาคมดาบเอง

"มิคาดเมี้ยวนั้งหงส์มีฝีมือสุดสูงจริงๆ ยามคับขันจวนเจียนมันพลันพับแขนทั้งสอง เสือกปลายกระบี่แทงใส่ทรวงอกตนเอง โอ้วเจ่กตอใจหายวาบ เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามประลองพ่ายแพ้คิดฆ่าตัวตาย รีบร้องว่า 'เมี้ยวเฮีย ทำไม่ได้'

"หาคาดไม่ว่า วันแรกที่ประลองฝีมือเมี้ยวนั้งหงส์ก็ใช้นิ้วมือบิดปลายกระบี่หักปลายกระบี่ความจริงเป็นหัวทื่อ พอเกร็งลมปราณคุ้มครองออกกระบี่แทงใส่ร่างก็ดีดกระดอนขึ้น

"กระบวนท่านี้หนึ่งนั้นพลิกแพลงพิสดาร สอง โอ้วเจ่กตอตั้งใจทัดทานมิให้ฝ่ายตรงข้ามฆ่าตัวตาย ไม่ได้ป้องกันว่าเมี้ยวนั้งหงส์จะพลิกแพลงเอาชัย เห็นกระบี่ดีดปราด ด้ามกระบี่กระดอนขึ้น พอดีจี้ใส่จุดซิ้งฉั้งที่ทรวงอกโอ้วเจ่กตอ

"จุดซิ้งฉั้งเป็นจุดสำคัญบนร่างกายผู้คน พอถูกปลายกระบี่จี้ใส่โอ้วเจ่กตอถึงกับทรุดฮวบลง เมี้ยวนั้งหงส์รีบยื่นมือประคองไว้ร้องว่า 'ล่วงเกินแล้ว'

"โอ้วเจ่กตอยิ้มพลางกล่าวว่า 'เพลงกระบี่ของเมี้ยวเฮียลึกล้ำสุดหยั่งคาด นับถือ นับถือนัก'

"เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า 'หากมิใช่โอ้วเฮียมีกุศลจิตคิดกังวล กระบวนท่านี้ไหนเลยประสบผลสำเร็จได้?'

"ทั้งสองนั่งลงที่ข้างโต๊ะ อึดใจเดียวดื่มสุราเผาดาบสามชาม โอ้วเจ่กตอหัวร่อฮาฮา ยกดาบปาดใส่ลำคอตัวเอง ปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ฟุบหน้ากับโต๊ะเสียชีวิต

"เราแตกตื่นจนตะลึงลาน เหลียวมองโอ้วฮูหยิน สีหน้านางกลับปราศจากแววคับแค้นรันทด เพียงกล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบท่านโปรดรอสักครู่ เราป้อนนมแก่ทารกอีกครั้ง ให้มันกินอิ่มหนำ'

"พลางเดินเข้าห้องไป ประมาณชั่วน้ำเดือดค่อยกลับออกมา หอมแก้มทารกอย่างลึกล้ำ ยิ้มพลางกล่าวว่า 'มันกินอิ่มนอนหลับแล้ว' ยื่นส่งทารกแก่เมี้ยวนั้งหงส์ กล่าวว่า 'เราความจริงรับปากตั่วกอว่าจะเลี้ยงดูทารกจนเติบใหญ่ด้วยตนเอง แต่ในห้าวันนี้เห็นเมี้ยวไต้เฮียบมีคุณธรรมหนักแน่นดุจขุนเขา องอาจหาญกล้าเหนือธรรมดา ท่านเมื่อรับปากดูแลทารก เราก็ไม่ทนทุกข์ทรมานอีกยี่สิบปีแล้ว' พลางย่อกายคารวะต่อเมี้ยวนั้งหงส์ หยิบฉวยดาบของโอ้วเจ่กตอเชือดใส่ลำคอตนเอง สองสามีภรรยานั่งเคียงคู่บนม้ายาว โอ้วฮูหยินยึดกุมมือของโอ้วเจ่กตอ ร่างระทวยล้มลงช้าๆ ฟุบอยู่บนร่างของสามี แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีก

เราไม่อาจหักใจทนดู เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง เห็นทารกในวงแขนเมี้ยวไต้เฮียบหลับสนิท ใบหน้าน้อยๆ ยังประดับด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย"

ที่หลังโรงเตี๊ยมมีแม่น้ำสายหนึ่ง กระแสน้ำเชี่ยวกรากยิ่ง เห็นคราบโลหิตหยดหยาดถึงริมแม่น้ำ แสดงว่าทารกถูกฆ่าในดาบเดียว ซากศพถูกโยนลงแม่น้ำ ถูกสายน้ำพัดพาไป

5

หลวงจีนป้อชิ่วพอเล่าจบ ในห้องโถงเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง เหล่าผู้มีฝีมือแม้จิตใจแข็งกระด้าง พอฟังตำนานเรื่องราวที่โอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยาตายอย่างอาจหาญ ยังอดหดหู่มิได้

พลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "ป้อชิ่วไต้ซือ ตำนานที่ข้าพเจ้าได้ยิน ไฉนผิดแผกจากที่ท่านบอกเล่าอยู่บ้าง?"

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไป เห็นที่กล่าววาจาคือเมี้ยวเยียกลั้ง ทั้งหมดเงี่ยหูฟังคำบอกเล่าของหลวงจีนป้อชิ่ว กลับไม่ทันสังเกตว่านางกลับเข้าห้องโถงมาตั้งแต่เมื่อใด

หลวงจีนป้อชิ่วจึงกล่าวว่า "เวลาล่วงเลยนานปี เกรงว่ามีบางแห่งที่อาตมาจำผิดไป เพียงไม่ทราบบิดาท่านบอกว่าอย่างไร?"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "เรื่องนี้บิดาเคยบอกต่อข้าพเจ้าตั้งแต่ต้นตอนแรกเป็นเช่นเดียวกับคำบอกเล่าของไต้ซือ เพียงแต่เหตุการณ์ที่โอ้วเจ่กตอแป๊ะแปะและโอ้วแป๊ะบ้อถึงแก่กรรม ผิดแผกจากที่ไต้ซือบอกกล่าว"

หลวงจีนป้อชิ่วหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เสียงดังอืมม์ แต่ไม่ซักถามฉั้งแชบุ้นกลับถามว่า "เมี้ยวโกวเนี้ย บิดาท่านบอกว่าอย่างไร?"

เมี้ยวเยียกลั้งดึงธูปสีเทาออกจากกล่องแพรดอกหนึ่ง จุดขึ้นเสียบ

ลงในกระถาง ทุกผู้คนล้วนสูดได้กลิ่นหอมรวยรินชนิดหนึ่ง นางหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กเห็นพอถึงฤดูหนาวบิดามักหมองหม่นไม่สบายใจ ไม่ว่าข้าพเจ้าหยอกเย้าท่านผู้เฒ่าอย่างไร ยากที่จะกระตุ้นท่านผู้เฒ่ายิ้มหัวได้ เมื่อถึงใกล้สิ้นปี บิดาจะปักป้ายสถิตวิญญาณสองอันในห้องเล็กๆ หลังหนึ่ง ป้ายหนึ่งเขียนข้อความ *'ที่สถิตวิญญาณ**งี่เฮีย** (พี่ร่วมสาบาน) **โอ้วกง** (คำยกย่องผู้ตาย) เจ่กตอไต้เฮียบ'* อีกป้ายหนึ่งเขียนคำ *'ที่สถิตวิญญาณ**งี่ซ้อ** (พี่สะใภ้) โอ้วฮูหยิน'* ด้านข้างยังจัดวางดาบเล่มหนึ่ง ตัวดาบปรากฏสนิมจับเกรอะกรังไม่มีใดพิสดาร

"บิดาจะสั่งห้องครัวจัดอาหารเต็มโต๊ะ รินสุราสิบกว่าชาม ตั้งแต่วันแรมเจ็ดค่ำเดือนสิบเอ็ดรวมทั้งสิ้นห้าวัน ท่านผู้เฒ่าจะดื่มสุราสิบกว่าชามนี้ที่ข้างแท่นสถิตวิญญาณ ดื่มถึงตอนท้ายมักร่ำไห้ออกมา

"ตอนแรกข้าพเจ้าถามบิดา โอ้วแป๊ะแปะที่แท่นสถิตวิญญาณนั้นเป็นใคร บิดามักสั่นศีรษะ มีอยู่ปีหนึ่ง บิดาบอกว่าข้าพเจ้าเติบใหญ่แล้วสามารถรู้ความแค้น จึงบอกเล่าเรื่องประลองฝีมือระหว่างท่านผู้เฒ่ากับโอ้วแป๊ะแปะออกมา รายละเอียดของการประลอง ป้อชิ่วไต้ซือล้วนบอกเล่าแล้ว

"บิดากับโอ้วแป๊ะแปะประลองติดต่อกันสี่วัน ยิ่งต่อสู้ยิ่งถูกอัธยาศัยไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการทำร้ายฝ่ายตรงข้าม เมื่อถึงวันที่ห้า แป๊ะบ้อสังเกตจุดอ่อนที่กลางหลังบิดาออก ส่งเสียงกระแอมไอ โอ้วแป๊ะแปะพลันใช้ท่าซ่อนดาบแปดทิศสยบบิดาไว้

"ป้อชิ่วไต้ซือบอกว่า บิดาพลันใช้กระบวนท่าประหลาดเอาชัยโอ้วแป๊ะแปะ แต่ที่บิดาบอกเล่าหาใช่ไม่ ตอนนั้นโอ้วแป๊ะแปะชิงเป็นฝ่ายรุกบิดาไม่สามารถตีโต้ ได้แต่รามือรอความตาย

"โอ้วแป๊ะแปะพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง กล่าวว่า 'เมี้ยวเฮีย เรามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ'

"บิดากล่าวว่า 'เราสู้แพ้แล้ว ท่านคิดถามเรื่องใด?'

"โอ้วแป๊ะแปะกล่าวว่า 'เพลงกระบี่ของท่านทบทวนใช้หลายพันกระบวนท่า ไม่เผยจุดอ่อนแม้แต่น้อย ก่อนหน้าที่จะใช้ท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีก กลางหลังไฉนสั่นกระตุก เป็นเหตุให้ถูกภรรยาเราสังเกตออก'

"บิดาทอดถอนใจกล่าวว่า 'บิดาผู้ล่วงลับสอนเพลงกระบี่เราอย่างเข้มงวด ขณะที่เราอายุสิบเอ็ดปี บิดาผู้ล่วงลับพอดีสอนถึงกระบวนท่านี้ พลันปรากฏตัวหมัดกัดใส่กลางหลังเรา คันสุดจะทนทาน เราไม่กล้ายื่นมือเกาได้แต่สั่นไหวส่วนหลัง คิดไล่ตัวหมัดไป แต่ยิ่งสั่นยิ่งคัน เป็นที่ทรมานยิ่ง บิดาผู้ล่วงลับเห็นเช่นนั้นบอกว่าเราไม่ตั้งใจเรียนกระบี่ จึงฟาดโบยเราคราหนึ่ง เรื่องนี้ประทับในห้วงสมองเราอย่างลึกล้ำ นับแต่นั้นเราพอใช้ถึงกระบวนท่านี้ แม้ไม่คันหลังแต่ยังสั่นไหวด้วยความเคยชิน ฮูหยินท่านสายตาคมกล้านัก'

"โอ้วแป๊ะแปะยิ้มพลางกล่าวว่า 'เรามีภรรยาช่วยเหลือ ไม่อาจนับว่าชนะรับไว้' พลางโยนดาบในมือให้แก่บิดา

"บิดารับดาบไปถือไว้ ไม่เข้าใจเจตนาของท่าน โอ้วแป๊ะแปะหยิบฉวยกระบี่จากมือบิดา กล่าวว่า 'หลังจากผ่านการวิเคราะห์สี่วัน เราท่านคงเข้าใจวิชาฝีมือของกันและกันจนปรุโปร่ง เยี่ยงนี้เถอะ เราใช้เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยว ท่านใช้เพลงดาบตระกูลโอ้ว เราสองพิสูจน์ผลแพ้ชนะอีกครา ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ล้วนไม่กระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิ'

"บิดาเราพอฟังก็เข้าใจจิตเจตนาของมัน ตระกูลเมี้ยวเราและตระกูลโอ้วสะสมความแค้นตั้งแต่ร้อยกว่าปีก่อน บิดาเรากับโอ้วแป๊ะแปะกาลก่อนไม่เคยพบหน้า โดยส่วนตัวไม่มีอริบาดหมาง ในยุทธจักรกลับร่ำลือว่า**โจ้วแป๋** *(ปู่)* เราและบิดาของฉั้งกุยล้ง**เจ็กเจ่ก** *(อา)* พลันสาบสูญไร้ร่องรอย กระทั่งซากศพก็หาไม่พบ ล้วนเป็นโอ้วเจ่กตอลงมือด้วยอำมหิต

"บิดาเรากลับเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง รับทราบมาว่าโอ้วแป๊ะแปะประกอบวีรกรรมถือคุณธรรม พฤติการณ์เป็นที่น่านับถือเลื่อมใส คล้ายไม่ถึงกับ

ประทุษร้ายผู้คน เพียงแต่ออกสืบเสาะหาโอ้วแป๊ะแปะหลายคราล้วนไม่พบพานฉั่งเจ็กเจ่ก ฮ่วมปังจู้เคยชักชวนบิดาไปไล่ล่าล้างแค้นถึงแคว้นเลี่ยวตัง บิดาเรามีไมตรีคบหากับฮ่วมปังจู้อย่างลึกล้ำ แต่ดูแคลนความประพฤติของฉั่งเจ็กเจ่กตลอดมา

"อ้อ ฉั่งเจ้เจ๊ ขออภัยท่านด้วย นี่เป็นคำกล่าวของบิดาข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่าบอกว่าท่านผู้เฒ่ายินยอมเคลื่อนไหวเอง ไม่ขอผนึกกำลังกับฉั่งเจ็กเจ่ก ครั้งนี้ฟังว่าโอ้วแป๊ะแปะเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน จึงตอบรับคำเชิญของฮ่วมปังจู้และฉั่งเจ็กเจ่ก เดินทางมาสกัดโอ้วแป๊ะแปะที่เมืองซังจิว แต่ก่อนอื่นต้องสอบถามข้อเท็จจริงจากโอ้วแป๊ะแปะ

"ภายหลังผลจากการถามไถ่ โจ้วแป๋เราและฉั่งกงกงถูกโอ้วแป๊ะแปะทำร้ายจริงๆ บิดาเราแม้เคารพเลื่อมใสโอ้วแป๊ะแปะ แต่ความแค้นของบิดามิอาจไม่ชำระล้าง เพียงแต่บิดาไม่ต้องการบุญคุณความแค้นของตระกูลทั้งสี่สืบทอดถึงบุตรหลานโดยไม่สิ้นสุด ต้องการยุติความแค้นของบรรพบุรุษในรุ่นนี้ พอฟังโอ้วแป๊ะแปะคิดเปลี่ยนดาบกระบี่ประลอง พอดีสบอารมณ์

"เนื่องเพราะบิดาเราหากได้ชัย แสดงว่าท่านผู้เฒ่าใช้เพลงดาบตระกูลโอ้วโค่นกระบี่ตระกูลเมี้ยวพ่ายแพ้ หากแม้นโอ้วแป๊ะแปะได้ชัยอย่างนั้นแสดงว่าโอ้วแป๊ะแปะใช้กระบี่ตระกูลเมี้ยวโค่นเพลงดาบตระกูลโอ้ว ผลแพ้ชนะอยู่ที่ตัวบุคคล ไม่เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของวิชาฝีมือทั้งสองตระกูล

"ครั้นแล้วทั้งสองเปลี่ยนดาบกระบี่ประมือกัน การต่อสู้ครั้งนี้ผิดแผกจากการชิงชัยในสี่วันที่ผ่านมา เนื่องเพราะทั้งสองแม้เป็นยอดฝีมือ แต่อาวุธและกระบวนท่าที่ใช้ล้วนไม่ถนัดมือ อย่าว่าแต่กระบวนท่าที่ตนเองใช้ออกฝ่ายตรงข้ามล้วนช่ำชองชำนาญ คิดอาศัยวิชาฝีมือที่เรียนจากฝ่ายตรงข้ามในสี่วันมานี้สยบศัตรูเอาชัยไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?

"บิดาบอกว่าการต่อสู้ในวันนั้น เป็นเหตุการณ์ที่หวาดเสียวที่สุดในชีวิต โอ้วแป๊ะแปะเค้าหน้าหยาบกร้าน แท้ที่จริงชาญฉลาดหลักแหลม พอร่ายรำใช้เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยว คล้ายผ่านการคร่ำเคร่งฝึกปรือเป็น

เวลาหลายปี เพียงคำนวณจากการที่โอ้วแป๊ะแปะใช้เพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวทำลายเพลงดาบแปดทิศของเซียงเกี่ยมเม้ง ก็เป็นที่คาดคิดได้

"ไหวพริบในการเรียนรู้ของบิดาเราไม่แหลมคมเท่าโอ้วแป๊ะแปะ ดีที่ท่านผู้เฒ่าแตกฉานอาวุธทั้งสิบแปดชนิด แม้เพิ่งเห็นเพลงดาบตระกูลโอ้ว แต่เมื่อหนุ่มฉกรรจ์เคยฝึกดาบ นับว่ามีเปรียบในด้านนี้ ดังนั้นสามารถสู้เสมอได้

"ต่อสู้ถึงหลังเที่ยง ทั้งสองต่างเคลื่อนไหวด้วยแนวทางอันสุขุมหนักแน่น ลงมือยิ่งมายิ่งเชื่องช้า โอ้วแป๊ะแปะพลันกล่าวว่า 'เมี้ยวเฮียกระบวนท่า**ปี่มึ้งทิซื่อ** *(ดาบพัดเหล็กปิดประตู)* ของท่านนี้ยังคงใช้เร็วเกินไปพลังไม่ยาวนานพอ'

"บิดาเรากล่าวว่า 'ขอบคุณที่ชี้แนะ เราความจริงเข้าใจว่าเชื่องช้าพอแล้ว'

"ทั้งสองต่อสู้อย่างสุดกำลัง แต่กระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามหากไม่ถูกต้องจะชี้แจงแนะนำโดยไม่ปิดบังอำพราง หักล้างกันอีกหลายร้อยกระบวนท่า กระบวนท่าของทั้งสองค่อยช่ำชองชำนาญกว่าเดิม

"บิดาเราเห็นเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวของโอ้วแป๊ะแปะยิ่งใช้ยิ่งเจนจัดต้องลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น *'ความสามารถในการเรียนกระบี่ของมันเหนือล้ำกว่าความสามารถในการเรียนเพลงดาบของเรา เวลาพอนานเข้าเพลงดาบพื้นฐานที่เราฝึกปรือเมื่อวัยหนุ่มฉกรรจ์จะใช้การไม่ได้ สมควรพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ไม่เช่นนั้นต้องพ่ายแพ้แน่นอน'*

"ดังนั้นใช้ออกด้วยท่า**ซัวเอาเลียะปอ** *(นางนวลโฉบเคลื่อน)* ความจริงฟันดาบลงก่อนค่อยฟันดาบขึ้น แต่บิดาจงใจเปลี่ยนกระบวนท่า ฟันดาบขึ้นก่อนค่อยฟันดาบลง

"โอ้วแป๊ะแปะงงงันวูบ เพิ่งกล่าวคำ 'ไม่ถูกต้อง' บิดาก็ร้องว่า 'รับดาบ' พลันพลิกดาบขึ้น ดาบที่สองก็เปลี่ยนจากฟันดาบลงเป็นฟันดาบขึ้น

"นี่เป็นเพลงดาบที่ท่านผู้เฒ่าบัญญัติขึ้นเอง หลุดพ้นจากรูปเค้าของ

เพลงดาบตระกูลโอ้ว พลิกแพลงพิสดารสุดหยั่งคาด โอ้วแป๊ะแปะคุ้นเคยกับเพลงดาบตระกูลโอ้ว คิดไม่ถึงบิดาจะดัดแปลงกระบวนท่าแต่กลางคัน ยามไม่ทันระวัง ดมดาบของบิดากรีดใส่แขนซ้ายโอ้วแป๊ะแปะเป็นบาดแผลสายหนึ่ง

"คนดูทั้งหมดอุทานอย่างแตกตื่น โอ้วแป๊ะแปะพลันตวัดเท้าขึ้นเตะบิดาล้มฟาดกับพื้น ไม่สามารถลุกขึ้นอีก ที่แท้เตะถูกจุดเกียมึ้งที่หว่างเอวของบิดา

"ฮ่วมปังจู้ ฉั้งเซียงกงและพวกพากันสะอึกเข้าหา โอ้วแป๊ะแปะเหวี่ยงกระบี่ทิ้ง สองมือยืดหดแปลบปลาบตะปบคว้าทุกคนสะบัดเหวี่ยงออกไป จากนั้นประคองบิดาขึ้น ตบคลายจุดให้กับท่านผู้เฒ่า กล่าวว่า 'เมี้ยวเฮีย ท่านบัญญัติกระบวนท่าใหม่ นับว่าร้ายกาจจริงๆ เพียงแต่เพลงดาบตระกูลโอ้วเราล้วนมีท่าตามติด ท่านฟันดาบขึ้นติดต่อกันสองครั้งจึงเผยช่องโหว่ที่หว่างเอว'

"บิดาเงียบงันไม่กล่าววาจา ทรวงอกปวดแปลบปลาบ คิดกล่าวก็กล่าวไม่ออก โอ้วแป๊ะแปะกล่าวอีกว่า 'หากมิใช่ท่านไว้ไมตรี แขนซ้ายของเราคงถูกท่านฟันลงมา วันนี้พวกเรานับว่าสู้เสมอ ท่านกลับไปพักผ่อน วันพรุ่งนี้ประลองต่อเป็นอย่างไร?'

"บิดาข่มความเจ็บปวด กล่าวว่า 'โอ้วเฮีย ขณะที่เราจู่โจมดาบ แม้ออมยั้งเล็กน้อย แต่ต่อให้ฟันแขนซ้ายท่านลงมา เท้าของท่านยังสามารถปลิดชีวิตเรา คำนวณจากความประพฤติของท่าน ประกันไม่ลอบทำร้ายบิดาเรา ท่านลองบอกออกจากปากเองว่า บิดาเราที่แท้ตายอย่างไร?'

"โอ้วแป๊ะแปะมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า 'เรามิใช่บอกต่อท่านโดยกระจ่างชัดแล้วหรือ? ท่านไม่ยอมเชื่อ ยืนกรานลงมือ เราได้แต่สละชีวิตน้อมสนอง'

"บิดาสงสัยใจยิ่ง ถามว่า 'บอกต่อเราแล้ว? บอกเมื่อใด?'

"โอ้วแป๊ะแปะเหลียวหน้าไป ชี้มือไปยังคนที่ด้านข้างคนหนึ่ง กล่าวว่า

'ท่าน...ท่าน' เพียงกล่าวคำ *'ท่าน'* สองคำ พลันเข่าอ่อนระทวยคุกลงกับพื้น

"บิดาตื่นตระหนกยิ่ง รีบประคองโอ้วแป๊ะแปะขึ้น เห็นโอ้วแป๊ะแปะหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร้องว่า 'ประเสริฐ ท่าน' ศีรษะห้อยพับลงกลับเสียชีวิตไป

"บิดาตื่นเต้นสงสัยยิ่ง หวนนึกถึงโอ้วแป๊ะแปะร่างกายแข็งแรง ต้นแขนเพียงถูกกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง ไฉนเสียชีวิต? ดังนั้นโอบอุ้มร่างโอ้วแป๊ะแปะ ร้องเรียกว่า 'โอ้วเฮีย โอ้วเฮีย'

"เห็นใบหน้าของโอ้วแป๊ะแปะค่อยๆ กลับกลายเป็นสีม่วงกลับเป็นอาการถูกพิษร้ายแรง รีบฉีกแขนเสื้อโอ้วแป๊ะแปะออก เห็นแขนข้างนั้นบวมขึ้นเท่าตัว ที่ไหลออกจากปากแผลล้วนเป็นโลหิตสีดำ

"โอ้วแป๊ะบ้อทั้งแตกตื่นทั้งรันทด ทิ้งทารกในมือ หยิบฉวยดาบยาวขึ้นชมดู ตอนนั้นบิดาก็ทราบว่า ทั้งนี้สืบเนื่องจากบนคมดาบฉาบพิษร้ายแรง

"โอ้วแป๊ะบ้อเห็นบิดานิ่งครุ่นคิด จึงกล่าว 'เมี้ยวได้เฮียบ ดาบเล่มนี้เป็นท่านหยิบยืมจากสหายของท่าน ตั่วกอเราไม่ทราบบนตัวดาบมีพิษ คาดว่าท่านก็ไม่ทราบเรื่อง ไม่เช่นนั้นท่านทั้งสองไหนเลยใช้อาวุธอันต่ำช้าเช่นนี้? นี่นับว่าชะตาถึงฆาต ไม่อาจโทษว่าผู้ใด เราความจริงรับปากตั่วกอว่าจะเลี้ยงดูทารกจนเติบใหญ่ด้วยตนเอง แต่ในห้าวันนี้เห็นเมี้ยวได้เฮียบมีคุณธรรมหนักแน่นดุจขุนเขา องอาจหาญกล้าเหนือธรรมดา ท่านเมื่อรับปากดูแลทารก เราก็ไม่ทนทุกข์ทรมานอีกยี่สิบปีแล้ว' พลางขวางดาบเชือดคอตนเอง เสียชีวิตในบัดดล

"ข้าพเจ้าได้ยินบิดาบอกเล่าเช่นนี้ แต่ที่ป้อชิ่วได้ซือกล่าวกลับผิดแผกไป มาตรว่าเหตุการณ์ล่วงเลยยี่สิบกว่าปี อาจจดจำไม่ครบถ้วน แต่ไม่สมควรผิดเพี้ยนเกินไป ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

"หลวงจีนป้อชิ่วสั่นศีรษะ กล่าวว่า "ตอนนั้นบิดาท่านอยู่ในเหตุการณ์หมกมุ่นอยู่กับการต่อสู้ เกรงว่าไม่เห็นชัดเจนเท่าคนดู"

เมี้ยวเยียกลั้งส่งเสียงดังอืมม์ ก้มศีรษะไม่กล่าววาจา

ทันใด ที่ด้านข้างบังเกิดสุ้มเสียงแหบแห้งเสียงหนึ่งดังว่า "เหตุการณ์ที่ทั้งสองบอกเล่าผิดเพี้ยนไป เพียงเพราะมีคนผู้หนึ่งพูดปด"

ทุกผู้คนได้ยินสุ้มเสียงดังอย่างกะทันหัน พากันเหลียวหน้าไป เห็นคนกล่าววาจาเป็นบ่าวทาสแขนเดียวใบหน้ามีรอยแผลดาบนั้น

หลวงจีนป้อชิ่วและเมี้ยวเยียกลั้งล้วนเป็นแขก แม้ได้ยินมันกล่าวไร้มารยาท แต่ก็ไม่สะดวกกับการอาละวาด เชาฮุ้นคี้นิสัยวู่วามชิงถามว่า "เป็นผู้ใดพูดปด?"

บ่าวทาสนั้นกล่าวว่า "ผู้ต่ำต้อยด้อยศักดิ์ศรี ไหนเลยกล้ากล่าว?"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "หากเป็นข้าพเจ้ากล่าวไม่ถูกต้อง ท่านลองบอกมาตรงๆ"

นางมีท่าทีเฉื่อยชา คล้ายไม่ถือสาหาความ บ่าวทาสนั้นกล่าวว่า "เรื่องที่ไต้ซือและเมี้ยวโกวเนี้ยบอกเล่า ผู้ต่ำต้อยตอนนั้นก็อยู่ในเหตุการณ์ หากท่านทั้งหลายไม่ตำหนิว่าระคายหู ผู้ต่ำต้อยก็จะบอกออกไป"

หลวงจีนป้อชิ่วตวาดว่า "ตอนนั้นเจ้าก็อยู่ในเหตุการณ์? เจ้าเป็นใคร?"

บ่าวทาสนั้นกล่าวว่า "ผู้ต่ำต้อยรู้จักไต้ซือ แต่ไต้ซือไม่รู้จักผู้ต่ำต้อย"

หลวงจีนป้อชิ่วหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เจ้าเป็นใคร?"

บ่าวทาสนั้นไม่ตอบคำ กลับกล่าวกับเมี้ยวเยียกลั้งว่า "โกวเนี้ย เกรงว่าคำพูดที่ผู้ต่ำต้อยคิดกล่าว ยากที่จะกล่าวโดยสมบูรณ์ได้"

เมี้ยวเยียกลั้งถามว่า "เพราะเหตุใด?"

"ขอเพียงกล่าวผิดเพียงครึ่งหนึ่ง ผู้ต่ำต้อยก็ไม่อาจรักษาชีวิตได้แล้ว"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวกับหลวงจีนป้อชิ่วว่า "ไต้ซือ ตอนนี้บนยอดเขานี้ท่านเป็นคนสั่งการ ขอเพียงท่านผู้เฒ่ากล่าวคำเดียว ไม่มีผู้ใดกล้าทำร้ายชีวิตมัน"

หลวงจีนป้อชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เมี้ยวโกวเนี้ย ท่านคิดกระตุ้นเรา?”

บ่าวทาสนั้นชิงกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยไม่นำพากับความเป็นตายของตนเอง เพียงเกรงว่าไม่มีปัญญาบอกเรื่องที่ล่วงรู้ออกไปจนหมดสิ้น”

เมี้ยวเยียกลั้งขบคิดแล้วชี้มือไปยังป้ายไม้จารึกข้อความในห้องโถงชุดนั้น กล่าวว่า “รบกวนท่านถอดป้ายข้อความนั้นลงมา”

บ่าวทาสนั้นไม่เข้าใจเจตนาของนาง แต่ยังปฏิบัติตาม ปลดป้ายไม้ชุดนั้นลงมาวางลงที่เบื้องหน้านาง เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “ท่านดูให้ชัดตา บนป้ายข้อความนี้เขียนชื่อของบิดาเรา ท่านโอบป้ายข้อความนี้ไว้ในมือ บอกเล่าได้อย่างเต็มที่ หากมีคนทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง แสดงว่ามีเจตนาหักหน้าบิดาเรา”

ทุกผู้คนสบตากันวูบ เมื่อมียันต์คุ้มครองของพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ ยังมีผู้ใดกล้าทำร้ายมัน?

บ่าวทาสนั้นมีสีหน้ายินดี ยิ้มออกมาเล็กน้อย เพียงแต่การยิ้มครั้งนี้กระทบถึงรอยแผลเป็นบนใบหน้า ยิ่งลี้ลับพิกลกว่าเดิม มันจัดการโอบป้ายไม้ชุดนั้นไว้อย่างแนบแน่นจริงๆ

หลวงจีนป้อชิ่วนั่งลงบนเก้าอี้ดังเดิม เพ่งตาทบทวนความหลังเมื่อยี่สิบปีก่อน แต่นึกไม่ออกว่าคนผู้นี้เป็นใคร?

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “ท่านนั่งลงบอกเล่าเถอะ”

บ่าวทาสนั้นกล่าวว่า “ผู้ต่ำต้อยยังคงยืนกล่าว ขอถามโกวเนี้ย ทารกของโอ้วเจ่กตอไต้เฮียบภายหลังเป็นอย่างไร?”

เมี้ยวเยียกลั้งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “บิดาเราเห็นโอ้วแป๊ะแปะโอ้วแป๊ะบ้อล้วนตายแล้ว สร้างความลำบากใจยิ่ง เหม่อมองซากศพ ทั้งสองตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงคุกเข่าลงกราบกรานแปดครั้ง กล่าวว่า ‘โอ้วเฮียตั่วซ้อ ท่านสองสามีภรรยาโปรดวางใจ เราจะเลี้ยงดูบุตรชายท่านให้ดี’ กราบกรานเสร็จผุดลุกขึ้น เหลียวหน้าไปอุ้มทารก มิคาด กลับอุ้มถูก

อากาศธาตุ

"บิดาตื่นตระหนกยิ่ง รีบสอบถามจากคนในโรงเตี๊ยม แต่ทุกผู้คนล้วนมองดูการตายของโอ้วแป๊ะแปะสองสามีภรรยา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจทารก

"บิดารีบเรียกทั้งหมดออกตามหา ท่านผู้เฒ่าข่มความเจ็บปวดที่ชายโครง รุดไปสอบถามทั้งหน้าหลังของโรงเตี๊ยม พลันได้ยินหลังห้องมีทารกร้องไห้จ้า เสียงร้องก้องกังวานยิ่ง

"บิดายินดียิ่ง รีบวิ่งตะบึงไป มิคาดหว่างเอวท่านผู้เฒ่าถูกโอ้วแป๊ะแปะเตะใส่เท้าหนึ่ง รับบาดเจ็บไม่น้อย พอใช้กำลังกลับล้มฟาดกับพื้นไม่อาจตะกายลุกขึ้น

"รอจนผู้อื่นประคองท่านผู้เฒ่าขึ้น เร่งรุดไปยังหลังห้อง เห็นบนพื้นแปดเปื้อนคราบโลหิตกองหนึ่ง และทิ้งหมวกเล็กๆ ของทารกไว้ใบหนึ่งทารก กลับไม่ทราบสาบสูญไปที่ใดแล้ว

"ที่หลังโรงเตี๊ยมมีแม่น้ำสายหนึ่ง กระแสน้ำเชี่ยวกรากยิ่ง เห็นคราบโลหิตหยดหยาดถึงริมแม่น้ำ แสดงว่าทารกถูกฆ่าในดาบเดียว ซากศพถูกโยนลงแม่น้ำ ถูกสายน้ำพัดพาไป บิดาทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เรียกระดมผู้คนสอบสวนโดยละเอียด กลับหาตัวฆาตกรไม่พบ

"เรื่องนี้เป็นที่ขุ่นข้องหมองใจของท่านผู้เฒ่าตลอดมา สาบานต้องเสาะหาผู้ที่ทำร้ายทารกให้จงได้ ปีนั้นข้าพเจ้าเห็นบิดาฝนกระบี่ ท่านผู้เฒ่าบอกว่าต้องฆ่าคนอีกคนหนึ่ง หมายถึงฆาตกรนั่นเอง

"ข้าพเจ้าบอกต่อบิดาว่า อาจบางทีทารกถูกคนช่วยเหลือไป มีชีวิตรอดสืบมาก็ได้ บิดาแม้ภาวนาให้เป็นเช่นนี้แต่ในใจยากที่จะยินยอมเชื่อ โอทารกที่น่าเวทนานี้ หวังว่าสามารถมีชีวิตรอดได้

"มีอยู่ครั้งหนึ่งบิดากล่าวกับข้าพเจ้าว่า 'เด็กเอย เรารักเจ้ายิ่งกว่าชีวิตของตนเอง แต่หากสวรรค์เบื้องบนอนุญาตเรานำเจ้าแลกกับบุตรของ

โอ้วแป๊ะแปะ เรายินยอมให้เจ้าตาย ขอให้บุตรของโอ้วแป๊ะแปะมีชีวิตสืบไป'"

บ่าวทาสนั้นขอบตาแดงก่ำ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า "โกวเนี้ย วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของโอ้วเจ่กตอตั่วเอี้ยและโอ้วฮูหยินต่างต้องสำนึกขอบคุณต่อคุณธรรมอันสูงส่งของท่านสองพ่อลูกแน่นอน"

อก้วงแกความจริงเข้าใจว่ามันเป็นบ่าวทาสที่เมี้ยวเยียกลั้งนำพามา แต่ดูจากสีหน้าฟังจากน้ำคำของมัน ยิ่งมายิ่งรู้สึกไม่คล้าย ขณะจะสอบถามกลับได้ยินมันบอกเล่าตำนานออกมา เห็นทุกผู้คนเงี่ยหูฟังจึงไม่สะดวกกับการกล่าวตัดบท

ได้ยินบ่าวทาสนั้นกล่าวว่า "เมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อน เราเป็นเด็กรับใช้ในโรงครัวของโรงเตี๊ยมเมืองน้อยนอกเมืองชังจิวนั้น ฤดูหนาวของปีนั้นบ้านเราประสบเคราะห์กรรมกล้ำกราย สามปีก่อนหน้านั้นบิดาเราติดค้างเงิน**เตี่ยใช้จู้** *(เจ้าสัวแซ่เตี่ย)* ประจำท้องถิ่นห้าตำลึง เมื่อทบต้นทบดอกปีแล้วปีเล่า ผ่านไปสามปีก็เป็นเงินสี่สิบตำลึง

"เตี่ยใช้จู้จับกุมบิดาเราไป บีบบังคับให้เขียนหนังสือสัญญาขายมารดาเราเป็นภรรยาน้อยมัน บิดาเราย่อมไม่ยินยอม ดังนั้นถูกเขี้ยวเล็บของเตี่ยใช้จู้ทุบตีจนสาหัสปางตาย พอกลับถึงบ้านหารือกับมารดาเรา ถ้าผ่านไปอีกหนึ่งปี เงินสี่สิบตำลึงนี้จะเพิ่มเป็นแปดสิบตำลึง ชั่วชีวิตพวกเราอย่าหมายชดใช้หนี้รายนี้ได้

"บิดามารดาเราคิดฆ่าตัวตายให้สิ้นเรื่องราว แต่ไม่อาจหักใจทอดทิ้งเรา สามชีวิตเพียงโอบกอดกันร่ำไห้ ตอนกลางวันเราทำงานในโรงเตี๊ยม ยามค่ำคืนกลับบ้านไปเฝ้าบิดามารดา ในใจทั้งวิตกทั้งหวาดหวั่น เกรงว่าท่านทั้งสองคิดสั้นทอดทิ้งเราอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย

"ค่ำคืนหนึ่ง ในโรงเตี๊ยมมีแขกรับบาดเจ็บจำนวนมากมาพักพำนัก ทางห้องครัวมีงานล้นมือ เจ้าของโรงเตี๊ยมไม่อนุญาตเรากลับบ้าน วันที่สองโอ้วเจ่กตอตั่วเอี้ยเดินทางมาถึง ฮูหยินของท่านกำเนิด**เสียวเอี้ย** *(นายเล็ก)* ผู้หนึ่ง ต้องต้มน้ำปรุงยาบำรุง เจ้าของโรงเตี๊ยมยิ่งไม่ปล่อยให้เรา

กลับบ้าน

"เราห่วงใยกังวลบิดามารดา ยามมือไม้สั่นทำลายชามแตกไปหลายใบ ถูกเจ้าของโรงเตี๊ยมตบใส่หลายฉาด เราหลบซ่อนตัวอยู่ข้างเตาขโมยร่ำไห้ โอ้วตั่วเอี้ยเดินผ่านห้องครัว ได้ยินเสียงร่ำไห้ของเรา จึงเข้ามาสอบถาม

"เราเห็นโอ้วตั่วเอี้ยหน้าตาดุร้าย ไม่กล้าบอกออกไป โอ้วตั่วเอี้ยยิ่งถามไถ่เรายิ่งร่ำไห้สาหัสกว่าเดิม ภายหลังโอ้วตั่วเอี้ยพูดจาปลอบโยนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เราค่อยบอกเรื่องทางบ้านออกไป

"โอ้วตั่วเอี้ยบันดาลโทสะ กล่าวว่า 'คนแซ่เตี่ยป่าเถื่อนปานนี้ ความจริงสมควรฆ่าในดาบเดียว เพียงแต่เรามีเรื่องผูกมัดตัวไม่มีเวลาไปเสาะหามัน เราให้เจ้าหนึ่งร้อยตำลึง เจ้านำไปให้กับบิดาเจ้า ชำระหนี้ที่ติดค้าง เงินที่เหลือเก็บไว้ในยามจำเป็น อย่าได้เป็นหนี้ของคนแซ่เตี่ยนั้นอีก'

"เราเข้าใจว่าโอ้วตั่วเอี้ยปลอบโยนล้อเราเล่น มิคาดโอ้วตั่วเอี้ยมอบง้วนป้อหนักยี่สิบตำลึงแก่เราห้าอันจริงๆ ยามกะทันหันเราไหนเลยกล้ารับไว้?

"โอ้วตั่วเอี้ยกล่าวว่า 'วันนี้เรากำเนิดบุตรชาย เรารักมันเวทนามัน เอาใจเขาใส่ใจเรา บิดามารดาเจ้าคงรักเจ้าดุจเดียวกัน เจ้ารีบกลับบ้านเถอะ เราจะบอกกับเจ้าของโรงเตี๊ยมว่า เป็นเราเรียกเจ้ากลับบ้าน มันไม่กล้าสร้างความลำบากแก่เจ้า'

"เรายังเหม่อมองโอ้วตั่วเอี้ยอย่างตะลึงลาน หัวใจเต้นระทึกตูมตาม ไม่ทราบทำอย่างไรดี โอ้วตั่วเอี้ยหยิบฉวยห่อผ้าใบหนึ่งห่องง้วนป้อทั้งห้าอันไว้ สะพายอยู่บนหลังให้กับเรา จากนั้นเตะก้นเราเบาๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม 'เด็กโง่งม ยังไม่รีบไปให้กับเรา?'

"เราวิ่งกลับบ้านอย่างงมงาย บอกต่อบิดามารดา สามชีวิตลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง คิดไม่ถึงในโลกมีคนดีปานนี้ หากบอกว่าฝันไป ง้วนป้อขาวๆ ทั้งห้าอันกลับวางอยู่บนโต๊ะชัดๆ

"มารดาเราและเราประคองบิดาไปยังโรงเตี๊ยม คิดโขกศีรษะคำนับ

ขอบคุณโอ้วตั่วเอี้ย โอ้วตั่วเอี้ยกลับโบกมือเป็นพัลวัน บอกว่าในชีวิตไม่ชมชอบให้ผู้อื่นขอบคุณท่านที่สุด ผลักไสพวกเราทั้งสามออกมา

"เรากับบิดามารดาขณะจะกลับบ้าน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ผู้คนหลายสิบคนเร่งรุดถึงโรงเตี๊ยม ที่แท้เป็นศัตรูของโอ้วตั่วเอี้ย เราไม่วางใจจึงให้บิดามารดากลับบ้านไปก่อน ตนเองรั้งอยู่ชมดูให้รู้แน่ หวนนึกถึงโอ้วตั่วเอี้ยช่วยชีวิตพวกเราทั้งครอบครัว ขอเพียงมีเรื่องใช้สอยเรา แม้บุกน้ำลุยไฟเราก็ไม่ขมวดคิ้วแม้แต่น้อย

"เหตุการณ์ที่พุทธหน้าทองเมี้ยวไต้เฮียบกับโอ้วตั่วเอี้ยนั่งดื่มสุราคนละโต๊ะ โอ้วตั่วเอี้ยไม่อาจตัดใจทอดทิ้งบุตรชาย ป้อชิ่วไต้ซือเล่าได้ไม่ผิด เพียงแต่มันหาทราบไม่ว่า เหตุการณ์ที่หมอรักษาฟกช้ำขโมยฟังคำสนทนาของโอ้วตั่วเอี้ยสองสามีภรรยา กลับถูกเด็กรับใช้ประจำโรงครัวผู้หนึ่งพบเห็น"

มันเล่าถึงตอนนี้ หลวงจีนป้อชิ่วพลันผุดลุกขึ้น ชี้มือไปยังมัน ตวาดว่า **"เจ้าที่แท้เป็นใคร? ได้รับคำบงการจากผู้ใดมากล่าวเหลวไหลในที่นี้?"**

บ่าวทาสนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราเรียกว่า**เพ้งอาสี่** เรารู้จักหมอรักษาฟกช้ำ**เงี่ยมกี** หมอรักษาฟกช้ำเงี่ยมกีย่อมไม่รู้จักเราเด็กรับใช้หัวขี้เรื้อนเพ้งอาสี่"

หลวงจีนป้อชิ่วพอฟังคำ *'เงี่ยมกี'* สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป จำคลับคล้ายคลับคลาว่า ครั้งกระโน้นในโรงเตี๊ยมเล็กๆ นั้นมีเด็กรับใช้หัวขี้เรื้อนผู้หนึ่งจริงๆ เพียงแต่ตอนนั้นไม่ได้สังเกตสนใจรูปเค้ามัน ตอนนี้ยิ่งนึกไม่ออกแม้แต่น้อย มันถลึงมองป้ายข้อความที่เพ้งอาสี่โอบอุ้มไว้แวบหนึ่ง ร้องเพ้ยออกมา

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "เราเมื่อกลางดึกได้ยินเสียงร่ำไห้ของโอ้วตั่วเอี้ย จึงย่องฝีเท้ามาชมดู เห็นบนหน้าต่างของห้องข้างทอทาบเงาดำสายหนึ่งหมอบฟุบโดยไม่เคลื่อนไหว เราเดินเข้าไปมองลอดร่องหน้าต่างชมดู ที่แท้เป็นหมอรักษาฟกช้ำเงี่ยมกีทาบใบหูกับฝากั้นห้อง ขโมยฟังคำสนทนาของโอ้วตั่วเอี้ยสองสามีภรรยา

"เราขณะจะไปบอกต่อโอ้วตั่วเอี้ย โอ้วตั่วเอี้ยกลับเดินมายังห้องของเงี่ยมกี กล่าววาจากับมันมากหลาย คำพูดเหล่านี้ป้อชิ่วไต้ซือไม่ได้บอกต่อท่านทั้งหลายแม้สักครึ่งคำ ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?

"คำบอกของโอ้วตั่วเอี้ยยาวยิ่ง มีบางประการที่เราฟังไม่เข้าใจ แต่ทราบว่าโอ้วตั่วเอี้ยใช้ให้เงี่ยมกีไปอธิบายเรื่องหลายประการต่อพุทธหน้าทองในวันรุ่งขึ้น เรื่องเหล่านี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ความจริงไม่บังควรให้คนนอกผู้หนึ่งถ่ายทอดออก เพียงแต่โอ้วฮูหยินเพิ่งคลอดบุตรไม่สามารถเดินเหิน โอ้วตั่วเอี้ยก็มีอารมณ์วู่วาม หากไปบอกกล่าวต่อคู่อริคงต้องเกิดการทุ่มเถียงกับฮ่วมปังจู้ ฉั่งเซียงกงและพวก ไม่มีวันอธิบายได้ยามอับจนปัญญา ได้แต่ให้เงี่ยมกีถ่ายทอดบอกแทน

"เมื่อครู่ป้อชิ่วไต้ซือบอกว่า โอ้วตั่วเอี้ยใช้มันส่งข่าวถึงเมี้ยวไต้เฮียบหลังจากเสร็จเรื่องต้องสมนาคุณอย่างงาม คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง ลองคิดดู เพียงส่งข่าวสารไหนเลยต้องสมนาคุณอย่างงาม? พวกท่านสองสามีภรรยาไยต้องหารืออยู่ครึ่งค่อนวัน? ป้อชิ่วไต้ซืออาจลืมคำพูดที่โอ้วตั่วเอี้ยกล่าวในวันนั้น แต่เราไม่ลืมแม้สักคำเดียว"

ทุกผู้คนได้ยินวาจาเหล่านี้ ค่อยทราบว่าหลวงจีนป้อชิ่วก่อนออกบวช ตอนอยู่ในเพศฆราวาสมีนามเงี่ยมกี ดูจากสีหน้าทั้งสอง หลวงจีนป้อชิ่วมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของโอ้วเจ่กตออย่างใหญ่หลวง มิหนำซ้ำคำบอกเล่าในตอนแรกของมันมีส่วนที่ตกหล่นหลายแห่ง

ทุกผู้คนบังเกิดความสงสัยอยากรู้ หวังให้เพ้งอาสี่คลี่คลายปมปริศนานี้ แต่ก็กริ่งเกรงเพ้งอาสี่บอกความลับสำคัญอันใดออกมา หลวงจีนป้อชิ่วอับอายกลายเป็นโทสะลงมือด้วยอำมหิต บนยอดเขาหิมะไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน ยากที่จะทัดทานได้ ต่อให้ภายหน้าเมี้ยวนั้งหงส์ติดตามคิดบัญชีกับหลวงจีนป้อชิ่ว แต่เพ้งอาสี่พอเสียชีวิต ความลับนี้เกรงว่าจะดำมืดตลอดกาล

ทุกผู้คนวิตกกังวลแทนเพ้งอาสี่ แต่มันเองสีหน้าไร้ความรู้สึก ปราศ

จากแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง ได้ยินมันกล่าวว่า "ขณะที่โอ้วตั่วเอี้ยกล่าวกับเงี่ยมกี เรายืนอยู่นอกหน้าต่างของห้องพักเงี่ยมกีเอง เรากลับไม่มีเจตนาขโมยฟังคำพูดของโอ้วตั่วเอี้ย เพียงแต่ทราบว่าหมอรักษาฟกช้ำผู้นี้นิยมยกย่องเตี่ยใช้จู้ที่ข่มเหงรังแกบิดามารดาเรามิใช่คนดีงาม เกรงว่าโอ้วตั่วเอี้ยจะหลงกลมัน ตอนนั้นเราอายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ คำพูดของโอ้วตั่วเอี้ยไม่ค่อยเข้าใจ แต่ทุกถ้อยคำล้วนจดจำขึ้นใจ รอจนเราอายุสูงวัยขึ้นก็ค่อยๆ เข้าใจแล้ว

"ค่ำคืนนั้นโอ้วตั่วเอี้ยใช้เงี่ยมกีไปบอกเรื่องสามประการ ประการแรกเป็นเบื้องหลังความแค้นของบรรพบุรุษตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้งทั้งสี่ ประการสอง คือสาเหตุการตายของบิดาเมี้ยวไต้เฮียบและบิดาของฉั้งเซียงกง ประการสาม เป็นเรื่องเกี่ยวกับดาบอาญาสิทธิ์ของเจ้าช่วงอ๋อง"

ทุกผู้คนพากันเหลียวหน้ามองดาบอาญาสิทธิ์บนโต๊ะแวบหนึ่ง ความต้องการคิดใคร่ทราบยิ่งรุนแรงกว่าเดิม เพ้งอาสี่กล่าวว่า "บรรพบุรุษของตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสี่ไฉนเพาะความแค้น เมี้ยวโกวเนี้ยได้บ่งบอกแล้ว เพียงแต่ความนี้มีความลับใหญ่หลวงอีกประการหนึ่งที่คนนอกไม่ล่วงรู้ กระทั่งเมี้ยวไต้เฮียบจนบัดนี้ก็ไม่ทราบ

"ความลับนี้สืบเนื่องจากปีที่สองของเจ้าช่วงอ๋อง นับแต่ลี้จื่อเซ้งเป็นใหญ่ ปีนั้นเป็นปีอิดทิ้ว กษัตริย์แมนจูเริ่มขึ้นครองราชย์แล้ว ตอนนั้นบรรพบุรุษของโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสี่ตกลงว่า หากแม้นราชวงศ์แมนจูไม่ล่มสลาย ต้องรอถึงปีอิดทิ้วของร้อยปีให้หลังจึงสามารถแพร่งพรายความลับนี้ ปีอิดทิ้วเป็นปีที่สิบของกษัตริย์เคี่ยงล้ง ห่างจากตอนนี้สามสิบกว่าปี ดังนั้นเมื่อยี่สิบเจ็ดปีก่อน ขณะที่โอ้วตั่วเอี้ยบอกกล่าวกับเงี่ยมกี นับว่าเลยกำหนดร้อยปีแล้ว ความลับนี้ไม่จำเป็นต้องปิดบังอีกต่อไป

"ความลับนี้มีส่วนเกี่ยวพันกว้างขวางจริงๆ ที่แท้ครั้งกระโน้นเจ้าช่วงอ๋องพ่ายศึกที่ภูเขาเก้าเก็งซัว ความจริงหาได้ตายไม่"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนสะท้านหวั่นไหว ผุดลุกขึ้นโดยพร้อม

เพรียง ถามราวกับนัดแนะกันไว้ "ว่ากระไร?" มีแต่หลวงจีนป้อชิ่วยังนั่งกับที่ แสดงว่าทราบแต่แรก หาได้หวั่นไหวไปด้วยไม่

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "มิผิด เจ้าช่วงอ๋องยังไม่ตาย เพียงแต่ตอนนั้นทหารแมนจูรายล้อมอย่างแน่นหนา ยากที่จะเอาตัวรอดได้ องครักษ์เมี้ยวฮ่วม ฉั้ง ทั้งสามฝ่าลงจากเขาไปขอความช่วยเหลือ เนิ่นนานกำลังหนุนยังมาไม่ถึง กำลังข้าศึกกลับโอบกระชับเข้ามา เห็นนายทัพในสังกัดบ้างตายบ้างบาดเจ็บ ไม่อาจต้านทานอีกต่อไป เจ้าช่วงอ๋องท้อแท้ทอดอาลัยยกดาบอาญาสิทธิ์คิดเชือดคอตาย กลับถูกองครักษ์แซ่โอ้วซึ่งมีฉายาจิ้งจอกเหินฟ้าทัดทานไว้

"องครักษ์แซ่โอ้วยามร้อนรุ่มนึกได้อุบายหนึ่ง เลือกซากศพของนายทัพที่มีส่วนสัดคลับคล้ายกับเจ้าช่วงอ๋องซึ่งเสียชีวิตในสมรภูมิผู้หนึ่ง ผลัดเปลี่ยนชุดเหลืองของเจ้าช่วงอ๋อง คล้องตราทองคำของเจ้าช่วงอ๋องกับลำคอซากศพ จากนั้นใช้ดาบฟันใบหน้าซากศพแหลกเละจนจำแนกไม่ออก บรรทุกขึ้นม้าด้วยตนเองไปยังค่ายทหารแมนจู ยอมสวามิภักดิ์บอกว่าเจ้าช่วงอ๋องตายแล้ว จึงรุดมาขอความดีความชอบ

"นี่เป็นความดีความชอบใหญ่หลวงเพียงไหน ทหารข้าศึกรายงานขึ้นไป ย่อมได้อวยยศเลื่อนตำแหน่ง อย่าว่าแต่ไม่ระแวงสงสัยว่าเป็นตัวปลอม ต่อให้นึกระแวงสงสัยก็ต้องพยายามปกปิด เพื่อได้รับความดีความชอบ

"เจ้าช่วงอ๋องปลอมพอเสียชีวิต ทหารข้าศึกก็คลายวงล้อมทีเก้าเก็งซัว เจ้าช่วงอ๋องแท้จริงได้รับการปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นราษฎรธรรมดา ลงจากเขาได้โดยง่ายดาย โอ เจ้าช่วงอ๋องรอดจากห้วงอันตราย จิ้งจอกเหินฟ้ากลับประสบเคราะห์กรรมกล้ำกรายแล้ว

"จิ้งจอกเหินฟ้าดำเนินอุบายเช่นนี้ นับว่ามีเจตนาลึกล้ำ นักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร เพราะคำ *'คุณธรรม'* ยินยอมรับดาบแทนสหาย ความจริงกระทำได้ไม่ยากนัก แต่จิ้งจอกเหินฟ้าเพราะเพื่อช่วยเหลือเจ้าช่วงอ๋อง

มิเพียงต้องยอมจำนนต่อข้าศึก ยังต้องแบกข้อหาขายนายแสวงหาลาภยศ

"ครั้งกระโน้นจิ้งจอกเหินฟ้าความจริงมีชื่อสะท้านแผ่นดิน ชาวยุทธจักรพอเอ่ยถึงชื่อนี้ต่างชูนิ้วหัวแม่มือ ชมเชยเป็นลูกผู้ชายแท้จริง ตอนนี้ต้องมีชื่อเสียงมัวหมอง ยังยากเข็ญกว่าตายเพื่อคุณธรรมมากนัก

"หลังจากที่จิ้งจอกเหินฟ้าสวามิภักดิ์ต่อโง้วซำกุ่ย ก็รับราชการในสังกัดจอมโฉดผู้นี้ เนื่องเพราะเพียบพร้อมทั้งสติปัญญาความกล้าหาญชาญฉลาดหลักแหลม จึงได้รับความไว้วางใจจากโง้วซำกุ่ย หวนนึกถึงแผ่นดินของเจ้าช่วงอ๋องต้องถูกทำลายโดยจอมโฉดนี้ ความแค้นนี้ไหนเลยไม่ชำระล้างได้?

"ตอนนี้จิ้งจอกเหินฟ้าหากคิดฆ่าโง้วซำกุ่ย ความจริงลำบากเพียงยกมือ แต่จิ้งจอกเหินฟ้ามีปัญญาความคิดลึกซึ้ง ไม่ลงมือโดยพลการในระยะเวลาหลายปีดำเนินการอย่างแนบเนียนหลายประการ ทางหนึ่งกระตุ้นให้กษัตริย์แมนจูทรงระแวงโง้วซำกุ่ย อีกทางหนึ่งสร้างความไม่สบายใจแก่โง้วซำกุ่ย จนสุดท้ายมิอาจไม่ก่อการกบฏ ท่านแพร่งพรายเรื่องราวที่โง้วซำกุ่ยสะสมกำลังทหารที่มณฑลฮุ้นหนำต่อราชวงศ์แมนจู ทั้งสืบเสาะข้อระแวงและมาตรการป้องกันต่างๆ ของราชวงศ์แมนจูรายงานต่อโง้วซำกุ่ย

"เช่นนี้ผ่านไปอีกไม่กี่ปีโง้วซำกุ่ยย่อมต้องกบฏ เมื่อถึงเวลานั้นแผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวายกระทบกระเทือนถึงรากฐานของแมนจู ย่อมเป็นโอกาสกู้ชาติของเจ้าช่วงอ๋อง ต่อให้การกบฏของโง้วซำกุ่ยถูกปราบสงบราบคาบโดยเร็ว เจ้าช่วงอ๋องกู้ชาติไม่สำเร็จ แต่โง้วซำกุ่ยก็ต้องถูกกวาดล้างทั้งตระกูล ย่อมดีกว่าลอบสังหารมันเพียงผู้เดียว

"ขณะที่พี่น้องร่วมสาบานแซ่เมี้ยว แซ่ฮ่วม แซ่ฉั้ง ทั้งสามเดินทางถึงเมืองคุนหมิงเพื่อลอบสังหารโง้วซำกุ่ย แผนการของจิ้งจอกเหินฟ้าใกล้สัมฤทธิผล ดังนั้นยามคับขัน จึงทะยานออกขัดขวางมิให้คนทั้งสามทำลายแผนการใหญ่

"วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสามของปีนั้น จิ้งจอกเหินฟ้านัดพบน้องร่วมสาบานทั้งสามที่สระเตียงตี้ คิดแจ้งเรื่องที่เจ้าช่วงอ๋องยังไม่ตาย โง้วซำกุ่ยคิดกบฏให้ทราบ มิคาดน้องร่วมสาบานทั้งสามกริ่งเกรงในพลังฝีมือของท่านไม่กล้าสนทนามากความ ชิงทำร้ายท่านถึงแก่ชีวิต

"จิ้งจอกเหินฟ้าก่อนตายหลั่งน้ำตากล่าวว่า 'น่าเสียดายที่เรากระทำการใหญ่ไม่สำเร็จ' หมายถึงเรื่องนี้เอง จิ้งจอกเหินฟ้ายังบอกว่า 'ท่านแม่ทัพอยู่ที่เจี๊ยะมึ้งเกี๊ยบ...' ที่แท้เจ้าช่วงอ๋องปลงผมออกบวชที่วัดโพวฉื้อยี่ภูเขาเกี๊ยบซัวเมืองเจี๊ยะมึ้ง ฉายาหลวงจีนฮั้งเทียนเง็ก

"เจ้าช่วงอ๋องมีชีวิตถึงเดือนสองของปีกะซิ้งในรัชกาลคังฮีค่อยถึงแก่อสัญกรรม มีอายุทั้งสิ้นเจ็ดสิบปี ขณะที่เจ้าช่วงอ๋องก่อการ ขนานฉายาเป็น**ฮั้งเทียนเชี่ยงหงีได้ง้วนส่วย** *(แม่ทัพใหญ่เทิดธรรมแทนฟ้า)* ฉายาในเพศบรรพชิตของท่านคือฮั้งเทียนอ้วง แต่เพื่อปกปิดอำพราง จึงเติมจุดหนึ่ง ที่คำ *'อ้วง'* กลับกลายเป็น *'เง็ก'* "

ทุกผู้คนตอนแรกได้ยินเมี้ยวเยียกลั้งบอกเล่าเรื่องราว เข้าใจว่าจิ้งจอกเหินฟ้ากลอกกลิ้งชั่วร้ายยิ่ง มิคาดความนี้มีความลับใหญ่หลวงปานนี้ เพียงแต่เรื่องราวออกจะพิสดารเกินไป ยามกะทันหันยากยิ่งจะเชื่อถือได้

เพ้งอาสี่เห็นทุกผู้คนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง สีหน้าเมี้ยวเยียกลั้งก็ปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย จึงกล่าว "เมี้ยวโกวเนี้ย ท่านบอกเล่าว่าเมื่อวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสามของปีต่อมา บุตรชายของจิ้งจอกเหินฟ้าสืบเสาะถึงบ้านของ**เจ็กเจ่ก** *(อา)* ทั้งสาม สนทนากับพวกมันในห้องลับครู่หนึ่ง คนทั้งสามก็กลับออกมาเชือดคอตายกลางชุมชน ท่านเข้าใจว่าคนทั้งสี่อยู่ในห้องลับสนทนาอันใด?"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "หรือบุตรชายนั้นถ่ายทอดบอกจิตเจตนาของจิ้งจอกเหินฟ้าต่อเจ็กเจ่กทั้งสามแล้ว?"

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "ถูกแล้ว คนทั้งสามหากมิใช่เสียใจที่ฆ่าพี่ร่วมสาบานด้วยความเข้าใจผิด ไหนเลยเชือดคอตายกลางชุมชน แต่ตอนนั้น

เจ้าช่วงอ๋องยังมีชีวิต ความลับนี้ไม่อาจแพร่งพรายเด็ดขาด

"น่าเสียดายที่คนทั้งสามนี้ แม้จงรักภักดีถือคุณธรรม แต่ออกจะหุนหันวู่วามไป ฆ่าพี่ร่วมสาบานนับว่าผิดไป ฆ่าตัวตายกลางชุมชนก็กระทำเร็วเกินไป ก่อนหน้านี้ไม่ได้กำชับบุตรหลานอย่าได้รังควานล้างแค้นบุตรชายของจิ้งจอกเหินฟ้า คาดว่าตอนนั้นคับแค้นเสียใจถึงที่สุด ไม่ได้นึกถึงเรื่องอื่น เป็นเหตุให้ผิดแล้วผิดอีก ดังนั้นตระกูลโอ้ว เมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสี่เพาะความแค้นติดต่อกันไม่รู้คลาย

"บุตรชายของจิ้งจอกเหินฟ้าประกาศต่อเจ็กเจ่กทั้งสามในห้องลับว่าความลับนี้ต้องรอถึงปีอิดทิ้วของร้อยปีให้หลังจึงสามารถเปิดเผยต่อโลกภายนอก ตอนนั้นเจ้าช่วงอ๋องคงถึงแก่อสัญกรรมแล้ว หากแพร่งพรายก่อนกำหนด ราชวงศ์แมนจูย่อมต้องติดตามจับกุม กระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยของเจ้าช่วงอ๋อง

"บุตรหลานตระกูลโอ้วทุกรุ่นล้วนทราบความลับนี้ ตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ทั้งสามกลับไม่ทราบ รอจนถึงรุ่นของโอ้วเจ่กตอตั่วเอี้ย นับว่าเลยกำหนดร้อยปีแล้ว ดังนั้นสั่งหมอรักษาฟกช้ำเงี่ยมกีบอกเรื่องนี้ต่อพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ

"เรื่องที่สองคือ บ่งบอกสาเหตุการตายของบิดาเมี้ยวได้เฮียบ กับบิดาของฉั้งเซียงกง เมื่อสิบกว่าปีก่อนที่โอ้วตั่วเอี้ยกับเมี้ยวได้เฮียบจะต่อสู้กันผู้อาวุโสแซ่เมี้ยวและฉั้งทั้งสอง ล้วนเดินทางออกนอกกำแพงใหญ่ หลังจากนั้นหายสาบสูญไร้ร่องรอย

"คนทั้งสองมีฝีมือสูงเยี่ยม กลับเสียชีวิตอย่างลึกลับ ที่ทำร้ายพวกมันย่อมมีความเป็นมาใหญ่หลวง โอ้วตั่วเอี้ยมีนิวาสสถานอยู่นอกกำแพงใหญ่ ตระกูลโอ้วกับตระกูลเมี้ยวและฉั้งก็เพาะความแค้นกันตลอดมา ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดว่าต้องเป็นการลงมือของโอ้วตั่วเอี้ย

"เมี้ยวได้เฮียบกับฉั้งเซียงกงเคยแยกย้ายสืบเสาะเป็นเวลาสิบกว่าปี แต่ไม่ได้ร่องรอยเบาะแสใด กระทั่งโอ้วตั่วเอี้ยก็ไม่อาจพบหน้าแม้สักครั้ง

เดียว เมี้ยวได้เฮียบอับจนปัญญาถึงประโคมฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน เพื่อกระตุ้นโอ้วตั่วเอี้ยเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน

"โอ้วตั่วเอี้ยเข้าใจจิตเจตนาของเมี้ยวได้เฮียบ แต่ไม่สนใจไยดี ทางหนึ่งก็ออกสืบเสาะร่องรอยของบิดาเมี้ยวได้เฮียบและบิดาของฉั้งเซียงกง คาดว่ามีแต่หาพบจึงสามารถพบเมี้ยวได้เฮียบชะล้างมลทินของตนเอง

"นับว่าฟ้าดินตอบแทนคนพากเพียร โอ้วตั่วเอี้ยสืบเสาะเป็นเวลาหลายปี ในที่สุดก็ทราบข่าวคราวของทั้งสอง ตอนนั้นโอ้วฮูหยินตั้งครรภ์แล้ว นางเป็นชาวกังหนำ เมื่อใกล้กำหนดคลอด พลันนึกถึงมาตุภูมิถิ่นเกิด โอ้วตั่วเอี้ยคิดเอาใจภรรยา จึงเป็นเพื่อนนางลงสู่ใต้ พอถึงเส้นทางถังกัวตุงก็ประมือกับฮ่วมปังจู้และฉั้งเซียงกง ภายหลังก็เผชิญหน้ากับเมี้ยวได้เฮียบ

"โอ้วตั่วเอี้ยสั่งเงี่ยมกีบอกต่อเมี้ยวได้เฮียบว่า รอจนโอ้วตั่วเอี้ยส่งฮูหยินกลับถึงมาตุภูมิ จะนำมันไปรับซากศพของบิดามันกลับมา บิดามันตายอย่างไร มองปราดเดียวก็ทราบได้ เพียงแต่บิดาของเมี้ยวได้เฮียบและบิดาของฉั้งเซียงกงตายอย่างผิดวิสัย ไม่สะดวกกับการบอกกล่าว ได้แต่นำพวกมันไปชมดูกับตาเอง

"เรื่องประการสามเกี่ยวพันถึงดาบอาญาสิทธิ์ของเจ้าช่วงอ๋อง ในดาบอาญาสิทธิ์เล่มนี้ซุกซ่อนขุมทรัพย์มหาศาลรายหนึ่ง นอกจากเงินทองแล้ว ยังมีอัญมณีมีค่ามากมายสุดคณนานับ"

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง ดาบอาญาสิทธิ์เล่มนี้กระทั่งง้วนป้ออันหนึ่งยังซุกซ่อนไม่ได้ ไฉนบอกว่ามีเงินทองอัญมณีมากมายสุดคณนานับ?

ได้ยินเพ้งอาสี่กล่าวว่า "ค่ำคืนนั้นโอ้วตั่วเอี้ยบอกสาเหตุที่มาของเรื่องนี้ต่อเงี่ยมกี ท่านทั้งหลายพอฟังก็ไม่ประหลาดใจแล้ว

"เจ้าช่วงอ๋องหลังจากตีกรุงปักกิ่งแตก เชื้อพระวงศ์และขุนนางอำมาตย์ในราชวงศ์เหม็งล้วนยอมจำนน คนเหล่านี้ล้วนร่ำรวยมหาศาล แม่ทัพนายกองในสังกัดเจ้าช่วงอ๋องจึงบีบบังคับพวกมันมอบเงินทองของ

มีค่าออกมาไถ่ชีวิต เพียงไม่กี่วันทรัพย์สมบัติกองสุมดั่งภูเขา ไหนเลยนับจำนวนได้

"ภายหลังเจ้าช่วงอ๋องถอยทัพออกจากกรุงปักกิ่ง สั่งทหารคนสนิทขนย้ายทรัพย์สมบัติไปซุกซ่อนยังสถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นกองทุนใช้จ่ายในการกลับมา จัดการวาดลายแทงขุมทรัพย์ผืนหนึ่งซุกซ่อนอยู่ในดาบอาญาสิทธิ์

"การศึกที่เก้าเก็งซัวพ่ายแพ้หลบหนี เจ้าช่วงอ๋องล้วนมอบลายแทงขุมทรัพย์และดาบอาญาสิทธิ์แก่จิ้งจอกเหินฟ้า ภายหลังจิ้งจอกเหินฟ้าถูกฆ่าลายแทงและดาบตกเป็นของน้องร่วมสาบานทั้งสอง แต่อีกไม่นานก็ถูกบุตรชายของจิ้งจอกเหินฟ้าช่วงชิงไป

"ร้อยกว่าปีมานี้ ผลจากการแก่งแย่งช่วงชิง ในที่สุดดาบอาญาสิทธิ์อยู่ในความดูแลของสำนักมังกรฟ้าตระกูลฉั้ง ลายแทงขุมทรัพย์กลับเป็นของตระกูลเมี้ยว เพียงแต่ตระกูลเมี้ยวและตระกูลฉั้งไม่ล่วงรู้ความลับนี้ ดังนั้นไม่ได้ไปขุดหาขุมทรัพย์ ความลับนี้สืบทอดมาโดยตระกูลโอ้ว แต่คนแซ่โอ้วไม่ได้ดาบอาญาสิทธิ์และลายแทง ย่อมไม่สามารถเสาะพบขุมทรัพย์

"คราครั้งนี้โอ้วตั่วเอี้ยแจ้งเรื่องนี้ต่อเมี้ยวไต้เฮียบ ให้เมี้ยวไต้เฮียบไปขุดหาขุมทรัพย์ ช่วยเหลือเจือจานคนยากไร้ หรือใช้เป็นกองทุนก่อการขับไล่ชาวแมนจูออกจากผืนแผ่นดินก็ได้

"เรื่องสามประการที่โอ้วตั่วเอี้ยบอกกล่าว ทุกประการล้วนมีความสำคัญใหญ่หลวง เมี้ยวไต้เฮียบหลังจากทราบแล้ว ไฉนยังมาประลองฝีมือกับท่าน โอ้วตั่วเอี้ยจวบจนตายยังไม่เข้าใจ"

เล่าถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจยาวออกมา

หัวหน้าใหญ่ห้วยอิ้มเบ๊ชวง เทาแป๊ะส่วยรับฟังอยู่ด้านข้างอย่างเงียบงันตลอดเวลา ยามนี้พลันสอดคำขึ้น "เมี้ยวนั้งหงส์ไฉนยังไปประลองฝีมือกับโอ้วเจ่กตอ สาเหตุความนัยของเรื่องเราทราบดี แต่ตอนนี้

อย่าเพิ่งเอ่ยถึง เราถามท่าน ท่านขึ้นเขามาทำอะไร?”

นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนคิดใคร่ถามพอดี ได้ยินเพ้งอาสี่กล่าวว่า *“เรามาล้างแค้นให้แก่โอ้วตั่วเอี้ย”*

เทาแป๊ะส่วยกล่าวว่า “ล้างแค้น? เสาะหาผู้ใดล้างแค้น?”

เพ้งอาสี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า “เสาะหาผู้ที่ทำร้ายโอ้วตั่วเอี้ย”

เมี้ยวเยียกลั้งหน้าเผือดขาว กล่าวเบาๆ ว่า “ท่านคิดเสาะหาบิดาเราหรือ?”

เพ้งอาสี่กล่าวว่า *“ที่ทำร้ายโอ้วตั่วเอี้ยไม่ใช่เมี้ยวนั้งหงส์ แต่เป็นบุคคลที่อดีตเรียกว่าหมอรักษาฟกช้ำเงี่ยมกี ปัจจุบันบวชเป็นหลวงจีนเรียกว่าป้อชิ่ว”*

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘โอ้วเจ่กตอไหนเลยถูกหลวงจีนป้อชิ่วทำร้ายถึงแก่ชีวิต?’*

หลวงจีนป้อชิ่วผุดลุกขึ้น หัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ประเสริฐ เจ้ามีความสามารถก็เข้ามาฆ่าเราเถอะ”

เพ้งอาสี่กล่าวว่า “เราลงมือแต่แรกแล้ว นับแต่วันนี้เป็นต้นไปประกันว่าท่านมีชีวิตไม่เกินเจ็ดวัน”

ทุกผู้คนใจหายวาบ ไม่ทราบมันลงมือด้วยอำมหิตอย่างไร หลวงจีนป้อชิ่วลอบตื่นตระหนก แต่ยังปากแข็ง แผดด่าว่า “อาศัยความสามารถโสโครกของเจ้านี้ ก็สามารถลอบทำร้ายเรา?”

เพ้งอาสี่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า **“ไม่เพียงแต่ท่าน บุรุษสตรี ชราเยาว์วัยบนยอดเขานี้ ล้วนไม่มีชีวิตรอดเกินเจ็ดวัน”**

ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ บ้างผุดลุกขึ้นอย่างงุนงง บ้างถลึงตาตั้งท่า ทุกผู้คนนับแต่ขึ้นเขาหิมะล้วนไหวหวั่นไม่สบายใจ คำพูดของเพ้งอาสี่แม้เหลวไหลเหลือเชื่อ แต่พอฟังอดหวั่นไหวมิได้

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า *“เจ้าแพร่พิษในน้ำชาอาหารว่างหรือ?”*

เพ้งอาสี่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า *"หากให้ท่านถูกพิษ ออกจะตายเร็วเกินไป เราจะให้ท่านอดตายอย่างแช่มช้า"*

เชาฮุ้นคี้ เทาแป๊ะส่วย แต้ซาเนี้ยร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียงว่า *"อดตาย?"*

"มิผิด บนยอดเขานี้ความจริงมีเสบียงสิบวัน แต่ตอนนี้ไม่มีแม้สักวันเดียว ล้วนถูกเราโยนลงจากเขาแล้ว"

ในเสียงร้องอย่างแตกตื่นของทุกผู้คน หลวงจีนป้อชิ่วใช้วิชาคว้าจับตะปบคว้าแขนซ้ายของมัน เพ้งอาสี่แขนขวาขาดแต่แรกกลับไม่ขัดขืนดิ้นรน เพียงแค่นหัวร่อเบาๆ เชาฮุ้นคี้และจิวฮุ้นเอี้ยงยื่นมือกำหมัดยืนคุมเชิงอยู่เบื้องหน้ามัน ขอเพียงเพ้งอาสี่มีท่าทีคิดลงมือ จะต่อยหมัดกลุ้มรุมใส่ในบัดดล

อูก้วงแกรีบวิ่งตะบึงเข้าตึกใน ชั่วครู่ให้หลังกลับมายังห้องโถง กล่าวกระหืดกระหอบว่า "เสบียงอาหาร เนื้อวัว เนื้อแพะ เป็ดไก่ ผักสดภายในตึกล้วน... ล้วนถูกเดียรัจฉานนี้โยน...โยนทิ้งลงจากเขาจริงๆ"

ได้ยินเสียงโครม เชาฮุ้นคี้ต่อยหมัดใส่ทรวงอกเพ้งอาสี่ หมัดนี้หนักหน่วงยิ่ง เพ้งอาสี่อ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง แต่ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา ปราศจากแววหวาดหวั่นแม้แต่น้อย

หลวงจีนป้อชิ่วถามย้ำว่า "คลังเสบียงและในห้องครัวล้วนไม่มีคนหรือ?"

อูก้วงแกกล่าวว่า "มีอยู่สามคน ล้วนถูกเดียรัจฉานนี้จับมัดไว้ โอตอนแรกปีศาจน้อยทั้งสองนั้นก่อเรื่องในห้องโถง ทั้งหมดล้วนออกมาชมดู ผู้ใดทราบนี่เป็นอุบายล่อเสือออกจากถ้ำของจิ้งจอกภูเขาหิมะ เมี้ยวโกวเนี้ยพวกเราตอนแรกเข้าใจว่าเดียรัจฉานนี้เป็นคนรับใช้ที่ร่วมทางมากับท่าน"

เมี้ยวเยียกลั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ใช่ ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจว่ามันเป็น**ก้วงแก** *(พ่อบ้าน)* ในตึกนี้"

หลวงจีนป้อชิ่วถามย้ำว่า "อาหารการกินไม่หลงเหลือแม้แต่น้อย

หรือ?”

อูก้วงแกสั่นศีรษะอย่างท้อแท้ เชาฮุ้นคี้กำหมัดหมายต่อยใส่อีกครา เมี้ยวเยียกลั้งพลันกล่าวว่า “ช้าก่อน เชาตั่วเอี้ย ท่านลืมคำพูดที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว?”

เชาฮุ้นคี้งนงงไม่เข้าใจ ยกหมัดค้างอยู่กลางอากาศ เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “มันโอบป้ายชื่อของบิดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่อนุญาตผู้ใดทำร้ายมัน”

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า “ชีวิตของพวกเราทั้งหมด ต่างต้องจบสิ้นในเงื้อมมือมัน ท่าน...ท่านไฉน...”

เมี้ยวเยียกลั้งสั่นศีรษะกล่าวว่า “ความเป็นตายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คำพูดลั่นปากออกไปต้องยึดถือ คนผู้นี้โยนเสบียงอาหารบนยอดเขาทิ้งทั้งหมดแม้ต้องอดตาย มันเองก็ไม่อาจมีชีวิตรอด คนผู้หนึ่งตัดใจไม่ต้องการชีวิตกระทำเรื่องหนึ่ง ย่อมต้องมีสาเหตุอย่างใหญ่หลวง ป้อชิ่วได้ซือเชาตั่วเอี้ย เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ร้อนรุ่มใจก็ไม่มีประโยชน์ ลองฟังมันบอกเล่าดูว่า ที่แท้พวกเราสมควรตายจริงหรือไม่”

คำพูดเหล่านี้กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับแฝงพลังชนิดหนึ่ง ว่ากล่าวจนหลวงจีนป้อชิ่วคลายมือปลดปล่อยเพ้งอาสี่ เชาฮุ้นคี้ก็กระแทกนั่งลงกับที่เดิม

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “เพ้งเอี้ย ท่านต้องการให้ทั้งหมดอดตาย ด้วยกันเหตุของความนี้สามารถบอกต่อพวกเราหรือไม่ ท่านคิดล้างแค้นให้กับโอ้วเจ่กตอโอ้วแป๊ะแปะใช่หรือไม่?”

เพ้งอาสี่กล่าวว่า “ท่านเรียกเราเป็น**เพ้งเอี้ย** *(นายแซ่เพ้ง)* กลับไม่กล้ารับ ในชีวิตเราเพียงยกย่องผู้อื่นเป็นนาย ไม่มีวาสนารับคำเรียกหาจากผู้อื่นเช่นนี้

“เมี้ยวโกวเนี้ย ครั้งกระโน้นโอ้วตั่วเอี้ยหยิบยื่นเงินทองแก่เรา ช่วยชีวิตครอบครัวเราทั้งสาม เราย่อมสำนึกตื้นตันยิ่ง แต่มีเรื่องหนึ่งที่สำนึก

ตื้นตันดุจเดียวกัน ท่านเข้าใจว่าเป็นเรื่องใด? ผู้อื่นเรียกเราเป็นอาสี่หัวขี้เรื้อน ถูกหยามเหยียดดูแคลน โอ้วตั่วเอี้ยกลับเรียกเราเป็น *'น้องเรา'* ให้เราเรียกท่านเป็น**ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)*

"ในชีวิตเราเพ้งอาสี่ ถูกผู้อื่นชี้นิ้วบงการใช้สอย โอ้วตั่วเอี้ยกลับบอกต่อเราว่าทุกผู้คนล้วนเสมอภาค ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ เราได้ยินคำพูดเหล่านี้คล้ายคนตาบอดที่มืดมนไปสิบกว่าปี พลันเห็นแสงสว่าง เราพบพานโอ้วตั่วเอี้ยเพียงวันเดียว ก็ยึดถือท่านเป็นญาติสนิท รักท่านเคารพท่าน ดุจเดียวกับเป็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิดเรา

"โอ้วตั่วเอี้ยกับเมี้ยวไต้เฮียบต่อสู้ติดต่อกันหลายวันไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เราย่อมวิตกกังวลแทนโอ้วตั่วเอี้ย การต่อสู้ในวันสุดท้ายโอ้วตั่วเอี้ยถูกดาบพิษทำร้ายถึงแก่ชีวิต โอ้วฮูหยินก็ฆ่าตัวตายตามสามี เป็นเช่นเดียวกับคำบอกเล่าของเมี้ยวโกวเนี้ย เราเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นกับตาไม่ลืมเลือนแม้แต่น้อย หมอแซ่เงี่ยมวันนั้นมือซ้ายท่านถือหีบยา ในห่อผ้าบนหลังบรรจุเงินกว่าสิบแท่งใช่หรือไม่? วันนั้นท่านสวมชุดหนังแกะพื้นผ้าสีขาว ศีรษะสวมหมวกสักหลาดสีเหลืองเข้มใบหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

หลวงจีนป้อชิ่วหน้าเขียวคล้ำ มือขวาที่ถือลูกประคำสั่นระริกเล็กน้อย ถลึงตาใส่ไม่กล่าวว่ากระไร

เพ้งอาสี่กล่าวอีกว่า "ค่ำคืนก่อนหน้านั้น โอ้วตั่วเอี้ยกับเมี้ยวไต้เฮียบสนทนาร่วมเตียงเดียวกัน หมอแซ่เงี่ยมรับฟังอยู่นอกหน้าต่าง ภายหลังถูกเมี้ยวไต้เฮียบต่อยหมัดข้ามหน้าต่างจนใบหน้าบวมปูด มันบอกว่าหลังจากถูกต่อยก็หลับใหล แต่เราเห็นมันก่อนนอนยังกระทำเรื่องหนึ่ง

"โอ้วตั่วเอี้ยกับเมี้ยวไต้เฮียบนอนห้องเดียวกัน ทั้งสองมีนิสัยเปิดเผยหมดจด ล้วนทิ้งอาวุธอยู่ในห้องโถง หมอแซ่เงี่ยมกลับล้วงขี้ผึ้งจากในหีบยาตลับหนึ่ง ลอบทาบนดาบกระบี่ของทั้งสอง ตอนนั้นเรายังเป็นเด็กอายุสิบกว่าปี ไม่รู้ความแม้แต่น้อย ไม่ทราบว่ามันดำเนินอุบาย จวบจนโอ้วตั่วเอี้ยถูกพิษ เราค่อยฉุกคิดว่าหมอแซ่เงี่ยมฉาบพิษบนอาวุธ มุ่งหวังให้ทั้งสองต่อ

สู้จนตกตายตามกัน

"โอ หมอแซ่เงี่ยมเอยหมอแซ่เงี่ยม ท่านมีจิตใจอำมหิตนัก ที่คิดฆ่าเมี้ยวได้เฮียบย่อมคิดล้างแค้นที่ถูกทำร้ายหมัดหนึ่ง แต่โอ้วตั่วเอี้ยไม่มีความแค้นกับมัน มันไฉนฉาบพิษบนกระบี่ของเมี้ยวได้เฮียบด้วย?

"ตอนนั้นเราไม่เข้าใจ ภายหลังอายุมากขึ้น ค่อยคาดเดาจิตเจตนาของมันออก เฮอะ ที่แท้คนผู้นี้คิดฮุบกล่องเหล็กของโอ้วตั่วเอี้ยใบนั้น หมอแซ่เงี่ยมบอกมันไม่ทราบว่าภายในกล่องเหล็กบรรจุของใด ที่แท้พูดปดมันความจริงทราบดี ขณะที่โอ้วตั่วเอี้ยส่งกล่องเหล็กให้กับฮูหยิน ได้เทของทั้งหมดไว้บนโต๊ะ ปรากฏประกายอัญมณีแพรวพรายทั่วทั้งห้อง ล้วนเป็นของมีค่าทั้งสิ้น

"โอ้วตั่วเอี้ยกล่าวว่า 'ม่วยจื้อ ท่านมีฝีมือสูงส่งแต่ควรมีความต้องการจำกัด เงินทองของขุนนางโฉดเศรษฐีชั่วร้าย ย่อมหยิบฉวยมาได้ แต่หากลงมือมากเกินไป เกรงว่ามีเวลาเพลี่ยงพล้ำ เรา...เรา...'

"โอ้วฮูหยินกล่าวว่า 'ตั่วกอวางใจ ท่านหากประสบเภทภัยใด เราจะตั้งใจเลี้ยงดูทารก อัญมณีเหล่านี้ค่อยๆ จำหน่ายออกไปเพียงพอกับการให้เราสองแม่ลูกใช้จ่ายชั่วชีวิต เราจะไม่ร่ายดาบร่ายทวนกับผู้คนและไม่ใช้วิชาลักขโมยอีกเป็นอย่างไร?'

"โอ้วตั่วเอี้ยหัวร่อดังๆ บอกว่าประเสริฐ หยิบฉวยหนังสือเล่มหนึ่งกล่าวว่า 'คัมภีร์หมัดมวยตำราดาบเล่มนี้ เป็นบรรพบุรุษเราเขียนด้วยมือเอง'

"โอ้วฮูหยินยื่นมือรับไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'ประเสริฐแท้ ยอดวิชาของจิ้งจอกเหินฟ้าล้วนบันทึกอยู่ที่นี้ ท่านกลับปกปิดมิดชิดนัก กระทั่งเราก็ไม่ยินยอมให้ล่วงรู้'

"โอ้วตั่วเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า 'บรรพบุรุษเราสั่งเสียไว้ หลักวิชาทั้งหมดถ่ายทอดแก่บุตรไม่ถ่ายทอดแก่ธิดา ถ่ายทอดแก่หลานไม่ถ่ายทอดแก่ภรรยา นี่จึงเรียกว่าเพลงดาบตระกูลโอ้ว'

"โอ้วฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า 'รอจนทารกรู้จักหนังสือ ค่อยให้มัน

ศึกษาเอง เราจะไม่ขโมยร่ำเรียนเด็ดขาด'

"โอ้วตั่วเอี้ยทอดถอนใจ บรรจุของต่างๆ ลงในกล่องเหล็ก จากนั้นวางกล่องอยู่ใต้หมอนของโอ้วฮูหยิน

"ภายหลังเราเห็นโอ้วฮูหยินพอเสียชีวิต รีบวิ่งไปยังห้องพักของนาง มิคาดหมอแซ่เงี่ยมล่วงหน้าเข้าห้องของนางก่อน เราใจเต้นระทึกตามรีบหลบซ่อนอยู่หลังประตู เห็นหมอแซ่เงี่ยมมือซ้ายอุ้มทารก มือขวาหยิบฉวยกล่องเหล็กจากใต้หมอน ทำตามวิธีเปิดกล่องของโอ้วตั่วเอี้ย เลิกมุมทั้งสี่ด้านของกล่องเหล็กสามครั้ง จากนั้นกดใส่พื้นกล่อง ฝากล่องก็ดีดเปิดขึ้น มันล้วงมุกมณีของวิเศษออกมาลูบคลำเล่น ละโมบจนน้ำลายไหลออกมา มันวางทารกลงบนพื้น หยิบฉวยคัมภีร์หมัดมวยตำราดาบออกจากกล่องมาพลิกดู ทารกไม่มีคนอุ้มจึงเปล่งเสียงร้องไห้ออกมา หมอแซ่เงี่ยมกลัวคนได้ยิน จึงดึงผ้าห่มจากเตียงคลุมลงยังศีรษะทารก

"เราใจหายวาบ คาดว่าผ่านไปเนิ่นนานทารกต้องอึดอัดขาดใจตาย หวนนึกถึงน้ำใจที่โอ้วตั่วเอี้ยหยิบยื่นแก่เรา มิอาจไม่ช่วยเหลือทารกออกมา แต่เราอายุยังน้อยและไม่รู้จักวิชาฝีมือ ย่อมมิใช่คู่มือของหมอแซ่เงี่ยม เห็นข้างประตูพิงกลอนไม้ขนาดใหญ่ดุ้นหนึ่ง ดังนั้นหยิบมาถือไว้ ย่องฝีเท้าถึงด้านหลังมัน หวดกลอนไม้ใส่ท้ายทอยมัน

"การหวดครั้งนี้เราทุ่มเทอย่างสุดกำลัง หมอแซ่เงี่ยมไม่ทันระวังก็ทรุดฮวบลงโดยไม่ครวญครางแม้แต่น้อย มุกมณีกระจายทั่วพื้นห้อง เรารีบเลิกผ้าห่มโอบอุ้มทารกขึ้น หวนนึกถึงทุกผู้คนในที่นี้ล้วนเป็นศัตรูของโอ้วตั่วเอี้ย ต้องรีบอุ้มทารกไปให้มารดาเราเลี้ยงดู

"เราทราบว่าคัมภีร์ดาบตำราหมัดมวยเล่มนั้นมีความสำคัญใหญ่หลวง ไม่อาจปล่อยให้ตกไปในเงื้อมมือของผู้อื่น จึงหยิบฉวยจากมือหมอแซ่เงี่ยม มิคาดขณะที่มันสลบไสลยังกำคัมภีร์แนบแน่น เราพอกระชากช่วงชิง ก็กระชากสองแผ่นแรกของคัมภีร์หมัดมวยขาดออกมาติดอยู่ในมือมัน ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงคนสับสน เมี้ยวไต้เฮียบกำลังค้นหาทารก

ดังนั้นเราโอบอุ้มทารกหลบออกทางประตูหลัง คิดหลบหนีกลับบ้านไป

"นับแต่วันนั้นถึงวันนี้ เราไม่ได้พบหน้าหมอแซ่เงี่ยมอีก มิคาดมันกลับบวชเป็นหลวงจีน ไม่ทราบสำนึกในบาปกรรมความผิดที่ก่อไว้ จึงปลงผมออกบวชหรือไม่? มันขโมยคัมภีร์หมัดมวยสองแผ่นแรกไป กลับฝึกฝีมือสำเร็จสุดยอดสร้างชื่อในยุทธจักร เข้าใจว่าในโลกไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความเป็นมาของมัน คิดไม่ถึงผู้ที่หวดทำร้ายท้ายทอยมันในวันนั้น ตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ หมอแซ่เงี่ยม ท่านหันหลังให้ทั้งหมดชมดูรอยแผลเป็นที่ท้ายทอยท่าน นี่เป็นฝีมือของเด็กรับใช้ประจำโรงครัวเมื่อครั้งกระโน้นเอง"

"หลวงจีนป้อชิ่วทรงกายขึ้นช้าๆ ทุกผู้คนเข้าใจว่ามันต้องลงมือปลิดชีวิตเพ้งอาสี่ มิคาดหลวงจีนป้อชิ่วเพียงสวดคำ *'อมิตตพุทธ'* ยื่นมือลูบคลำท้ายทอยทรุดนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม กล่าวว่า "ยี่สิบเจ็ดปีมานี้ เราไม่ทราบเป็นผู้ใดหวดทำร้ายท้ายทอยเรา เป็นที่สงสัยนัก ปริศนานี้นับว่าคลี่คลายแล้ว"

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงมันกลับยอมรับเรื่องนี้ สร้างความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ทารกที่น่าเวทนานั้นเล่า? ภายหลังมันเป็นไรแล้ว?"

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "เราอุ้มทารกหลบออกทางประตูหลัง วิ่งไปไม่กี่ก้าว ด้านหลังบังเกิดเสียงร้องว่า 'นี่ ขี้เรื้อนน้อย อุ้มทารกกลับมา' เราไม่แยแสสนใจ วิ่งเร็วกว่าเดิม คนผู้นั้นแผดด่าหลายคำ ไล่ติดตามมาตะปบแขนเรา คิดชิงทารกไป เรายามร้อนรุ่มจึงกัดมันเขี้ยวหนึ่ง กัดจนหลังมือมันชุ่มโชกด้วยโลหิต"

เชาฮุ้นคี้รับฟังถึงตอนนี้ พลันร้องโพล่งว่า *"เป็นซือแป๋เรา"*

ฉั่งแชบุ้นค้อนมันแวบหนึ่ง เชาฮุ้นคี้สำนึกเสียใจยิ่ง แต่คำพูดเปล่งจากปากยากที่จะกลับกลาย เห็นทุกผู้คนล้วนมองดูมัน สร้างความไม่สบายใจยิ่ง

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "มิผิด เป็นฉั้งกุยล้งฉั้งเซียงกง บนหลังมือมันปรากฏรอยแผลที่ถูกฟันขบกัด คาดว่ามันคงไม่บอกต่อพวกท่านว่าถูกผู้ใดกัด และยิ่งไม่บอกว่าไฉนจึงถูกกัด"

ฉั้งแชบุ้น มือเจ็ดดาว เชาฮุ้นคี้ จิวฮุ้นเอี้ยงแห่งสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือสบตากันวูบ หวนนึกถึงบนหลังมือฉั้งกุยล้งปรากฏรอยฟันลึกล้ำแต่ไม่เคยบอกสาเหตุความนัยจริงๆ เพ้งอาสี่กล่าวอีกว่า "การกัดของเราครั้งนี้กัดอย่างไม่คิดชีวิต ฉั้งเซียงกงแม้มีฝีมือสูงเยี่ยมก็เจ็บปวดสุดทนทาน พลันชักกระบี่ฟันใส่ใบหน้าเรา จากนั้นฟันแขนเราขาดสะบั้น ตวัดเท้าเตะเราพลัดตกแม่น้ำ เราแม้แขนขาดหนึ่ง อีกแขนหนึ่งยังโอบอุ้มทารกแนบแน่น"

เมี้ยวเยียกลั้งอุทานดังอาเบาๆ เพ้งอาสี่กล่าวว่า "ขณะที่เราพลัดตกลงแม่น้ำ ก็เจ็บปวดจนสิ้นสติสมประดี รอจนฟื้นคืนสติมา กลับนอนอยู่บนเรือลำหนึ่ง ที่แท้ได้รับการช่วยเหลือจากผู้คนกู้ขึ้นจากน้ำ

"เราร้องเรียกว่า 'เด็กเอย เด็กเอย'

"**ตั่วเนี้ย** *(สตรีมีอายุ)* บนเรือนางหนึ่งกล่าวว่า 'พุทธองค์ทรงปรานี นับว่าฟื้นคืนสติแล้ว เด็กอยู่ที่นี่'

"เราเงยหน้าขึ้น เห็นนางกำลังป้อนนมให้กับทารก ภายหลังเพิ่งทราบว่า หลังจากที่เราได้รับการช่วยเหลือขึ้นจากเรือถึงกับสลบไสลไปหกวันหกคืน ตอนนั้นจากมาตุภูมิมาไกลโข ทั้งเกรงว่าศัตรูของโอ้วตั่วเอี้ยจะทำร้ายทารกนี้ จึงไม่กล้ากลับบ้านไป ฟังจากปากคำเมี้ยวโกวเนี้ยเมี้ยวได้เฮียบเข้าใจว่าทารกนี้ตายแล้ว"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวด้วยความยินดีว่า "ใช่แล้ว ที่แท้ทารกที่น่าเวทนานี้ยังมีชีวิตอยู่ใช่หรือไม่? บิดาหากทราบต้องปีติยินดีแน่นอน ทารกนี้อยู่ที่ใด ท่านนำพวกเราไปชมดูได้หรือไม่?"

จากนั้นฉุกใจคิด ตนเองเฝ้าเรียกมันเป็น *'ทารกที่น่าเวทนา'* ซึ่งความจริงบุตรชายของโอ้วเจ่กตอเป็นบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ดปี อายุมากกว่าตัวเองสิบปี ต้องหน้าแดงวูบหนึ่ง

เพ้งอาสี่กล่าวว่า “ท่านไม่เห็นมันแล้ว คนในที่นี้ไม่ว่าผู้ใดอย่าหมายลงจากเขา”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “บิดาข้าพเจ้าต้องขึ้นมาช่วยเหลือ ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลแม้แต่น้อย”

“บิดาท่านพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ที่พิชิตเป็นคนธรรมดาต่อให้บิดาท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถพิชิตยอดเขาสูงพันวา”

เมี้ยวเยียกลั้งถามว่า “เป็นทารกนั้นใช้ท่านมาทำร้ายพวกเราหรือ?”

เพ้งอาสี่สั่นศีรษะกล่าวว่า “ไม่ใช่ เด็กผู้นี้องอาจกล้าหาญดุจเดียวกับบิดามัน หากทราบว่าเรากระทำการชั่วร้ายเช่นนี้ ต้องทัดทานขัดขวางแน่นอน”

เชาฮุ้นคี้กระซากเสียงว่า “ที่แท้ท่านก็ทราบว่านี่เป็นการกระทำอันชั่วร้าย”

เมี้ยวเยียกลั้งถามว่า “เด็กผู้นั้นเป็นอย่างไรแล้ว? มีนามกระไร? พลังฝีมือดีหรือไม่? มันก็เป็นคนดีกระมัง?”

นางเห็นบิดาเซ่นไหว้โอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยาตั้งแต่เล็ก ยึดถือเรื่องที่ไม่สามารถเลี้ยงดูทารกนั้นเป็นความคับแค้นในชีวิต ดังนั้นกังวลสนใจคนผู้นี้ยิ่ง

เพ้งอาสี่กล่าวว่า “หากมิใช่เราระเบิดทำลายเชือกยาว วันนี้เมี้ยวโกวเนี้ยจะได้เห็นมันแล้ว”

เชาฮุ้นคี้และพวกหกเจ็ดคนพากันกระซากเสียงว่า “เชือกยาวเป็นท่านระเบิดทำลาย?”

เพ้งอาสี่กล่าวว่า “ใช่แล้ว”

เมี้ยวเยียกลั้งกลับถามว่า “วันนี้ข้าพเจ้าไฉนจะได้เห็นมัน?”

“มันมีกำหนดนัดกับเจ้าของสถานที่นี้ ยามเที่ยงวันนี้จะขึ้นเขามาตอนนี้ถึงเวลาเที่ยง คาดว่ามาถึงเชิงเขาแล้ว”

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า **“เป็นจิ้งจอกภูเขาหิมะ?”**

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "มิผิด บุตรชายของโอ้วเจ่กตอโอ้วตั่วเอี้ย เรียกว่า โอ้วฮุย ฉายาจิ้งจอกภูเขาหิมะ"

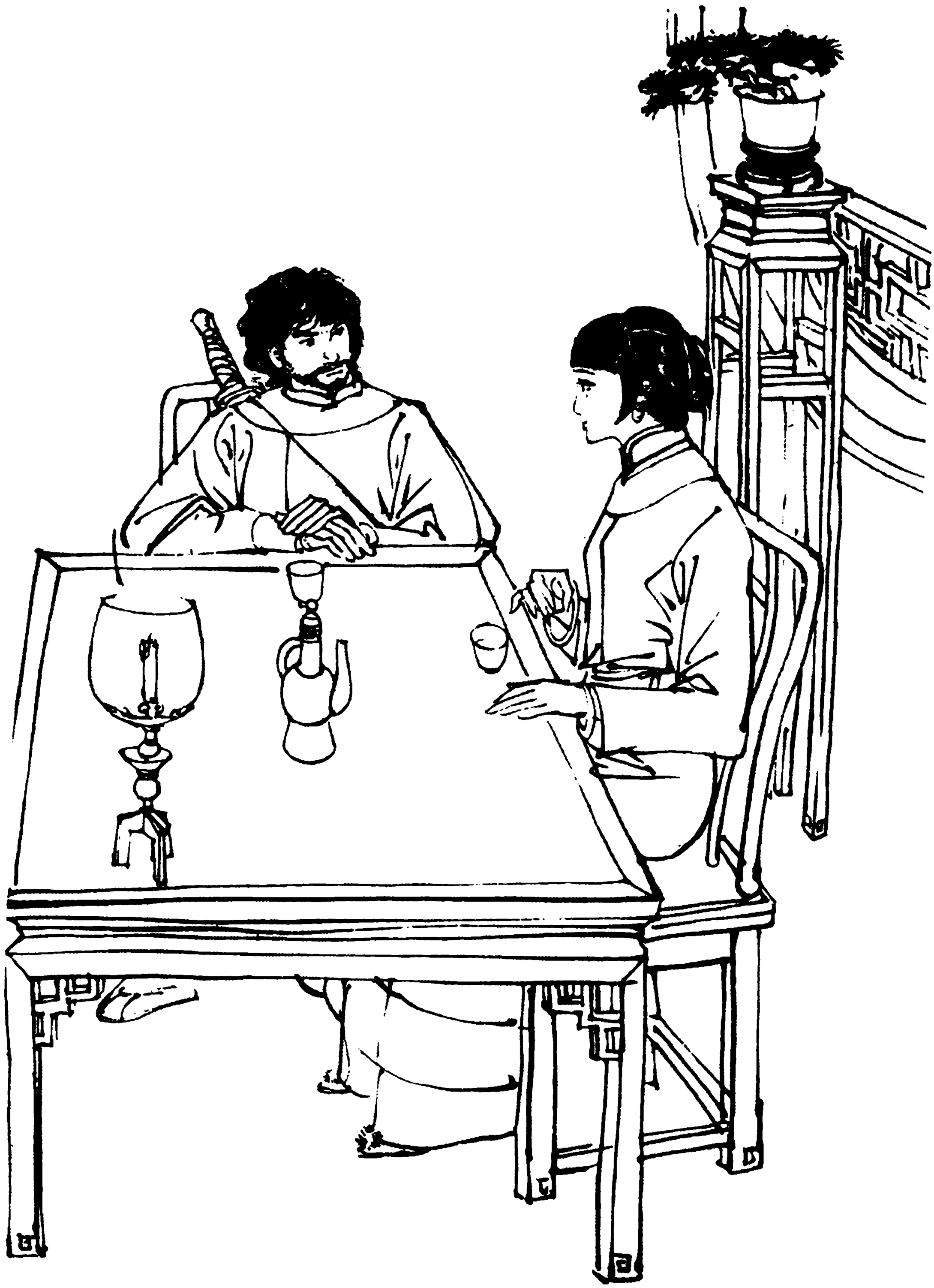

เมี้ยวเยียกลั้งได้ยินโอ้วฮุยกล่าวด้วยเนื้อร้องในวิถีอันเลิศเลอ สร้างความปลื้มปีติยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น 'คนผู้นี้ปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊ หากบิดาทราบว่าโอ้วแป๊ะแปะมีทายาทเช่นนี้ ต้องปลาบปลื้มปีติแน่นอน'

๖

ทุกผู้คนรับฟังตำนานอยู่ครึ่งค่อนวัน กับพฤติการณ์ของโอ้วเจ่กตอเป็นที่นิยมเลื่อมใส พอฟังว่าจิ้งจอกภูเขาหิมะเป็นบุตรชายของท่าน ในใจล้วนบังเกิดความรู้สึกพิสดารชนิดหนึ่ง มาตรว่าต่อให้พบพานจิ้งจอกภูเขาหิมะ ไม่แน่นักว่าจะมีประโยชน์ใด แต่ก็อดคิดใคร่พบพานสักครามิได้ จากนั้นหวนนึก เจ้าของสถานที่นี้เชื้อเชิญเหล่ายอดฝีมือมาตระเตรียมรับศึก เกรงว่าพลังฝีมือคนผู้นี้หาเป็นรองบิดาไม่

เมี้ยวเยียกลั้งพลันถามว่า “ผู้ช่วยที่เจ้าของสถานที่นี้เชื้อเชิญมาตลอดจนบิดาข้าพเจ้าล้วนยังไม่ขึ้นเขา หากพบพานจิ้งจอกภูเขาหิมะที่เชิงเขาย่อมต้องประมือกัน บิดาข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามันเป็นบุตรชายของโอ้วแป๊ะแปะ หากฆ่ามันในกระบี่เดียว จะทำอย่างไรดี?”

เพ้งอาสี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “เมี้ยวไต้เฮียบแม้พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน แต่หากบอกว่าสามารถฆ่ามันในกระบี่เดียว เกรงว่าไม่แน่นัก”

ใบหน้ามันมีรอยแผลเป็นสายยาวเหยียด พอเผยอยิ้มกระทบถูกกล้ามเนื้อยิ่งเน้นให้เห็นถึงความอัปลักษณ์น่าสะพรึงกลัว กล่าวอีกว่า “**โอ้วเซียงกง** *(คุณชายแซ่โอ้ว)* ขึ้นเขาในวันนี้ หนึ่งนั้นเพื่อเสาะหาเจ้าของสถานที่นี้ สองเพื่อประลองฝีมือล้างแค้นต่อเมี้ยวไต้เฮียบ เพียงแต่เรา

เห็นกับตาว่า ครั้งกระโน้นโอ้วตั่วเอี้ยกับเมี้ยวได้เฮียบตีแผ่หัวใจคบหากัน ที่ทำร้ายโอ้วตั่วเอี้ยเป็นบุคคลอื่น จึงทัดทานโอ้วเซียงกงอย่าได้สร้างความลำบากใจแก่เมี้ยวได้เฮียบ แต่โอ้วเซียงกงบอกว่า ต้องถามเมี้ยวได้เฮียบให้กระจ่างชัด ภายหลังเราพบพานหมอแซ่เงี่ยมที่เชิงเขา มาตรแม้นเหตุการณ์ล่วงเลยยี่สิบกว่าปี แต่เรายังจำมันออก ดังนั้นติดตามขึ้นเขาระเบิดเชือกทำลายเสบียง ให้ทั้งหมดอดตายพร้อมเพรียง นับเป็นการตอบแทนบุญคุณที่โอ้วตั่วเอี้ยหยิบยื่นแก่เรา”

วาจาประดานี้ ว่ากล่าวจนทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ล้วนครุ่นคิดขึ้น ครั้งกระโน้นหลวงจีนป้อชิ่วทำร้ายคนหวังสมบัติ วันนี้สมควรตาย แต่ทุกผู้คนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ต้องพลอยจบชีวิตด้วย เป็นที่น่าคับแค้นนัก

หลวงจีนป้อชิ่วดูจากสีหน้าทุกผู้คน ทราบว่าทั้งหมดมีเจตนาตำหนิตน พลันผุดลุกขึ้น หยิบฉวยกล่องเหล็กวิเศษ ตวาดว่า **“เหตุการณ์ในวันนี้พวกเราได้แต่ร่วมแรงร่วมใจนึกหาวิธีลงจากเขา คนร้ายนี้...”**

ไม่ทันกล่าวจบ พลันได้ยินเสียงสัตว์ปีกกระพือปีก นกพิราบสีขาวตัวหนึ่งบินเข้าห้องโถง เกาะอยู่บนโต๊ะ

เมี้ยวเยียกลั้งอุทานว่า “นกพิราบตัวนี้น่ารักยิ่ง”

ยื่นสองมือประคองนกพิราบขาวขึ้น ลูบคลำขนนกบนหลังมัน เห็นขานกผูกด้ายเส้นหนึ่ง ลากโยงถึงนอกประตู เมี้ยวเยียกลั้งกระตุกดึงเส้นด้ายกลับยาวยิ่ง ดึงเข้ามาช่วงใหญ่ยังไม่เห็นส่วนปลาย

นางบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น สองมือทยอยสาวด้ายเส้นด้ายคล้ายไม่สิ้นสุดก็มิปาน ฉั่งแชบุ้นเข้าไปช่วยเหลือ ทั้งสองสาวด้ายมาหลายสิบวา พลันรู้สึกเส้นด้ายหนักขึ้น ดูท่าอีกปลายหนึ่งผูกสิ่งของไว้

อูก้วงแกลิงโลดยินดียิ่ง กล่าวว่า “พวกเรามีหนทางรอดแล้ว”

ทุกผู้คนถามโดยพร้อมเพรียงว่า *“เป็นอย่างไร?”*

อูก้วงแกกล่าวว่า “นกพิราบขาวนี้เป็นตึกเราเลี้ยงไว้ ใช้ติดต่อส่งข่าวระหว่างบนเขากับเบื้องล่าง คาดว่าพวกพ้องของตึกเราที่เชิงเขา พบ

ว่าเส้นเชือกถูกระเบิดทำลาย จึงปล่อยนกพิราบขึ้นเขา ผูกสิ่งของช่วยเหลือพวกเราลงจากเขาไว้ที่ปลายเส้นด้าย”

เพ้งอาสี่พอฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงคำรามก้องโถมไปหมายกระชากเส้นด้ายขาดจากกัน มือเจ็ดดาวยืนอยู่ข้างเคียงพลันขยับกายวูบขวางหน้ามันไว้ ตวัดสองมือผลักกระแทกมันล้มลงกับพื้น

ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า “เจ้เจ๊ ระวังดึงเส้นด้ายขาด”

เมี้ยวเยียกลั้งผงกศีรษะ เส้นด้ายนั้นแม้นเล็กเรียวแต่หยุ่นเหนียวยิ่ง ทั้งสองรู้สึกบนมือยิ่งมายิ่งถ่วงหนัก เส้นด้ายยังไม่ขาด ลากดึงอีกครู่หนึ่ง เมี้ยวเยียกลั้งคล้ายกินแรงอยู่บ้าง

เทาจื้ออันกล่าวว่า “เมี้ยวโกวเนี้ย ท่านพักผ่อนสักครู่ ให้ข้าพเจ้าดึงเอง” พลางสาวเท้าไปรับเส้นด้ายแทน

มือเจ็ดดาว เชาฮุ้นคี้ เล้าง้วนเฮาะและพวกชิงถลันออกจากห้อง ต้องการดูว่าที่ผูกอยู่บนเส้นด้ายเป็นความช่วยเหลืออันใด

เทาจื้ออันและฉั้งแชบุ้นสาวอยู่ครู่หนึ่ง พลันได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงโห่ร้องดังขึ้น แรงถ่วงบนมือเริ่มผ่อนคลาย คาดว่าสิ่งของถูกชักขึ้นบนเขาแล้ว

คนในห้องโถงล้วนเดินออกไป เห็นมือเจ็ดดาวและเชาฮุ้นคี้ยืนอยู่ริมหน้าผาสาวมือวุ่นวาย ยังกำลังสาวด้าย ที่แท้บนเส้นด้ายผูกเชือกค่อนข้างหยาบเส้นหนึ่ง รอจนเชือกสาวหมดสิ้นก็เป็นเชือกที่หยาบกว่าอีกเส้นหนึ่ง

ทุกผู้คนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง ช่วยกันผูกมัดเชือกหยาบเส้นนั้นกับต้นสนขนาดใหญ่ที่ริมหน้าผาสองต้น

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า “พวกเราลงไปเถอะ ให้เราลงไปก่อน”

สองมือยึดจับเส้นเชือก คิดลื่นตัวลงไป เทาแป๊ะส่วยตวาดว่า “ช้าก่อน ไฉนต้องให้ท่านลงไปก่อน? ผู้ใดทราบท่านก่อกวนเลศนัยใดที่เบื้องล่าง?”

เล้าง้วนเฮาะกระชากเสียงว่า “อย่างนั้นท่านเห็นควรทำอย่างไร?”

เทาแป๊ะส่วยงงงันวูบ หวนนึกถึงทุกผู้คนบนเขาล้วนมีอคติไม่ไว้วางใจกันและกัน ไม่ว่าผู้ใดลงไปก่อน ผู้อื่นยากยิ่งจะวางใจได้ พอถูกย้อนถามเช่นนี้ กลับยากที่จะตอบได้

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า "ให้สตรีทั้งหลายลงไปก่อน พวกเราเหล่าบุรุษจับฉลากเลือกลำดับลงไปก่อนหลัง"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกล่าวเสียงแหลมเล็กว่า "เยี่ยงนี้เถอะ ให้สำนักมังกรฟ้า ห้วยอิ้มเบ๊ชวงและสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงเรา ลงไปรอบละคน ทั้งหมดเฝ้าคุมเชิงกันและกัน ไม่ต้องกลัวผู้ใดดำเนินอุบายชั่วร้าย"

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า "อย่างนั้นก็ได้ ป้อชิ่วไต้ซือ ท่านโปรดคืนกล่องเหล็กมาเถอะ" พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ยื่นสองมือต่อหลวงจีนป้อชิ่ว

ทุกผู้คนตอนแรกคำนึงถึงความปลอดภัย ยามนี้อันตรายผ่านพ้นก็หวนนึกถึงของวิเศษนั้นอีกครา

ตอนแรกทั้งหมดเพียงทราบว่า กล่องเหล็กนี้เป็นของวิเศษของบู๊ลิ้ม แต่ที่แท้มีคุณค่าใดกลับไม่ทราบชัด รอจนทราบว่าเป็นดาบอาญาสิทธิ์ที่เจ้าช่วงอ๋องตกทอดมา รู้สึกมีความเป็นมาใหญ่หลวง จากนั้นได้ยินเพ้งอาสี่บอกว่าดาบเล่มนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าช่วงอ๋อง ทั้งหมดยิ่งตาแดงใจละโมบ

ตามคำร่ำลือ เจ้าช่วงอ๋องหลังจากยาตราทัพเข้ากรุงปักกิ่ง แม่ทัพในสังกัดเล้าจงเมี่ยงและพวก สอบปากคำเชื้อพระวงศ์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของราชวงศ์เหม็ง อัญมณีของมีค่าที่ยึดได้กองสุมดั่งภูเขา ไม่นานให้หลังกองทัพเจ้าช่วงอ๋องแตกพ่าย อัญมณีเหล่านั้นตลอดจนของวิเศษในราชสำนักเหม็งล้วนสาบสูญไร้ร่องรอย หากอาศัยกล่องเหล็กดาบวิเศษขุดได้ขุมทรัพย์ ในโลกยังมีสมบัติพัสถานใดทัดเทียบเปรียบได้?

หลวงจีนป้อชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "สำนักมังกรฟ้าท่านมีบุญวาสนาใด ถึงกับคิดยึดครองดาบวิเศษ? ดาบเล่มนี้อยู่ในความครอบครองของสำนักมังกรฟ้าร้อยกว่าปี สมควรเปลี่ยนเจ้าของแล้ว"

มือเจ็ดดาวงงงันวูบ ตาทอประกายดุร้าย สะท้านฟ้าทักษิณเชาฮุ้นคี้

จิวฮุ้นเอี้ยงพากันสืบเท้ามา ยืนอยู่ข้างกายมือเจ็ดดาว

หลวงจีนป้อชิ่วแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายคิดลงมือหรือ ครั้งกระโน้นสำนักมังกรฟ้าได้ดาบวิเศษ วันนี้สูญเสียดาบวิเศษ ย่อมยุติธรรมยิ่ง”

มือเจ็ดดาวและพวกเดือดดาลเป็นการใหญ่ ปรารถนาใคร่โถมเข้าไปฟันหลวงจีนชราเป็นหลายท่อน ชิงดาบวิเศษมา เพียงแต่กริ่งเกรงต่อพลังฝีมือของมัน กลับไม่กล้าลงมือ ภายใต้สายตาเจิดจ้าวาววับของมันจับจ้องมองกลับถอยกายไปหลายก้าว

ยามกะทันหันบนยอดเขาหิมะเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ทันใดหญิงรับใช้ของเมี้ยวเยียกลั้งนามคิ้มยี้ชี้มือลงไปยังเบื้องล่างร้องว่า “เสียวเจี๊ยะท่านดู คล้ายมีคนขึ้นมา”

ทุกผู้คนใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น *‘พวกเราไม่ได้ลงจากเขา ไฉนกลับมีคนขึ้นมา?’* พากันวิ่งตะบึงถึงริมผา ชะโงกศีรษะมองลงไป เห็นบนเชือกยาวปรากฏเงาสีขาวกลุ่มหนึ่งไต่ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว พอเพ่งตามองกลับเป็นบุรุษชุดขาวผู้หนึ่ง

ฉั้งแชบุ้นถามว่า “ท่านนี้เป็นบิดาท่านหรือ?”

เมี้ยวเยียกลั้งสั่นศีรษะ กล่าวว่า “ไม่ใช่ บิดาข้าพเจ้าไม่เคยสวมชุดขาวมาก่อน”

ขณะกล่าว บุรุษชุดขาวนั้นไต่สูงขึ้นมา อูก้วงแกร้องถามว่า “นี่ ท่านที่นับถือเป็นท่านใด?”

พลันได้ยินบริเวณไหล่เขาบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน สุ้มเสียงก้องกังวานสั่นสะเทือนจนบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน ทั่วทั้งภูเขาเต็มไปด้วยเสียงหัวร่อ

มือเจ็ดดาวเห็นหลวงจีนป้อชิ่วประคองกล่องเหล็กยืนอยู่ริมหน้าผา ดังนั้นกระตุกมือเชาฮุ้นคี้ ชี้มือไปยังกลางหลังหลวงจีนป้อชิ่ว ขยับไหล่ขวาทำท่าพุ่งชน

เชาฮุ้นคี้เข้าใจความหมาย ทราบว่าซือเจ็กสั่งตนเองพุ่งชนมันลงจากเขา คาดว่าต่อให้หลวงจีนนี้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ เมื่อร่วงหล่นลงจากยอดเขาสูงพันวา ไหนเลยรักษาชีวิตไว้ได้? กล่องเหล็กดาบวิเศษร่วงหล่นไม่เสียหาย รอสักครู่จะเก็บกลับมาเอง ดังนั้น มือเจ็ดดาวและเชาฮุ้นคี้สะกิดเท้าพุ่งตัวโดยพร้อมเพรียง ชนใส่กลางหลังหลวงจีนป้อชิ่ว ยามนี้หลวงจีนป้อชิ่วห่างจากหน้าผาเพียงเชียะเศษ มุ่งความสนใจไปยังเบื้องล่างไม่รู้สึกตัวว่ามีคนลอบประทุษร้ายทางด้านหลัง รอจนได้ยินเสียงฝีเท้ามือเจ็ดดาวทั้งสองก็โถมถึงด้านหลังแล้ว

หลวงจีนป้อชิ่วพอเห็นท่าร่างที่ขึ้นเขาของบุรุษหนุ่มชุดขาว กำลังตื่นเต้นตระหนก พลันรู้สึกตัวว่ามีคนลอบทำร้ายทางด้านหลัง ยิ่งแตกตื่นกว่าเดิม ยามฉุกละหุกรีบใช้วิชา**ทิปังเกี้ย** *(สะพานเหล็ก)* เอนร่างไปทางซ้าย

วิชาสะพานเหล็กนี้ความจริงใช้หลบหลีกอาวุธลับของศัตรู ปรกติอาวุธลับซัดพุ่งมาอย่างรวดเร็ว ไม่ทันกระโดดลอยตัว หรือถลันหลบมาด้านข้าง ได้แต่ยืนปักหลัก พลันหงายร่างไปด้านหลัง ปล่อยให้อาวุธลับเฉียดผ่านหน้าไป สองเท้ายังตรึงติดกับพื้น พลังฝีมือยิ่งสูง กลางหลังยิ่งสามารถแนบติดกับพื้น

กระบวนท่าสะพานเหล็กของหลวงจีนป้อชิ่วครั้งนี้กลับผิดแผกจากกระบวนท่าทั่วไป ไม่ได้หงายร่างไปด้านหลัง กลับเอนตัวไปทางซ้าย สองเท้าปักตรึงอยู่ริมหน้าผา ครึ่งซีกร่างเอนเอียงอยู่นอกเขาหิมะ

มือเจ็ดดาว และเชาฮุ้นคี้พุ่งชนถึงด้านหลังหลวงจีนป้อชิ่ว เข้าใจว่าลอบทำร้ายสัมฤทธิผล ขณะปีติยินดี พลันรู้สึกหัวไหล่พุ่งชนใส่อากาศธาตุ ดีที่มือเจ็ดดาวมีพลังฝีมือลึกล้ำ รีบม้วนตัวตีลังกากลิ้งหลบมาด้านข้าง เชาฮุ้นคี้กลับยั้งเท้าไม่อยู่ พุ่งโถมออกไป ร่วงลิ่วลงจากยอดเขาหิมะ

ทุกผู้คนอุทานอย่างแตกตื่น หลวงจีนป้อชิ่วยืดตัวตรง กล่าวว่า *"อมิตตพุทธ บาปกรรม บาปกรรม"* ขณะกล่าว กลางหลังกลับปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

ฉั่งแชบุ้นแตกตื่นจนล้มลงสิ้นสติไป เทาจื้ออันยืนอยู่ข้างกายนาง รีบยื่นมือประคองไว้ ที่หลงเหลือมองดูร่างกำยำของเชาฮุ้นคี้ร่วงละลิ่วลง เห็นแน่ชัดว่ามันต้องร่วงฟาดแหลกลาญเป็นผุยผง พลันเห็นบุรุษชุดขาวใช้สองเท้าเกี่ยวเส้นเชือก มือซ้ายผลักใส่ผนังผาเชือกยาวพาร่างของมันลอยละลิ่วเข้าหาเชาฮุ้นคี้ราวโล้ชิงช้าก็มิปาน

คราครั้งนี้จังหวะเวลา กำลังที่ใช้ ล้วนพอดีเป็นที่สุด บุรุษชุดขาวยื่นมือขวาปราดออก ก็ตะปบคว้ากลางหลังเชาฮุ้นคี้ไว้ มิคาดเชาฮุ้นคี้ตัวหนัก สภาวะตกวูบลงเร่งร้อนรุนแรง ได้ยินเสียงคว้าก เสื้อผ้ากลางหลังมันฉีกขาด ร่วงลงไปอีกครา

บุรุษชุดขาวนั้นยืดกายยื่นมือ ยามคับขันจวนเจียนตะปบข้อเท้าขวาของเชาฮุ้นคี้ไว้ได้อีก แต่ทั้งสองยังคงตกวูบลง เห็นเงาร่างทั้งสองยิ่งมายิ่งเล็ก ตกวูบลงไปคราเดียวหลายสิบวา เห็นสภาวะตกลงเร่งร้อนยิ่งต่อให้บุรุษชุดชาวมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ สองเท้าก็เกี่ยวเส้นเชือกไว้ไม่อยู่ ดูท่าได้แต่คลายมือปลดปล่อยเชาฮุ้นคี้ จึงรักษาชีวิตไว้ได้

ทุกผู้คนขณะตาพร่าพรายใจวาบหวิว พลันเห็นบุรุษชุดขาวนั้นสลัดมือขวา กลับสลัดร่างเชาฮุ้นคี้เข้าหาเส้นเชือก เชาฮุ้นคี้สติเลอะเลือนแต่แรก สองมือพอกระทบถูกเส้นเชือกก็ตะปบคว้าไว้อย่างแนบแน่น

ผู้คนที่จมน้ำต่อให้กระทบถูกวัชพืชต้นหนึ่งในน้ำ ก็ยึดไว้อย่างแนบแน่น แม้ตายก็ไม่ผ่อนคลาย นับเป็นสัญชาตญาณของการดิ้นรนมีชีวิตรอด ยามนี้เชาฮุ้นคี้ก็เป็นเช่นนี้ ด้วยพลังฝีมือของเชาฮุ้นคี้ ความจริงไม่สามารถทานสภาวะร่วงหล่นของคนทั้งสองได้ด้วยการยึดจับเส้นเชือกไว้ แต่ยามคับขันอันตรายมันไม่ทราบมีเรี่ยวแรงเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัวอย่างไร เชือกเส้นนั้นแกว่งออกไปพาร่างทั้งสองล่องลอยลิ่วไปทางซ้าย

บุรุษชุดขาวนั้นใช้กำลังที่เอว พลิกตัววูบหนึ่งมือขวาก็ตะปบคว้าเส้นเชือกไว้ กระซิบที่ข้างหูเชาฮุ้นคี้สองประโยค ตบหลังมันเบาๆ

เชาฮุ้นคี้ไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น พอได้ยินคำพูดบุรุษชุดขาว

คล้ายได้รับพระบรมราชโองการ รีบสาวมือทั้งสองดึงเชือกไต่ขึ้นไป

ทุกผู้คนอยู่ที่ริมหน้าผาเห็นเหตุการณ์สั่นขวัญสะท้านวิญญาณฉากนี้ แตกตื่นจนแลบลิ้นยาวเหยียด เชาฮุ้นคี้พอไต่ขึ้นมาถึงริมหน้าผา สะท้านฟ้าทักษิณและจิวฮุ้นเอี้ยงถลันไปยึดสองมือมันดึงขึ้นมา ถามโดยพร้อมเพรียงว่า "บุรุษชุดขาวนี้เป็นใคร?"

เชาฮุ้นคี้หอบหายใจหลายครา กล่าวว่า "ผู้กล้าหาญท่านนั้นสั่งเราขึ้นมารายงาน บอกว่า...**บอกว่าจิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุยมาถึงแล้ว**"

ทุกผู้คนล้วนระย่นย่อต่อบุคลิกภาพของบุรุษหนุ่มชุดขาว ยามกะทันหันตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบเป็นผู้ใดร้องโอยออกมาก่อน วิ่งตะบึงเข้าตึกไป

ทุกผู้คนไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ ฮือกันไปยังประตูตึก เทาแป๊ะส่วยเล้าง้วนเฮาะ มือเจ็ดดาวทั้งสามเบียดเสียดกันอยู่หน้าประตู ท่านผลักเราดันชิงกันเข้าไป เชาฮุ้นคี้ถลันไปประคองฉั่งแชบุ้นกลับต่อยตีกับเทาจื้ออันหลายหมัด

วุ่นวายชั่วขณะ ผู้คนที่เบื้องนอกล้วนหลบหนีไปจนหมดสิ้น อูก้วงแกกับคิ้มยี้ประคองเมี้ยวเยียกลั้งอยู่ท้ายสุด แทบถูกกักอยู่นอกประตู

สะพานฟ้าทักษิณเห็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงปิดประตูใหญ่ลง รีบฉวยกลอนประตูสอดคั่นไว้ เทาแป๊ะส่วยยังกลัวไม่มั่นคงเคลื่อนย้ายสิ่งกีดขวางมายันไว้

ยามนี้ฉั่งแชบุ้นฟื้นคืนสติมา กล่าวว่า "จิ้งจอกภูเขาหิมะกับพวกเราไม่รู้จักมักคุ้น กลัวมันไยกัน?"

มือเจ็ดดาวค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า "ไม่รู้จักมักคุ้น? เฮอะ บิดาเจ้ากับบิดามันเป็นศัตรูคู่อาฆาต มันยังจะปล่อยปละละเว้นเจ้าหรือ?"

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า "พวกเราทำร้ายเพ้งอาสี่ จิ้งจอกภูเขาหิมะไหนเลยยินยอมเลิกรา?"

เทาจื้ออันพลันชี้มือไปบนกำแพงตึก กล่าวว่า "พวกเราปิดประตูใหญ่

มันไม่สามารถทะยานข้ามกำแพงตึกเข้ามาหรือ?”

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า “ใช่แล้ว เทาซี่เฮียรีบเฝ้าอยู่เบื้องสูง”

เทาจื้ออันแค่นหัวร่อกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่ามีฝีมือสูงเยี่ยมขอให้ท่านขึ้นไป”

เพิ่งกล่าวจบ ได้ยินเสียงระเบิดติดต่อกันหลายครา กลอนประตูและสิ่งกีดขวางพลันหักทลาย เสียงโครมเมื่อประตูใหญ่ทั้งสองบานถูกผลักเปิดออก

ทุกผู้คนอุทานอย่างแตกตื่น วิ่งตะบึงเข้าสู่ตึกใน ชั่วพริบตาในห้องโถงว่างเปล่าไร้ผู้คนแม้สักคนเดียว

เหล่าผู้มีฝีมือ ตอนแรกได้ยินเพ้งอาสี่บอกเล่าความหลังของโอ้วเจ่กตอ กลับต้องการเห็นบุตรกำพร้าของท่าน รอจนเห็นจิ้งจอกภูเขาหิมะขึ้นเขามาจริงๆ เห็นมันมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ อดหวาดหวั่นขลาดเขลามิได้ กอปรกับพบเห็นผู้อื่นหลบหนี ข่มขวัญของกันและกัน ท่านกลัวเรายิ่งกลัว ความอาจหาญที่แล้วมาล้วนปลาสนาการจนไร้ร่องรอย

อูก้วงแกสอดส่ายสายตาหาหลวงจีนป้อชิ่ว ให้ออกไปต้านทานสักครา แต่หลวงจีนป้อชิ่วสาบสูญแต่แรก ไม่ทราบหลบซ่อนอยู่ที่ใดต้องครุ่นคิด *‘นายเหนือฝากฝังตึกแก่เรา แม้ตายก็ต้องรักษาหน้าของนายเหนือเอาไว้’* ดังนั้นกล่าวเบาๆ กับเมี้ยวเยียกลั้งว่า “เมี้ยวโกวเนี้ยท่านไปยังห้องของนายหญิงเรา ชักชวนนายหญิงหลบซ่อนในห้องลับใต้ดินด้วยกัน แต่อย่าให้ผู้อื่นแลเห็น ผู้คนในที่นี้ไม่มีเจตนาดีแม้สักคนหนึ่ง รอสักครู่เราจะออกไปพบจิ้งจอกภูเขาหิมะเอง”

เมี้ยวเยียกลั้งกวาดมองฉั้งแชบุ้นและแต้ซาเนี้ยแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะนำเจ้เจ๊ทั้งสองไปยังห้องใต้ดินด้วย”

อูก้วงแกรีบสั่นศีรษะ กล่าวเบาๆ ว่า “ไม่ สตรีทั้งสองนี้เกรงว่าไม่ใช่คนดี โกวเนี้ยกับนายหญิงเราล้วนมีคุณค่าความสำคัญ อย่าได้แยแสสนใจผู้อื่นแล้ว”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “จิ้งจอกภูเขาหิมะหากคิดฆ่าคนวางเพลิง ท่านต้านทานได้หรือ?”

อูก้วงแกเลื่อนมือแตะด้ามดาบที่หว่างเอว กล่าวอย่างหดหู่ว่า “วันนี้ถึงเวลาที่ผู้แซ่อูพลีชีพทดแทนนาย เพียงหวังนายหญิงกับโกวเนี้ยปลอดภัยไร้เรื่องราว ผู้ต่ำต้อยก็ไม่ละอายต่อนายเหนือแล้ว”

เมี้ยวเยียกลั้งขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าจะออกไปพบจิ้งจอกภูเขาหิมะพร้อมกับท่าน”

อูก้วงแกร้อนรุ่มใจยิ่ง รีบกล่าวว่า “เมี้ยวโกวเนี้ย ท่านไม่ได้ยินหลวงจีนป้อชิ่วบอกว่า บิดาท่านเมี้ยวไต้เฮียบกับมันมีความแค้นของการสังหารบิดาหรอกหรือ? ท่านหากไม่หลบหนี พลัดตกไปในเงื้อมมือคนผู้นั้น...อย่างนั้น...อย่างนั้น”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า *“นับแต่ข้าพเจ้าได้ยินบิดาบอกเล่าเรื่องราวของโอ้วแป๊ะแปะ ก็ภาวนาให้ทารกนั้นยังมีชีวิตอยู่ในโลก และมุ่งหวังมีวันพบหน้ามันสักครา เรื่องในวันนี้แม้เสี่ยงอันตราย แต่หลังจากนี้หากไม่อาจพบหน้ามันอีก ก็ต้องเสียใจไปชั่วชีวิตแล้ว”*

คำพูดเหล่านี้แม้กล่าวอย่างสุภาพอ่อนโยน แต่น้ำเสียงเด็ดเดี่ยวยิ่ง อูก้วงแกกลับไม่อาจขัดขืน ต้องครุ่นคิดขึ้น *‘โกวเนี้ยนางนี้แม้ไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ ยังกล้าหาญเด็ดเดี่ยวปานนี้ ไม่เสียทีที่เป็นบุตรีของพุทธหน้าทองเมี้ยวไต้เฮียบจริงๆ บรรดาสยบกวนตัง สะท้านฟ้าทักษิณอะไรนั่น มีชื่อฉายากระเดื่องดัง เมื่อเปรียบกับเมี้ยวโกวเนี้ย หากไม่ละอายตาย นับว่าหน้าหนายิ่ง’*

มันความจริงหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่เห็นเมี้ยวเยียกลั้งสีหน้าสงบเยือกเย็น ความหวั่นหวาดค่อยผ่อนคลาย ดังนั้นจัดวางถ้วยเคลือบลายดอกไม้เขียวลงบนถาดน้ำชาสองใบ ชงน้ำชาลงในถ้วย เดินออกจากห้องโถง เมี้ยวเยียกลั้งตามติดอยู่ด้านหลัง

อูก้วงแกพออ้อมผนังห้องโถงออกมา เห็นบุรุษชุดขาวนั้นหันหน้า

หาภายนอก สองมือเท้าสะเอวแหงนหน้ามองท้องฟ้า จึงร้องดังๆ ว่า “โอ้วตั่วเอี้ยให้เกียรติมา ไม่ได้ออกต้อนรับ หวังให้อภัยด้วย” พลางเสนอส่งน้ำชาไป

บุรุษชุดขาวนั้นได้ยินอูก้วงแกกล่าววาจา จึงเหลียวหน้ามา เห็นเมี้ยวเยียกลั้งที่เป็นดรุณีสภาพเรียบร้อยยืนชดช้อยกับที่ เพ่งตาสกใสทอประกายปัญญามองมา ต้องงงงันวูบหนึ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งเห็นคนผู้นี้ไว้เครารกครึ้มอยู่สองข้างแก้ม ทุกเส้นชี้ชันปานเส้นลวด ผมเผ้าดกดำไม่ถักเปีย ปล่อยยุ่งเหยิงราวพงหญ้ารกร้าง ก็ใจหายวาบเช่นกัน

นางบังเกิดความสมเพชเวทนาต่อบุตรชายโอ้วเจ่กตอตั้งแต่เล็ก ขณะที่นึกถึงมัน มักยึดถือมันเป็นทารกเยาว์วัยที่ถูกผู้คนข่มเหงรังแก วันนี้พอพบพานคิดไม่ถึงกลับเป็นชายฉกรรจ์ห้าวหาญดุร้ายปานนี้ ในใจบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยสามส่วน ประหวั่นลนลานสามส่วน และผิดหวังสามส่วน แต่แล้วครุ่นคิด *‘โอ้วเจ่กตอโอ้วแป๊ะแปะเค้าหน้าทรงอำนาจ บุตรของท่านย่อมเป็นเช่นเดียวกัน มีอันใดน่าประหลาด? เพียงแต่เราเข้าใจมันผิดไปตลอดมา’* ดังนั้นเดินเข้าไป ย่อกายคารวะอย่างชดช้อย กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “คารวะเซียงกง”

จิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุยขึ้นเขาครั้งนี้ ตระเตรียมต่อสู้กับยอดฝีมือบนเขา มิคาดที่ออกจากตึกมาพบพานกลับเป็นดรุณีสวยซึ้งนางหนึ่ง สร้างความเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *‘ลองดูว่าพวกมันดำเนินอบายใด?’* ดังนั้นคารวะตอบ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าโอ้วฮุยขอคำนับ ไม่ทราบโกวเนี้ยแซ่ใด?”

อูก้วงแกปรายตาบอกใบ้ต่อเมี้ยวเยียกลั้ง ให้นางเสกสรรปั้นแซ่ปลอมอย่าได้แพร่งพรายว่าเป็นบุตรีของเมี้ยวนั้งหงส์ มิคาดเมี้ยวเยียกลั้งคล้ายไม่เข้าใจ กล่าวว่า “โอ้วซี่เฮีย พวกเราคบหาตั้งแต่รุ่นก่อน น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานมาก่อน ข้าพเจ้าแซ่เมี้ยว”

โอ้วฮุยใจสั่นสะท้าน สีหน้ายังข่มเป็นปรกติ กล่าวว่า "โกวเนี้ยกับพุทธหน้าทองเมี้ยวได้เฮียบ มีคำเรียกหาอย่างไร?"

อูก้วงแกร้อนรุ่มใจยิ่ง ยืนอยู่ข้างกายนาง ลอบกระตุกแขนเสื้อนาง เมี้ยวเยียกลั้งยังไม่แยแสสนใจ กล่าวว่า "พุทธหน้าทองเป็นบิดาเรา"

โอ้วฮุยงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'ที่แท้เป็นท่าน'* ดังนั้นกล่าวว่า "บิดาท่านไฉนไม่ออกมาพบพาน?"

อูก้วงแกยื่นมือแตะด้ามดาบ เกรงว่าโอ้วฮุยลงมือทำร้าย เมื่อชำเลืองมองมา เห็นนางมีท่าทีเป็นปรกติ ต้องลอบทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น *'โกวเนี้ยนางนี้อายุเยาว์ไม่รู้ความ ที่เบื้องหน้าเป็นศัตรูสังหารบิดา นางกลับไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ แพร่งพรายความจริงจนหมดสิ้น'*

ได้ยินเมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "บิดาเรายังไม่ขึ้นเขา ท่านผู้เฒ่าหากทราบว่าท่านเป็นบุตรชายของสหายเก่า ต่อให้มีเรื่องสำคัญเทียมฟ้าก็ต้องพักไว้ รุดมาพบพานท่าน"

โอ้วฮุยประหลาดใจกว่าเดิม กล่าวว่า "โกวเนี้ยทราบชาติกำเนิดข้าพเจ้า บิดาท่านกลับไม่ทราบ ขอถามเป็นเพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินสหายท่าน**เพ้งกุน** *(ท่านผู้แซ่เพ้ง)* เอ่ยถึง"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "ที่แท้เพ้งสี่เจ็กก็มาถึงที่นี้แล้ว มันเล่า?"

อูก้วงแกงงงันวูบ กวาดตามองในห้องโถงกลับไม่พบเห็นเพ้งอาสี่แม้แต่เงา คราบโลหิตบนพื้นยังไม่แห้งสนิท ต้องครุ่นคิด *'นับแต่นกพิราบสีขาวนำเส้นด้ายเข้ามา ทุกผู้คนล้วนคิดหลบหนีลงจากเขา กลับลืมเลือนคนผู้นี้โดยสนิทใจ มันเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตโอ้วฮุย หากเป็นไรไปจะพอกพูนเภทภัยอีกขั้นหนึ่ง'*

โอ้วฮุยเห็นมันมองดูคราบโลหิตบนพื้น สีหน้าผิดปรกติธรรมดา ดังนั้นร้องถามว่า "นี่เป็นโลหิตของเพ้งสี่เจ็กหรือ?"

อูก้วงแกไม่กล้าโป้ปด ได้แต่รับคำว่า "ถูกแล้ว"

โอ้วฮุยกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ได้รับการเลี้ยงดูจากเพ้งอาสี่ตั้งแต่เล็ก มีความสัมพันธ์กับมันฉันพ่อลูก พอฟังไหนเลยไม่ตื่นตระหนก? ดังนั้นกระโดดปราดไป ยื่นมือตะปบคว้าแขนขวาของอูก้วงแกตวาดถามว่า **"มันอยู่ที่ใด? มัน...มันเป็นอย่างไรแล้ว?"**

อูก้วงแกรู้สึกแขนปวดแปลบ คล้ายถูกปลอกเหล็กบีบรัดไว้ ได้แต่ขบกรามกล้ำกลืนความเจ็บปวด หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลซึมออกมา ไม่มีปัญญากล่าววาจาได้

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า "โอ้วซี่เฮียไม่ต้องร้อนรุ่ม เพ้งซี่เอี้ยอยู่ทางด้านนั้น" พลางชี้มือไปยังห้องข้างตะวันตก

โอ้วฮุยคลายมือจากการคร่ากุมอูก้วงแก ลอยตัวตวัดเท้า เสียงโครมเมื่อเตะประตู ห้องข้างตะวันตกเปิดออก เห็นเพ้งอาสี่นอนอยู่บนเตียงหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

โอ้วฮุยยินดียิ่ง ร้องเรียกว่า "สี่เจ็ก ท่านไม่เป็นไรหรือ?"

เพ้งอาสี่อยู่ในห้องข้าง ก็ได้ยินสุ้มเสียงของโอ้วฮุย ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า "ยังดีอยู่ ท่านวางใจ"

โอ้วฮุยสะอึกปราดไป เห็นเพ้งอาสี่หน้าซีดขาวดั่งทองทา ลมหายใจแผ่วล้า ความปีติยินดีเมื่อครู่พลันกลับกลายเป็นวิตกกังวลถามว่า "ท่านไฉนรับบาดเจ็บ? บาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

เพ้งอาสี่กล่าวว่า "เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง หากมิใช่เมี้ยวโกวเนี้ยช่วยเหลือ ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจพบหน้าท่านอีกแล้ว"

ที่แท้ทุกผู้คนพอเห็นนกพิราบขาวลากพาเส้นด้าย ล้วนฮือกันออกจากห้องโถง เมี้ยวเยียกลั้งจึงฉกฉวยโอกาสชักชวนคิ้มยี้ประคองเพ้งอาสี่เข้าห้องข้าง ภายหลังหลวงจีนป้อชิ่วคิดปลิดชีวิตมัน กลับหาไม่พบ ยามร้อนรุ่มไม่ทันค้นหาโดยละเอียด เพ้งอาสี่จึงรักษาชีวิตไว้ได้

โอ้วฮุยผงกศีรษะ ล้วงยาเม็ดสีแดงจากในกระเป๋าเสื้อเม็ดหนึ่งส่งเข้าปากเพ้งอาสี่ กล่าวว่า "สี่เจ็ก ท่านรับประทานยาเม็ดรักษาบอบช้ำ

นี้ลงไปก่อน”

เห็นเพ้งอาสี่ขบเคี้ยวยาเม็ดจนแหลกกลืนลงไป ค่อยคลายใจลงกลับมายังห้องโถง ประสานมือคารวะเมี้ยวเยียกลั้งจนจรดพื้น กล่าวว่า “ขอบคุณเมี้ยวโกวเนี้ยช่วยชีวิตเพ้งสี่เจ็กข้าพเจ้า”

เมี้ยวเยียกลั้งรีบคารวะตอบ กล่าวว่า “เพ้งสี่เอี้ยมีจิตใจสูงส่ง ผู้น้องนับถือเลื่อมใสยิ่ง รับใช้เพียงน้อยนิด ไหนเลยคู่ควรกับการเอ่ยอ้าง?”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ความเป็นตายของชีวิต ไหนเลยเป็นเรื่องน้อยนิด? ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง”

เมี้ยวเยียกลั้งเห็นโอ้วฮุยมีรูปเค้าอาจหาญ ถ้อยคำกลับสุภาพเรียบร้อย จึงกล่าว “โอ้วซี่เฮียมาจากแดนไกล ตึกนี้ไม่มีใดเป็นที่คารวะ คิ้มยี้รีบนำสุราอาหารมา”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “เจ้าของสถานที่นี้นัดพบกับข้าพเจ้าในเที่ยงวันนี้ ไฉนจนบัดนี้ยังไม่ยอมออกมาพบพาน?”

เมี้ยวเยียกลั้งตอบว่า “เจ้าของสถานที่มีเรื่องลงจากเขา คาดว่าเสียเวลาในระหว่างทาง ไม่ทันรุดกลับมา เป็นเหตุให้คลาดกำหนดกับซี่เฮีย ผู้น้องขออภัย ณ ที่นี้”

โอ้วฮุยเห็นนางโต้ตอบอย่างถูกต้อง สร้างความสงสัยใจกว่าเดิมครุ่นคิดขึ้น *‘ตระกูลเมี้ยว ฮ่วม ฉั้ง ร่ำลือว่ามีผู้มีความสามารถคับคั่ง เหล่าบุรุษไฉนหลบซ่อนอยู่เบื้องหลัง เรียกสตรีไม่อาจต้านแรงลมนางหนึ่งออกมารับมือ? โกวเนี้ยนางนี้กลับไม่ประหวั่นพรั่นพรึงต่อเราแม้แต่น้อย หรือนางรู้จักวิชาฝีมือแต่ซุกงำไว้อย่างลึกล้ำ?’*

เห็นคิ้มยี้ยกถาดไม้ใบหนึ่งเข้ามา บนถาดวางป้านสุราใบหนึ่ง จอกสุราใบหนึ่ง นางใช้มือซ้ายถือถาดไม้ มือขวารินสุราลงในจอก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “โอ้วเซียงกง หมูเห็ดเป็ดไก่ ผักสดผลไม้บนเขาล้วนถูกเพ้งสี่เอี้ยของท่านทำลายทิ้ง ได้แต่เชิญท่านดื่มสุราจอกหนึ่ง ต้องขออภัยมากแล้ว”

โอ้วฮุยเห็นถาดไม้ใบนั้นอยู่ระหว่างมันกับเมี้ยวเยียกลั้ง ดังนั้นยื่นมือซ้ายผลักริมถาดเบาๆ ถาดไม้ก็พุ่งชนใส่หัวไหล่เมี้ยวเยียกลั้ง การผลักครั้งนี้แม้ลงมืออย่างแผ่วเบา แต่ยืมพลังทำร้ายคน เป้าจู่โจมหากไม่ต่อต้าน จะได้รับบาดเจ็บเช่นเดียวกับถูกอาวุธทำร้าย เมี้ยวเยียกลั้งไม่รู้จักวิชาฝีมือ ได้แต่เบี่ยงหลบตามสัญชาตญาณ ไม่ได้ใช้กระบวนท่าสลายพลัง เห็นแน่ชัดว่าคราครั้งนี้ต้องรับบาดเจ็บบอบช้ำแน่นอน

อูก้วงแกตื่นตระหนกยิ่ง มันสำนึกตัวว่าพลังฝีมือเป็นรองโอ้วฮุยมากนัก ต่อให้ทะยานเข้าช่วยเหลืออย่างไม่คิดชีวิต ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว เพียงร้องโอยออกมาคำหนึ่ง

พลันเห็นโอ้วฮุยยื่นนิ้วข้างซ้ายสองนิ้วฉุดรั้งถาดไม้ไว้ ท่วงท่านี้มีจังหวะประจวบเหมาะแม่นยำยิ่ง ริมถาดเพียงกระทบถูกเสื้อชั้นนอกของเมี้ยวเยียกลั้งก็หดรั้งกลับไป นางหาทราบไม่ว่าในชั่วพริบตานี้ตนเองจากเป็นหาตาย จากตายกลับคืนสู่ความเป็นเที่ยวหนึ่ง

โอ้วฮุยกล่าวว่า “บิดาท่านพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ไฉนไม่ถ่ายทอดพลังฝีมือแก่โกวเนี้ย? ฟังว่าเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวถ่ายทอดแก่บุตรแก่ธิดา ถือหลักเสมอภาคเท่าเทียมกัน”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “บิดาเราตั้งปณิธานคลี่คลายความแค้นที่ผูกพันต่อเนื่องเป็นเวลาร้อยกว่าปีรายนี้ ดังนั้นเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวสะบั้นสิ้นสุดในรุ่นของท่าน ไม่ถ่ายทอดแก่บุตรและศิษย์อีก”

โอ้วฮุยงงงันวูบหนึ่ง มือที่ถือจอกสราค้างอยู่กลางอากาศชั่วครู่ค่อยยกขึ้นแตะกับมุมปาก ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ร้องว่า *“เมี้ยวนั้งหงส์เมี้ยวได้เฮียบอันประเสริฐ ควรคู่กับคำ* **‘ได้เฮียบ’** *(วีรบุรุษ) จริงๆ”*

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยได้ยินบิดาเอ่ยถึงเรื่องราวเมื่อครั้งกระโน้นของบิดาท่าน ตอนนั้นมารดาท่านเชิญบิดาดื่มสุรา บุคคลอื่นทัดทานว่าควรระวังในสุรามียาพิษ บิดาเราบอกว่า ‘โอ้วเจ่กตอ เป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ประพฤติเปิดเผยหมดจด ไหนเลยลอบประทุษร้ายเรา?’ วันนี้

ข้าพเจ้าเชิญท่านดื่มสุรา หรือท่านไม่กลัวผู้อื่นลอบประทุษร้าย?”

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย คายยาเม็ดสีเหลืองออกจากปากเม็ดหนึ่ง กล่าวว่า “บิดาผู้ล่วงลับถูกลอบทำร้ายถึงแก่ชีวิต ข้าพเจ้าหากไม่ระวังไยมิใช่เป็นตัวโง่งม ยาเม็ดนี้สามารถขจัดพิษ ความชั่วร้ายทั้งมวลไม่อาจกล้ำกราย เพียงแต่เมื่อครู่ได้ยินวาจาโกวเนี้ย กลับแสดงว่าข้าพเจ้าจิตใจคับแคบแล้ว” พลางรินสุราให้กับตนเองจอกหนึ่ง ดื่มรวดเดียวหมดสิ้นอีกครา

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “บนภูเขาไม่มีกับแกล้ม นับว่าชืดชาต่อแขกจริงๆ ผู้น้องไม่มีความสามารถในเชิงสุรา ไม่สามารถน้อมสนอง ประจวบมีพิณโบราณตัวหนึ่ง คิดบรรเลงเพลงประเทืองอารมณ์ แต่เกรงว่าเป็นที่ระคายหู”

โอ้วฮุยกล่าวด้วยความยินดีว่า “ขอล้างหูน้อมรับฟัง”

คิ้มยี้ไม่รอให้เสียวเจี๊ยะบอกกล่าว ก็เข้าตึกใน โอบพิณโบราณมาตัวหนึ่ง วางลงบนโต๊ะ และจุดธูปใหม่กระถางหนึ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งกรีดนิ้วปรับสายพิณหลายครา เริ่มดีดบรรเลงพิณ จากนั้นร้องคลอเบาๆ *“วันข้างหน้าลำเค็ญ ลำคอแห้งปากผะผ่าว วันนี้กล่าวคำสุขสันต์ ล้วนปีติหฤหรรษ์ ท่องเที่ยวเขานามระบือ หญ้าขจีพลิ้วกระพือ เฮ้งเคียวมนุษย์เทวา รับมอบหนึ่งยาเม็ด”* เอื้อนถึงตอนนี้ เสียงพิณไม่ขาดหาย เนื้อร้องจบลงแล้ว

โอ้วฮุยเมื่อเยาว์วัยผ่านความทุกข์เข็ญ คร่ำเคร่งฝึกวิชาบู๊ หลังจากอายุยี่สิบกว่าปีค่อยอ่านหนังสือ ฟังออกว่าที่นางร้องเป็นลำนำ **เสียงใจ่เกี้ย*** *เป็นบทเพลงที่เจ้าภาพมอบแก่แขกผู้มีเกียรติในงานเลี้ยงสมัยโบราณ หลังจากสมัยฮั่นงุ่ยน้อยคนที่สามารถขับกล่อม คิดไม่ถึงวันนี้ขึ้นเขาล้างแค้นกลับพบพานเรื่องราวอันสุนทรีย์เช่นนี้*

---

* *เสียงใจ่เกี้ยหรือลำนำเพลงสาธุการ เป็นชื่อบทเพลงหนึ่งที่กองดุริยางค์สมัยโบราณใช้ขับกล่อมในงานเลี้ยง*

ในเนื้อร้องแปดประโยคของนาง สี่ประโยคแรกน้อมเตือนแขกดื่มสุราหาความสำราญอย่างเต็มที่ สี่ประโยคหลังอวยพรแขกมีอายุวัฒนะยั่งยืน เมื่อครู่โอ้วฮุยอมยาเม็ดป้องกันพิษ ในเนื้อเพลงพอดีเอ่ยถึงยาวิเศษโอสถทิพย์แฝงความหมายเป็นสองนัย

โอ้วฮุยตบโต๊ะเบาะๆ เอื้อนว่า *"ทอดถอนแขนเสื้อสั้น สำนึกว่าอัตคัดละอายไร้คุณค่า เพื่อตอบแทนความกรุณา"*

ความหมายในวาจาคือ เจ้าภาพต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรี ละอายที่ไม่มีของใดตอบแทน

เมี้ยวเยียกลั้งได้ยินโอ้วฮุยกล่าวด้วยเนื้อร้องในวิถีอันเลิศเลอ สร้างความปีติยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'คนผู้นี้ปราดเปรื่องทั้งบุ๋นและบู๊ บิดาเราทราบว่าโอ้วแป๊ะแปะมีทายาทเช่นนี้ ต้องปลาบปลื้มปีติแน่นอน'*

ดังนั้นเอื้อนตอบว่า *"จันทร์ประกายพรึก ดาวลูกไก่คล้อยดึก ญาติมิตรสนิทกราย ไม่รู้สึกหิวกระหาย"*

ความหมายคือมาตรว่าวิกาลดึกดื่น แต่แขกเหรื่อให้เกียรติมา ปีติยินดีจนลืมรับประทานอาหาร

โอ้วฮุยเอื้อนต่อว่า *"วันชื่นสุขสันต์ ช่วงโทมนัสยาว ไหนเลยนิรทุกข์ได้? ให้ดีดพิณร่ำสุรา ท่านเจ้าพระยาทั้งแปด หากหวังสิ้นความขุ่นข้องขับขี่มังกรทั้งหก ผงกเหินนภาลัย"*

สี่ประโยคสุดท้าย อวยพรให้เจ้าภาพสำเร็จเป็นเซียน มีอายุวัฒนะนับว่าตอบรับคำอวยพรในตอนแรก

โอ้วฮุยพอเอื้อนจบ ยกจอกดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น ประสานมือต่อนาง เมี้ยวเยียกลั้งกรีดสายพิณสิ้นเสียง ทรงกายลุกขึ้นยืนทั้งสองต่างคารวะให้แก่กัน

โอ้วฮุยวางจอกสุราบนโต๊ะ กล่าวว่า "เจ้าของสถานที่เมื่อยังไม่กลับ วันพรุ่งค่อยมาเยือนใหม่" ก้าวยาวๆ ไปยังห้องข้างตะวันตก แบกเพ้งอาสี่ไว้บนหลัง น้อมกายต่อเมี้ยวเยียกลั้งเล็กน้อย เดินออกจากห้องโถงใหญ่

เมี้ยวเยียกลั้งส่งถึงหน้าประตู เห็นเงาหลังโอ้วฮุยถลันที่ริมผาวูบหนึ่ง เหนี่ยวเส้นเชือกลื่นตัวลงจากเขาแล้ว

นางเหม่อมองหิมะขาวโพลนทั่วภูเขา เคลิบเคลิ้มจนซึมเซา คิ้มยี้กล่าวว่า "เสียวเจี๊ยะ ท่านคิดอะไร? รีบเข้าไปเถอะ ระวังจะได้รับความหนาว"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "เราไม่หนาว"

ซึ่งความจริง นางเองก็ไม่ทราบในใจที่แท้นึกอะไร คิ้มยี้เร่งรัดสองครั้ง เมี้ยวเยียกลั้งค่อยเดินเข้าตึกไปอย่างช้าๆ

พอเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เห็นทั่วทั้งห้องโถงนั่งเต็มไปด้วยผู้คน เมื่อครู่ทุกผู้คนหลบหนีจนไร้ร่องรอย พลันไม่ทราบออกมาจากที่ใด ทั้งหมดพากันผุดลุกขึ้น สอบถามว่า "มันไปแล้วหรือ?"

"มันบอกว่าอย่างไร?"

"มันบอกว่าเมื่อใดจะกลับมา?"

"มันขึ้นเขามาล้างแค้นหรือ?"

"มันคิดเสาะหาผู้ใด?"

เมี้ยวเยียกลั้งหยามเหยียดชิงชังคนเหล่านี้หวาดหวั่นขลาดเขลา ยามคับขันล้วนหลบลี้หนีหน้า ทอดทิ้งนางที่เป็นสตรีอ่อนแออยู่ต้านทานศัตรูเข้มแข็ง ดังนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มันไม่ได้บอกว่าอันใด"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "เราไม่เชื่อ ท่านอยู่เป็นเพื่อนมันในห้องโถงเนิ่นนานปานนี้ สมควรมีวาจาว่ากล่าว"

เมี้ยวเยียกลั้งความจริงไม่ใช่คนชมชอบกลั่นแกล้งผู้คน แต่ตอนนี้จิตใจปลอดโปร่ง หัวใจลอยล่อง เพียงคิดล้อผู้คนเล่น เห็นทุกผู้คนมีสีหน้าประหลาดพิกลจึงกล่าว "โอ้วซี่เฮียท่านนั้นบอกว่า มันขึ้นเขาครั้งนี้เพื่อล้างแค้นให้กับบิดา น่าเสียดายที่ศัตรูหลบซ่อนไว้ ตอนนี้มันเฝ้าอยู่ที่เชิงเขารอให้ศัตรูลงไป ลงไปคนหนึ่งฆ่าคนหนึ่ง ลงไปสองคนฆ่าคู่หนึ่ง"

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน ล้วนครุ่นคิดขึ้น *'บนภูเขาไม่มีเสบียงอาหาร*

เชิงเขาก็เฝ้าไว้ด้วยภูตร้ายตนหนึ่ง นี่จะทำอย่างไรดี?'

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "โอ้วซี่เฮียบอกว่า ผู้คนบนเขาล้วนมีความแค้นกับมัน เพียงแต่บ้างมีความแค้นลึกล้ำ บ้างมีความแค้นเล็กน้อย มันจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ที่แค้นลึกล้ำตอบโต้สถานหนัก ที่แค้นเล็กน้อยตอบโต้สถานเบา ไม่ต้องการทำร้ายคนดี มันให้ข้าพเจ้ามาสอบถามท่านทั้งหลายว่า ไฉนพากันมายังดินแดนกันดารนอกกำแพงใหญ่? ใช่คิดผนึกกำลังทำร้ายมันหรือไม่?"

นอกจากหลวงจีนป้อชิ่วแล้ว ที่หลงเหลือกล่าวราวกับนัดแนะกันไว้ว่า "พวกเราไม่เคยได้ยินชื่อจิ้งจอกภูเขาหิมะมาก่อน ไม่มีความแค้นใดกับมัน ยิ่งไม่ผนึกกำลังทำร้ายมัน"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวกับเทาแป๊ะส่วยว่า **"เทาแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่เทา)* ผู้หลานมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ คิดใคร่เรียนถาม"

เทาแป๊ะส่วยกล่าวว่า "โกวเนี้ยโปรดบอกมา"

"เมื่อครู่เพ้งสี่เอี้ยนั้นบอกว่า โอ้วเจ่กตอโอ้วแป๊ะแปะให้ป้อชิ่วไต้ซือถ่ายทอดบอกเรื่องสำคัญต่อบิดาข้าพเจ้า แต่บิดาข้าพเจ้าไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้มาก่อน เทาแป๊ะแปะบอกว่าทราบสาเหตุความนัยของเรื่องราวนี้ ไม่ทราบสามารถบ่งบอกหรือไม่?"

เทาแป๊ะส่วยกล่าวว่า "ต่อให้โกวเนี้ยไม่ถาม เราก็กำลังคิดกล่าว"

ชี้มือไปยังมือเจ็ดดาว สะท้านฟ้าทักษิณ เชาฮุ้นคี้และพวกร้องดังๆ ว่า "ผู้กล้าหาญสำนักมังกรฟ้าเหล่านี้ ปรักปรำบุตรชายเราทำร้ายฉั้งกยล้ง**ฉั้งชิงแก** *(คำเรียกญาติที่เกี่ยวดองกัน)* ถึงแก่ชีวิต...*เฮอะ"*

สุ้มเสียงมันความจริงดังยิ่ง ยามนี้พลุ่งพล่านดาลเดือดยิ่งร้องดังกว่าเดิม กล่าวว่า "เราจะบอกเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้น ขอให้ท่านทั้งหลายตัดสินความผิดถูกดู"

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า "ประเสริฐมาก พวกเรากำลังคิดเรียนถามเทาแจ่จู้"

ข้าพเจ้าพบพานนางในเก๋งพักร้อนที่สวนหลัง เห็นนางร่ำไห้จนขอบตาแดงก่ำ ข้าพเจ้าจึงขออภัยต่อนาง กล่าวว่า "แชม่วย ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านอย่าได้มีโทสะแล้ว"

7

เทาแป๊ะส่วยส่งเสียงกระแอมแล้วกล่าว "เราเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ เคยประกอบการค้าที่ไม่มีต้นทุนร่วมกับกุยล้ง..."

ทุกผู้คนล้วนทราบว่า มันถือกำเนิดจากฝ่ายมิจฉาชีพ เป็นหัวหน้าใหญ่ของค่ายโจรที่ห้วยอิ้มเบ๊ชวง แต่ไม่ทราบอดีตเจ้าสำนักมังกรฟ้าฉั้งกุยล้งก็เคยเป็นโจร ทั้งหมดต้องสบตากันแวบหนึ่ง เชาฮุ้นคี้ร้องว่า "ผายลม ซือแป๋เราเป็นผู้กล้าชาวยุทธจักร ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหลสร้างความมัวหมองแก่ซือแป๋เรา"

เทาแป๊ะส่วยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า *"ท่านดูแคลนชาวมิจฉาชีพ แต่ชาวมิจฉาชีพดูแคลนหมีหมาเช่นท่านยิ่งกว่า พวกเราก่อตั้งค่ายซ่องสุมกำลัง อาศัยหนึ่งดาบหนึ่งทวนหาเลี้ยงชีพ เปรียบกับพวกท่านที่เฝ้าบ้านพิทักษ์ตึกแก่ผู้คน เป็นเปาเปียวรับราชการ เป็นรองกว่าในที่ใด?"*

เชาฮุ้นคี้ผุดลุกขึ้น คิดทุ่มเถียงเกี่ยงงอน ฉั้งแชบุ้นกระตุกแขนเสื้อมัน กล่าวเบาๆ ว่า "ซือกอ อย่าได้ทุ่มเถียงแล้ว ลองฟังมันเล่าต่อไป"

เชาฮุ้นคี้ดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน ถลึงมองเทาแป๊ะส่วยอย่างดุดันในที่สุดกระแทกนั่งลง

เทาแป๊ะส่วยร้องดังๆ ว่า "เราเทาแป๊ะส่วยคลุกคลีในฝ่ายมิจฉา

ชีพตั้งแต่เล็ก ปล้นสะดมชิงทรัพย์ ไม่เคยปิดบังอำพรางมาก่อน ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ ยังกลัวอันใด?”

เมี้ยวเยียกลั้งได้ยินมันหันเหหัวเรื่องออกไป จึงกล่าว “เทาแป๊ะแปะบิดาข้าพเจ้าก็บอกว่า ในฝ่ายมิจฉาชีพก็มีนักสู้ผู้กล้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าดูแคลน ท่านโปรดบอกเล่าเรื่องของ**ฉั้งเจ็กแป๋** *(อาแซ่ฉั้ง)* เถอะ”

เทาแป๊ะส่วยชี้มือไปยังเชาฮุ้นคี้ กล่าวว่า “ท่านฟัง เมี้ยวไต้เฮียบก็กล่าวเช่นนี้ ท่านยังกล้าแข็งกว่าเมี้ยวไต้เฮียบหรือ?”

เชาฮุ้นคี้ร้องเพ้ยคำหนึ่ง แต่ไม่ตอบคำ เทาแป๊ะส่วยค่อยคลายโทสะกล่าวว่า “ฉั้งกุยล้งเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ ประกอบคดีใหญ่ร่วมกับเราหลายครั้งเราเป็นผู้ช่วยของมันตลอดมา มันหลังจากตั้งตัวได้ก็ล้างมือไม่กระทำ มันหากดูแคลนชาวมิจฉาชีพ ไฉนยกบุตรีโทนแก่บุตรชายเรา? แต่คำพูดนี้ต้องกล่าวย้อนกลับ มันดองเป็นญาติกับเรา ไม่แน่นักว่าจะมีเจตนาดีต้องการปิดปากเราไม่ให้เราเปิดโปงเรื่องสำคัญประการหนึ่ง

“วันที่กุยล้งกับฮ่วมปังจู้ซุ่มสกัดโอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยาที่เมืองซังจิวเรายังเป็นผู้ช่วยของกุยล้ง โอ้วเจ่กตอซัดอาวุธลับออกจากรถใหญ่ ที่ถูกซัดใส่จุดหนึ่ง ในจำนวนนั้นคือเราเทาแป๊ะส่วย ภายหลังโอ้วฮูหยินใช้แพรขาวชิงอาวุธสลัดเหวี่ยงผู้คน ที่ถูกเหวี่ยงลงจากหลังคาห้อง หนึ่งในจำนวนนั้นคือเราเทาแป๊ะส่วย เมี้ยวนั้งหงส์ด่าว่าเป็นปีศาจขวัญอ่อนฝูงหนึ่งหนึ่งในจำนวนนั้นก็คือเราเทาแป๊ะส่วย เพียงแต่ครั้งกระโน้นเราไม่ได้ไว้เคราผมเผ้าก็ไม่หงอกขาว รูปลักษณะผิดแผกจากตอนนี้เท่านั้น

“สภาพก่อนตายของโอ้วเจ่กตอสองสามีภรรยา เราก็เห็นกับตา เป็นเช่นดังคำบอกของเมี้ยวโกวเนี้ยกับเพ้งอาสี่ แต่หลวงจีนป้อชิ่วกลับพูดปดเมี้ยวโกวเนี้ยถามว่า เมี้ยวไต้เฮียบหากทราบว่าโอ้วเจ่กตอมิใช่ศัตรูสังหารบิดา ไฉนยังไปท้าประลองกับมัน ท่านทั้งหลายคงเข้าใจว่าเป็นหลวงจีนป้อชิ่วมีอคติชั่วร้าย ไม่ได้ถ่ายทอดคำพูดเหล่านั้นต่อเมี้ยวไต้เฮียบ”

ทุกผู้คนล้วนคาดคิดเช่นนั้นจริง เพียงแต่หลวงจีนป้อชิ่วอยู่ในบริเวณ

นั้น ไม่สะดวกกับการแสดงออก

เทาแป๊ะส่วยกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายผิดแล้ว ตอนนั้นหมอรักษาฟกช้ำเงี่ยมกีฝีมือต่ำต้อย ไหนเลยกล้าเล่นลวดลายต่อหน้าโอ้วเจ่กตอและเมี้ยวไต้เฮียบ? มันทำตามคำบอกของโอ้วเจ่กตอ รุดไปบอกเรื่องทั้งสามประการนั้นจริงๆ แต่เมี้ยวไต้เฮียบกลับไม่ได้ยิน

"ขณะที่เงี่ยมกีไปยังห้องใหญ่ด้านทิศใต้ เมี้ยวไต้เฮียบมีเรื่องออกไปทางภายนอก ฉั้งกุยล้งจึงออกรับหน้า เงี่ยมกีถ่ายทอดบอกต่อกุยล้งโดยละเอียด ตอนนั้นเราอยู่ด้านข้าง ล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

"กุยล้งพอฟังจบ บอกต่อมันว่า 'ทราบแล้ว ท่านกลับไปเถอะ เราจะถ่ายทอดบอกต่อเมี้ยวไต้เฮียบเอง ท่านหากพบพานเมี้ยวไต้เฮียบไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงอีก โอ้วเจ่กตอหากถามถึง ให้บอกว่าถ่ายทอดบอกต่อเมี้ยวไต้เฮียบแล้ว พร้อมทั้งกำชับมันซื้อโลงสามใบ สองใบใหญ่ใบหนึ่งเล็กมิต้องให้ตั่วเอี้ยทั้งหลายเปลืองเงินทองเก็บศพ พลางกำนัลเงินแก่มันสามสิบตำลึง เงี่ยมกีเห็นแก่เงินทอง ย่อมปฏิบัติตามคำบอกของกุยล้ง

"เมี้ยวไต้เฮียบที่ไปประลองฝีมือกับโอ้วเจ่กตออีก เนื่องเพราะกุยล้งไม่ได้ถ่ายทอดบอกเรื่องสามประการนั้นให้ทราบ ท่านทั้งหลายคงคาดคิดว่ากุยล้งที่ไม่ถ่ายทอดบอก เพราะอาฆาตแค้นโอ้วเจ่กตอคิดยืมมือเมี้ยวไต้เฮียบฆ่ามัน

"ข้อสันนิษฐานนี้ถูกเพียงครึ่งหนึ่ง กุยล้งต้องการให้โอ้วเจ่กตอจบสิ้นชีวิตจริงๆ แต่มันก็คิดยืมมือโอ้วเจ่กตอฆ่าเมี้ยวไต้เฮียบด้วย คราก่อนเมี้ยวไต้เฮียบหักเกาทัณฑ์กระสุนของมัน ด่าประณามต่อหน้าผู้คนไม่ไว้หน้ามันแม้แต่น้อย เราล่วงรู้นิสัยใจคอกุยล้งเป็นอย่างดี มันชมชอบเอาชัยผูกพยาบาทที่สุด เมี้ยวไต้เฮียบฉีกหน้ามันเช่นนั้น มันยังอาฆาตแค้นเมี้ยวไต้เฮียบยิ่งกว่าโอ้วเจ่กตออีก

"วันนั้นกุยล้งมอบยาขี้ผึ้งทิ้งแก่เราตลับหนึ่ง ให้เราหาทางถูทาขี้ผึ้งกับดาบกระบี่ที่โอ้วเจ่กตอและเมี้ยวไต้เฮียบใช้ประลองฝีมือ ขอบอกตามความ

สัตย์ เรื่องนี้เราทั้งไม่อาจกระทำและไม่กล้ากระทำ แต่ไม่สะดวกกับการขัดขืน จึงมอบหมายให้หมอรักษาบอบช้ำเงี่ยมกี กระทำแทน

"ท่านทั้งหลายลองคิดดู โอ้วเจ่กตอมีฝีมือสูงส่งเพียงไหน หากถูกพิษธรรมดาไหนเลยเสียชีวิตทันที? ตอนนั้นเงี่ยมกีเป็นหมอชนบท ไหนเลยมียาพิษคร่าชีวิตยอดฝีมือชาวยุทธจักรได้ ที่แท้โอ้วเจ่กตอถูกพิษใด ย่อมเป็นพิษตำรับลับเฉพาะของสำนักมังกรฟ้าแล้ว

"สำนักมังกรฟ้าอาศัยเหล็กเหลี่ยมมังกรพิษล่าชีวิตข่มขวัญชาวยุทธจักร บนเหล็กเหลี่ยมได้ฉาบพิษลับเฉพาะนี้ ภายหลังเราได้ยินว่าฉั้งกุยล้งยังผสมตัวยาของ**ตั๊กชิ่วเอี๊ยะอ้วง** *(เจ้าโอสถมือพิษ)** ดังนั้นพอสะกิดโลหิต พิษก็จู่โจมหัวใจ ร้ายกาจรุนแรงยิ่ง"

เหล่ายอดฝีมือความจริงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอฟังถึงตอนนี้เริ่มเชื่อถึงแปดเก้าส่วน กวาดมองมือเจ็ดดาว เชาฮุ้นคี้ เหล่าศิษย์สำนักมังกรฟ้าแวบหนึ่ง เชาฮุ้นคี้และพวกขุ่นแค้นคลั่งใจ แต่ไม่สะดวกกับการอาละวาด

เทาแป๊ะส่วยกล่าวว่า "คราก่อนสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือกำหนดดูแลสำนัก ฉั้งกุยล้งก็เลือกวันนั้นแขวนกระบี่ถอนตัวจากยุทธจักร มันจัดงานเลี้ยงเชิญชาวยุทธจักรหลายร้อยคน เรากับมันเป็นสหายเก่า ทั้งเกี่ยวดองเป็นญาติ ย่อมล่วงหน้าไปช่วยเหลือมันเตรียมการ

ตามกฎของสำนักมังกรฟ้า เมื่อครบกำหนดดูแลสำนักของฝ่ายเหนือต้องมอบคัมภีร์กระบี่ตราสารของปรมาจารย์ ตลอดจนดาบวิเศษประจำสำนักเล่มนั้นให้ฝ่ายใต้ดูแลสืบแทน ฮึงเฮีย เรากล่าวไม่ผิดกระมัง?"

สะท้านฟ้าทักษิณฮึงกิกผงกศีรษะรับ เทาแป๊ะส่วยกล่าวอีกว่า "สะท้านฟ้าทักษิณฮึงกิก**ฮึงใช้จู้** *(เจ้าสัวแซ่ฮึง)* ท่านนี้ เป็นเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายใต้ มันก็ล่วงหน้าไปก่อนหลายวัน ฉั้งกุยล้งใช่มอบคัมภีร์กระบี่ตราสารและดาบวิเศษแก่ท่านตามกฎของสำนักหรือไม่ ขอให้ฮึงเฮียบอกตามความสัตย์เถอะ"

** เรื่องราวของเจ้าโอสถมือพิษและศิษย์รับช่วงฝีมือปรากฏอยู่ในจิ้งจอกอหังการ*

สะท้านฟ้าทักษิณผุดลุกขึ้นกล่าวว่า “เทาแจ่จู้ไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ เราความจริงไม่สะดวกกับการบอกต่อคนนอก แต่ความนี้มีเลศนัยมากหลาย เราหากไม่บอกออกไป ปริศนานี้ยากที่จะคลี่คลายได้

“วันนั้นฉั้งซือเฮียหลังจากเลี้ยงแขก ก็ล่าถอยเข้าตึกในตามกฎของสำนักมันต้องเรียกประชุมศิษย์ฝ่ายเหนือและใต้ กราบป้ายสถิตวิญญาณของเจ้าช่วงอ๋อง ปรมาจารย์ก่อตั้งสำนัก และเจ้าสำนักรุ่นต่างๆ จากนั้นมอบดาบวิเศษแก่เรา

“มิคาดฉั้งซือเฮียพอเข้าสู่ตึกใน ไม่ปรากฏออกมาอีก เราร้อนรุ่มใจยิ่ง รอถึงกลางดึกแขกเหรื่อจากไปหมดสิ้น หลานหญิงแซบุ้นพลันออกจากตึกในมาบอกต่อเราว่า บิดาของนางร่างกายไม่สบาย เรื่องมอบคัมภีร์รอไว้วันพรุ่งค่อยส่งมอบ

“เราสงสัยใจยิ่ง เมื่อครู่ฉั้งซือเฮียคารวะสุราคำนับแขกสีหน้าปราศจากแววอิดโรยอ่อนเพลีย ไฉนพลันรู้สึกไม่สบาย? อีกประการ การถ่ายทอดคัมภีร์ส่งมอบดาบ เพียงกราบปรมาจารย์รุ่นต่างๆ ชั่วครู่ก็เสร็จสิ้น ทุกประการล้วนตระเตรียมพรักพร้อม ไยต้องรอถึงวันพรุ่ง? หรือฉั้งซือเฮียไม่ยอมส่งมอบดาบวิเศษ จงใจผลักไสบ่ายเบี่ยง?”

มือเจ็ดดาวสอดคำขึ้น “ฮึงซือเฮีย ท่านไม่บังควรใคร่ครวญโดยพลการแล้ว วันนั้นหากท่านเพียงเดินทางไปรับมอบดาบคัมภีร์ ฉั้งซือกอก็ส่งมอบแก่ท่านแต่แรก แต่ท่านเชื้อเชิญยอดฝีมือสำนักอื่น ร่วมทางมาแสดงว่าไม่มีเจตนาดี”

สะท้านฟ้าทักษิณแค่นหัวร่อกล่าวว่า “เรามีอกุศลจิตอันใด?”

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า “ท่านคิดรอจนได้คัมภีร์ตราสาร ดาบวิเศษจะบีบบังคับให้ฝ่ายเหนือและใต้รวมกัน ให้ท่านเป็นเจ้าสำนักรวม ตอนนั้นฉั้งซือกอแขวนกระบี่แล้ว ไม่สามารถประมือกับผู้คนอีก ท่านถือดีในพวกมาก ไยมิใช่กระทำการได้ตามอำเภอใจ?”

สะท้านฟ้าทักษิณงงงันวูบ กล่าวว่า “สำนักมังกรฟ้าที่แบ่งเป็น

ฝ่ายเหนือและใต้ เพียงเป็นการผ่อนคลายสถานการณ์ ครั้งกระโน้นตอนที่ฉั้งซือเฮียเพิ่งเป็นเจ้าสำนักฝ่ายเหนือ ไหนเลยไม่คิดกลืนฝ่ายใต้ด้วย? ต่อให้ผู้น้องคิดรวมทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกัน จรรโลงสำนักเลื่องระบือ ก็นับเป็นเรื่องดีงาม ย่อมประเสริฐกว่าง้วนซือเฮียคอยกีดกันฮุ้นคี้ คิดตั้งตัวเองเป็นเจ้าสำนักกระมัง?”

ทุกผู้คนได้ยินพวกมันสาวไส้กันเอง ที่แท้ต่างมีความคิดเห็นแก่ตัว นอกจากคนของสำนักมังกรฟ้าแล้ว ทั้งหมดล้วนรับฟังอย่างยิ้มแย้ม นึกชื่นชมต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น

เมี้ยวเยียกลั้งไม่ต้องการรับฟังกรณีพิพาทภายในสำนักมากความ จึงถามเบาๆ ว่า “ภายหลังเป็นอย่างไร?”

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า “เราพอกลับห้อง หารือกับซือตี๋ฝ่ายใต้ทั้งหมดล้วนบอกว่าฉั้งซือเฮียต้องมีเจตนาเป็นอื่น พวกเราไม่อาจปล่อยให้ข่มเหงได้ ดังนั้นแต่งตั้งเราไปสืบสาวข้อเท็จจริง

“ดังนั้นเราไปยังห้องนอนของฉั้งซือเฮียเพื่อเยี่ยมอาการไข้ หลานหญิงแซบุ้นร่ำไห้จนตาแดงก่ำ ขวางอยู่หน้าประตูกล่าวว่า ‘บิดาเข้านอนแล้ว **ฮึงเจ็กแป๋** *(อาแซ่ฮึง)* โปรดกลับไป ขอบคุณท่านห่วงใยกังวล’

“เราเห็นนางมีท่าผิดปรกติ ต่อให้ฉั้งซือเฮียร่างกายไม่สบายจริง ก็ไม่ได้ป่วยหนักอันใด นางไม่ต้องร่ำไห้สาหัสปานนี้ ความนี้ต้องมีเลศนัย จึงกลับห้องไปรอคอยครึ่งชั่วยาม จากนั้นผลัดเปลี่ยนเสื้อไปเยี่ยมไข้ที่นอกห้องของฉั้งซือเฮียอีกครา”

มือเจ็ดดาวตบโต๊ะโดยแรง ตวาดว่า **“เยี่ยมไข้? เยี่ยมไข้กันที่นอกห้องหรือ?”**

สะท้านฟ้าทักษิณแค่นหัวร่อ กล่าวว่า “ต่อให้เราขโมยฟังจะเป็นไร? เราหลบซ่อนอยู่นอกหน้าต่าง ได้ยินฉั้งซือเฮียกล่าวว่า ‘ท่านไม่ต้องบีบบังคับเรา วันนี้เราแขวนกระบี่ถอนตัว ประกาศถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักมังกรฟ้าฝ่ายเหนือแก่ฮุ้นคี้แล้ว ไหนเลยกลับกลายได้? ท่านบังคับเรา

ถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ท่าน นับว่าสายเกินไปแล้ว'

"ได้ยินมือเจ็ดดาวง้วนซือเฮียท่านนี้บอกว่า 'เราไหนเลยกล้าบีบบังคับซือกอ แต่ฮุ้นคี้กับแชบุ้นกลับกระทำเรื่องนี้ กระทั่งทารกยังคลอดออกมา นำความเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล ละเมิดข้อห้ามกามราคะ ทั้งสูงๆ ต่ำๆ ในสำนักเรายังมีผู้ใดยอมรับนับถือมัน?'"

สะท้านฟ้าทักษิณเล่าถึงตอนนี้ พลันบังเกิดเสียงโครม ฉั่งแชบุ้นทั้งคนทั้งเก้าอี้ล้มหงายไปด้านหลัง อับอายร้อนรุ่มจนสิ้นสติไป เทาจื้ออันพลันชักดาบฟันลงยังศีรษะเชาฮุ้นคี้ เชาฮุ้นคี้ในมือไม่มีอาวุธได้แต่ยกเก้าอี้ขึ้นปิดป้อง

เทาแป๊ะส่วยพอฟังว่าสะใภ้ในอนาคตกระทำเรื่องอื้อฉาวเช่นนี้ ขุ่นแค้นจนส่งเสียงร้องก้อง พลอยคว้าเก้าอี้ตัวหนึ่งหวดกระหน่ำใส่เชาฮุ้นคี้

คนของสำนักมังกรฟ้าความจริงมีจิตใจพร้อมพรัก แต่ยามนี้ทั้งสองฝ่ายฉีกหน้ากัน กลับไม่มีผู้ใดเข้าไปช่วยเหลือเชาฮุ้นคี้ เสียงฉาดเมื่อกลางหลังเชาฮุ้นคี้ถูกเก้าอี้เทาแป๊ะส่วยหวดใส่ เห็นในห้องโถงต้องชุลมุนวุ่นวายขึ้นอีกคราแล้ว

เมี้ยวเยียกลั้งร้องว่า *"ทั้งหมดอย่าได้ลงมือ ขอเชิญนั่งลง"*

สุ้มเสียงของนางแฝงอำนาจชนิดหนึ่ง บันดาลให้ผู้คนยากที่จะขัดขืนได้

เทาจื้ออันงงงันวูบ รั้งดาบกลับมา เทาแป๊ะส่วยยังเดือดดาลคลั่งแค้นสะบัดเก้าอี้หวดใส่ เทาจื้ออันตะปบเก้าอี้ที่บิดาท่มออกไว้ กล่าวว่า "บิดาพวกเราอย่าเพิ่งลงมือ ให้ทุกท่านในที่นี้ตัดสินความผิดถูกเอง"

เทาแป๊ะส่วยเห็นทุกผู้คนกล่าวมีเหตุผล ค่อยหยุดมือลง

เมี้ยวเยียกลั้งสั่งว่า "คิ้มยี้ ประคองฉั่งโกวเนี้ยไปพักผ่อนยังห้องชั้นใน"

ยามนี้ฉั่งแชบุ้นฟื้นคืนสติมาช้าๆ ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาว เดินก้มศีรษะเข้าสู่ตึกใน ทุกผู้คนมองดูสะท้านฟ้าทักษิณ มุ่งหวังให้มัน

บอกเล่าต่อไป

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า "ได้ยินฉั้งซือเฮียทอดถอนใจยาวกล่าวว่า *'บาปกรรม บาปกรรม กรรมสนอง กรรมสนอง'*

"มันกล่าวย้ำไปมา กล่าวแต่คำ "บาปกรรม กรรมสนอง" ชั่วครู่จึงกล่าว 'เรื่องนี้รอไว้วันพรุ่งค่อยหารือกัน ท่านไปเถอะ เรียกจี้ออันเข้ามา เรามีคำพูดกล่าวกับมัน'"

สะท้านฟ้าทักษิณกวาดมองสองพ่อลูกแซ่เทาแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ "ง้วนซือเฮียยังคิดกล่าว ฉั้งซือเฮียตบเตียงกระชากเสียงว่า 'ท่านคิดบีบบังคับเราจนตายใช่หรือไม่?'"

"ง้วนซือเฮียค่อยสงบปากคำ ผลักประตูออกมา เราได้ยินที่พวกมันกล่าวเป็นเรื่องอื้อฉาวภายในบ้าน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฝ่ายใต้เรา ทั้งกริ่งเกรงง้วนซือเฮียออกมาพบเห็น เป็นที่ลำบากใจของทั้งหมด จึงชิงกลับมายังห้องของเรา"

มือเจ็ดดาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "คืนนั้น เราสนทนากับฉั้งซือเฮีย ออกจากห้องเห็นเงาดำถลันวูบ จึงตวาดถามว่า 'เป็นเดียรัจฉานใดขโมยฟัง?' ตอนนั้นไม่มีคนตอบคำ เราเข้าใจว่าเป็นเดียรัจฉานจริงๆ ที่แท้กลับเป็นฮึงซือเฮีย ต้องขออภัยมากแล้ว" พลางประสานมือต่อสะท้านฟ้าทักษิณ มันเปลือกนอกขอขมา แท้ที่จริงกำลังด่าคน

สะท้านฟ้าทักษิณหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แต่มันมีขันติหนักแน่น ดังนั้นคารวะตอบ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ทราบไม่มีความผิด กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ"

เทาจี้ออันกล่าวว่า "ตกลง ตอนนี้ถึงรอบข้าพเจ้ากล่าวแล้ว ทั้งหมดเมื่อฉีกหน้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังอันใดอีก ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..." เอ่ยถึงตอนนี้ ลำคอตีบตัน จิตใจพลุ่งพล่านกลับไม่สามารถกล่าวต่อ น้ำตาสองสายไหลหลั่งลงมา

ทุกผู้คนเห็นมันเป็นบุรุษหนุ่มอันองอาจหาญกล้า กลับแสดง

ความอ่อนแอต่อหน้าผู้คน อดบังเกิดความเวทนามิได้ ดังนั้นสายตาที่จ้องจับไปยังเชาฮุ้นคี้ แฝงแววเดือดดาลหลายส่วน ติเตียนอยู่หลายส่วน

เทาแป๊ะส่วยตวาดว่า "ไยต้องอ่อนแอปานนี้ ลูกผู้ชายยากประกันภรรยาซื่อสัตย์บุตรกตัญญู ดีที่สะใภ้นี้ยังไม่ได้ส่งตัว ไม่เป็นที่มัวหมองของตระกูลเรา"

เทาจื้ออันยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา ระงับสติแล้วกล่าว "กาลก่อนทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปยังบ้านของ...ของ**ฉั้งแป๊ะแป๋** *(ลุงแซ่ฉั้ง)*..."

เชาฮุ้นคี้เห็นมันลังเลเล็กน้อย กลับเปลี่ยนคำเรียกฉั้งกุยล้งเป็น *'แป๊ะแป๋'* ไม่เรียกเป็น **'งักแป๋'** *(พ่อตา)* อีก ต้องลอบปีติยินดี ครุ่นคิดขึ้น *'เด็กน้อยนี้มีโทสะ ไม่ยอมรับแซม่วยเป็นภรรยา เรากำลังมุ่งมาดปรารถนาพอดี'*

ได้ยินเทาจื้ออันกล่าวสืบต่อ "ขณะที่มีผู้คนอยู่ด้วย แซม่วยมักหน้าแดงปลีกตัวไป ไม่ยอมพูดจากับข้าพเจ้า แต่เมื่ออยู่ลับหลังไร้ผู้คนเราทั้งสองมักพูดจาอย่างสนิทสนม ทุกครั้งที่ข้าพเจ้านำของเล่นมอบแก่นางนางก็มักมอบสิ่งของแก่เรา เช่น ถุงบรรจุของลายปัก ทอเสื้อกั๊กให้ตัวหนึ่ง..."

เชาฮุ้นคี้สีหน้าค่อยๆ ปั้นยาก ครุ่นคิดขึ้น *'ยังมีเรื่องเช่นนี้กลับปิดบังเราสาหัสนัก'*

เทาจื้ออันกล่าวสืบต่อ "ครั้งนี้ฉั้งแป๊ะแป๋แขวนกระบี่ถอนตัว ข้าพเจ้าติดตามบิดารุดไปร่วมงาน พอพบเห็นแซม่วย รู้สึกนางสีหน้าซูบซีดคล้ายเจ็บไข้ได้ป่วย ข้าพเจ้าบังเกิดความรักเวทนา อยู่ลับหลังผู้คนจึงสอบถามนางใช่ป่วยไข้อันใดหรือไม่ ตอนแรกนางอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง ข้าพเจ้าพอซักไซ้ไล่เลียง นางกลับมีโทสะ ไม่แยแสสนใจข้าพเจ้าอีก

"ข้าพเจ้าได้แต่เฝ้าอัดอั้นตันใจ วันนั้นงานเลี้ยงพอเลิกรา ข้าพเจ้าพบพานนางในเก๋งพักร้อนที่สวนหลัง เห็นนางร่ำไห้จนขอบตาแดงก่ำ ข้าพเจ้าจึงขออภัยต่อนาง กล่าวว่า 'แซม่วย ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี ท่านอย่าได้มีโทสะแล้ว'

"มิคาดนางหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างขุ่นเคือง 'เฮอะ หากเป็น

ท่านไม่ดีจริงยังพอทำเนา พานเป็นผู้อื่นไม่ดี ข้าพเจ้ายังคงตายให้สิ้นเรื่องราว'

"ข้าพเจ้ายิ่งมึนงงสงสัย พอซักถามอีกหลายคำ นางก็สะบัดหน้าจากไป

"ข้าพเจ้ากลับห้องมานอนหลับสักครู่ ยิ่งครุ่นคิดยิ่งไม่สบายใจ ไม่ทราบล่วงเกินนางในที่ใด ดังนั้นลุกจากเตียงมาถึงหน้าห้องของนาง ดีดนิ้วใส่หน้าต่างเบาๆ สามครั้ง

"กาลก่อนพวกเรานัดพบกัน ล้วนดีดนิ้วสามครั้งเป็นสัญญาณ มิคาดค่ำคืนนั้นเราดีดติดต่อกันหลายครั้ง ภายในห้องกลับไม่มีความเคลื่อนไหวใด ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ ยกมือผลักกรอบหน้าต่าง หน้าต่างนั้นไม่ได้ใส่กลอนเปิดออกตามแรงมือ ภายในห้องมืดมิดไม่เห็นสิ่งใด ข้าพเจ้าต้องการสนทนากับนางจึงกระโดดเข้าหน้าต่างไป"

เชาฮุ้นคี้รับฟังถึงตอนนี้ บังเกิดความหึงหวงเต็มอก ประดังจนสุดระงับ ตวาดว่า **"ดึกดื่นค่อนคืน ท่านลอบเข้าห้องหอผู้อื่นคิดทำอะไร?"**

เทาจื้ออันขณะจะโต้ตอบ หญิงรับใช้ปากไวของเมี้ยวเยียกลั้งนามคิ้มยี้ชิงกล่าวว่า "พวกมันเป็นคู่หมั้นหมาย ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

เทาจื้ออันผงกศีรษะต่อคิ้มยี้ ขอบคุณที่นางช่วยกล่าวแทน เล่าสืบต่อ "ข้าพเจ้าเดินถึงข้างเตียงของนาง เห็นหน้าเตียงวางรองเท้าคู่หนึ่ง ดังนั้นปลุกปลอบกำลังขวัญเลิกม่านมุ้งขึ้น ยื่นมือลูบไปยังใต้ผ้าห่ม"

เชาฮุ้นคี้หน้าม่วงคล้ำ ขณะจะด่าทอ เห็นคิ้มยี้ถลึงตาใส่มัน คำพูดมาถึงมุมปากจึงกล้ำกลืนไว้ ได้ยินเทาจื้ออันกล่าวสืบต่อ "ที่กระทบถูกคล้ายเป็นห่อผ้าใบหนึ่ง แชม่วยกลับไม่อยู่บนเตียงเราสงสัยใจกว่าเดิม ลูบคลำดูว่านั่นเป็นห่อผ้าใด รู้สึกเย็นวูบที่มือ คล้ายเป็นทารกคนหนึ่ง พอลูบคลำโดยละเอียด ไม่ใช่ทารกเป็นอะไร? เพียงแต่ทารกตัวเย็นเฉียบเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว ดูท่าใช้ผ้าห่มนวมทับตัวทารกจนขาดใจตาย"

ได้ยินเสียงเพล้ง เมี้ยวเยียกลั้งพลั้งมือปล่อยถ้วยชาตกลงบนพื้น

ใบหน้าเผือดขาว ริมฝีปากสั่นระริกเล็กน้อย

เทาจื้ออันกล่าวว่า "วันนี้ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังรู้สึกน่ากลัว วันนั้นเราลูบคลำถูกในความมืดยังตื่นตระหนกยิ่งนัก แทบส่งเสียงร้องออกมา ยามนั้นนอกห้องบังเกิดเสียงฝีเท้ามีคนเข้าห้องมา เรารีบมุดตัวไปยังใต้เตียงหลบซ่อนกายไว้

"ได้ยินคนผู้นั้นเดินถึงข้างเตียง ทรุดกายนั่งลงที่ขอบเตียง ส่งเสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ ที่แท้เป็นแชม่วย นางอุ้มทารกตายกับมือ หอมมันตลอดเวลา กล่าวเบาๆ 'เด็กเอย อย่าได้ตำหนิมารดาทำลายชีวิตน้อยๆ ของเจ้า มารดายังปวดร้าวใจยิ่งกว่าถูกมีดกรีดเชือดเฉือนอีก เพียงแต่เจ้าหากมีชีวิตอยู่ มารดาก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่สืบไปแล้ว'

"ข้าพเจ้าอยู่ใต้เตียง รับฟังจนขนลุกเกรียว ค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้นางไม่ทราบคบชู้กับโจรสุนัขใด กำเนิดบุตรออกมา กลับทำลายทารกด้วยอำมหิต

"นางอุ้มซากทารก ร่ำไห้อยู่ชั่วขณะ ในที่สุดผุดลุกขึ้นคลุมเสื้อ คลุมไหล่ตัวหนึ่งปิดคลุมทารกไว้ เดินออกจากห้อง ข้าพเจ้ารอจนนางออกพ้นจากประตูห้อง ค่อยมุดออกจากใต้เตียง สะกดรอยติดตามอยู่ด้านหลังนาง

"ตอนนั้นข้าพเจ้าทั้งรันทดทั้งเดือดดาล คิดสืบสาวว่าโจรสุนัขที่คบชู้กับนางเป็นใคร เห็นนางเดินไปยังสวนหลัง หยิบฉวยจอบสั้นจากข้างกำแพงด้ามหนึ่ง ทะยานข้ามกำแพงสวนออกไป

"ข้าพเจ้าติดตามแต่ไกล เห็นนางเดินทางประมาณครึ่งลี้ มาถึงสุสานแห่งหนึ่ง ถือจอบสั้นขณะจะขุดดินกลบฝัง ที่ห่างไปหลายวาพลันบังเกิดเสียงโลหะกระทบหินดังมา ยามวิกาลกลับมีคนขุดหลุมด้วย

"นางใจหายวาบรีบย่อกายลง ชั่วครู่จึงค้อมเอวคืบคลานไปตรวจดู ข้าพเจ้าคาดว่าเป็นนักโจรกรรมสุสานกำลังขุดหลุมฝังศพ ดังนั้นติดตามไป เห็นข้างหลุมฝังศพแห่งหนึ่งจัดวางโคมกระดาษเปล่งแสงสีเหลือง ส่องต้องเงาดำสายหนึ่งกำลังขุดดิน

"ข้าพเจ้าเพ่งตามอง คนผู้นี้กลับไม่ได้ขุดหลุมฝังศพ หากแต่ขุดหลุมที่ข้างหลุมฝังศพแห่งหนึ่ง กำลังฝังอันใดเช่นกัน ดังนั้นครุ่นคิด *'ประหลาดแท้ หรือมีผู้ใดฝังลูกชู้อีก?'*

"เห็นคนผู้นั้นขุดอยู่ครู่หนึ่ง จึงประคองห่อผ้ายาวรีใบหนึ่งขึ้นจากพื้น ลักษณะคล้ายซากทารกหนึ่งจริงๆ มันวางห่อผ้าลงในหลุมกลบดินฝัง พอเหลียวหันมา ภายใต้ไฟสาดส่องเห็นชัดตา คนผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่นกลับเป็นจิวฮุ้นเอี้ยงจิวซือเฮียท่านนี้"

จิวฮุ้นเอี้ยงความจริงใบหน้าไร้สีเลือด พอฟังเทาจื้ออันกล่าวถึงตอนนี้ ยิ่งขาวเผือดกว่าเดิม

เทาจื้ออันกล่าวสืบต่อ "ตอนนั้นข้าพเจ้าบังเกิดความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'หรือที่คบชู้กับแชม่วยกลับเป็นเดียรัจฉานนี้ มันไฉนมาฝังซากทารกด้วย?'*

"แชม่วยพอเห็นจิวซือเฮีย ยิ่งหมอบร่างต่ำกว่าเดิม จิวซือเฮียใช้เท้าเหยียบดินจนแน่น ทั้งตัดหญ้าจำนวนหนึ่งปูอยู่เบื้องบน สุมก้อนหินไว้เป็นจำนวนมาก จนผู้คนจำแนกไม่ออก จึงปลีกตัวจากไป

"จิวซือเฮียพอไปไกล แชม่วยรีบขุดหลุมหนึ่งฝังซากทารกไว้ จากนั้นขนย้ายก้อนหินที่จิวเฮียกองไว้ คิดขุดหลุมดูว่าที่มันฝังเป็นของใด

"ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น ครุ่นคิดขึ้น *'ต่อให้ท่านไม่ลงมือ เราก็จะขุดดู ตอนนี้กลับประหยัดเรี่ยวแรงของเราคราหนึ่ง'*

"แชม่วยยกพลั่วขุดไม่กี่ครั้ง จิวซือเฮียพลันปรากฏออกจากหลังหลุมฝังศพ ร้องว่า 'แชบุ้นม่วยจื้อ ท่านทำอะไร?'

"ที่แท้มันมีความคิดอ่านรอบคอบ หลังจากฝังสิ่งของแสร้งทำเป็นจากไปชั่วครู่ย้อนกลับมาตรวจดู แชม่วยสะดุ้งเฮือก คลายมือปล่อยพลั่วเหล็กร่วงหล่นลงบนพื้น ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

"จิวซือเฮียกล่าวเสียงเย็นชา 'แชบุ้นม่วยจื้อ ท่านทราบว่าข้าพเจ้าฝังอะไร ข้าพเจ้าก็ทราบท่านฝังอะไร หากคิดปกปิด ทั้งหมดก็ปกปิดทั้งสิ้น

หากคิดเปิดโปง ทั้งหมดล้วนเปิดโปงออกไป'

"แชม่วยกล่าวว่า 'ตกลง อย่างนั้นท่านสาบาน'

"จิวซือเฮียกล่าวคำสาบานจริงๆ จากนั้นแชม่วยสาบานตามมัน ทั้งสองตกลงปกปิดเรื่องของกันและกันไว้ หวนกลับตัวตึกโดยพร้อมเพรียง

"ข้าพเจ้าดูจากท่าทีทั้งสอง คล้ายมีความสัมพันธ์อันใด แต่ก็ไม่คล้ายอยู่บ้าง ดูท่าทารกของแชม่วยไม่ได้ถือกำเนิดจากจิวซือเฮีย ดังนั้นตามติดอยู่ด้านหลัง ในมือกำอาวุธลับอาบยาพิษ ขอเพียงทั้งสองแสดงท่าทีสนิทสนม กล่าววาจาที่ฟังไม่ได้สักครึ่งคำ ข้าพเจ้าจะฆ่ามันในบัดดล

"นับว่ามันโชคดี นับแต่สุสานจวบจนกลับเข้าตึก ทั้งสองล้วนทอดระยะห่างไกล และไม่ได้กล่าววาจาแม้สักคำเดียว

"แชม่วยกลับมายังห้องพักตนเอง ส่งเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้เบาๆ ข้าพเจ้ายืนอยู่ใต้หน้าต่างห้องพักของนาง คิดบุกเข้าไปฆ่านางในดาบเดียว คิดจุดไฟเผาตึกตระกูลฉั่งเป็นเถ้าถ่าน คิดเปิดโปงเรื่องอื้อฉาวของนางต่อสาธารณชน แต่ก็คิดโอบกอดนางร่ำไห้สักครา ในที่สุดตกลงใจ 'ตอนนี้อย่าได้แสดงท่าทีใด รอจนสืบทราบว่าชายชู้เป็นใครแล้วค่อยว่ากล่าว'

"ข้าพเจ้าร่างเย็นเฉียบ กลับมายังห้องพัก บิดายังหลับสนิท ข้าพเจ้ากลับยืนเซื่องซึมเซาเพียงลำพัง ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด มือเจ็ดดาวง้วนซือเจ็กพลันมาตามตัวข้าพเจ้า บอกว่าฉั่งแป๊ะแป๋มีคำพูดคิดกล่าวกับข้าพเจ้า

"ข้าพเจ้าครุ่นคิด *'ดีแล้ว ลองดูว่ามันจะกล่าวกระไร? ให้เรารับปากถอนหมั้นหรือเข้าใจว่าเราไม่ทราบเรื่อง สวมหมวกเขียวสำเร็จรูปแก่เราใบหนึ่ง (แผลงเป็นภรรยามีชู้)'*

"ง้วนซือเจ็กบอกว่า กลางดึกไม่ขออยู่เป็นเพื่อน เรียกข้าพเจ้าไปเอง ข้าพเจ้าเกรงว่าเกิดเหตุร้ายใด จึงปลุกบิดาตื่นขึ้น ขอให้ท่านผู้เฒ่าระวังตัว ตนเองพกนำอาวุธและอาวุธลับ กระทั่งเกาทัณฑ์ก็ซุกซ่อนอยู่ใต้เสื้อยาว

"เมื่อถึงห้องของฉั่งแป๊ะแป๋ เห็นมันนอนอยู่บนเตียง เหม่อมอง

เพดานมุ้งอย่างเคลิบเคลิ้ม มือถือกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง กลับไม่รู้สึกตัวว่าข้าพเจ้าเข้าห้องมาแล้ว ข้าพเจ้าส่งเสียงกระแอมคำหนึ่ง เรียกหาว่า '**อาเตีย** *(คำเรียกผู้ให้กำเนิดของสามีหรือภรรยาเป็นบิดา)*'

"ฉั้งแป๊ะแป๋ใจหายวาบ ซุกซ่อนกระดาษขาวอยู่ใต้ผ้าปูที่นอน ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า 'จื้ออัน เป็นเจ้า'

"เราครุ่นคิด 'ท่านตามตัวเรามาชัดๆ กลับเสแสร้งเช่นนี้'

"ดูจากสีหน้าของมัน กลับแตกตื่นพรั่นพรึงจริงๆ ฉั้งแป๊ะแป๋สั่งข้าพเจ้าลงกลอนประตู แต่เปิดหน้าต่าง ป้องกันผู้คนลอบรับฟังอยู่นอกหน้าต่าง จากนั้นจึงกล่าวเสียงสั่นสะท้าน 'จื้ออัน ตอนนี้เราตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ล้วนพึ่งพาเจ้าช่วยชีวิตเรา เจ้าต้องทำงานให้กับเราประการหนึ่ง'"

เชาฮุ้นคี้อัดอั้นครึ่งค่อนวัน พอฟังถึงตอนนี้พลันผุดลุกขึ้นชี้นิ้วร้องว่า "ผายลม ซือแป๋เรามีฝีมือเพียงไหน เด็กน้อยมีความสามารถใดช่วยเหลือท่านผู้เฒ่า?"

เทาจื้ออันกระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลเชาฮุ้นคี้ คล้ายกับเบื้องหน้าไม่มีคนผู้นี้ก็มิปาน กล่าวกับหลวงจีนป้อชิ่วและพวกว่า "ข้าพเจ้าได้ยินคำพูดเหล่านี้ สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง รีบกล่าวว่า 'อาเตียมีคำสั่งผู้เขยแม้บุกน้ำลุยไฟ ไม่ขอบ่ายเบี่ยง'

"ฉั้งแป๊ะแป๋ผงกศีรษะ ล้วงห่อผ้ายาวรี ใช้แพรต่วนห่อหุ้มไว้จากในผ้าห่มผืนหนึ่งยื่นส่งให้กับข้าพเจ้า กล่าวว่า 'เจ้านำของสิ่งนี้เดินทางออกนอกกำแพงใหญ่ทั้งในยามวิกาล ฝังไว้ในสถานที่เร้นลับ หากไม่ถูกผู้คนพบเห็นได้ อาจสามารถช่วยชีวิตเราคราหนึ่ง'

"ข้าพเจ้ายื่นมือรับมา รู้สึกห่อผ้านั้นทั้งหนักทั้งกระด้าง คล้ายเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง จึงถามว่า 'นี่เป็นของใด? มีผู้ใดคิดทำร้ายท่าน?'

"ฉั้งแป๊ะแป๋โบกมือหลายครา สีหน้าอิดโรยยิ่ง กล่าวว่า 'เจ้ารีบไป กระทั่งบิดาเจ้าก็อย่าได้บอกให้ทราบ หากชักช้าอีกครู่หนึ่งก็ไม่ทันการณ์

แล้ว ห่อผ้านี้อย่าได้แก้ออกเด็ดขาด'

"ข้าพเจ้าไม่กล้าถามอีก หันกายออกจากห้อง เพิ่งเดินถึงหน้า ประตู ฉั้งแป๊ะแป๋พลันถามว่า 'จื้ออัน ใต้ชุดยาวของเจ้าซุกซ่อนอะไร?'

"ข้าพเจ้าสะดุ้งเฮือก ครุ่นคิดขึ้น *'ท่านมีสายตาร้ายกาจนัก'* ดังนั้น ได้แต่กล่าวตามความสัตย์ว่า 'เป็นอาวุธเกาทัณฑ์ คืนนี้มีแขกจำนวนมาก ผู้เขยเกรงว่ามีคนร้ายปะปนเข้ามา จึงระวังป้องกันเป็นพิเศษ'

"ฉั้งแป๊ะแป๋กล่าวว่า 'ประเสริฐ เจ้าชาญฉลาดหลักแหลม ฮุ้นคี้ สามารถศึกษาจากเจ้าสักเล็กน้อยก็ประเสริฐ โอ เจ้ามอบเกาทัณฑ์แก่เรา'

"ข้าพเจ้าปลดเกาทัณฑ์จากใต้ชุดยาวยื่นส่งให้ ฉั้งแป๊ะแป๋ดึงลูก เกาทัณฑ์ออกจากซองดอกหนึ่ง มองดูเล็กน้อย พาดกับคันเกาทัณฑ์ กล่าว ว่า 'เจ้ารีบไปเถอะ'

"ข้าพเจ้าพอเห็นเช่นนั้น ในใจนึกหวั่นหวาด ครุ่นคิดขึ้น *'ท่านอย่า ได้ยิงเกาทัณฑ์ใส่กลางหลังเรา'* แสร้งเป็นน้อมกายคารวะ ล่าถอยกลับ ออกไปช้าๆ พอถึงหน้า ประตูค่อยหมุนตัวอย่างรวดเร็ว จากนั้นเหลียวมอง แวบหนึ่ง เห็นฉั้งแป๊ะแป๋เล็งเกาทัณฑ์กับหน้าต่าง แสดงว่าป้องกันศัตรู เข้ามาทางหน้าต่าง

"ข้าพเจ้าพอกลับถึงห้องพักบังเกิดความระแวงสงสัยต่อเรื่องนี้ คำนวณจากสีหน้าฉั้งแป๊ะแป๋ แฝงความแตกตื่นลนลานเจ็ดส่วนและลี้ลับ อยู่สามส่วน คาดว่าไม่มีเจตนาดีต่อข้าพเจ้า

"ข้าพเจ้าบอกเรื่องนี้ต่อบิดา แต่เนื่องเพราะเกรงว่าตอแยท่านผู้เฒ่า มีโทสะ จึงปิดบังเรื่องของแชบุ้นม่วยจื้อไว้ บิดากล่าวว่า 'ลองดูก่อนว่าใน ห่อผ้าเป็นของใด'

"ข้าพเจ้าก็มีเจตนาเช่นนั้น ทั้งสองแก้ห่อออก ที่แท้เป็นกล่องเหล็ก ใบนี้ ครั้งกระโน้นบิดาเคยเห็นฉั้งแป๊ะแป๋ชิงกล่องเหล็กใบนี้จากทายาท กำพร้าของโอ้วเจ่กตอ ภายหลังก็บรรจุดาบวิเศษของสำนักมังกรฟ้าอยู่ ในกล่องจึงกล่าว 'เรื่องนี้ประหลาดแท้'

"ท่านผู้เฒ่าทราบว่าข้างในกล่องเหล็กซุกซ่อนเกาทัณฑ์สั้น และทราบวิธีเปิดกล่องเหล็ก ดังนั้นเปิดกล่องออก เราสองพ่อลูกกวาดตามองต้องหันมามองหน้ากัน ที่แท้ภายในกล่องว่างเปล่าไร้สิ่งของใด

"บิดาร้องว่า 'นี่หมายความว่ากระไร?'

"ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกว่าไม่ถูกต้อง ยามนี้ยิ่งทราบกระจ่างแก่ใจ คงเป็นฉั้งแป๊ะแป๋วางอุบายปรักปรำข้าพเจ้า มันซุกซ่อนดาบวิเศษไว้ที่อื่น กลับมอบกล่องเหล็กแก่ข้าพเจ้า คาดว่าต้องส่งคนดักสกัดในระหว่างทาง หลังจากคร่าตัวข้าพเจ้า ก็กล่าวหาข้าพเจ้าขโมยดาบวิเศษของมัน บีบบังคับข้าพเจ้ามอบออกมา ข้าพเจ้ามอบดาบไม่ได้ ต่อให้มันไม่ฆ่าข้าพเจ้า ก็ต้องประกาศถอนหมั้น ยกแซม่วยให้กับเซาซือเฮียแทน

"บิดาไม่ทราบเบื้องหลังความนัย ย่อมคำนวณอุบายนี้ไม่ออก ข้าพเจ้าก็ไม่สะดวกกับการบอกกล่าวต่อบิดา สองพ่อลูกหารือกันอีกครึ่งค่อนวัน ยังไม่ทราบทำอย่างไรดี"

เซาฮุ้นคี้รับฟังถึงตอนนี้ ร้องดังๆ ว่า "ท่านทำร้ายซือแป๋เรา ขโมยดาบวิเศษของสำนักมังกรฟ้าเรา กลับยังกล่าวเหลวไหล วาจาเหล่านี้กระทั่งทารกอมมือก็หลอกลวงไม่สำเร็จ"

เทาจื้ออันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ฉั้งแป๊ะแป๋แม้ตายแล้วขาดพยาน ยืนยันในมือข้าพเจ้ากลับมีหลักฐาน"

เซาฮุ้นคี้ยิ่งกระโดดโลดเต้น ตวาดว่า "หลักฐานอันใด? แสดงออกมาให้ทั้งหมดชมด"

"เมื่อถึงเวลาข้าพเจ้าย่อมมอบออกมา ท่านทั้งหลาย เซาซือเฮียท่านนี้เอาแต่ตัดบทข้าพเจ้า มิสู้เชิญมันบอกเล่าแทน"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า *"เซาฮุ้นคี้ มารดาเจ้าคิดชนหลวงจีนลงจากเขา หลวงจีนยังไม่ได้คิดบัญชีกับเจ้า มารดาเจ้าถลึงตาทำอะไร?"*

เซาฮุ้นคี้ใจหายวาบ ไม่กล้ากล่าววาจาอีก

เทาจื้ออันจึงเล่าว่า "ข้าพเจ้าทราบว่า ขอเพียงถือกล่องเหล็กออกจากบ้านตระกูลฉั้ง ต่อให้ไม่ได้รับเภทภัยถึงแก่ชีวิต ก็ต้องก่อกวนจนชื่อเสียงย่อยยับอัปรา จึงกล่าว 'บิดา ความนี้มีเลศนัยใหญ่หลวง ข้าพเจ้าจะคืนห่อผ้าแก่งักแป๋ ไม่อาจรับเรื่องนี้ไว้'

"ครั้นแล้วห่อกล่องเหล็กไว้ในแพรต่วนดังเดิม นึกหาคำพูดเปิดโปงแผนการของมัน ให้ทั้งหมดทราบแน่แก่ใจ อย่าได้บอกกล่าวออกมา

"รอจนข้าพเจ้าประคองห่อผ้าเร่งรุดถึงห้องของฉั้งแป๊ะแป๋ ภายในห้องดับโคมไฟ ประตูห้องต่างปิดสนิทแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้ไม่อาจเนิ่นช้า จึงร้องที่นอกหน้าต่างว่า 'อาเตีย อาเตีย'

"ภายในห้องกลับไม่มีเสียงขานตอบ ข้าพเจ้าฉุกคิดขึ้น *'ด้วยพลังฝีมือของมัน ต่อให้อยู่ในภวังค์หลับสนิท ก็ต้องรู้สึกตัวทันที ดูท่าจงใจไม่ตอบรับ'*

"ข้าพเจ้ายิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่น คล้ายกับรู้สึกศิษย์สำนักมังกรฟ้าซุ่มซ่อนอยู่ข้างเคียง ตระเตรียมโถมเข้ามาบีบบังคับข้าพเจ้ามอบดาบวิเศษออกไป ข้าพเจ้าทางหนึ่งตบประตู ทางหนึ่งบอกกล่าวล่วงหน้าว่า 'อาเตีย บิดาข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าคืนห่อผ้าแก่ท่าน พวกเรามีเรื่องสำคัญต้องกระทำ ไม่อาจทำงานให้กับท่าน ห่อผ้านี้ผู้เขยไม่ได้เปิดออกมาก่อน'

"ภายในห้องยังไม่มีสุ้มเสียงใด ข้าพเจ้ายามร้อนรุ่มจึงใช้ดาบงัดกลอนประตูผลักประตูเข้าไป ตีหินเหล็กไฟจุดเทียนไข ถึงกับแตกตื่นจนตะลึงลาน เห็นฉั้งแป๊ะแป๋นอนตายอยู่บนเตียง ทรวงอกปักไว้ด้วยลูกเกาทัณฑ์ขนนก เป็นเกาทัณฑ์ขนนกของข้าพเจ้าเอง คันเกาทัณฑ์ของข้าพเจ้าชุดนั้นยังวางอยู่บนผ้าห่ม สีหน้ามันแตกตื่นพรั่นพรึง คล้ายกับก่อนตายพบเห็นภูตผีปีศาจร้ายใดก็มิปาน

"ข้าพเจ้าแตกตื่นตะลึงลาน ไม่ทราบทำอย่างไรดี เห็นประตูหน้าต่างปิดสนิท ไม่ทราบฆาตกรที่ทำร้ายฉั้งแป๊ะแป๋เข้ามาอย่างไร? หลังจากลงมือออกไปอย่างไร? พอเงยหน้าขึ้น เห็นกระเบื้องมุงหลังคาไม่แตกสลาย

แม้แต่น้อย อย่างนั้นฆาตกรไม่เข้าออกทางหลังคาห้องแล้ว

"ข้าพเจ้าคิดตรวจดูอีก พลันได้ยินบนทางระเบียงบังเกิดเสียง ฝีเท้าของคนหลายคน หวนนึกถึงฉั้งแป๊ะแป๋ตายใต้เกาทัณฑ์ของข้าพเจ้า ยามนี้หากมีคนเข้ามา ข้าพเจ้าไหนเลยพ้นข้อหาได้? รีบหยิบฉวยเกาทัณฑ์บนผ้าห่ม ขณะจะถอนเกาทัณฑ์บนทรวงอกมันภายใต้แสงเทียนสาดส่อง พลันพบเห็นของสองสิ่งอยู่บนเตียง

"ความแตกตื่นของข้าพเจ้าครั้งนี้ใหญ่หลวงสุดเปรียบปาน สองมือสั่นสะท้าน เชิงเทียนหลุดจากมือ เปลวเทียนดับวูบไป ของที่ข้าพเจ้าพบเห็นสิ่งหนึ่งเป็นดาบวิเศษเล่มนี้ อีกสิ่งหนึ่งกลับเป็นซากทารกที่แชม่วยฝังอยู่ในสุสาน

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า ทารกนี้ไม่ยินยอมตายโดยไร้ความผิด มุดออกจากหลุมฝังศพมาทวงชีวิต ยามแตกตื่นลนลานหยิบฉวยดาบวิเศษคิดหลบหนี เพิ่งวิ่งถึงหน้าประตูพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ย้อนกลับมาลูบคลำใต้ผ้าปูที่นอนของฉั้งแป๊ะแป๋ ก็คลำพบกระดาษขาวแผ่นนั้น

"ข้าพเจ้าคาดว่าการตายของฉั้งแป๊ะแป๋ ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระดาษแผ่นนี้ ดังนั้นยัดไว้ในอกเสื้อ ขณะจะถอนเกาทัณฑ์อีกครา เสียงฝีเท้าก็ใกล้เข้ามา ปรากฏคนสามคนเดินถึงหน้าประตู ต้องลอบร้องในใจ 'แย่แล้ว คราครั้งนี้ประตูห้องถูกปิดกั้น เราเทาจื้ออันต้องจบชีวิตแล้ว'

"ยามร้อนรุ่มไม่เห็นมีที่หลบซ่อน ได้แต่มุดไปใต้เตียง ได้ยินคนทั้งสามผลักประตูเข้ามา ที่แท้เป็นง้วนซือเจ็กและเชาซือเฮีย จิวซือเฮีย ง้วนซือเจ็กร้องเรียก 'ซือกอ' สองคำ ไม่ได้ยินเสียงขานตอบ จึงสั่งจิวซือเฮียจุดเทียนไขมา

"ข้าพเจ้าหวนนึกถึงรอสักครู่จุดเทียนไขขึ้น พวกมันเห็นฉั้งแป๊ะแป๋เสียชีวิต ผลจากการตรวจค้น ข้าพเจ้ายากที่จะรักษาชีวิตไว้ได้ ยามนี้ฉกฉวยโอกาสที่มืดมิดสามารถทะลวงออกไป ง้วนซือเจ็กและเชาซือเฮียล้วนเป็นยอดฝีมือ ข้าพเจ้าลำพังคนเดียวย่อมมิใช่คู่มือมันทั้งสอง แต่หากเคลื่อนไหว

อย่างไม่คาดหมาย อาจหนีเอาตัวรอดได้

"ดังนั้นคืบคลานถึงข้างเตียง ขณะจะกระโดดออกไป ท่อนแขนพลันกระทบถูกใบหน้าคนผู้หนึ่ง ที่แท้ใต้เตียงมีคนหลบซ่อนอยู่ก่อน สร้างความแตกตื่นจนแทบร้องโพล่งออกมา คนผู้นั้นพลันพลิกข้อมือคร่ากุมชีพจรข้อมือข้าพเจ้าไว้

"ข้าพเจ้าลอบคร่ำครวญอย่างหวนโหย คนผู้นั้นกระซิบที่ข้างหูข้าพเจ้าว่า 'อย่าได้ส่งเสียง ออกไปด้วยกัน'

"ข้าพเจ้ายินดียิ่ง ยามนั้นเบื้องหน้าสายตาสว่างวูบ จิวซือเฮียถือโคมไฟมาถึง ได้ยินเสียงพึ่บ คนใต้เตียงซัดอาวุธดับโคมไฟ จากนั้นพลิกข้อมือหมายชิงดาบวิเศษในมือข้าพเจ้า

"ข้าพเจ้ากลิ้งตัวทอดหนึ่ง กลิ้งออกจากใต้เตียงโถมทะลวงออกไป คนใต้เตียงก็ติดตามออกมา ได้ยินง้วนซือเจ็กร้องว่า 'โจรร้ายกาจ' สะบัดฝ่ามือฟาดออก ง้วนซือเจ็กมีฝีมือสูงเยี่ยม คาดว่าคนผู้นั้นยากเอาตัวรอดได้ ข้าพเจ้ารีบวิ่งกลับห้องพัก ชักชวนบิดาหลบหนีออกจากตระกูลฉั้งทั้งยามวิกาล

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้ กล่องเหล็กใบนี้เป็นฉั้งแป๊ะแป๋มอบแก่ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าฝังที่นอกกำแพงใหญ่ ข้าพเจ้านับว่าทำตามคำสั่งเสียของมัน ซือเจ็กซือเฮียของสำนักมังกรฟ้าเห็นเกาทัณฑ์ที่ทรวงอกฉั้งแป๊ะแป๋ ย่อมระแวงสงสัยว่าเป็นการลงมือของข้าพเจ้า น่าเสียดาย ที่ข้าพเจ้าไม่ทราบคนใต้เตียงนั้นเป็นใคร ไม่เช่นนั้นสามารถตามตัวเป็นพยาน แต่ต่อให้หาตัวไม่พบ ข้าพเจ้าก็ทราบว่าฆาตกรที่ทำร้ายฉั้งแป๊ะแป๋เป็นใคร

"ท่านทั้งหลายโปรดดู กระดาษใบนี้เป็นฉั้งแป๊ะแป๋ยัดไว้ใต้ผ้าปูที่นอน ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าไปภายในห้อง มันกริ่งเกรงศัตรูรุดมาทำร้าย จึงจ่อเกาทัณฑ์กับหน้าต่าง ที่รอคอยคือคนผู้นี้ แต่ในที่สุดคนผู้นี้ มาถึงและในที่สุดฉั้งแป๊ะแป๋ไม่อาจหนีรอดจากเงื้อมมือมัน"

มันเล่าถึงตอนนี้ จึงล้วงถุงแพรปักลายดอกไม้จากอกเสื้อใบหนึ่ง

ทุกผู้คนเห็นถุงแพรใบนี้ปักทออย่างประณีตงดงาม คาดว่าเป็นฝีมือของฉั่งแชบุ้น ต้องเหลียวมองเชาฮุ้นคี้ เห็นมันเคียดแค้นจนตาแดงฉาน ต้องลอบหัวร่อในใจ

เทาจื้ออันแก้ถุงแพร ล้วงกระดาษขาวออกมาแผ่นหนึ่ง คิดส่งมอบต่อหลวงจีนป้อชิ่ว ลังเลเล็กน้อย กลับยื่นส่งให้กับเมี้ยวเยียกลั้ง

กระดาษขาวแผ่นนั้นพับเป็นรูปสี่เหลี่ยม เมี้ยวเยียกลั้งรับมาคลี่ออกดู พลันอุทานดังเอ๊ะเบาๆ เห็นบนกระดาษเขียนอักษรหมึกว่า

'ขอแสดงความยินดี ผู้อาวุโสแซ่ฉั่งแขวนกระบี่ถอนตัว เสพสุขรักษาชีวิตยืนยาว จากผู้เยาว์รอการสั่งสอน โอ้วฮุย'

อักษรสองแถวนี้เข้มแข็งเปี่ยมพลัง เป็นลายมือเดียวกับบัตรคำนับที่เด็กรับใช้ฝาแฝดส่งขึ้นเขามา เด็กรับใช้**ฝาแฝด*** คู่นั้นแม้ไม่ทราบมีนามว่ากระไร แต่ข้อความนี้แสดงว่าเป็นลายมือของจิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุยจริงๆ

มือที่ถือกระดาษขาวของเมี้ยวเยียกลั้งสั่นสะท้านเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า *"หรือว่าเป็นมัน?"*

มือเจ็ดดาวรับกระดาษขาวจากมือเมี้ยวเยียกลั้งอ่านดูแวบหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นลายมือของโอ้วฮุยจริงๆ เช่นนี้เป็นว่าพวกเราเข้าใจจื้ออันผิดไปแล้ว"

มันพลันเหลียวหน้าไปยังเล้างัวนเฮาะ กล่าวว่า **"เล้าตั่วนั้ง** *(ท่านผู้มียศศักดิ์แซ่เล้า)* อย่างนั้นท่านหลบซ่อนอยู่ใต้เตียงของฉั่งแป๊ะแป๋ทำอะไร? ท่านเป็นไส้ศึกให้กับจิ้งจอกภูเขาหิมะ ใช่หรือไม่?"

ทุกผู้คนพอฟังล้วนใจหายวาบ กระทั่งเชาฮุ้นคี้และจิวฮุ้นเอี้ยง ก็มึนงงสงสัยยิ่ง ค่ำคืนนั้นในความมืด คนใต้เตียงนั้นประมือกับมือเจ็ดดาวหลายกระบวนท่าจากนั้นหลบหนีไป หลังจากนั้นทั้งสามคาดคิดสันนิษฐาน

---

* *เด็กรับใช้ฝาแฝดคู่นี้เป็นบุตรของเบ๊ซุนฮวย ซึ่งโอ้วฮุยรับไปเลี้ยงดู รายละเอียดอยู่ในจิ้งจอกอหังการ*

นึกไม่ออกว่าเป็นใคร ตอนนี้มันไฉนพลันกล่าวหาเล้างัวนเฮาะ?

เล้างัวนเฮาะเพียงแค่นหัวร่อไม่ตอบคำ มือเจ็ดดาวกล่าวอีกว่า "ค่ำคืนนั้นในความมืด ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นโฉมหน้าของนักโจรกรรมใต้เตียง ในใจกลับนิยมเลื่อมใสในฝีมือของท่านผู้นี้ พวกเราสามอาหลาน มิเพียงไม่สามารถสกัดมันไว้ กระทั่งประวัติความเป็นมาของมันก็คาดเดาไม่ออก นับว่าไร้ความสามารถจริงๆ การต่อสู้กลางหิมะในวันนี้ ได้ประกระบวนท่ากับเล้าตั่วนั้ง กลับเป็นฝีมือของนักโจรกรรมใต้เตียงวันนั้น เฮอะ เฮอะ ยินดีที่ได้พบ น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

จิวฮุ้นเอี้ยงทราบว่า ซือเจ็กตอนนี้ต้องการคู่ขาสนทนา ไม่เช่นนั้นไม่อาจกล่าวต่อได้ จึงถามว่า "ซือเจ็ก น่าเสียดายอันใด?"

มือเจ็ดดาวเลิกคิ้วกล่าวเสียงกังวานว่า "น่าเสียดายที่เล้าตั่วนั้ง ผู้เป็นราชองครักษ์อันยิ่งใหญ่ กลับไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรี กระทำการย่องเบาบ้านช่อง ลักไก่ขโมยสุนัขเช่นนี้"

เล้างัวนเฮาะหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "งัวนตั่วกอด่าได้ประเสริฐ ด่าได้สมใจ ค่ำคืนนั้นที่หลบซ่อนอยู่ใต้เตียงของฉั้งกุยล้งเป็นเราเอง ท่านด่าเราลักไก่ขโมยสุนัขความจริงก็ไม่ผิด" เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าปรากฏ แววภาคภูมิลำพอง กล่าวสืบต่อ "เพียงแต่การลักไก่ขโมยสุนัขของเราได้รับราชโองการมา"

ทุกผู้คนสงสัยใจยิ่ง เข้าใจว่ามันกล่าวเหลวไหล แต่แล้วฉุกคิดว่ามันเป็นราชองครักษ์ของราชวงศ์แมนจู ไม่แน่นักว่าได้รับราชโองการให้จัดการสำนักมังกรฟ้าจริงๆ คนของสำนักมังกรฟ้าล้วนมีหลักมีฐานพอฟังอดพะวักพะวนมิได้ สะท้านฟ้าทักษิณเป็นเศรษฐีใหญ่มณฑลกวางตุ้งกวางสี ยิ่งตื่นตระหนกเป็นพิเศษ

เล้างัวนเฮาะเห็นคำพูดประโยคหนึ่ง ก็สะกดทุกผู้คนไว้ ยิ่งภาคภูมิจนลำพองกล่าวว่า "เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เราจะบอกเล่าเรื่องนี้ต่อท่านทั้งหลาย รอสักครู่ อาจยังต้องพึ่งพาพวกท่านของสิ่งนี้พวกท่านคงไม่เคย

เห็นมาก่อน”

พลางล้วงซองสีเหลืองจากอกเสื้อใบหนึ่ง ปากซองเขียนคำ *‘ลับเฉพาะ’* มันเปิดถุงออก ล้วงกระดาษสีเหลืองออกมาแผ่นหนึ่งอ่านเสียงกังวานว่า

“มีคำสั่งลับเฉพาะ ให้องครักษ์ชั้นที่หนึ่งเล้างง้วนเฮาะดำเนินการตามแผน มิให้ผิดพลาดเด็ดขาด

ไซ่จ้งก้วง (ผู้ดูแลแซ่ไซ่)”

พออ่านจบ กางกระดาษเหลืองวางลงบนโต๊ะให้ทั้งหมดอ่านดูโดยทั่วหน้า

สะท้านฟ้าทักษิณ เทาแป๊ะส่วยและพวกมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง พอเห็นตราสีแดงที่ประทับบนกระดาษเหลืองทราบว่าเป็นคำสั่งลับเฉพาะของผู้ดูแลกองราชองครักษ์ไซ่เสียงงักจริงๆ ไซ่จ้งก้วงผู้นี้ได้รับยกย่องเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแมนจู เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยของกษัตริย์เคี่ยงล้ง

เล้างง้วนเฮาะกล่าวว่า “ง้วนตั่วกอ ท่านไม่ต้องเป่าหนวดถลึงตาต่อเรา เรื่องนี้หากบอกเล่าตั้งแต่เริ่มต้น ยังสืบเนื่องจากซือเฮียท่านฉั้งกุยล้ง

“มีอยู่วันหนึ่ง ไซ่จ้งก้วงเชิญพวกเราสิบแปดราชองครักษ์ไปรับประทานอาหารค่ำที่ตึกจ้งก้วง ผู้คนทั้งสิบแปดคนนี้ สหายทางเบื้องนอกขนานฉายาพวกเราเป็นสิบแปดยอดฝีมือวังหลวง ซึ่งความจริง อาศัยวิชาแมวสามขาของพวกเราไหนเลยรับคำ *‘ยอดฝีมือ’* ได้?

“พวกเราพอไปถึง ไซ่จ้งก้วงบอกว่า วันนี้จะแนะนำจอมยุทธ์นามกระเดื่องต่อพวกเราผู้หนึ่ง พวกเรารีบถามว่าเป็นใคร ไซ่จ้งก้วงแย้มยิ้มไม่ตอบ งานเลี้ยงพอเริ่มต้น ไซ่จ้งก้วงก็เข้าตึกในไปชักนำคนผู้หนึ่งออกมา

“เห็นมันเอวตั้งตรง ฝีเท้าคล่องแคล่วปราดเปรียว สองตาเจิดจ้าเป็นประกายเป็นแบบฉบับของยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม มาตรแม้นจอนผม

หงอกขาว แต่รูปเค้ายังงามคมคาย คาดว่ากาลก่อนต้องเป็นบุรุษรูปงามผู้หนึ่ง

"ไซ่จ้งก้วงกล่าวเสียงกังวาน 'พี่น้องทั้งหลาย ท่านนี้เป็นเจ้าสำนักฝ่ายเหนือมีชื่อกระเดื่องดังในยุทธจักรฉั้งกุยล้งฉั้งตั่วกอ'

"พวกเราพอฟังล้วนใจหายวูบ ทุกผู้คนล้วนเคยได้ยินชื่อฉั้งกุยล้ง เพียงแต่สำนักมังกรฟ้าไม่ได้ไปมาหาสู่กับกรมเมือง ไม่ทราบไซ่จ้งก้วงเชิญมันมาได้อย่างไร?

"ระหว่างงานเลี้ยง ทั้งหมดทยอยคารวะสุราต่อมัน ฉั้งตั่วกอก็เกรงอกเกรงใจยิ่ง แต่ไม่เอ่ยถึงสาเหตุที่มันขึ้นนครหลวงมา จวบจนดื่มกินเสร็จสิ้น ไซ่จ้งก้วงเชิญทั้งหมดไปดื่มน้ำชาที่ห้องข้าง ทั้งสองค่อยบอกสาเหตุความนัยออกมา

"ที่แท้ฉั้งตั่วกอแม้ถือกำเนิดในบู๊ลิ้ม แต่มีความรักชาติบ้านเมือง ภักดีต่อกษัตริย์แมนจู หาเป็นรองพวกเราไม่ มันขึ้นนครหลวงครั้งนี้เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายขุมทรัพย์รายหนึ่งแก่ฮ่องเต้

"ขุมทรัพย์นี้เป็นทรัพย์สินเงินทองที่โจรทรยศลี้จื่อเซ้งขูดรีดไปจากกรุงปักกิ่ง ฉั้งตั่วกอบอกว่า คิดเสาะหาขุมทรัพย์รายนี้ มีเบาะแสทั้งสิ้นสองสาย ต้องรวมเบาะแสทั้งสองสายเข้าด้วยกันจึงสามารถหาพบเบาะแสสายหนึ่ง เป็นดาบอาญาสิทธิ์ของลี้จื่อเซ็ง อยู่ในการครอบครองของสำนักมังกรฟ้า มันเองก็พกติดตัว เบาะแสอีกสายหนึ่งคือลายแทงบอกที่ซ่อนขุมทรัพย์เป็นสมบัติของตระกูลเมี้ยวตลอดมา หากมีลายแทงดาบอาญาสิทธิ์ไม่ทราบเคล็ดลับของการหาขุมทรัพย์ หากมีดาบอาญาสิทธิ์ไม่มีลายแทงก็ไม่ทราบที่ซ่อนของขุมทรัพย์

"พวกเราแม้รับราชการ แต่ล้วนถือกำเนิดจากบู๊ลิ้ม พอฟังคำ *'ตระกูลเมี้ยว'* ล้วนครุ่นคิด *'พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ ร้ายกาจเพียงไหน ผู้ใดกล้าตอแยมัน'*

"ฉั้งตั่วกอเห็นพวกเรามีสีหน้ายุ่งยากใจจึงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

'เราหากมิใช่นึกอุบายจัดการกับเมี้ยวนั้งหงส์ได้ ไหนเลยกล้ามารบกวนท่านทั้งหลาย?'

"ไซ่จ้งก้วงรีบถามว่าเป็นอุบายใด ฉั้งตั่วกอจึงบ่งบอกออกมา ทุกผู้คนรับฟังจนผงกศีรษะชมเชยว่าเป็นอุบายที่ดี ที่มันบอกที่แท้เป็นอุบายใดเมื่อถึงเวลา ท่านทั้งหลายย่อมทราบเอง

"วันรุ่งขึ้น ฉั้งตั่วกออำลากลับไป ไซ่จ้งก้วงจึงส่งพวกเราทำงาน ตามแผน มันทางหนึ่งแยกแยะเรื่องนี้ รู้สึกฉั้งตั่วกอ หนึ่งนั้นไม่คิดรับราชการสองไม่หวังร่ำรวย อยู่ดีๆ ส่งของขวัญล้ำค่าแก่พวกเราเช่นนี้ ในโลกไหนเลยมีคนเยี่ยงนี้? คาดว่าความนี้ต้องมีสาเหตุ ดังนั้นส่งคนหลายคนออกลอบสืบเสาะข้อเท็จจริง

เราออกจากกรุงปักกิ่งไม่นาน ก็ได้ยินข่าวฉั้งตั่วกอแขวนกระบี่ถอนตัว จึงจัดของขวัญชิ้นหนึ่งเดินทางไปแสดงความยินดี ฉั้งตั่วกอพอพบหน้า แสดงว่าปีติยินดียิ่ง จากนั้นลอบไหว้วานเรากระทำเรื่องหนึ่ง ฮึงตั่วกอกล่าวไปท่านอย่าได้มีโทสะ มันให้เราติดต่อทางกรมเมืองยัดเยียดข้อหาท่านประการหนึ่ง คร่ากุมคุมขังท่านสักหลายปีแล้วค่อยว่ากล่าว"

สะท้านฟ้าทักษิณฮึงกิกใจหายวาบ เหงื่อยะเยียบไหลซึม กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ที่แท้ฉั้งซือเฮียเป็นคนเช่นนี้ ดีที่เล้าตั่วนั้งเปรื่องปราดเมตตาละเว้นเรา ผู้ต่ำต้อยย่อมต้องสมนาคุณอย่างงาม"

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ ตอนนั้นเราถามมันมีความแค้นใดกับฮึงตั่วกอ ฉั้งตั่วกอบอกว่าความแค้นกลับไม่มี แต่ตามกฎของสำนักมังกรฟ้า วาระครอบครองดาบของเจ้าสำนักฝ่ายเหนือครบกำหนดแล้ว ดาบวิเศษประจำสำนักเล่มนี้ต้องส่งมอบต่อฝ่ายใต้ หากตกไปในเงื้อมมือฮึงตั่วกอ เกรงว่ายากที่จะทวงถามกลับคืน

"คำพูดนี้แม้ไม่ผิด แต่เราอดระแวงสงสัยมิได้ ดังนั้นพูดจาคล้อย ตามมัน ทั้งไม่รับปากและไม่ปฏิเสธ เพียงจับตาดูเหตุการณ์อยู่ด้านข้าง

"หลังงานเลี้ยง เราคาดว่าฉั้งตั่วกอมิอาจไม่ส่งมอบดาบวิเศษเล่มนี้

แล้ว เรากลับมีวิธีช่วยเหลือมัน หากแม้นเราเก็บดาบวิเศษไว้ มันย่อมไม่สามารถส่งมอบได้ ฮึงตั่วกอแม้ไม่พอใจก็ไม่อาจทำอะไรได้ นี่เป็นโอกาสประกอบความดีความชอบสนองพระเดชพระคุณของเรา ไหนเลยยินยอมปล่อยปละละเว้น? ดังนั้นเราลอบเข้าห้องของฉั้งตั่วกอ ขณะจะค้นหาดาบวิเศษ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่เบื้องนอก ที่แท้ฉั้งตั่วกอกลับมาแล้ว เรายามร้อนรุ่มได้แต่หลบซ่อนอยู่ใต้เตียง

"ได้ยินฉั้งตั่วกอเดินเข้าห้อง เปิดหีบนำกล่องเหล็กออกมาพลันอุทานว่า *'เอ๊ะ ดาบเล่า?'*

"ฟังจากเสียงร้องของมัน แสดงว่าแตกตื่นลนลานจริงๆ ดูท่าดาบวิเศษถูกคนขโมยไปแล้ว จากนั้นมันเรียกบุตรีมาสอบถาม ฉั้งโกวเนี้ยไม่ทราบเรื่องพลอยร้อนรุ่มใจยิ่ง

"ไม่นานให้หลังง้วนตั่วกอมาถึง สองซือเฮียตี๋ทุ่มเถียงกันด้วยเรื่องแต่งตั้งเจ้าสำนักฝ่ายเหนือ พาดพิงถึงสัมพันธ์สวาทระหว่างเชาฮุ้นคี้กับฉั้งโกวเนี้ย จากนั้นฉั้งตั่วกอใช้ง้วนตั่วกอไปตามตัวเทาจื้ออันมา

"ฉั้งตั่วกอส่งมอบกล่องเหล็กแก่เทาจื้ออัน สั่งมันนำไปฝังที่นอกกำแพงใหญ่ เราอยู่ใต้เตียงได้ยินอย่างชัดเจน ต้องครุ่นคิด *'คราครั้งนี้เทาจื้ออันหลงกลแล้ว'*

"หลังจากที่เทาจื้ออันจากไป เราอยู่ใต้เตียง ได้ยินฉั้งตั่วกอทุบเตียงนอน ทอดถอนรำพันว่า *'โอ้วเจ่กตออันร้ายกาจ เมี้ยวนั้งหงส์อันร้ายกาจ!'*

"ตอนนั้นเราไม่ทราบโอ้วเจ่กตอเป็นใคร เพียงเข้าใจว่าเมี้ยวนั้งหงส์ขโมยดาบของมันไป แท้ที่จริงมันได้รับนามบัตรของโอ้วฮุยผู้เป็นบุตรชายของโอ้วเจ่กตอ สำนึกตัวว่าไม่อาจมีชีวิตรอด จึงประหวั่นลนลานยิ่ง ยามนี้ดาบวิเศษพานสูญหายและไม่อาจหลบลี้หนีหน้าได้

"จากนั้นฉั้งโกวเนี้ยเดินข้ามาภายในห้อง กล่าวว่า 'บิดา ข้าพเจ้าสืบทราบร่องรอยดาบวิเศษของท่านแล้ว'

"ฉั้งตั่วกอกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า 'อยู่ที่ใด?'

"ฉั้งโกวเนี้ยสืบเท้าเข้าใกล้ กล่าวเบาๆ 'ถูกจิวซือเฮียขโมยไปแล้ว'

"ฉั้งตั่วกอร้องว่า 'เป็นความจริง? มันเล่า?'

"ฉั้งโกวเนี้ยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเห็นมันฝังดาบอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'ประเสริฐ เจ้ารีบไปขุดมา'

"ฉั้งโกวเนี้ยกล่าวว่า 'บิดา ข้าพเจ้าคิดกระทำเรื่องหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ตำหนิ'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'เรื่องอันใด?'

"ฉั้งโกวเนี้ยกล่าวว่า 'ท่านเรียกตัวจิวซือเฮียมา ข้าพเจ้าหลบซ่อนอยู่หลังประตู ท่านถามมันใช่ขโมยดาบวิเศษไปหรือไม่ มันหากยอมรับข้าพเจ้าจะซัดเหล็กเหลี่ยมมังกรพิษล่าชีวิตใส่กลางหลังมัน'

"เราพอฟังต้องครุ่นคิด 'โกวเนี้ยนี้มีฝีมืออำมหิตนัก'

"ได้ยินฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'เราจะฟาดขาทั้งสองมันหักไป ไม่จำเป็นต้องปลิดชีวิตมัน'

"ฉั้งโกวเนี้ยกล่าวว่า 'ท่านไม่ทำตามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หยิบฉวยดาบให้กับท่าน'

"ฉั้งตั่วกอลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว 'ตกลง เจ้ารีบไปหยิบฉวยดาบมา คิดจัดการมันอย่างไรก็ได้'

"ดังนั้นฉั้งโกวเนี้ยหันกายออกไป ตอนนั้นเราไม่ทราบฉั้งโกวเนี้ยมีความแค้นใดกับซือเฮียนาง วันนี้ได้ยินคำบอกเล่าของเทาจื้ออัน ค่อยทราบว่านางคิดฆ่าคนปิดปาก เฮอะ ผู้อื่นฝังลูกซัดไว้ ไหนเลยให้ผู้คนพบเห็นได้?'

มันเล่าถึงตอนนี้ ทุกผู้คนล้วนเหลียวหน้ามองจิวฮุ้นเอี้ยงเห็นมันหน้าเขียวคล้ำ กะพริบตาไม่หยุดยั้ง

ได้ยินเล้างัวนเฮาะกล่าวสืบต่อ "เราพานนอนอยู่ใต้เตียงรอดูเหตุการณ์ฆ่าคนฉากนี้ อีกประการเรายังต้องรอคอยดาบวิเศษเล่มนั้น อย่าว่าแต่ฉั้งตั่วกอนอนรออยู่บนเตียง เราไหนเลยออกไปได้? รอคอยไม่นานฉั้งโกวเนี้ยวิ่งกระหืดกระหอบกลับมากล่าวเสียงสั่นสะท้าน 'บิดา ดาบเล่ม

นั้นถูกมันขุดไปแล้ว ข้าพเจ้าโง่งมยิ่ง กลับไปสายก้าวหนึ่ง มัน...มันยัง...'

"ฉั้งตั่วกอทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ถามว่า 'มันยังทำอะไร?'

"ฉั้งโกวเนี้ยความจริงคิดบอกว่า 'มันยังขุดซากศพของทารกข้าพเจ้าไปด้วย' แต่คำพูดนี้ไหนเลยกล่าวจากปากได้? ตะลึงลานวูบหนึ่งจึงร้องว่า 'ข้าพเจ้าจะไปหามัน' พลางวิ่งตะบึงออกไป คาดว่าแตกตื่นลนลานเกินไป วิ่งถึงข้างประตูกลับสะดุดล้มลง

"เราคุดคู้อยู่ใต้เตียงอัดอั้นยิ่ง ดาบวิเศษก็สาบสูญไร้ร่องรอย ความจริงคิดฉกฉวยโอกาสซัดเทียนไขดับ หลบหนีออกไป มิคาด ฉั้งตั่วกอเห็นบุตรีสะดุดล้มลง เพียงทอดถอนใจยาว กลับไม่ลงจากเตียงไปประคอง ฉั้งโกวเนี้ยผุดลุกขึ้นเกาะขอบประตูหอบหายใจชั่วขณะค่อยจากไป

"ฉั้งตั่วกอลงจากเตียง ปิดประตูหน้าต่าง นั่งอยู่บนเก้าอี้ เห็นมันวางกระบี่อยู่บนโต๊ะ มือถือคันเกาทัณฑ์ หน้าเขียวคล้ำน่าหวาดหวั่น เราก็ลอบหวั่นวิตกหากแม้นถูกมันพบเห็น มันฉีกหน้าไม่ไว้ไมตรี พลังฝีมือเราสู้ไม่ได้ เกรงว่ายากรักษาชีวิตไว้

"ฉั้งตั่วกอนั่งบนเก้าอี้ กลับไม่ขยับเคลื่อนไหว คล้ายแข็งทื่อไปก็มิปาน แต่สองตาทอประกายวูบวาบวาววับ แสดงว่ากลัดกลุ้มไม่สบายใจ ทุกที่ทางเงียบสงัดงัน ได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงสุนัขเห่า จากนั้นสุนัขข้างเคียงตัวหนึ่งก็เห่าขานรับ ทันใดสุนัขตัวนั้นเห่าหอนโหย จากนั้นนิ่งเงียบงันไปคล้ายถูกคนใช้ฝีมือฉับไวฆ่าทิ้ง

"ฉั้งตั่วกอพลันผุดลุกขึ้น ประตูห้องกลับถูกเคาะหลายครา สัมเสียงนี้มาเร็วยิ่ง ฟังจากเสียงสุนัขเห่ายังอยู่ห่างหลายสิบวา มิคาดคนผู้นี้พอฆ่าสุนัขตาย ก็มาถึงหน้าประตูในบัดดล

"ฉั้งตั่วกอกล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า 'โอ้วฮุย ในที่สุดท่านมาแล้ว?'

"คนหน้าประตูกลับกล่าวว่า 'ฉั้งกุยล้ง ท่านจำสุ้มเสียงเราได้หรือไม่?'

"ฉั้งตั่วกอหน้าเผือดขาวกว่าเดิม กล่าวเสียงสั่นสะท้าน 'เมี้ยว... เมี้ยวไต้เฮียบ!'

"คนหน้าประตูกล่าวว่า 'มิผิด เป็นเรา'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'เมี้ยวไต้เฮียบ ท่านมาทำอะไร?'

"คนหน้าประตูกล่าวว่า 'เฮอะ เราส่งสิ่งของมาให้กับท่าน'

"ฉั้งตั่วกอลังเลเล็กน้อย จึงวางคันเกาทัณฑ์ลุกไปเปิดประตู เห็นชายฉกรรจ์ทั้งผอมทั้งสูง ใบหน้าเหลืองซีดราวขี้ผึ้งผู้หนึ่งเดินเข้ามา

"เราอยู่ใต้เตียงจับตาดูท่วงท่าของมัน ต้องครุ่นคิด *'คนผู้นี้พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน เป็นสุดยอดฝีมือแห่งยุค นับว่ามีอานุภาพสยบขวัญน่ายำเกรงยิ่งนัก'*

"เห็นในมือเมี้ยวนั้งหงส์ประคองสองสิ่ง วางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า 'นี่คือดาบวิเศษของท่าน นี่คือหลานชายของท่าน'

"ที่แท้หนึ่งในสองสิ่งเป็นห่อยาวรีใบหนึ่ง กลับเป็นซากศพทารกซากหนึ่ง

"ฉั้งตั่วกอร่างสั่นสะท้าน กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ เมี้ยวไต้เฮียบ กล่าวว่า 'ศิษย์ของท่านขโมยดาบวิเศษไปกลบฝัง บุตรีท่านฝังลูกชู้โดยมิให้ท่านล่วงรู้ ล้วนถูกเราประสบพบเห็น จึงขุดออกมาคืนแก่ท่าน'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'ขอบคุณ นี่ นี่เป็นคราเคราะห์ของตระกูลเรา กล่าวไปเป็นที่ละอายยิ่ง'

"เมี้ยวไต้เฮียบพลันขอบตาแดงก่ำ คล้ายจะหลั่งน้ำตา จากนั้นสีหน้าเคลือบคลุมด้วยแววอำมหิต กล่าวทีละคำ *'นางเสียชีวิตอย่างไร?'*

ได้ยินเสียงเพล้ง ถ้วยชาในมือเมี้ยวเยียกลั้งร่วงหล่นบนพื้นแตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย นางความจริงมีท่วงท่าสุภาพเยือกเย็น ไม่ทราบเพราะเหตุใด พอได้ยินคำพูดนี้กลับไม่อาจควบคุมตนเองได้

คิ้มยี้รีบล้วงผ้าเช็ดหน้าเช็ดคราบน้ำชาบนร่างนาง กล่าวเบาๆ ว่า "เสียวเจี๊ยะเข้าไปพักผ่อนเถอะ อย่าได้ฟังแล้ว"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ไม่ ข้าพเจ้าจะฟังมันบอกเล่า"

เล้างั้วนเฮาะกวาดมองนางแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ "ฉั้งตั่วกอ

กล่าวว่า 'วันนั้นนางถูกความเย็นแทรกซึมส่งเสียงไอตลอดเวลา เราเชิญหมอมาตรวจรักษา หมอบอกว่าไม่เป็นไร เพียงได้รับความเย็นเล็กน้อย รับประทานยาเทียบหนึ่งขับเหงื่อไล่ความร้อนก็ทุเลาแล้ว แต่นางบอกว่ายาขมเกินไป เทยาที่ต้มเสร็จทิ้งและไม่ยอมรับประทานอาหาร เมื่อเป็นเช่นนี้อาการยิ่งมายิ่งทรุดหนัก เราเชิญหมอมาหลายคน แต่นางไม่ยอมรับประทานยา ไม่รับประทานอาหาร ปลอบโยนอย่างไรก็ไม่ฟัง' "

เมี้ยวเยียกลั้งรับฟังถึงตอนนี้ อดสะอึกสะอื้นเบาๆ มิได้ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงและพวกสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบที่ไม่ยอมกินยารับประทานอาหารผู้นี้เป็นใคร? มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับฉั้งกุยลั้งและสองพ่อลูกตระกูลเมี้ยว?

สองพ่อลูกแซ่เทาและคนของสำนักมังกรฟ้าล้วนทราบว่าที่กล่าวเป็น**ซกฮี้ฮูหยิน** *(ภรรยาใหม่ที่แต่งแทนภรรยาเก่าที่เสียชีวิตหรือเลิกร้างไป)* ของฉั้งกุยลั้ง แต่เมี้ยวนั้งหงส์ไฉนกังวลสนใจเรื่องนี้? เมี้ยวเยียกลั้งไฉนเศร้าเสียใจ? เป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจแล้ว ล้วนครุ่นคิดขึ้น *'หรือฉั้งฮูหยินเป็นญาติกับตระกูลเมี้ยว? พวกเราไฉนไม่เคยได้ยินมาก่อน?'*

เล้าง้วนเฮาะเล่าว่า "ตอนนั้นเราอยู่ใต้เตียง รับฟังจนมึนงงสงสัยไม่ทราบที่พวกมันกล่าวเป็นใคร ต้องครุ่นคิด *'เมี้ยวนั้งหงส์ดั้นด้นรุดมาเพียงเพื่อถามอาการไข้คนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นไม่ทานยาไม่กินข้าวไยมิใช่เจ้าแง่แสนงอน?'*

"ได้ยินเมี้ยวไต้เฮียบถามอีกว่า 'เช่นนี้เป็นว่า เป็นนางไม่ต้องการมีชีวิตเองแล้ว?'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'ภายหลังเราคุกเข่าวิงวอน ว่ากล่าวจนสุ้มเสียงแหบแห้ง นางยังคงไม่สนใจไยดี'

"เมี้ยวไต้เฮียบกล่าวว่า 'นางสั่งเสียว่าอย่างไร?'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'นางบอกว่าหลังจากที่นางตายแล้ว ให้เราฌาปนกิจศพโรยเถ้ากระดูกไว้บนทางหลวง ให้ผู้คนเหยียบย่ำ!'

"เมี้ยวได้เฮียบกระโดดปราดขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด 'ท่านทำตามคำพูดของนางหรือไม่?'

"ฉั้งตั่วกอกล่าวว่า 'ซากศพของนางได้รับการฌาปนกิจ แต่อัฐิอยู่ที่นี่'

"พลางผุดลุกขึ้น หยิบฉวยไหเคลือบเล็กๆ ใบหนึ่งจากเตียงด้านในวางลงบนโต๊ะ

"เมี้ยวได้เฮียบมองดูไหเคลือบ สีหน้าทั้งเดือดดาลทั้งเศร้าเสียใจ เรามองเพียงแวบเดียว ก็ไม่กล้ามองดูสีหน้าเมี้ยวได้เฮียบอีก

"ฉั้งตั่วกอล้วงปิ่นมุกรูปหัวหงส์จากอกเสื้ออันหนึ่งวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า 'นางให้เราคืนปิ่นมุกนี้แก่ท่านหรือมอบต่อเมี้ยวโกวเนี้ย บอกว่านี่เป็นสมบัติของตระกูลเมี้ยว'"

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ พากันกวาดมองไปยังเมี้ยวเยียกลั้ง เห็นบนมวยผมของนางเสียบปิ่นมุกรูปหัวหงส์อันหนึ่ง หัวหงส์จัดทำอย่างประณีตงดงาม มุกเหล่านั้นก็กลมเกลี้ยงนวลใย เพียงแต่ตัวมุกเหลืองซีดเล็กน้อยคล้ายเป็นวัตถุโบราณนานปี

เล้างั้วนเฮาะเล่าสืบต่อ "เมี้ยวได้เฮียบหยิบปิ่นมุกขึ้น ถอนเส้นผมตนเองเส้นหนึ่ง ร้อยเข้าปากหงส์ช้าๆ เส้นผมนั้นกลับทะลุออกทางปลายปิ่นที่แท้ในปิ่นมุกกลวง เห็นท่านกระตุกเส้นผมทั้งสองปลายเบาๆ ส่วนหัวหงส์ก็ดีดกระดอนขึ้น

"เมี้ยวได้เฮียบหันปิ่นมุก ปรากฏม้วนกระดาษใบหนึ่งตกลงจากในหัวหงส์ ท่านคลี่ม้วนกระดาษออก กล่าวเสียงเย็นชา 'เห็นแล้วหรือไม่?'

"ฉั้งตั่วกอหน้าซีดเผือด ชั่วครู่ให้หลังจึงทอดถอนใจยาวออกมา

"เมี้ยวได้เฮียบกล่าวว่า 'ท่านเพียรพยายามเสาะหาลายแทงใบนี้ แต่ในที่สุดนางล่วงรู้โฉมหน้าที่แท้จริงของท่าน ไม่ยอมบอกความลับต่อท่าน คืนปิ่นมุกแก่ตระกูลเมี้ยว ลายแทงขุมทรัพย์อยู่ในปิ่นมุกนี้เอง คาดว่าท่านคงคาดฝันไม่ถึงกระมัง?'

"กล่าวจบ ยัดม้วนกระดาษลงในหัวหงส์ ใช้เส้นผมกระตุกกลไก

ปิดปากหงส์ลง วางปิ่นมุกลงบนโต๊ะ กล่าวว่า 'เราสอนวิธีเปิดหัวหงส์แก่ท่านแล้ว ท่านถือลายแทงไปหาขุมทรัพย์เถอะ'

"ฉั้งตั่วกอไหนเลยกล้าแตะต้อง? ปิดปากสนิทไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว

"เราอยู่ใต้เตียง ชมดูจนร้อนรุ่มใจยิ่ง ดาบวิเศษและลายแทงห่างจากตัวเราไม่กี่เชียะ แต่ไม่มีปัญญาหยิบฉวยมา เห็นเมี้ยวได้เฮียบเหม่อมองไหเคลือบอย่างเซื่องซึมเซา ยื่นสองมือช้าๆ ประคองไหเคลือบขึ้นซุกไว้ในอกเสื้อ สีหน้าน่าสะพรึงกลัวยิ่ง"

ได้ยินเสียงครางเบาๆ เมี้ยวเยียกลั้งฟุบกายบนโต๊ะ ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา ปิ่นมุกหัวหงส์บนมวยผมสั่นสะท้านตลอดเวลา ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบสาเหตุความนัย

เล้าง้วนเฮาะเล่าสืบต่อ "ฉั้งตั่วกอพลันตบโต๊ะกล่าวว่า 'เมี้ยวได้เฮียบท่านลงมือเถอะ เราแม้ตายก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ'

"เมี้ยวได้เฮียบหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า 'เราไยต้องฆ่าท่าน? คนผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ ไม่แน่นักว่ามีความสุขกว่าคนตายแล้ว ครั้งกระโน้นเราประลองฝีมือกับโอ้วเจ่กตอ ต่อสู้กันหลายวัน ในที่สุดมันสองสามีภรรยาเสียชีวิต เรากลับมีชีวิตอยู่ เป็นที่ลำบากใจของเราตลอดมา แต่ภายหลังหวนนึก มันสองสามีภรรยาผูกพันรักมั่นร่วมเป็นร่วมตาย ยังดีกว่าเราที่มีชีวิตอยู่ในโลกอย่างเดียวดายมากนัก เฮอะ เฮอะ ลายแทงใบนี้อยู่ข้างกายท่านนานปี ท่านกลับไม่ทราบและมอบคืนแก่เรากับมือเรา เราแทนที่จะฆ่าท่าน ปล่อยให้ท่านขุ่นเคืองใจไปชั่วชีวิต มิใช่ประเสริฐกว่ามากนักหรอกหรือ?' พลางหยิบฉวยปิ่นมุก ก้าวยาวๆ ออกจากห้อง ฉั้งตั่วกอแม้มีดาบกระบี่เกาทัณฑ์อยู่ข้างกาย แต่ไหนเลยกล้าลงมือ?

"ฉั้งตั่วกอทอดถอนใจ วางซากทารกและดาบวิเศษลงบนเตียงหันกายไปใส่กลอนประตู พึมพำว่า 'คนผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ ไม่แน่นักว่ามีความสุขกว่าคนตายแล้ว'

"มันนั่งอยู่บนเตียง ร้องว่า 'ลั้งเอยลั้ง ท่านหลงเดินทางผิดเพราะเรา เราหลงเดินทางผิดเพราะท่าน ไยต้องเป็นเช่นนี้เล่า?'

"จากนั้นเป็นเสียงเฮอะ ได้ยินว่ามีของใดแทงใส่เลือดเนื้อ มันดิ้นรนบนเตียงหลายครา ก็แน่นิ่งไป

"เราใจหายวาบ รีบมุดออกจากใต้เตียง เห็นมันปักเกาทัณฑ์ขนนกใส่ขั้วหัวใจตนเอง ขาดใจตายไปแล้ว

"ท่านทั้งหลาย ฉั้งตั่วกอฆ่าตัวตายแล้ว ไม่ได้ถูกผู้อื่นยิงเกาทัณฑ์ลอบสังหาร ที่ทำร้ายมันไม่ใช่เทาจื้ออัน ยิ่งไม่ใช่โอ้วฮุย หากแต่เป็นมันเอง เรากับเทาจื้ออันและโอ้วฮุยไม่มีไมตรีคบหา ไม่จำเป็นต้องแก้ต่างให้แก่พวกมัน

"เราเห็นฉั้งตั่วกอตายแล้ว จึงดับเทียนไข ขณะจะหยิบฉวยดาบวิเศษหลบหนี เทาจื้ออันกลับรุดมาตบประตู เราได้แต่หลบซ่อนอยู่ใต้เตียง เรื่องราวหลังจากนี้เทาจื้ออันล้วนบอกเล่าแล้ว มันหยิบฉวยดาบวิเศษหลบหนีมายังนอกกำแพงใหญ่ เราอุดอู้อยู่ใต้เตียงครึ่งค่อนคืน ไหนเลยยินยอมเสียเปล่า? บวกกับฮิ้มซือตี๋ของเราท่านนี้ มือริบาดหมางกับห้วยอิ้มเบ๊ชวง เราทั้งสองจึงชักชวนกันติดตามมา"

มันพอเล่าจบ ยกสองมือตบฝุ่นละอองตามร่างกาย ลูบศีรษะครา หนึ่ง คล้ายเพิ่งมุดออกจากใต้เตียง จิบน้ำชาสองคำ ทีท่าปลอดโปร่งสบายยิ่ง

เชาฮุ้นคี้ก้มกายเก็บขึ้นมา เห็นเป็นพู่กันเล็กๆ หลอมจากทองคำด้ามหนึ่ง บนด้ามพู่กันสลักคำว่า "อัน" เป็นลักษณะเดียวกับที่ฉั่งแซบุ้นก่อนขึ้นเขาหิมะเคยถือไว้ในมือไม่ผิดเพี้ยน

8

คนเหล่านี้ท่านเล่าตอนหนึ่ง เราเล่าช่วงหนึ่ง เมื่อปะติดปะต่อรวมกัน ปมปริศนาในใจทุกผู้คนคลี่คลายกว่าครึ่ง เพียงแต่บังเกิดความหิวโหยประดัง น้ำชายิ่งดื่มมากยิ่งหิวโหยสุดทนทาน

เทาแป๊ะส่วยร้องดังๆ ว่า "ตอนนี้บอกกล่าวชัดแจ้งแล้ว ดาบเล่มนี้เป็นฉั้งกุยล้งมอบแก่บุตรชายเราเอง ท่านทั้งหลายไม่แก่งแย่งแล้วกระมัง?"

เล้าง้วนเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่ฉั้งตั่วกอมอบต่อเทาจื้ออันเพียงเป็นกล่องเปล่าใบหนึ่ง ท่านหากต้องการกล่องเปล่า เราไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่ดาบวิเศษไหนเลยมีส่วนของท่าน?"

สะท้านฟ้าทักษิณกล่าวว่า "ดาบเล่มนี้สมควรคืนแก่สำนักมังกรฟ้าฝ่ายใต้เรา ไม่มีปัญหาอีกต่อไป"

มือเจ็ดดาวกล่าวอีกว่า "ครั้งกระโน้นฉั้งซือเฮียยังไม่ได้ประกอบพิธีส่งมอบดาบ ดาบเล่มนี้ยังเป็นของฝ่ายเหนือเรา"

ทุกผู้คนยิ่งทุ่มเถียง สุ้มเสียงยิ่งดัง หลวงจีนป้อชิ่วพลันกล่าวเสียงกังวานว่า *"ท่านทั้งหลายแก่งแย่งดาบเล่มนี้ด้วยสาเหตุใด?"*

ทุกผู้คนยามกะทันหันนิ่งอึ้งไป ยากที่จะตอบได้ หลวงจีนป้อชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ก่อนหน้านี้ท่านทั้งหลายเพียงทราบว่า ดาบเล่มนี้

ฟันเหล็กดุจฟันหยวก แหลมคมสุดเปรียบปาน ยังไม่ทราบมันมีส่วนเกี่ยวข้องกับขุมทรัพย์มหาศาลรายหนึ่ง ตอนนี้มีคนบอกออกมา ทุกผู้คนยิ่งตาแดงใจละโมบ แต่หลวงจีนคิดถาม หากปราศจากลายแทงขุมทรัพย์เพียงดาบเล่มนี้จะมีประโยชน์ใด?”

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน เหลียวมองปิ่นมุกบนมวยผมของเมี้ยวเยียกลั้งโดยพร้อมเพรียง

เมี้ยวเยียกลั้งเรียบร้อยอ่อนแอ คิดหยิบฉวยปิ่นมุกบนศีรษะของนางลำบากเพียงยกมือ แต่ทุกผู้คนหวนนึกถึงบิดานางมีเกียรติภูมิเกริกไกร หากหยามล่วงเกินนางเพียงเล็กน้อย บิดานางสืบสาวเอาความขึ้นมา ผู้ใดต้านทานรับได้? ดังนั้นเห็นปิ่นมุกนั้นสั่นสะท้านเล็กน้อย กลับไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจา

เล้าง้วนเฮาะกวาดมองทุกผู้คนแวบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววลำพองผยอง เดินถึงเบื้องหน้าเมี้ยวเยียกลั้ง ยื่นมือขวาดึงปิ่นมุกออกจากมุ่นมวยผมของนาง เมี้ยวเยียกลั้งทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ใบหน้าเผือดขาว ถอยกายไปสองก้าว ทุกผู้คนเห็นเล้าง้วนเฮาะขวัญกล้าบังอาจปานนี้ ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า “เราได้รับคำสั่งเบื้องบนให้ดำเนินการ ยังกลัว **เมี้ยว** *(ต้นข้าวกล้า)* ไต้เฮียบ **อึง** *(ข้าวกล้า)* ไต้เฮียบอันใด? อีกประการพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ตอนนี้จะเป็นจะตาย ยังไม่แน่นัก”

เหล่าผู้มีฝีมือถามโดยพร้อมเพรียงว่า *“เป็นไรหรือ?”*

เล้าง้วนเฮาะยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “ดูจากสภาพการณ์ เมี้ยวนั้งหงส์ต่อให้มีชีวิตอยู่ น่ากลัวถูกล่ามโซ่ตรวนคุมขังในคุกหลวงแล้ว”

เมี้ยวเยียกลั้งใจหายวาบ ลืมความอัปยศที่ปิ่นมุกถูกช่วงชิง เพียงห่วงใยกังวลความปลอดภัยของบิดา รีบถามว่า “ท่าน...ท่านว่า บิดาข้าพเจ้าเป็นไรแล้ว?”

หลวงจีนป้อชิ่วก็กล่าวว่า “ขอถามรายละเอียด”

เล้างัวนเฮาะหวนนึกถึงตอนขึ้นเขา ถูกมันกระชากลากถูกลางหิมะ มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง แต่ตนเองพอบอกว่าได้รับคำสั่งจากทางเบื้องบนให้ดำเนินการ หลวงจีนป้อชิ่วถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป ยามนี้ได้ยินมันสอบถาม ยิ่งภาคภูมิลำพองกว่าเดิม อดแพร่งพรายความลับออกมามิได้ เพื่อจะได้เสริมฐานะของตนเอง ดังนั้นถามว่า "ป้อชิ่วไต้ซือ เราคิดถามท่านก่อนประการหนึ่ง เจ้าของสถานที่นี้เป็นใคร?"

เหล่าผู้มีฝีมืออยู่บนเขาครึ่งวัน ยังไม่ทราบเจ้าของสถานที่เป็นใคร ได้ยินเล้างัวนเฮาะถามไถ่ พอดีสบอารมณ์ มองหลวงจีนป้อชิ่วเป็นจุดเดียว

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "ทั้งหมดเมื่อไม่ปิดบัง หลวงจีนก็ไม่อำพรางอีกต่อไป เจ้าของสถานที่นี้แซ่โต่วนามฮีเม่งเป็นชนชั้นกระเดื่องดังในยุทธจักร"

ทุกผู้คนสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิด *'โต่วฮีเม่ง? โต่วฮีเม่ง?'* มีคนนึกออกว่าคนผู้นี้ขัดเกลาข้อความให้กับเมี้ยวนั้งหงส์ จารึกชื่อบนป้ายไม้กลางห้องโถงนี้ แต่นึกไม่ออกว่าคนผู้นี้เป็นใคร

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า **"โต่วเล่าเอ็งฮ้ง** *(ผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่โต่ว)* ท่านนี้ทระนงตนยิ่ง ไม่คบค้าหาสู่กับชนชั้นธรรมดา ดังนั้นแม้มีฝีมือกล้าแข็ง คนธรรมดากลับไม่รู้จักชื่อของท่าน แต่ชนชั้นยอดฝีมือในยุทธจักรล้วนนับถือเลื่อมใสยิ่ง"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา กลับค่อนขอดทุกผู้คนคราหนึ่ง ความหมายในวาจาแสดงว่าทุกผู้คนเป็นชนชั้นธรรมดา

สะท้านฟ้าทักษิณ มือเจ็ดดาวและพวกล้วนบันดาลโทสะ แต่หวนนึกถึงบนป้ายไม้กลางห้องโถง เมี้ยวนั้งหงส์ยังยกย่องมันเป็น **'ฮีเม่งยิ้นเฮีย'** *(ท่านพี่ฮีเม่ง)* ตนเองกลับไม่คู่ควรเรียกพี่เรียกน้องกับเมี้ยวนั้งหงส์จริงๆ คำพูดหลวงจีนป้อชิ่วแม้ไม่เป็นที่สบอารมณ์ แต่ก็ไม่มีปัญญาโต้แย้งได้

เล้างัวนเฮาะกล่าวว่า "ขณะที่พวกเราขึ้นเขา **ก้วงแก** *(พ่อบ้าน)* สถานที่นี้บอกว่า 'นายเหนือ รุดไปยังเล่งโก้วถะ เชื้อเชิญพุทธหน้าทอง

เมี้ยวนั้งหงส์มา และส่งคนไปเชื้อเชิญฮ่วมปังจู้แห่งพรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่นมาช่วยเหลือ' คำพูดนี้ไม่ตรงกับความจริงอยู่บ้าง ฮ่วมปังจู้ถูกคร่ากุมที่เมืองไคฮงมณฑลฮ่อหนำ ผู้น้อยยังได้ออกกำลังด้วย"

ทุกผู้คนกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า *"ฮ่วมปังจู้ถูกคร่ากุมแล้ว?"*

เล้างั้วนเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่เป็นการลงมือของผัดแลกองราชองค์รักษ์ไซ่ตั่วนั้ง ซึ่งความจริงฮ่วมปังจู้แม้นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือ แต่ยังไม่จำเป็นต้องรบกวนไซ่จ้งก้วงลงมือ พวกเราคร่ากุมฮ่วมปังจู้เพียงใช้มันเป็นเหยื่อเพื่อตกเต่าทองตัวใหญ่ เต่าทองตัวนั้นย่อมเป็นเมี้ยวนั้งหงส์แล้ว **โต่วจึงจู้** *(หัวหน้าตึกแซ่โต่ว)* คิดไปเชิญเมี้ยวนั้งหงส์มาจัดการกับจิ้งจอกภูเขาหิมะอะไรนั่น ซึ่งความจริงไหนเลยเชิญได้? ตอนนี้เมี้ยวนั้งหงส์คงขึ้นสู่กรุงปักกิ่ง คิดช่วยเหลือฮ่วมปังจู้ ไซ่จ้งก้วงกลับกางตาข่ายฟ้าที่กรุงปักกิ่ง รอคอยเมี้ยวนั้งหงส์รุดไป มันหากไม่หลงกลครานี้ พวกเรายังไม่อาจทำอย่างไรมันได้ มันกลับมุ่งสู่ปักกิ่งไปช่วยคน นี่เรียกว่านกหัวขวานเจาะต้นบอระเพ็ดหาความขมขื่นใส่ตัว"

เมี้ยวเยียกลั้งตอนร่ำลากับบิดา ได้ยินบิดาบอกว่ามีเรื่องรุดสู่กรุงปักกิ่งจริงๆ ดังนั้นสั่งนางขึ้นเขาหิมะก่อน อาศัยในบ้านตระกูลโต่วชั่วคราว ยามนี้ได้ยินเล้างั้วนเฮาะกล่าวเช่นนี้ เกรงว่าบิดาประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา ถึงกับตระหนกจนหน้าถอดสี

เล้างั้วนเฮาะกล่าวอย่างภาคภูมิลำพองว่า "พวกเรามีลายแทงและมีดาบวิเศษแล้ว จะเดินทางไปขุดหาขุมทรัพย์ของลี้จื่อเซ้ง ทลเกล้าฯ ถวายต่อฮ่องเต้ ทุกผู้คนในที่นี้จะได้รับความดีความชอบเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล"

มันเห็นบางคนมีสีหน้าลิงโลด บางคนมีท่าทีลังเล ทราบว่าบุคคลเช่นเทาแป๊ะส่วยทั้งหลายถือทรัพย์ศฤงคารสำคัญกว่ายศถาบรรดาศักดิ์ จึงกล่าวต่อ *"ขุมทรัพย์รายนั้นกองสุมดุจภูเขา ทั้งหมดจูงแพะตามมือ หยิบติดมือมาบ้าง ชั่วชีวิตก็รับประทานไม่หมดสิ้น ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง"*

ทุกผู้คนระเบิดเสียงโห่ร้องชมเชย ไม่มีความคิดเป็นอื่นอีก

ฉั่งแชบุ้นความจริงอับอายเสียใจสุดทนทาน หลบซ่อนอยู่ห้องชั้นในเพียงลำพัง ได้ยินในห้องโถงบังเกิดเสียงโห่ร้องไม่ขาดหู ทราบว่าไม่ได้สนทนาถึงเรื่องอื้อฉาวของนางอีก จึงลอบออกมายืนอยู่ข้างประตู

เล้าง้วนเฮาะถอนเส้นผมจากศีรษะเส้นหนึ่ง ร้อยทะลุปากหงส์บนปิ่นมุกช้าๆ ปฏิบัติวิธีการที่เห็นจากเมี้ยวนั้งหงส์ในวันนั้น กระตุกเบาๆ แล้วสลัดวูบ กลไกที่ปากหงส์ดีดผึงออก ปรากฏม้วนกระดาษก้อนหนึ่งร่วงหลุดลงมาจริงๆ

ทุกผู้คนอุทานดังอา เล้าง้วนเฮาะคลี่ม้วนกระดาษออกกางอยู่บนโต๊ะ ทุกผู้คนล้วนห้อมล้อมเข้ามาชมดู เห็นกระดาษแผ่นนั้นบางเบาราวปีกจักจั่น มาตรแม้นผ่านวันเวลานานปี แต่เนื่องเพราะเก็บรักษาในปิ่นมุก กลับไม่เสียหายใดๆ บนกระดาษวาดรูปภูเขาตั้งตระหง่านง้ำลูกหนึ่ง มุมเขากำกับอักษรว่า *'หลังเขาเง็กปิกฮง (ยอดเขาพู่กันหยก) ภูเขาโอวลั้งซัว แคว้นเลี่ยวตัง'*

หลวงจีนป้อชิ่วส่งเสียงร้องว่า *"ในโลกกลับมีเรื่องประจวบเหมาะปานนี้ ที่ซึ่งพวกเราอาศัยอยู่ คือยอดเขาพู่กันหยกภูเขาโอวลั้งซัวเอง"*

ทุกผู้คนเห็นรูปลักษณะของยอดเขาบนภาพวาดเป็นเช่นเดียวกับยอดเขาหิมะจริงๆ ตอนขึ้นเขาเห็นริมหน้าผามีต้นสนโบราณสามต้น บนภาพวาดก็วาดไว้อย่างละเอียดชัดแจ้ง สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "โต่วเล่าเอ็งฮังแห่งตึกนี้รอบรู้กว้างขวาง คงทราบข่าวของขุมทรัพย์ จึงปลูกสร้างตึกในที่นี้เป็นพิเศษ ไม่เช่นนั้นสถานที่นี้อากาศเหน็บหนาว ขึ้นลงยากลำบาก ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงปานนี้?"

เล้าง้วนเฮาะร้อนรุ่มใจขึ้นมา ร้องโอย กล่าวว่า "ผิดท่าแล้ว ตึกนี้ปลูกสร้างเป็นเวลานาน มันไยมิใช่ยักย้ายถ่ายเทขุมทรัพย์ไปจนหมดสิ้นแล้ว?"

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นไม่แน่นัก เล่าตั่วนั้งลองคิดดู

มันหากเสาะพบที่ซ่อนขุมทรัพย์ ย่อมโยกย้ายไปจากสถานที่นี้แต่แรก ไม่อาศัยอยู่ที่นี้อีกต่อไป”

เล้าง้วนเฮาะตบขาอ่อนฉาดใหญ่ ร้องว่า “ใช่แล้ว รีบไปยังหลังเขา”

หลวงจีนป้อชิ่วชี้มือไปยังเมี้ยวเยียกลั้ง กล่าวว่า “เมี้ยวโกวเนี้ยกับคนในตึกจะจัดการอย่างไร?”

เล้าง้วนเฮาะหันกายไป เห็นอู้ก้วงแกและบ่าวทาสในตึกล้วนหลบหนีจนไร้ร่องรอย ฉั้งแชบุ้นเดินออกจากประตูหลัง กล่าวเสริมขึ้น “ไม่ทราบเพราะเหตุใด บุรุษสตรีในตึกล้วนหลบซ่อนไว้จนหมดสิ้น”

เล้าง้วนเฮาะชิงดาบเล่มหนึ่ง เดินถึงเบื้องหน้าเมี้ยวเยียกลั้ง กล่าวว่า “เรื่องที่พวกเรากล่าว พวกนางได้ยินทุกถ้อยกระทงความ ไม่อาจทิ้งชนวนเภทภัยนี้ไว้” พลางยกดาบขึ้น ฟันใส่ศีรษะเมี้ยวเยียกลั้ง

ทันใด เงาคนถลันวูบ คิ้มยี้ทะยานออกจากหลังพนักเก้าอี้โอบมือเล้าง้วนเฮาะไว้ กัดข้อมือมันอย่างดุดันคำหนึ่ง เล้าง้วนเฮาะไม่ทันระวังข้อมือปวดแปลบปลาบ เสียงเครั้งเมื่อดาบร่วงหล่นลงบนพื้น

คิ้มยี้แผดเสียงด่าว่า “โจรร้ายอายุสั้น ท่านกล้าทำร้ายเสียวเจี๊ยะแม้สักขุมขนหนึ่ง **เล่าเอี้ย** *(นายผู้เฒ่า)* เราจะบุกขึ้นเขา ถลกหนังกระชากเอ็นของท่าน ทุกผู้คนในที่นี้ล้วนไม่อาจหนีรอดได้”

เล้าง้วนเฮาะเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดหมัดต่อยใส่ใบหน้าคิ้มยี้ หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงพลันยื่นมือขวาออก กันหมัดของมันพ้นห่างไป กล่าวว่า “ซือกอ พวกเราหาขุมทรัพย์สำคัญกว่าไม่จำเป็น ต้องทำร้ายชีวิต ผู้คนมากความ”

ควรทราบว่า หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงคุ้มกันสินค้า ชั่วชีวิตขวัญอ่อนกลัวเกิดเรื่อง สุขุมรอบคอบตลอดมา ไม่คล้ายซือเฮียมัน หลังจากเป็นราชองครักษ์ ไม่นำพากับการฆ่าชาวบ้านชาวเมืองสักหลายคน พอฟังคำพูดคิ้มยี้ หวนนึกถึงหากทำร้ายเมี้ยวเยียกลั้ง บิดาของนางบังเอิญหนีรอดจากร่างแห จะประสบเคราะห์กรรมกล้ำกรายแล้ว

จะคลายออกเอง นางก็ไม่กล้าลุกขึ้นเดินเหิน”

เหล่าผู้มีฝีมือพอฟัง ล้วนหัวร่อครืนออกมา หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “พวกเราทั้งหมดลองดูว่า อาศัยดาบเล่มนี้จะเสาะพบขุมทรัพย์อย่างไร?” พลางล้วงกล่องเหล็กจากอกเสื้อ เปิดฝากล่องออก ถือดาบกับมือเห็นบนฝักดาบนอกจากสลักอักษร ไม่มีลักษณะผิดปรกติใดอีก

มันมือหนึ่งจับฝักดาบ มือหนึ่งยึดด้าม เสียงสวบเมื่อชักดาบออกมา รู้สึกประกายสีเขียวพวยพุ่ง ความเย็นเยียบชำแรกกระดูก อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ ทุกผู้คนก็อุทานดังอาออกมา

หลวงจีนป้อชิ่ววางดาบวิเศษลงบนโต๊ะ ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้ามามุงดูเห็นตัวดาบด้านหนึ่งเรียบลื่น อีกด้านหนึ่งสลักลวดลายมังกรคู่ชิงมุก มังกรทั้งสอง ตัวหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก ลักษณะพิกลยิ่งไม่คล้ายมังกรไม่คล้ายงูกลับคล้ายตัวหนอนสองตัว แต่มุกที่ชิงกลับเป็นพลอยสีแดงชิ้นหนึ่ง ประกายมณีจับตานับเป็นของวิเศษอันมีค่า

เชาฮุ้นคี้หยิบฉวยดาบขึ้น เพ่งพิจารณาโดยละเอียด กล่าวว่า “นี่มีความพิสดารใด?”

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “ตัวหนอนทั้งสองนี้ ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับขุมทรัพย์ พวกเราไปยังหลังเขาแล้วค่อยว่ากล่าว มอบดาบแก่เรา” พลางยื่นมือหมายรับดาบ เชาฮุ้นคี้ไม่กล่าวกระไร วกดาบคุ้มครองกายวิ่งตะบึงออกไป

หลวงจีนป้อชิ่วกระซากเสียงว่า “ท่านทำอะไร?” พลางติดตามออกไป พอออกจากประตูใหญ่ เห็นเชาฮุ้นคี้ถือดาบวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า หลวงจีนป้อชิ่วตวัดมือขวา ซัดลูกประคำเหล็กเม็ดหนึ่งออกอย่างเร่งร้อน พอดีซัดต้องกระดูกไหล่ขวามัน

เชาฮุ้นคี้ชาวูบที่แขน ไม่อาจถือดาบมั่น เสียงสวบเมื่อดาบวิเศษตกลงบนพื้นหิมะ จมลึกเข้าไป

หลวงจีนป้อชิ่วก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า ถอนดาบวิเศษขึ้นมา

เชาฮุ้นคี้ไม่กล้าแก่งแย่งอีก รีบล่าถอยไปด้านข้าง เห็นหลวงจีนป้อชิ่วและเล้างัวนเฮาะคนหนึ่งถือดาบ คนหนึ่งถือลายแทง เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปยังหลังเขา ที่หลงเหลือล้วนฮีออกจากประตูใหญ่ติดตามอยู่ด้านหลัง

หลวงจีนป้อชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "เล่าตั่วนั้ง เมื่อครู่อาตมาล่วงเกินมากหลาย ขออย่าได้ตำหนิ"

เล้างัวนเฮาะเห็นมันยิ้มประจบขอขมา เป็นที่สบอารมณ์ยิ่ง กล่าวว่า "ได้ซือมีฝีมือกล้าแข็ง เรานับถือเลื่อมใสยิ่ง ภายหน้ายังมีที่ต้องพึ่งพา"

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "มิกล้า"

ทั้งสองเดินทางระยะทางหนึ่ง เห็นบนยอดเขาปราศจากทางสัญจร เหลียวมองรอบข้างล้วนเป็นหิมะขาวโพลน แม้ทราบขุมทรัพย์ซ่อนอยู่ในยอดเขาพู่กันหยกนี้ แต่ยอดเขากว้างไพศาล หิมะน้ำแข็งสุมปกคลุมทุกที่ทาง ไม่ทิ้งร่องรอยเบาะแสไว้จะเสาะหาจากที่ใด หากกำจัดหิมะน้ำแข็งบนยอดเขา ต้องใช้กำลังนับร้อยพันคนสูญเสียเวลาเป็นแรมปี อย่าว่าแต่วันนี้ขุดคุ้ยออกมา วันพรุ่งปรากฏหิมะตกกระหน่ำอีก หวนนึกถึงโต่วฮีเม่งอาศัยบนยอดเขาหลายสิบปี ย่อมต้องเค้นสมองหาวิธีการค้นหาขุมทรัพย์ทั้งวันทั้งคืน จนบัดนี้ยังไม่สัมฤทธิผล เรื่องค้นหาขุมทรัพย์ย่อมไม่ง่ายดายดังใจนึก

ทุกผู้คนยืนอยู่ริมหน้าผา เหลียวซ้ายแลขวา ล้วนงอมืออับจนปัญญา ฉั้งแชบุ้นพลันชี้มือไปยังภูเขาเล็กๆ ที่ทิวเขาแห่งหนึ่ง ร้องว่า "พวกท่านดู"

ทุกผู้คนมองตามปลายนิ้วของนาง ไม่เห็นมีสิ่งผิดปรกติใด ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ลักษณะของทิวเขาลูกนี้ ใช่คลับคล้ายลวดลายบนดาบอาญาสิทธิ์หรือไม่?"

คำพูดของนางเตือนสติทุกผู้คนได้คิด เพ่งมองทิวเขานั้นเห็นแนวหนึ่งทอดจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ อีกแนวหนึ่งทอดจากทิศใต้สู่ทิศเหนือ ลักษณะของทิวเขาเป็นดุจเดียวกับภาพสองมังกรชิงมุกที่แกะสลักบนดาบอาญาสิทธิ์ ยอดเขาทรงกลมระหว่างเทือก

ทิวเขา พอดีตรงกับตำแหน่งของอัญมณีแดงบนดาบ ต้องร้องว่า “ใช่แล้ว ขุมทรัพย์ต้องอยู่ในยอดเขาทรงกลมนั้น”

เล้างัวนเฮาะกล่าวว่า “พวกเรารีบลงไป”

ยามนี้ทุกผู้คนตั้งใจเสาะหาขุมทรัพย์ กลับร่วมแรงร่วมใจกัน ไม่ระแวงสงสัยและประทุษร้ายกันและกันอีก ทุกผู้คนฉีกชายเสื้อพันมือตนเอง ยึดเหนี่ยวเส้นเชือก พาตัวลื่นลงจากยอดเขาช้าๆ

ที่ลื่นลงไปก่อนคือเล้างัวนเฮาะ คนสุดท้ายคือสะท้านฟ้าทักษิณ มันหลังจากลื่นลงมา ความจริงคิดทำลายเส้นเชือกตัดปัญหาทั้งมวล แต่เห็นทุกผู้คนล้วนจากไปไกล เกรงว่าหลังจากเสาะพบขุมทรัพย์ไม่มีส่วนแบ่งของตน ดังนั้นไม่กล้าชักช้า ทุ่มเททำร่างติดตามไป

เมื่อมองลงจากยอดเขาพู่กันหยก ยอดเขาทรงกลมคล้ายอยู่เบื้องหน้าเอง ครั้นพอออกเดินทาง เส้นทางกลับไม่ใกล้นัก เป็นระยะทางประมาณยี่สิบกว่าลี้

ทุกผู้คนมีตัวเบายอดเยี่ยม ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็วิ่งถึงหน้ายอดเขาทรงกลม ต่างอ้อมยอดเขาทรงกลมนั้นไปมา เสาะหาที่ซ่อนของขุมทรัพย์ เทาจื้ออันพลันชี้มือไปทางซ้าย ร้องว่า *“นั่นเป็นใคร?”*

ทุกผู้คนได้ยินมันร่ำร้องอย่างเร่งร้อน พากันกวาดตามองเห็นเงาร่างสีขาวสายหนึ่งพุ่งผ่านพื้นหิมะไป ความรวดเร็วของท่าร่างสุดที่จะเปรียบปานได้ เพียงชั่วพริบตา เงาร่างสีขาวนั้นก็โลดแล่นไปยังยอดเขาพู่กันหยก

หลวงจีนป้อชิ่วร้องโพล่งว่า *“จิ้งจอกภูเขาหิมะ บุตรชายของโอ้วเจ่กตอมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง”*

ขณะกล่าวสีหน้าหมองคล้ำลง แสดงว่าในใจบังเกิดความหวั่นวิตกกังวล

ขณะครุ่นคิดพลันได้ยินฉั่งแชบุ้นกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก รีบเหลียวหน้าไปเห็นเนินบนยอดเขาทรงกลมทะลุเป็นหลุมบ่อ ร่างฉั่งแชบุ้นกลับ

หายวับไป

เทาจื้ออันและเชาฮุ้นคี้ติดตามอยู่ด้านข้างกายฉั้งแชบุ้นตลอดเวลา เห็นนางพลันพลัดตกลงในหลุม พากันร้องราวกับนัดแนะกันไว้ว่า "แชม่วย"

ทั้งสองคิดกระโดดลงไปช่วยเหลือ เทาแป๊ะส่วยฉุดดึงบุตรชายไว้ ตวาดว่า **"ทำอะไร?"**

เทาจื้ออันไม่แยแสสนใจ สะบัดดิ้นหลุดจากการยึดกุม กระโดดลงไปพร้อมกับเชาฮุ้นคี้

มิคาดหลุมบ่อนี้ตื้นยิ่ง ทั้งสองพอกระโดดลงไปล้วนทับลงบนร่างฉั้งแชบุ้น คนทั้งสามส่งเสียงอุทานโดยพร้อมเพรียง ผู้คนเบื้องบนอดหัวร่อมิได้ ยื่นมือฉุดดึงคนทั้งสามขึ้นมา

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "ไม่แน่นักว่าขุมทรัพย์อยู่ภายในหลุมฉั้งโกวเนี้ย ท่านอยู่เบื้องล่างเห็นอะไร?"

ฉั้งแชบุ้นลูบคลำตำแหน่งที่ปะทะชนกับก้อนหิน ตัดพ้อว่า "เบื้องล่างมืดมิด มองไม่เห็นอันใด"

หลวงจีนป้อชิ่วกระโดดลงไป กวัดแกว่งจุดชุดไฟ เห็นหลุมเบื้องล่างมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่ถึงหนึ่งวา รอบด้านล้วนเป็นหินผาและน้ำแข็งอันแข็งแกร่งไม่มีสิ่งผิดปรกติอื่นอีก ได้แต่กระโดดกลับขึ้นมา

พลันได้ยินจิวฮุ้นเอี้ยงและแต้ซาเนี้ยส่งเสียงอุทานอย่างแตกตื่น ทยอยพลัดตกลงไปในหลุมบ่อกลางหิมะ ด้านทิศตะวันออกและทิศใต้ มือเจ็ดดาว และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ่งทงแยกย้ายฉุดดึงคนทั้งสองขึ้นมา ดูท่ารอบยอดเขาทรงกลมนี้เต็มไปด้วยหลุมบ่อ ทุกผู้คนกริ่งเกรงพลัดตกลงในถ้ำโพรงที่ลึกล้ำอันตราย ดังนั้นไม่กล้าวิ่งเพ่นพ่านวุ่นวาย หยุดยืนกับที่ไม่เคลื่อนไหว

หลวงจีนป้อชิ่วทอดถอนใจ กล่าวว่า "โต่วจึงจู้พำนักบนยอดเขาพู่กันหยกหลายสิบปีไม่ทราบที่ซ่อนขุมทรัพย์ มันไม่มีดาบวิเศษลายแทงเลื่อนลอยไร้เบาะแสยังพอทำเนา แต่พวกเราแม้ทราบว่าขุมทรัพย์อยู่ใน

เขาทรงกลมนี้ยังไม่สามารถดำเนินการ อย่างนั้นยิ่งไร้ความสามารถแล้ว”

ทุกผู้คนยืนจนเหน็ดเหนื่อย พากันแยกย้ายนั่งกับพื้น ท้องยิ่งมายิ่งหิวโหยล้วนบังเกิดความระทดท้อแท้

แต้ซาเนี้ยปวดแผลขึ้นมาอีกครา ต้องกัดฟันแนบแน่นยื่นมือกดปากแผล พอเหลียวหน้ามอง เห็นภายใต้ประกายหิมะขับสะท้อน พลอยสีแดงบนดาบในมือหลวงจีนป้อชิ่วยิ่งงดงามแพรวพราย นางดิตตามสามีคุ้มกันสินค้านานปี พบเห็นของวิเศษมีค่าไม่น้อย ยามนี้ประกายของพลอยแดงเลื่อมพรายผิดปรกติ พลันฉุกใจคิด กล่าวว่า “ไต้ซือ โปรดหยิบยืมดาบวิเศษแก่ข้าพเจ้า”

หลวงจีนป้อชิ่วครุ่นคิด *นางเป็นอิสตรี มิหนำซ้ำได้รับบาดเจ็บที่เท้าไหนเลยต้องเกรงกลัวนาง?* ดังนั้นยื่นส่งดาบให้

แต้ซาเนี้ยรับดาบมาเพ่งพิจารณา พบว่าพลอยสีแดงฝังในด้านกลับจริงๆ ที่แท้พลอยสีแดงด้านตรงและกลับ ช่างฝีมือเยี่ยมสามารถแกะสลักพลอยจนด้านตรงและกลับไม่มีส่วนผิดแผกกัน แต่ในสายตาของผู้เชี่ยวชาญยังจำแนกแยกแยะได้

แต้ซาเนี้ยกล่าวว่า “ไต้ซือ พลอยเม็ดนี้หันด้านกลับออกนอก เกรงว่าความนี้มีเลศนัยเคลือบแฝง”

หลวงจีนป้อชิ่วกำลังร้อนรุ่มอับจนปัญญา พอฟังครุ่นคิดขึ้น *‘ไม่ว่านางกล่าวถูกหรือผิด งัดแงะออกมาชมดูแล้วค่อยว่ากล่าว’*

ดังนั้นรับดาบมา ลวงมีดสั้นจากข้างกายเล่มหนึ่ง แผพุ่งพลังถึงปลายนิ้ว ใช้ปลายมีดเขี่ยพลอยสีแดงเบาๆ พลอยสีแดงก็หลุดจากตัวดาบร่วงหล่นลง

หลวงจีนป้อชิ่วคีบพลอยขึ้น เพ่งดูทั้งสองด้านไม่เห็นมีสิ่งผิดปรกติใด พอเพ่งมองรอยบุ๋มที่ใช้ฝังพลอยสีแดงบนตัวดาบ ต้องโห่ร้องว่า “อยู่ที่นี่เอง”

ที่แท้ในรอยบุ๋มแกะสลักรูปหัวธนู ชี้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือคล้อยไปทางเหนือ ปลายสุดของลูกธนูมีวงกลมเล็กๆ วงหนึ่ง

หลวงจีนป้อชิ่วยินดียิ่ง คาดว่ากึ่งกลางรอยบุ๋มย่อมเป็นยอดของเขาทรงกลม ดังนั้นคำนวณระยะห่าง กำหนดทิศทางเป็นมั่นเหมาะ สืบเท้าไปทีละก้าว รอจนถึงตำแหน่งที่คำนวณไว้ รู้สึกใต้เท้าอ่อนร่วน ร่างตกวูบลง มันระวังป้องกันแต่แรก สองเท้าพอตกถึงพื้นก็กวัดแกว่ง จุดชุดไฟ คุ้ยเขี่ยหิมะน้ำแข็งออก เห็นเบื้องหน้าเป็นทางยาวเหยียดสายหนึ่ง ดังนั้นมุ่งหน้าไปเล้าง้วนเฮาะและพวกก็กระโดดตามติดลงไป

ชุดไฟจุดไม่นานก็ดับไป แต่ถ้ำโพรงลดเลี้ยวเคี้ยวคด เลี้ยวโค้งติดต่อกันหลายครา ยังไม่ถึงสุดทาง

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไปหักกิ่งไม้แห้งมา”

มันวิ่งออกจากถ้ำ หอบกิ่งไม้แห้งกลับมามัดหนึ่ง ตีหินเหล็กไฟจุดคบไฟอันหนึ่ง มันนิสัยหุนหันวู่วาม แต่มีความคิดดีประการหนึ่ง ยามปฏิบัติงานมุ่งหน้าอย่างอาจหาญ มือถือคบไฟเดินนำหน้าไป

ในถ้ำโพรงเต็มไปด้วยน้ำแข็งที่พันปีไม่ละลาย เส้นน้ำแข็งบางแห่งโผล่พ้นขึ้นมาประดุจคมดาบกระบี่ เทาแป๊ะส่วยหอบหินใหญ่ก้อนหนึ่งคอยกระแทกใส่ปลายน้ำแข็งที่ขวางทางอยู่ตามรายทาง

ทุกผู้คนตอนขึ้นเขามีท่าทีไม่เป็นมิตร ยามนี้ขุมทรัพย์ปรากฏรำไรกลับคล้ายลงเรือลำเดียวกัน ช่วยเหลือกันและกันขึ้นมา

พอเลี้ยวโค้งอีกครา ฉั้งแชบุ้นพลันอุทานดังเอ๊ะ ชี้มือไปยังวัตถุสีเหลืองอร่ามบนพื้นเบื้องหน้าเชาฮุ้นคี้ เชาฮุ้นคี้ก้มกายเก็บขึ้นมา เห็นเป็นพู่กันเล็กๆ หลอมจากทองคำด้ามหนึ่ง บนด้ามพู่กันสลักคำ*‘อัน’* เป็นลักษณะเดียวกับที่ฉั้งแชบุ้นก่อนขึ้นเขาหิมะเคยถือไว้ในมือมิผิดเพี้ยน

เชาฮุ้นคี้บังเกิดความระแวงสงสัยขึ้น เหลียวขวับไปยังเทาจื้ออันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ที่แท้ท่านเคยมายังที่นี้แล้ว”

เทาจื้ออันกล่าวว่า “ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเคยมา? ท่านดูระหว่างทางมีริ้วรอยผู้คนเดินผ่านหรือไม่?”

เชาฮุ้นคี้ครุ่นคิดขึ้น *‘ถ้ำโพรงนี้ไม่มีรอยเท้าผู้คนจริงๆ อย่างนั้น*

พู่กันทองของมันด้ามนี้ไฉนตกอยู่ที่นี่?'

ในใจมันนึกถึงเรื่องใด ไม่อาจซุกงำแม้ชั่วครู่ชั่วยาม ดังนั้นแบมือออกเผยเห็นพู่กันทองคำเล็กๆ ด้ามนั้น กล่าวว่า "นี่มิใช่ของท่านหรือ? บนพู่กันสลักชื่อของท่านชัดๆ"

เทาจื้ออันมองดูแวบหนึ่ง สั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อน"

เชาฮุ้นคี้เดือดดาลเป็นการใหญ่ พลิกข้อมือโยนพู่กันทิ้ง ยื่นมือตะปบคว้าปกเสื้อเทาจื้ออัน ถ่มน้ำลายเข้าใส่ ตวาดว่า "ยังคิดบ่ายเบี่ยงอีก? ข้าพเจ้าเห็นนางถือพู่กันที่ท่านกำนัลให้ชัดๆ"

ถ้ำโพรงนี้กระทั่งขยับหมุนตัวยังไม่สะดวก เทาจื้ออันไหนเลยหลบรอดได้? น้ำลายคำนี้พอดีพุ่งใส่จมูกด้านซ้ายของมัน เทาจื้ออันยามบันดาลโทสะ ตวัดเท้าขวาเตะใส่ท้องน้อยเชาฮุ้นคี้ พร้อมกันนั้นกราดฟาดลงมือด้วยท่า**อี่กุยเข้า** *(นางแอ่นคืนรวงรัง)* กระแทกใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม

เชาฮุ้นคี้สะท้านคราหนึ่ง เหวี่ยงคบไฟทิ้ง มือขวาตอบโต้ออกหมัดหนึ่ง เสียงโครมเมื่อต่อยใส่ใบหน้าเทาจื้ออัน

คบไฟพอดับไป ในถ้ำโพรงมืดมิดสนิท ได้ยินทั้งสองส่งเสียงตวาดด่าทอผสานกับเสียงโครมโครมครามคราม ทั้งสองต่อยหมัดเตะเท้าทุกกระบวนท่าล้วนกระแทกถูกฝ่ายตรงข้าม พอถึงตอนท้ายถึงกับกอดปล้ำกลิ้งเกลือกไปตามพื้นดิน

ทุกผู้คนทั้งขบขันทั้งขุ่นเคือง พากันส่งเสียงห้ามปราม แต่เชาฮุ้นคี้ทั้งสองไหนเลยยินยอมรับฟัง? พลันได้ยินฉั่งแชบุ้นร้องดังๆ ว่า *"ผู้ใดไม่หยุดมือ ข้าพเจ้าจะไม่พูดจากับมันตลอดกาล"* เชาฮุ้นคี้และเทาจื้ออันงงงันวูบคลายมืออย่างลืมตัว ผุดลุกขึ้นยืน

ได้ยินหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง ส่งเสียงแหลมเล็กในความมืดว่า "เป็นเราฮิ้มง้วนเฮี่ยงคิดหาคบไฟจุดไฟขึ้น ท่านทั้งสองอย่าได้หึงหวงผิดใช้หมัดเท้าทักทายใส่เรา"

มันยื่นมือลูบคลำตามพื้นดิน คลำพบคบไฟจุดขึ้นอีกครา เห็นเชาฮุ้นคี้ และเทาจื้ออันหน้าฟกช้ำ หอบหายใจหนักหน่วง กำหมัดกัดฟันถลึงตาเข้าใส่

ฉั้งแชบุ้นล้วงพู่กันทองคำเล็กๆ จากอกเสื้อด้ามหนึ่ง จากนั้นเก็บพู่กันเล็กๆ ขึ้นจากพื้น กล่าวกับเชาฮุ้นคี้ว่า "พู่กันสองด้ามนี้เป็นคู่กันจริงๆ แต่ผู้ใดบอกต่อท่านว่าเป็นมันมอบต่อข้าพเจ้า"

เชาฮุ้นคี้อับจนถ้อยคำ ตะกุกตะกักว่า "ไม่ใช่มันมอบให้ อย่างนั้นท่านได้จากที่ใด? บนพู่กันไฉนจารึกชื่อของมัน"

เทาแป๊ะส่วยรับพู่กันเล็กๆ กวาดมองแวบหนึ่ง กล่าวถามเชาฮุ้นคี้ว่า "ซือแป๋เจ้าคือฉั้งกุยล้ง **ซือโจ้ว** *(บิดาของอาจารย์)* เจ้าเป็นใคร?"

เชาฮุ้นคี้งงงันวูบจึงกล่าว "ซือโจ้ว? นั่นเป็นบิดาของซือแป๋เราท่านผู้เฒ่านาม**อันป่า**"

เทาแป๊ะส่วยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ใช่แล้ว ฉั้งอันป่า มันใช้อาวุธลับใด?"

เชาฮุ้นคี้ตะกุกตะกักว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นซือโจ้วมาก่อน"

"เจ้าไม่เคยเห็นมัน แต่ง้วนซือเจ็กเจ้าได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากฉั้งอันป่าโดยตรง เจ้าลองถามไถ่มัน"

เชาฮุ้นคี้ไม่ทันเอ่ยปาก มือเจ็ดดาวง้วนสือตงกล่าวเสริมว่า "ฮุ้นคี้ อย่าได้เหลวไหลแล้ว พู่กันทองคำคู่นี้เป็นอาวุธลับของซือโจ้วเจ้าเอง"

เชาฮุ้นคี้อับจนถ้อยคำ แต่ความเคลือบแคลงสงสัยยังไม่ผ่อนคลาย

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า "พวกท่านคิดต่อยตีเอาหน้า ขอเชิญไปเสี่ยงชีวิตที่เบื้องนอก พวกเราจะเสาะหาขุมทรัพย์"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงนำหน้า เดินเลี้ยวโค้งไป ยามนี้ถ้ำโพรงยิ่งมายิ่งคับแคบ ทุกผู้คนต้องเดินก้มตัว บางครั้งศีรษะปะทะกับเหลี่ยมน้ำแข็งจนปวดแปลบ แต่หวนนึกถึงขุมทรัพย์อยู่เบื้องหน้า ไม่รู้สึกลำบากลำบนอย่างไร

เดินทางประมาณชั่วน้ำเดือด เบื้องหน้าปราศจากทางผ่าน เห็นโขดหินทรงกลมก้อนหนึ่งซ้อนอยู่บนหินกลมอีกก้อนหนึ่ง โขดหินทั้งสองก้อนสกัดขวางทางไว้ ระหว่างโขดหินสองก้อนปรากฏน้ำแข็งผนึกตัวอย่างแน่นหนา หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงยื่นมือผลัก โขดหินไม่สั่นคลอนแม้แต่น้อย ดังนั้นเหลียวหน้าไปถามหลวงจีนป้อชิ่วว่า "ทำอย่างไร?"

หลวงจีนป้อชิ่วยกมือเกาศีรษะ ไม่ได้ตอบคำ

ในเหล่าผู้มีฝีมือ นับสะท้านฟ้าทักษิณมีสติปัญญาแยบยลที่สุด ขบคิดแล้วกล่าว *"หินกลมสองก้อนซ้อนกัน ต้องผลักเคลื่อนได้ เพียงแต่ถูกน้ำแข็งผนึกแข็งตัวไว้"*

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า "ใช่แล้ว ละลายน้ำแข็งออก"

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงจ่อคบไฟกับโขดหินกลม เผาน้ำแข็งที่เกาะอยู่ระหว่างโขดหินทั้งสองก้อน เชาฮุ้นคี้ จิวฮุ้นเอี้ยงและพวกกลับออกไปยังเบื้องนอก เก็บกิ่งไม้มาเติมไฟ เปลวไฟยิ่งเผาไหม้ยิ่งรุนแรง ละลายน้ำแข็งเป็นน้ำ ได้ยินเสียงติงติงดังไม่ขาดหู ก้อนน้ำแข็งร่วงกรูเกรียวลงบนพื้น

เห็นน้ำแข็งที่เกาะอยู่ระหว่างโขดหินทั้งสองก้อนถูกละลายไปกว่าครึ่ง หลวงจีนป้อชิ่วนิสัยร้อนรุ่ม ทาบสองมือกับโขดหิน เกร็งกำลังผลักดัน โขดหินไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

พอเผาไหม้อีกครู่หนึ่งก้อนน้ำแข็งละลายมากกว่าเดิม หลวงจีนป้อชิ่วผลักเป็นคำรบสอง โขดหินสั่นคลอนแคลนหลายครา กลับพลิกไปทีละน้อยปรากฏเป็นช่องหนึ่ง คล้ายประตูหินตามธรรมชาติบานหนึ่งก็มิปาน

ทุกผู้คนลิงโลดยินดียิ่ง โห่ร้องด้วยความปีติ มือเจ็ดดาวยื่นมือช่วยเหลือผลักช่องว่างใหญ่ขึ้น หลวงจีนป้อชิ่วเก็บกิ่งไม้จากกองไฟท่อนหนึ่งถลันเข้าไปก่อน ที่หลงเหลือถือคบไฟพากันติดตามเข้าไป

พอก้าวเข้าประตูศิลา ประกายสีทองพวยพุ่งมาปะทะหน้าทุกผู้คน

ตาลายพร่าพราย ยืนตัวแข็งกับที่ อ้าปากกว้างจนหุบไม่ลง

ที่แท้ภายในเป็นถ้ำโพรงกว้างใหญ่แห่งหนึ่ง ทั้งสี่ด้านกองสุมแผ่นเงินอิฐทองไข่มุกอัญมณี ของมีค่ามากมายสุดคณานับ เพียงแต่เงินทองอัญมณีล้วนซ่อนเร้นอยู่หลังก้อนน้ำแข็งโปร่งใส คาดว่าครั้งกระโน้นบริวารเจ้าช่วงอ๋องหลังจากลำเลียงเงินทองอัญมณีเข้ามาก็เทน้ำเย็นราดรดสถานที่นี้หนาวเหน็บชั่วนาตาปี ก้อนน้ำแข็งไม่ละลาย เงินทองของมีค่าคล้ายซุกซ่อนอยู่ในแก้วเจียระไนก็มิปาน

ทุกผู้คนมองดูเงินทองอัญมณี ชั่วครู่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ชั่วครู่ให้หลังเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ทันใดเสียงโห่ร้องดังระเบิดขึ้น หลวงจีนป้อชิ่ว เทาแป๊ะส่วยและพวกล้วนตะกายไปบนผิวน้ำแข็ง ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

พลันได้ยินฉั้งแชบุ้นอุทานอย่างแตกตื่นว่า “มีคน...”

พลางชี้มือไปยังผนังด้านใน ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นเงาดำสองสายยืนชิดกับผนังจริงๆ

ความแตกตื่นของทุกผู้คนครานี้ใหญ่หลวงนัก คิดไม่ถึงภายในถ้ำมีคน หรือถ้ำโพรงมีทางเข้าออกอื่นอีก? พริบตานั้น ทั้งหมดถืออาวุธกระชับมั่น เคลื่อนเข้าชิดกันอย่างลืมตัว ชั่วครู่ให้หลังเห็นเงาดำทั้งสองกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว หลวงจีนป้อชิ่วตวาดถามว่า **“เป็นผู้ใด?”**

ผู้คนที่ผนังด้านในทั้งสองไม่ตอบคำ ทุกผู้คนเห็นทั้งสองไม่ขยับเคลื่อนไหว ยิ่งตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า **“เป็นยอดคนผู้อาวุโสท่านใด โปรดออกมาพบพาน”**

เสียงตวาดของมันกระแทกใส่ผนังรอบด้านสะท้อนย้อนกลับมาสั่นสะท้านจนทุกผู้คนแก้วหูลั่นอึงอล แต่คนทั้งสองทั้งไม่ตอบคำ และไม่ปรากฏออกมา

หลวงจีนป้อชิ่วชูคบไฟ สืบเท้าเข้าใกล้หลายก้าว เห็นชัดตาว่าเงาดำทั้งสองอยู่นอกชั้นน้ำแข็ง ชั้นน้ำแข็งนี้คล้ายกำแพงเจียระไนชั้นหนึ่ง

กั้นถ้ำโพรงเป็นห้องหน้าหลัง

หลวงจีนป้อชิ่วปลุกปลอบกำลังขวัญ คุกคามเข้าใกล้กำแพงน้ำแข็ง เห็นคนทั้งสองมีสภาพประหลาดพิกล ไม่เคลื่อนไหวตลอดเวลา แสดงว่าถูกจี้สกัดจุด ดังนั้นปราศจากข้อกริ่งเกรงอีกต่อไป ร้องว่า "ทั้งหมดตามเรามา"

ก้าวยาวๆ อ้อมกำแพงน้ำแข็งไป เห็นคนทั้งสองยังคงไม่เคลื่อนไหว มันมือขวาถือดาบ มือซ้ายชูคบไฟ ส่องใบหน้าคนทั้งสอง ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ที่แท้คนทั้งสองเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว ใบหน้าถมึงดุร้าย เส้นเอ็นกล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว ลักษณะน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

แต้ซาเนี้ยและฉั้งแชบุ้นเห็นเป็นคนตาย ล้วนกรีดร้องอย่างแตกตื่น ทุกผู้คนเดินเข้าใกล้ซากศพ เห็นคนทั้งสองถือมีดสั้นปักใส่ร่างฝ่ายตรงข้าม หนึ่งถูกแทงที่ทรวงอก หนึ่งถูกแทงที่ท้องน้อย ฆ่าฟันกันเองจนเสียชีวิตไป

มือเจ็ดดาวพอเห็นเค้าหน้าของซากศพชัดตา พลันหมอบกราบกับพื้น ร่ำไห้คร่ำครวญว่า *"ซือแป๋ ที่แท้ท่านผู้เฒ่าอยู่ที่นี้"*

ทุกผู้คนพอฟังล้วนใจหายวาบ พากันถามว่า *"ว่ากระไร?"*

"คนทั้งสองนี้เป็นใคร?"

"เป็นซือแป๋ท่าน?"

"ไฉนเสียชีวิตในที่นี้?"

มือเจ็ดดาวเช็ดคราบน้ำตา ชี้มือไปยังซากศพค่อนข้างเตี้ยซากนั้น กล่าวว่า "นี่คือ**ฉั้งอึงซือ** *(อาจารย์ผู้มีพระคุณแซ่ฉั้ง)* ของเรา พู่กันทองคำที่ฮุ้นคี้เก็บได้ เป็นของซือแป๋ผู้มีพระคุณเรา"

ทุกผู้คนดูจากเค้าหน้าฉั้งอันป่า มีอายุเพียงสี่สิบเศษ ยังอ่อนกว่ามือเจ็ดดาวอีก ตอนแรกรู้สึกประหลาดใจ พอครุ่นคิดก็เข้าใจในบัดดล ฉั้งอันป่าผู้นี้เป็นบิดาของฉั้งกุยล้งและเป็นปู่ของฉั้งแชบุ้น แท้ที่จริงเสียชีวิตไปหลายสิบปี เพียงแต่ภายในถ้ำอากาศเหน็บหนาว ซากศพไม่เน่าเปื่อย

ดูไปคล้ายเสียชีวิตไม่กี่วันก็มิปาน

ฉั้งแชบุ้นชี้มือไปยังซากศพอีกซากหนึ่ง กล่าวว่า "ซือเจ็ก คนผู้นี้เป็นใคร? มันไฉนกล้าทำร้ายซือโจ้วเรา?"

พลางตวัดเท้าเตะใส่ซากศพเท้าหนึ่ง ทุกผู้คนเห็นซากศพอีกซากหนึ่งรูปร่างผอมสูง แขนขายืดยาว ล้วนคาดเดาออกว่าเป็นผู้ใดเสียแปดเก้าส่วน

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า "มันเป็นบิดาของพุทธหน้าทองเมี้ยวไต้เฮียบ เรายกย่องมันเป็น**เมี้ยวเอี้ย** *(นายแซ่เมี้ยว)* ตั้งแต่เล็ก มันกับซือแป๋ผู้มีพระคุณเราสนิทสนมกลมเกลียวกันตลอดมา มีอยู่ปีหนึ่งชักชวนกันออกไปยังนอกกำแพงใหญ่ ตอนนั้นพวกเราไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด แต่เห็นคนทั้งสองไปด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง มิคาดหลังจากนั้นไม่กลับมาอีก

"ภายหลังสหายชาวยุทธจักรร่ำลือว่า คนทั้งสองถูกวีรบุรุษแคว้นเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอทำร้าย ดังนั้นเมี้ยวไต้เฮียบกับฉั้งซือเฮียจึงสืบเสาะหาโอ้วเจ่กตอเพื่อล้างแค้นมิคาด เมี้ยว...คนแซ่เมี้ยวนี้ถูกความละโมบครอบงำจิตใจ พอเห็นอัญมณีภายในถ้ำ กลับลงมือต่อซือแป๋ผู้มีพระคุณด้วยอำมหิต"

พลางเตะใส่เท้าของซากศพนั้นเท้าหนึ่งด้วย บิดาของเมี้ยวนั้งหงส์และบิดาของฉั้งกุยล้งหลังจากเสียชีวิต ตลอดทั้งร่างถูกแช่แข็งทื่อ มือเจ็ดดาวพอเตะออกซากศพยังยืนแข็งทื่อไม่ล้มลง ปลายเท้ามันกลับกระทบถูกจนปวดแปลบ

ทุกผู้คนครุ่นคิดขึ้น *'ผู้ใดทราบว่า มิใช่ซือแป๋ท่านถูกความละโมบครอบงำจิตใจ ลงมือด้วยอำมหิตก่อน?'*

มือเจ็ดดาวยื่นมือผลักซากศพของคนแซ่เมี้ยว คิดผลักไสมันพ้นห่างจากซือแป๋ แต่คนทั้งสองพัวพันเป็นเวลาหลายสิบปี มือกลืนกับมีด มีดกลืนกับร่างน้ำแข็งผนึกแข็งตัว ไหนเลยผลักออกได้

เทาแป๊ะส่วยทอดถอนใจ กล่าวว่า "ครั้งกระโน้น โอ้วเจ่กตอไหว้วานคนบอกต่อเมี้ยวไต้เฮียบและฉั้งกุยล้งว่า มันทราบสาเหตุการตายของ

ติดตามท่านอีก? หลังจากออกจากถ้ำ ท่านอย่าได้พบหน้าข้าพเจ้าอีกแล้ว”

เทาจื้ออันกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ไม่ แชม่วย ล้วนเป็นมันไม่ดี มันรังแกท่าน เคี่ยวกรำท่าน ข้าพเจ้าขอเสี่ยงกับมันแล้ว” ยกดาบคู่มือวิ่งตะบึงเข้าหาเชาฮุ้นคี้

เล้างู้วนเฮาะขวางอยู่เบื้องหน้ามัน ร้องว่า “พวกท่านชิงรักหักสวาทไปต่อสู้ที่เบื้องนอกกัน”

มือซ้ายยกขึ้นหลอกล่อ มือขวายื่นปราดออก คร่ากุมข้อมือมันไว้ เพียงบิดเบาๆ ก็ช่วงชิงดาบในมือมัน เหวี่ยงทิ้งลงกับพื้น

อีกด้านหนึ่ง เชาฮุ้นคี้ก็กระโดดโลดเต้น ถูกสะท้านฟ้าทักษิณขวางกันไว้ ที่หลงเหลือเห็นฉั่งแชบุ้นรุกอำพรางถอย กำราบเทาจื้ออันและเชาฮุ้นคี้ไว้กับมือ ต่างลอบหัวร่อในใจ

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “ฉั่งโกวเนี้ย ท่านชมชอบแต่งกับผู้ใดก็แต่งกับผู้นั้น ย่อมไม่อาจแต่งกับเราหลวงจีน ดังนั้นหลวงจีนเพียงถามท่าน เช้าวันนี้ท่านพบเห็นเรื่องประหลาดอันใด?”

ทุกผู้คนหัวร่อฮาฮา ฉั่งแชบุ้นก็หัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า “ม้าของข้าพเจ้าเดินช้ายิ่ง ตามซือเจ็กทั้งหลายไม่ทัน ขณะเดินทางพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าตัวหนึ่งควบขับไล่หลังมา คนขี่บนหลังม้า มือถือน้ำเต้าขนาดใหญ่ ยืดคอดื่มสุราในน้ำเต้า ข้าพเจ้าเห็นมันไว้หนวดเคราครึ้ม เมามายจนส่ายไปมาบนหลังม้า ยังดื่มสุราอึกๆ จึงอดหัวร่อมิได้

“มันพลันเหลียวหน้ามาถามว่า ‘ท่านเป็นบุตรีของฉั่งกยุ้ง ใช่หรือไม่?’

“ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ถูกแล้ว ท่านเป็นใคร?’

“มันกล่าวว่า ‘ของนี้ให้แก่ท่าน’ ดีดนิ้วพุ่งพู่กันทองคำเล็กๆ นี้มาเฉียดผ่านข้างใบหน้าข้าพเจ้า ซัดต่างหูข้าพเจ้าร่วงหล่นลง

“ข้าพเจ้าใจหายวาบ มันกลับกระตุ้นม้าจากไป ข้าพเจ้าเฝ้าสงสัยใจไม่ทราบมันไฉนมอบพู่กันเล็กๆ ด้ามนี้แก่ข้าพเจ้า?”

หลวงจีนป้อชิ่วถามว่า “โกวเนี้ยรู้จักคนผู้นี้หรือไม่?”

ฉั่งแชบุ้นผงกศีรษะ กล่าวว่า “มันคือจิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุย ขณะที่มันซัดพู่กันเล็กๆ ด้ามนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมไม่รู้จักมัน ภายหลังมันขึ้นเขามา กล่าววาจากับเมี้ยวม่วยจื้อ ข้าพเจ้าจดจำสุ้มเสียงมันออก เมื่อลอบมองจากรอยฝาผนังจดจำออกว่าเป็นมันจริงๆ”

เชาฮุ้นคี้บังเกิดความหึงหวงอีกครา กล่าวว่า “พู่กันเล็กๆ นี้เมื่อเป็นของซือโจ้ว โอ้วฮุยนั้นได้จากที่ใด? มันมอบแก่ท่านทำอะไร?”

ฉั่งแชบุ้นกับผู้อื่นล้วนพูดจาอ่อนโยน แต่พอฟังวาจาเชาฮุ้นคี้ก็มีสีหน้าขุ่นข้องใจ หาได้สนใจไยดีไม่

เล้าง้วนเฮาะกล่าวว่า “โอ้วเจ่กตอเมื่อเคยมายังที่นี้ คงเก็บพู่กันจากพื้น หาไม่ค้นได้จากร่างฉั่งอันป่า เพียงแต่ขณะที่มันเสียชีวิต โอ้วฮุยเพิ่งถือกำเนิดไม่กี่วัน ไหนเลยตกทอดพู่กันแก่โอ้วฮุยได้?”

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกล่าวว่า “ไม่แน่นักว่าโอ้วเจ่กตอทิ้งพู่กันอยู่ในบ้าน ภายหลังโอ้วฮุยเติบใหญ่ กลับมาตุภูมิถิ่นเกิด ค้นได้จากมรดกตกทอดของบิดา”

มือเจ็ดดาวผงกศีรษะ กล่าวว่า “นี่เป็นไปได้ พู่กันนี้ในกลวงหัวพู่กันหมุนออกได้ แชบุ้นลองดูว่าในพู่กันมีของใด”

ฉั่งแชบุ้นบิดหมุนหัวพู่กันของพู่กันที่เก็บได้จากภายในถ้ำก่อน ในกระบอกพู่กันเวิ้งว้างไร้วัตถุ จึงบิดหมุนหัวพู่กันที่โอ้วฮุยซัดเหวี่ยงให้ออกมา เห็นในกระบอกพู่กันซุกซ่อนม้วนกระดาษเล็กๆ ใบหนึ่ง

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้ามาดู หวนนึกถึงหากไม่มีมือเจ็ดดาวอยู่ที่นี้ ยากที่จะนึกออกว่าอาวุธลับนี้จัดสร้างอย่างประณีตปานนี้ ในกระบอกพู่กันกลับซุกซ่อนสิ่งของใด

เห็นฉั่งแชบุ้นคลี่ม้วนกระดาษออก บนกระดาษเขียนข้อความว่า *“มวลชนมังกรฟ้า เดินทางสู่เลี่ยวตัง ขามาขับขี่ม้า ขากลับเหาะเหินลม”*

มุมกระดาษด้านล่างวาดรูปจิ้งจอกมีปีกงอกเงยบนหลังตัวหนึ่ง

ข้อความนี้เป็นลายมือของจิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุยเอง

มือเจ็ดดาวหน้าเคร่งเครียดลง แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "นั่นไม่แน่นัก"

ปากแม้กล่าวเช่นนี้ แต่หวนนึกถึงความสามารถของโอ้วฮุย นอกจากนั้นโอ้วฮุยล่วงรู้ร่องรอยของคนในสำนักมังกรฟ้าซึ้งกระจ่าง อดหวั่นไหววิตกมิได้

เชาฮุ้นคี้กล่าวว่า "ซือเจ็ก อันใดเรียกว่าขากลับเหาะเหินลม?"

มือเจ็ดดาวกล่าวว่า "เฮอะ มันบอกว่าพวกเราต่างต้องตายที่เลี่ยวตัง กลับกลายเป็นปีศาจต่างแดน เหลือเพียงวิญญาณลอยล่องตามลมกลับแผ่นดินตงง้วน"

เชาฮุ้นคี้แผดด่าว่า "มารดามันเถอะ"

คนของสำนักมังกรฟ้ามองดูข้อความบนกระดาษ ต่างจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด หลวงจีนป้อชิ่ว เล้าง้วนเฮาะ เทาแป๊ะส่วย และพวกกลับเบือนสายตาไปยังเงินทองอัญมณีแต่แรก

หลวงจีนป้อชิ่วยกดาบฟันใส่ก้อนน้ำแข็ง ฟันติดต่อกันหลายดาบ ผ่าก้อนน้ำแข็งออก กอบโกยทองคำมุกมณีออกมากำหนึ่ง ส่งเสียงหัวร่อฮาฮา ภายใต้แสงไฟสาดส่อง มุกมณีในมือมันสะท้อนประกายเลื่อมพรายจับตา

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้นล้วนบังเกิดเลือดลมประดัง พากันยกอาวุธฟันน้ำแข็งหยิบฉวยของวิเศษ แต่ฟันอยู่ชั่วขณะ ดาบกระบี่ปรากฏรอยบิ่น ใช้ไม่สะดวกแล้ว ที่แท้อาวุธประจำตัวของผู้คนถูกเด็กรับใช้โอ้วฮุยฟันหักบนยอดเขาหิมะ ยามนี้ที่พกติดตัวล้วนหยิบฉวยมาจากตึกตระกูลโต่ว หาใช่อาวุธชั้นเลิศไม่

ทุกผู้คนพอหยิบฉวยได้ของวิเศษ พากันยัดเข้ากระเป๋าเสื้อ ยิ่งหยิบฉวยมากยิ่งละโมบโลภหลง แต่ดาบกระบี่เริ่มทื่อ ยิ่งฟันยิ่งเชื่องช้าลง

ฉั้งแชบุ้นกล่าวว่า "พวกเรารีบไปเก็บฟืนมา ละลายน้ำแข็งหยิบฉวยของวิเศษ"

ทุกผู้คนโห่ร้องชมเชย เรื่องนี้ความจริงสมควรฉุกคิดแต่แรก แต่พอเห็นหลวงจีนป้อชิ่วได้ของวิเศษ ทุกผู้คนก็แก่งแย่งกันสะบัดดาบฟันกระบี่ใส่ก้อนน้ำแข็ง

ยามนี้ ทุกผู้คนแม้สนับสนุนคำพูดของฉั้งแชบุ้น แต่ไม่มีผู้ใดปลีกตัวไปหยิบฉวยกิ่งไม้ ที่แท้ทุกผู้คนล้วนกริ่งเกรงตนเองพูออกไป บุคคลอื่นจะตักตวงของวิเศษเพิ่มขึ้น

หลวงจีนป้อชิ่วกวาดตามองผู้คน กล่าวว่า “จิวซี่เฮียแห่งสำนักมังกรฟ้า เทาซี่เฮียแห่งห้วยอิ้มเบ๊ชวง ฮิ้มเปียเท้าแห่งสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทง พวกท่านทั้งสามออกไปเก็บฟืน พวกเราที่รั้งอยู่ที่นี้ ล้วนวางมือพักผ่อน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้หยิบฉวยของวิเศษโดยพลการ”

จิวฮุ้นเอี้ยง เทาจื้ออัน และหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงทั้งสาม แม้เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่กริ่งเกรงหลวงจีนป้อชิ่วคุกคามบังคับ ได้แต่ออกจากถ้ำไปเก็บรวบรวมกิ่งไม้

เมี้ยวนั้งหงส์พลันตวัดเท้าซ้าย เตะเล้งเซ็งกือปลิวกระเด็น พร้อมกับพุ่งหมัดออก เสียงโครมคราหนึ่ง เมื่อต่อยยอดฝีมืออีกคนหนึ่งลอยละลิ่วไป

๙

จิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุย นัดหมายกับประมุขตึกตระกูลโต่วแห่งยอดเขาพู่กันหยกภูเขาโอวลั้งซัว กำหนดขึ้นเขาในวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม เพื่อสะสางหนี้เก่า แต่ครั้งแรกที่ขึ้นเขา โต่วฮีเม่งยังไม่กลับมา กลับพบปะสนทนากับเมี้ยวเยียกลั้งครั้งหนึ่ง

โอ้วฮุยพอลงจากเขา ในใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย ที่เห็นคล้ายเป็นเพียงเงาร่างของเมี้ยวเยียกลั้ง ที่ได้ยินล้วนเป็นเสียงเพลงและทำนองพิณของนาง

โอ้วฮุยกับเพ้งอาสี่ เด็กรับใช้ฝาแผดทั้งสอง รับประทานเสบียงกรังในถ้ำศิลา เห็นเพ้งอาสี่แม้ได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต ค่อยคลายใจลง ล้มตัวลงกับพื้นถ้ำ พริ้มตาลงพักผ่อน แต่พอพริ้มตาลงรูปเค้าอันสวยซึ้งงดงามของเมี้ยวเยียกลั้งยิ่งผุดขึ้นในหัวสมองอย่างชัดเจน ต้องเบิกตาจนกลมกว้างเหม่อมองผนังถ้ำดำมะเมื่อม แต่เสียงเพลงของเมี้ยวเยียกลั้งกลับแว่วออกจากผนังถ้ำอย่างเลือนราง

โอ้วฮุยทอดถอนใจยาว ครุ่นคิดขึ้น *'เรานึกถึงนางไยกัน? บิดานางเป็นศัตรูสังหารบิดาเรา มาตรว่าตอนนั้นบิดาของนางไม่แน่นักว่าจะมีเจตนา แต่บิดาเราก็เสียชีวิตเพราะเหตุนี้ เราต้องกำพร้าเดียวดายไร้บิดามารดา*

ล้วนเป็นผลสืบเนื่องจากบิดานาง เรายังคิดถึงนางไยกัน?' ขบคิดถึงตอนนี้ บังเกิดความเคียดแค้นยิ่ง แต่แล้วอดครุ่นคิดมิได้ *'ตอนนั้นนางยังไม่ถือกำเนิด บุญคุณความแค้นของรุ่นก่อน เกี่ยวข้องใดกับนาง? โอ นางเป็นเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์ เราเป็นคนอาภัพพเนจรร่อนเร่ในยุทธจักร ไยต้องแส่หาความกลัดกลุ้มรำคาญใส่ตัว?'*

คำพูดแม้กล่าวเช่นนี้ แต่ความกลัดกลุ้มเมื่อบังเกิด ไหนเลยสลัดหลุดได้โดยง่ายดาย? หากแม้นใยรักพอตัดก็ขาดได้ ก็ไม่นับเป็นใยรักแล้ว

โอ้วฮุยนอนอยู่ในถ้ำศิลาเกือบหนึ่งชั่วยาม ที่ครุ่นคิดคำนึงล้วนแล้วแต่เป็นเมี้ยวเยียกลั้ง บางครั้งมันฉุกคิดขึ้น *'หรือศัตรูคู่อริกลัวว่าสู้เราไม่ได้ จึงวางแผนกับนางเช่นนี้?'*

แต่แล้วรู้สึกความคิดเช่นนี้ ออกจะลบหลู่ล่วงเกินนางเกินไป รำพึงในใจ *'ไม่ สตรีที่สูงส่งปานเทพธิดาเช่นนาง ไหนเลยกระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์เยี่ยงนี้ เราไหนเลยใช้ความคิดของคนต่ำช้าลบหลู่ล่วงเกินนางได้?'*

เห็นท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำลง โอ้วฮุยไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป กล่าวกับเพ้งอาสี่ว่า "สี่เจ็ก ข้าพเจ้าจะขึ้นเขาไปอีกครา ท่านนอนพักผ่อนในที่นี้"

มันทุ่มเทวิชาตัวเบาโลดแล่น ชั่วพริบตามาถึงเชิงเขา ไต่เส้นเชือกขึ้นสู่เขาหิมะ

พอเห็นประตูใหญ่ของตึกตระกูลโต่วก็ใจเต้นระทึกขึ้น โอ้วฮุยเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เห็นภายในตึกไม่มีผู้คนปรากฏออกมาต้อนรับต้องเคลือบแคลงสงสัยเล็กน้อย กล่าวเสียงกังวานว่า "ผู้เยาว์โอ้วฮุยขอเข้าพบ โต่วจึงจู้กลับมาแล้วหรือไม่?"

ถามติดต่อกันหลายเที่ยว หามีผู้คนตอบรับไม่

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น *'โต่วฮีเม่งเสียทีที่ฉายาผู้ห้าวหาญแคว้นเลี่ยวตัง กลับหลบๆ ซ่อนๆ แสร้งเป็นลึกลับดุจภูตผี ต่อให้ท่านวางอุบายชั่วร้ายไว้ ผู้แซ่โอ้วไหนเลยหวาดหวั่นพรั่นพรึง?'*

มันนั่งในห้องโถงครู่หนึ่ง ความจริงคิดทิ้งข้อความไว้หยามหยัน

โต่วฮีเม่งสักครา จากนั้นลงจากเขา ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ต่อสถานที่นี้ ดังนั้นเดินไปยังห้องข้างตะวันออก ผลักประตูห้องออก เห็นผนังทั้งสี่ด้านเรียงรายตำรับตำรา ตกแต่งอย่างสูงส่งสง่า

โอ้วฮุยเดินเข้าไป ดึงหนังสือมาเล่มหนึ่ง ทรุดนั่งลงเพ่งพิศดู แต่พลิกไปพลิกมาไหนเลยจำเข้าสมองแม้สักตัวเดียว? ในใจเพียงรำพึงว่า *'นางไปที่ใดแล้ว? นางไปที่ใดแล้ว?'*

ไม่นานท้องฟ้ายิ่งมืดค่ำกว่าเดิม โอ้วฮุยล้วงชุดไฟ ขณะจะจ่อจุดกับเทียนไข พลันได้ยินบนพื้นหิมะด้านตะวันออกนอกตัวตึก บังเกิดเสียงสวบสาบเบาๆ หลายครา

โอ้วฮุยฉุกใจคิด ทราบว่ามียอดฝีมือเหยียบหิมะรุดมา ควรทราบว่าหากอยู่บนที่ราบ ทุกผู้คนสามารถเดินย่องฝีเท้า แต่กลางพื้นหิมะไม่อาจปิดบังแม้แต่น้อย ที่ฝีมือสูงส่งทิ้งเท้าแผ่วเบา ที่ฝีมืออ่อนด้อยฝีเท้าหนักหน่วง พอฟังก็จำแนกออกได้ โอ้วฮุยพอได้ยินเสียงฝีเท้าเหล่านี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น *'ต้องขอดูว่าที่มาเป็นยอดคนสารทิศใด?'* ดังนั้นซุกเก็บชุดไฟไว้ในอกเสื้อ เงี่ยหูสดับฟัง

ได้ยินบนพื้นหิมะบังเกิดเสียงฝีเท้าผู้คนอีกหลายคน กลับมีฝีมือสูงเยี่ยมทุกคน โอ้วฮุยพอนับดู ผู้มามีทั้งสิ้นสิบห้าคน

ยามนั้น ที่ห่างไปบังเกิดเสียงปรบมือสามครั้ง นอกตึกมีคนปรบมือตอบสามครา ไม่นานให้หลังปรากฏผู้คนอีกหกคนเร่งรุดถึงหน้าตึก

โอ้วฮุยแม้ขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง แต่พอฟังว่ายอดฝีมือชมนมคับคั่งชั่วพริบตามาถึงสิบเอ็ดคน อดหวั่นไหววิตกมิได้ ครุ่นคิดขึ้น *'ยังคงไปจากตึกนี้ก่อน ฝ่ายตรงข้ามระดมผู้ช่วยมาเป็นจำนวนมาก เราคนน้อยสู้พวกมากไม่ได้'*

ดังนั้นเดินออกจากห้องข้าง ขณะจะทะยานขึ้นไป พลันได้ยินบนหลังคาห้องบังเกิดเสียงกร๊อบแกร๊บหลายครา มีคนรุดมาถึงแล้ว

โอ้วฮุยรีบหดกลับไป จำแนกจำนวนผู้คนบนหลังคาตึก กลับเป็น

มือดีอีกเจ็ดคน ได้ยินบนหลังคาห้องมีคนปรบมือสามครั้ง นอกตึกปรบตอบสามครา คนบนหลังคาห้องทั้งเจ็ดพลิ้วลงยังลานตึกอย่างแผ่วเบา มุ่งตรงมายังห้องข้าง

โอ้วฮุยหวนนึกถึงศัตรูมีพวกมาก คราครั้งนี้ต้องพลิกแพลงเอาชนะ ก่อนหน้านี้คาดการณ์ว่าโต่วฮีเม่งต้องเชื้อเชิญผู้ช่วยมา แต่คิดไม่ถึงกลับเชื้อเชิญยอดฝีมือมากมายปานนี้

ได้ยินคนทั้งเจ็ดนั้นเดินมายังประตูห้อง ดังนั้นซ่อนตัวอยู่หลังฉากคิดสืบสาวฝ่ายตรงข้ามกำหนดอุบายอันใดจัดการกับตนเอง

เสียงพรึ่บคราหนึ่ง มีคนกวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้น โอ้วฮุยคาดว่าหลังฉากกั้นห้องไม่อาจหลบซ่อนตัวได้ สายตายามกวาดมองเห็นม่านมุ้งปล่อยห้อยลง หน้าเตียงไม่มีรองเท้า แสดงว่าไม่มีคนหลับนอน ดังนั้นเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ย่องฝีเท้าขึ้นเลิกม่านมุ้ง นั่งลงที่ขอบเตียงมุดปราดไปในผ้าห่ม

อากัปกิริยาเหล่านี้คล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง นอกห้องแม้ชุมนุมด้วยยอดฝีมือเจ็ดคน กลับไม่มีผู้ใดรู้สึกตัวแม้สักคนเดียว

แต่โอ้วฮุยพอมุดเข้าผ้าห่มกลับใจหายวาบ ที่กระทบถูกเป็นผิวกายคนผู้หนึ่ง เรียบลื่นละมุนราวแพรพรรณ ที่แท้ในผ้าห่มนอนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง โอ้วฮุยขณะจะกลิ้งตัวลงจากเตียง เบื้องนอกปรากฏแสงไฟสั่นวูบวาบมีคนเดินเข้าห้องมา คนผู้หนึ่งถือเทียนไขยื่นส่องมายังหลังฉากกั้นห้องแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ที่นี้ไม่มีคน พวกเราสนทนากันในที่นี้” พลางทรุดนั่งลงบนเก้าอี้

ยามนี้จมูกโอ้วฮุยอบอวลด้วยกลิ่นหอมซาบซ่าน เป็นกลิ่นเดียวกับที่สูดได้ขณะที่เมี้ยวเยียกลั้งร้องเพลงขับกล่อม หัวใจถึงกับเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก ครุ่นคิดขึ้น *‘หรือนางกลับเป็นเมี้ยวโกวเนี้ย? เราล่วงละเมิดโฉมสะคราญเช่นนี้ มีโทษสมควรตายจริงๆ แต่เราหากกระโดดออกไปตอนนี้ คนเหล่านั้นเห็นนางกับเรานอนเตียงเดียวกัน ย่อมมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน ชื่อเสียงเกียรติยศของเมี้ยวโกวเนี้ยนับว่าถูกเราทำลายแล้ว*

ได้แต่รอให้คนเหล่านี้จากไป ค่อยลงจากเตียงขอขมาต่อนาง'

มันเบี่ยงตัวเล็กน้อย หลังมือก็กระทบถูกผิวกายบริเวณต้นแขนของสตรีนางนั้น รู้สึกลื่นนุ่มยิ่ง คล้ายไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้า สร้างความแตกตื่นจนรีบหดมือกลับ

ซึ่งความจริงฉั่งแซบ้นเปลื้องปลดเสื้อผ้าชั้นนอกของเมี้ยวเยียกลั้งยังเหลือเสื้อชั้นในแนบเนื้อ แต่โอ้วฮุยเข้าใจว่านางร่างเปลือยเปล่า รีบพริ้มตาลง ทั้งไม่กล้ามองดู มือเท้ายิ่งไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว สูดลมหายใจเข้าปอดยุบท้องน้อยเขยิบเคลื่อนย้ายสู่เตียงด้านนอก ทอดระยะห่างจากนาง

โอ้วฮุยแม้พริ้มตาลง แต่จมูกยังสูดได้กลิ่นหอมที่ทั้งหวานละมุนทั้งนุ่มละเอียดชวนให้จิตใจวาบหวิว ข้างหูได้ยินหัวใจฝ่ายตรงข้ามเต้นถี่เร็วอดลืมตาขึ้นมิได้

เห็นดรุณีนางหนึ่งนอนหันหน้าออกด้านนอก ใบหน้าเอียงอายดั่งดอก**ไฮ้ทั้ง** *(เชอร์รี่จีน)* มิใช่เมี้ยวเยียกลั้งจะเป็นผู้ใด แสงเทียนสาดลอดม่านมุ้งแพรมุกเข้ามา ยิ่งขับเน้นวงหน้าบนปลอกหมอนเบื้องหน้างามผุดผาดสะคราญสุดบรรยาย

โอ้วฮุยความจริงคิดมองเพียงแวบเดียว จากนั้นพริ้มตาลงไม่ขอมองดูอีก แต่พอพริ้มตาลงถึงกับใจฟุ้งซ่านรัญจวน ไม่อาจควบคุมข่มกลั้นได้อดหรี่ตามองดูนางอีกแวบหนึ่งมิได้

เมี้ยวเยียกลั้งถูกจี้สกัดจุด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว แต่ในใจยังมีความรู้สึก เห็นโอ้วฮุยบุกฝ่าเข้ามา นอนหนนหมอนใบเดียวกับนาง ตอนแรกแตกตื่นลนลานยิ่ง เข้าใจว่ามันคิดลวนลามนาง ดังนั้นพริ้มตาลงยอมรับชะตากรรม มิคาดโอ้วฮุยนอนอยู่ครู่หนึ่ง มิเพียงไม่อิงร่างเข้ามากลับพาตัวออกห่าง ความหวาดหวั่นค่อยลดทอน บังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นอดลืมตามิได้

ยามนั้นประจวบกับโอ้วฮุยลืมตามองดูนาง สายตาทั้งสี่ประสานสบทอดระยะห่างกันไม่ถึงครึ่งเชียะ หนุ่มสาวทั้งสองล้วนอับอายยิ่ง

ได้ยินนอกฉากกั้นห้องมีคนกล่าวว่า **"ไซ่จ้งก้วง** *(ผู้ดูแลแซ่ไซ่)* ท่านคาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณจริงๆ คนผู้นั้นต่อให้เป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่พิชิตทั่วแผ่นดินโดยไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ เมื่อติดร่างแหของท่านนี้ ต่อให้มันติดปีกก็บินหนีไม่ได้"

คนถือเทียนไขหัวร่อฮาฮา วางเชิงเทียนลง เดินออกไปนอกฉากกั้นห้อง กล่าวว่า **"เตียเฮี้ยงตี๋** *(น้องแซ่เตีย)* ท่านอย่าได้ปิดทองใส่หน้าเรา หลังจากทำงานสำเร็จ เราต้องไม่ลืมคุณความดีของทั้งหมด"

โอ้วฮุยและเมี้ยวเยียกลั้งพอฟังคำโต้ตอบของทั้งสองล้วนใจหายวาบ คนเหล่านี้วางแผนดำเนินอุบายคิดทำร้ายพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์

เมี้ยวเยียกลั้งไม่ทราบเรื่องในยุทธจักรยังพอทำเนา หวนนึกถึงบิดามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ไม่กลัวผู้อื่นลอบประทุษร้าย แต่โอ้วฮุยกลับทราบว่า ไซ่จ้งก้วงเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแมนจู วิชากำลังภายในและภายนอกบรรลุถึงขั้นสุดยอด นิสัยกลอกกลิ้งชั่วร้าย ไม่ทราบทำร้ายขุนนางตงฉินและวีรบุรุษหาญกล้ามากน้อยเท่าใด วันนี้กลับนำกำลังเดินทางจากกรุงปักกิ่งมาถึงยอดเขาพู่กันหยกนี้ ฟังจากปากคำผู้แซ่เตียพวกมันวางแผนดำเนินอุบายแยบยล ต่อให้เมี้ยวนั้งหงส์มีฝีมือร้ายกาจกว่านี้ ก็ยากหนีรอดจากเงื้อมมืออำมหิตได้

ได้ยินไซ่จ้งก้วงเดินออกนอกฉากกั้นห้อง ฉุกคิดว่าเป็นโอกาสอันประเสริฐ ดังนั้นเลิกม่านมุ้งเบาๆ โบกมือขวาใส่เทียนไข กระแสลมหอบหนึ่งกรรโชกผ่าน เสียงฉี่เมื่อเปลวเทียนดับวูบไป คนผู้หนึ่งอุทานดังอุ กล่าวว่า "เทียนไขดับแล้ว"

ยามนั้น มีคนทยอยเดินเข้าห้องข้าง ร้องว่า "รีบจุดไฟจุดตะเกียงเถอะ"

ไซ่จ้งก้วงกล่าวว่า "พวกเรายังคงสนทนาในความมืดประเสริฐกว่า เมี้ยวนั้งหงส์ปราดเปรียวยิ่ง หากเห็นแสงไฟจากเบื้องนอก ไม่แน่นักว่าจะฮุบเหยื่อ ถูกมันหลบหนีไปอีกครา"

ผู้คนหลายคนส่งเสียงสนับสนุน กล่าวว่า "ไซ่จ้งก้วงเล็งเห็นการณ์ไกล คิดอ่านรอบคอบจริงๆ"

ได้ยินมีคนผลักเคลื่อนฉากกั้นห้องออก ยามนี้ในห้องข้างนั่งเต็มไปด้วยผู้คน บ้างนั่งกับพื้น บ้างนั่งบนโต๊ะ ถึงกับมีคนสามคนนั่งที่ขอบเตียง

โอ้วฮุยเกรงว่าคนทั้งสามนั่งจนเมื่อยล้า หงายร่างมาด้านหลังล้มตัวลงนอน เรื่องราวจะถูกเปิดโปง ดังนั้นเขยิบเข้าหาเตียงด้านใน เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งเคลื่อนใกล้เมี้ยวเยียกลั้งกว่าเดิม รู้สึกลมหายใจนางหอมกรุ่นรวยรินบันดาลให้ผู้คนใจวาบหวิวรัญจวน

โอ้วฮุยทั้งกริ่งเกรงถูกผู้คนที่ข้างเตียงทั้งสาม พบเห็น เป็นที่มัวหมองแก่เมี้ยวเยียกลั้ง ทั้งเกรงว่าหนวดเคราชี้ชันปานเส้นลวดของตัวเองจะแทงถูกใบหน้าขาวผ่องราวจะปริของนาง ดังนั้นตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ *'หากถูกคนพบเห็นต้องสังหารผู้คนภายในห้องทั้งสิบแปดคนให้หมดสิ้น ยินยอมเสี่ยงชีวิตด้วย ไม่อาจละเว้นคนมีชีวิตแม้สักคนเดียว เป็นเหตุให้สร้างความมัวหมองแก่โกวเนี้ยที่บริสุทธิ์สูงส่งนางนี้'*

ดีที่คนทั้งสามล้วนนั่งเรียบร้อย ไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก โอ้วฮุยไม่ทราบเมี้ยวเยียกลั้งถูกจี้สกัดจุด รู้สึกนางกลับไม่หลบหลีกเข้าสู่เตียงด้านในถึงกับทั้งประหม่าลนลานทั้งปีติยินดี คล้ายลอยล่องอยู่กลางก้อนเมฆก็มิปาน

ได้ยินไซ่จ้งก้วงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย พวกเราขอเชิญโต่วจึงจู้แนะนำต่อทั้งหมด"

จากนั้นสุ้มเสียงแผ่วทุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "ได้รับเกียรติจากท่านทั้งหลายรุดมา เป็นที่ปลื้มปีติของผู้น้องยิ่ง ท่านนี้คือผู้ดูแลกองราชองครักษ์ไซ่ตั่วนั้ง ไซ่ตั่วนั้งมีเกียรติภูมิเกริกไกร ท่านทั้งหลายเลื่อมใสมานานแล้ว"

คนกล่าววาจาย่อมเป็นประมุขตึกพู่กันหยกโต่วฮีเม่ง ทุกผู้คนล้วนกล่าวคำ *"เลื่อมใสมานาน"* โดยพร้อมเพรียง

โอ้วฮุยเงี่ยหูฟังโต่วฮีเม่งประกาศชื่อแนะนำทุกผู้คน ยิ่งฟังยิ่งตื่น

เต้นตระหนก ที่แท้นอกจากไซ่จังก้วงและพวกทั้งเจ็ดแห่งกองราชองครักษ์ที่หลงเหลือล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในยุทธจักร เช่น เจ้าสำนักแซฉังฉายา**เฮี้ยงมกจื้อ** เจ้าสำนักคุนลุ้นฉายา**เล้งเซ็งกือสือ** เจ้าสำนักบ้อเก๊กแห่งฮ่อหนำ**เจี้ยเล่าคุ้งซือ** *(ครูหมัดเฒ่าแซ่เจี้ย)*

นอกจากนี้หากมิใช่เจ้าสำนักหรือผู้อาวุโสของสำนักใด ก็เป็นประมุขค่ายพรรคหรือเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยอันใด ไม่มีผู้ใดที่ไม่มีความเป็นมาใหญ่หลวง มิหนำซ้ำราชองครักษ์ทั้งเจ็ดก็เป็นชนชั้นตึงมือในยุทธจักร

เมี้ยวเยียกลั้งพลันบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน ครุ่นคิดขึ้น *'เราสวมใส่เสื้อผ้าเพียงนี้ กลับนอนในอ้อมอกของมัน คนผู้นี้กับตระกูลเรามีบุญคุณความแค้นพัวพัน ไม่ทราบจะจัดการเราอย่างไร? วันนี้แรกพบมันรู้สึกมันแม้มีรูปเค้าหยาบกระด้าง กลับเป็นชายชาติอาชาไนยที่เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ มิคาดมันกลับเสียมารยาทต่อเราปานนี้'*

มาตรแม้นรู้สึกโอ้วฮุยกระทำต่อนางเช่นนี้ นับว่าไม่สมควรอย่างใหญ่หลวง แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจกลับปราศจากความเคียดขึ้งขุ่นเคืองหรือตัดพ้อตำหนิ ตรงกันข้ามบังเกิดความปีติยินดีเล็กน้อยอย่างลืมตัว ผู้คนสิบกว่าคนที่เบื้องนอกวิพากษ์วิจารณ์ด้วยเสียงอันดังนางกลับไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว

โอ้วฮุยอายุมากกว่านางสิบปี ประสบการณ์ช่ำชองชำนาญกว่าทราบว่าเรื่องราวเฉพาะหน้ามีความสำคัญไม่น้อย ดังนั้นในใจมาตรแม้นทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี จิตใจเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย แต่กับคำพูดของทุกผู้คนนอกมุ้งกลับได้ยินอย่างถี่ถ้วน

ได้ยินโต่วฮีเม่งแนะนำทีละคน เมื่องอนิ้วนับดู นับถึงคนที่สิบหกโต่วฮีเม่งก็กล้ำกลืนคำพูดไว้ โอ้วฮุยต้องครุ่นคิดขึ้น *'นอกม่านมุ้งมีผู้คนทั้งสิ้นสิบแปดคน นอกจากโต่วฮีเม่งแล้ว สมควรมีสิบเจ็ดคนที่หลงเหลือคนหนึ่งไม่ทราบเป็นใคร?'*

มันบังเกิดความระแวงสงสัย ผู้คนที่ละเอียดรอบคอบที่นอกกระโจมหลายคนก็ฉุกใจได้คิด มีคนถามว่า "ยังมีอีกท่านหนึ่งเป็นใคร?"

โต่วฮีเม่งกลับไม่ตอบคำ ชั่วครู่ให้หลังไซ่จ้งก้วงจึงกล่าว "ตกลงเราบอกต่อท่านทั้งหลาย ท่านนี้คือฮ่วมปังจู้แห่งพรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่น"

ทุกผู้คนใจหายวาบ ในจำนวนนี้มีอยู่คนสองคนหูตาปราดเปรียวทราบว่าฮ่วมปังจู้ถูกกรมเมืองจับกุมไป ที่หลงเหลือกลับทราบว่าพรรคกระยาจกตั้งประจันกับกรมเมืองตลอดมา ย่อมไม่ผนึกกำลังกับกองราชองครักษ์ มันพลันปรากฏกายบนยอดเขา สร้างความประหลาดใจยิ่ง

ไซ่จ้งก้วงกล่าวว่า "เรื่องราวเป็นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายได้รับเชื้อเชิญจากโต่วจึงจู้ขึ้นเขามาช่วยเหลือ เพื่อจัดการกับจิ้งจอกภูเขาหิมะ แต่ก่อนคร่ากุมจิ้งจอก พวกเราจะหามพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งลงจากเขา"

มีคนยิ้มออกมา กล่าวว่า "พุทธหน้าทองหรือ?"

ไซ่จ้งก้วงกล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราแตะต้องฮ่วมปังจู้ จุดประสงค์เพื่อกระตุ้นเมี้ยวนั้งหงส์ขึ้นสู่กรุงปักกิ่งไปช่วยเหลือ ในคุกหลวงกางตาข่ายฟ้าน้อมรอมัน มิคาดมันกลับตื่นตัวไม่ติดกับ"

ในกองราชองครักษ์มีคนส่งเสียงพึมพำในลำคอ แต่ไม่กล่าววาจา

ที่แท้คำพูดของไซ่จ้งก้วงนี้ปกปิดข้อเท็จจริงประการหนึ่ง เมี้ยวนั้งหงส์ไหนเลยไม่ได้ไปยังกรุงปักกิ่ง? ท่านบุกคุกหลวงเพียงลำพังคิดช่วยเหลือฮ่วมปังจู้ แม้ไม่ได้ช่วยคนออก แต่อาศัยกระบี่เล่มหนึ่งสังหารราชองครักษ์วังหลวงสิบเอ็ดคน กระทั่งไซ่จ้งก้วงก็รับบาดเจ็บที่แขน ไซ่จ้งก้วงแม้เตรียมการโดยรอบคอบ เนื่องเพราะฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไปกลับคร่ากุมคนไม่ได้ เรื่องนี้ถือเป็นความอับอายอัปยศในชีวิตมันยามอยู่เบื้องหน้าผู้อื่นย่อมไม่ปริปากเอ่ยถึง

ไซ่จ้งก้วงกล่าวว่า "โต่วจึงจู้กับฮ่วมปังจู้ทั้งสองมีคุณธรรมน้ำมิตรต่อสหาย รับปากช่วยเหลือพวกเราอีกแรงหนึ่ง เป็นที่สำนึกตื้นตันของเรายิ่งหลังจากเสร็จเรื่องเราจะนำความขึ้นกราบทูล ต้องแต่งตั้งอวยยศอย่าง

ใหญ่หลวง...”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินนอกตึกบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น มันมีโสตประสาทปราดเปรียว เสียงฝีเท้าแม้ทั้งแผ่วเบาทั้งห่างไกล ยังได้ยินอย่างชัดเจน ดังนั้นกล่าวเบาๆ ว่า “พุทธหน้าทองมาแล้ว พวกเราที่ทำงานในพระราชวังซ่มอยู่ที่นี้ ท่านทั้งหลายออกไปต้อนรับ”

โต่วฮีเม่ง ฮ่วมปังจู้ เฮี้ยงมกจื้อ เล้งเซ็งกือสือ เจี้ยเล่าคุ้งซือและพวกล้วนผุดลุกขึ้น เดินออกจากห้องข้าง เพียงหลงเหลือราชองครักษ์วังหลวงเจ็ดคน

ยามนี้เสียงฝีเท้าพลันมาถึงหน้าตึก ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงมันกลับรุดมารวดเร็วปานนี้ คล้ายเรือเผชิญพายุกลางมหาสมุทร เพิ่งปรากฏวี่แววลมฝนก็สาดซัดใส่ใบเรือ และคล้ายฟ้าร้องไม่ทันอุดหู สายฟ้าเพิ่งแลบผ่านเสียงอสนีบาตก็ทลายลง

ไซ่จ้งก้วงและราชองครักษ์ทั้งหกล้วนใจหายวาบ ชักอาวุธดั่งราวกับนัดแนะกันไว้ ไซ่จ้งก้วงสั่งว่า “หมอบลง”

มีคนยื่นมือเลิกม่านมุ้ง คิดหลบซ่อนบนเตียง ไซ่จ้งก้วงดุด่าว่า “หน้าโง่อยู่บนเตียงไยมิใช่ถูกพบเห็นหรอกหรือ?”

คนผู้นั้นหดมือกลับไป ทั้งเจ็ดมุดเข้าใต้เตียง บ้างหลบซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้า บ้างซ่อนเร้นอยู่หลังแคร่หนังสือ

โอ้วฮุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น *‘ท่านด่าผู้อื่นหน้าโง่ ตัวเองจึงหน้าโง่’*

รู้สึกลมหายใจของเมี้ยวเยียกลั้งพวยพุ่งต้องใบหน้าตนเองอย่างแผ่วเบา ไม่อาจบังคับตัวเองอีกต่อไป ยื่นปากไปจูบแก้มนางคราหนึ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งทั้งวาบหวามทั้งอับอาย คิดบ่ายเบี่ยงเลี่ยงหลบ จนใจที่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว โอ้วฮุยพอประทับจูบ พลันบังเกิดความละอาย ครุ่นคิดขึ้น *‘นางสุภาพอ่อนโยนปานนี้ เราไหนเลยหยามรังแกนางได้?’*

ขณะจะขยับตัวออกนอก ไม่ใกล้ชิดกับนางเช่นนี้อีก พลันได้ยินราชองครักษ์ที่ใต้เตียงสองคนขยับตัว ส่งเสียงด่าเบาๆ ที่แท้คนหลายคน

เบียดเสียดอยู่ใต้เตียง ข้อศอกคนผู้หนึ่งกระทุ้งจมูกอีกคนหนึ่งจนเจ็บปวด

โอ้วฮุยคึกคะนองต่อศัตรูตลอดมา ด้วยนิสัยใจคอของมัน ยามนี้คงต้องเลิกผ้าปูที่นอนปัสสาวะใส่ใต้เตียงสักคราหนึ่ง ราดรดราชองครักษ์ทั้งหลายให้ชุ่มโชก แต่ยามนี้เพิ่งบังเกิดความคิดเช่นนี้ พลันฉุกคิดว่าเมี้ยวเยียกลั้งหลับใหลอยู่ข้างกาย ไหนเลยประพฤติเหลวไหลได้?

ไม่นานให้หลัง ได้ยินโต่วฮีเม่งและเจี้ยเล่าคุ้งซือทั้งหลายพูดจาหัวร่อดังๆ ชักนำคนผู้หนึ่งมายังห้องข้าง คนผู้นั้นคือเมี้ยวนั้งหงส์ และมีคนถือเชิงเทียนทำหน้าที่นำทาง

โต่วฮีเม่งลอบสงสัยใจ ไม่ทราบบ่าวทาสหญิงรับใช้ตนไปที่ใด ไฉนไม่พบเห็นแม้สักคนเดียว แต่ไซ่จังก้วงพอมาถึง เมี้ยวนั้งหงส์ก็ติดตามขึ้นเขา ไม่มีเวลาตรวจสอบเรื่องภายในบ้าน ยามชำเลืองมองเมี้ยวนั้งหงส์เห็นท่านสีหน้าเย็นชากระด้าง ไม่ทราบในใจนึกถึงเรื่องใด

ทุกผู้คนทรุดนั่งในห้องข้าง โต่วฮีเม่งกล่าวว่า “เมี้ยวเฮีย ผู้น้องมีกำหนดนัดกับจิ้งจอกภูเขาหิมะ ตกลงสะสางหนี้เก่าในวันนี้ เมี้ยวเฮียและสหายทั้งหลายในที่นี้ดั้นด้นมาช่วยด้วยธัมมะ ผู้น้องสำนึกตื้นตันยิ่ง ตอนนี้ฟ้ามืดค่ำแล้วจิ้งจอกภูเขาหิมะยังไม่มา คาดว่าพอได้ยินชื่อของท่านทั้งหลายแตกตื่นจนหลุบหางจิ้งจอกหลบหนีไปไกลแล้ว”

โอ้วฮุยเดือดดาลเป็นการใหญ่ ถึงกับคิดทะยานออกไปตบหน้ามันฉาดหนึ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวกับฮ่วมปังจู้ว่า “ภายหลังฮ่วมเฮียดิ้นรนหลุดรอดได้แล้ว”

ฮ่วมปังจู้ผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าวว่า “เมี้ยวเอี้ยไม่คำนึงถึงอันตราย บุกบั่นไปช่วยเหลือด้วยตนเอง พระคุณครานี้ผู้น้องขอจารึกชั่วชีวิต เมี้ยวเอี้ยอาละวาดกรุงปักกิ่งไม่นาน พี่น้องพรรคเรายกกำลังไปช่วยเหลือดีที่มีพวกมาก ผู้น้องอาศัยบารมีของเมี้ยวเอี้ยจึงดิ้นรนหลุดรอดได้”

คำพูดเหล่านี้ของฮ่วมปังจู้ย่อมเป็นคำโป้ปด เมี้ยวนั้งหงส์บุกคุกหลวงด้วยตนเอง แม้ไม่ถูกไซ่จ้งก้วงคร่ากุม แต่ผลจากการอาละวาดยังไม่สามารถช่วยเหลือออกมา ที่ว่าศิษย์พรรคกระยาจกบุกคุกหลวงย่อมไม่เป็นความจริง

ไซ่จ้งก้วงดำเนินแผนแรกไม่สำเร็จ แผนที่สองก็ตามติดมาเข้าสู่คุกหลวงด้วยตนเอง สนทนากับฮ่วมปังจู้ ใช้ความตายเป็นเครื่องข่มขู่ แต่ฮ่วมปังจู้กระดูกแข็งยิ่ง ต่อให้ไซ่จ้งก้วงขู่เข็ญล่อหลอกอย่างไร กลับไม่ยอมสยบแม้แต่น้อย

ไซ่จ้งก้วงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ รู้ใจผู้อื่นเป็นที่สุด หลังจากสนทนากับฮ่วมปังจู้หลายวัน ทราบว่าคิดจัดการกับคนกระดูกแข็งเช่นนี้ ทั้งไม่อาจล่อลวงด้วยลาภยศและไม่อาจข่มขู่ด้วยศัสตราวุธ แต่หากสวม**หมวกทรงสูง** *(แผลงเป็นยกยอปอปั้น)* แก่ท่าน กลับสามารถบรรลุผล จึงรับตัวมันไปพำนักยังตึกจ้งก้วง สั่งบริวารที่รู้จักประจบสอพลอที่สุด ทุกวันกล่าวคำ *"ปังจู้กล้าหาญไร้ผู้ต่อต้าน" "ปังจู้มีอานุภาพเกริกไกร"* พร่ำกรอกหูมันตอนแรกฮ่วมปังจู้ยังมีโทสะ แต่ผ่านไปหลายวัน ฟังคำระรื่นหู มากเข้ากลับพูดจายิ้มหัวขึ้นมา

ดังนั้นไซ่จ้งก้วงมาด้วยตนเอง หมวกที่สวมให้กับมันยิ่งมายิ่งสูง ภายหลังสนทนาถึงวีรบุรุษผู้กล้าแห่งยุค ฮ่วมปังจู้แม้ทระนงตนยังยกย่องเมี้ยวนั้งหงส์มีฝีมือเป็นเอกในแผนดิน ไซ่จ้งก้วงกลับกล่าวว่า "ฮ่วมปังจู้ถ่อมตนไปแล้ว พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์แม้ฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านแต่ในความเห็นผู้น้องไม่แน่นักว่าจะเอาชนะฮ่วมปังจู้ได้"

ฮ่วมปังจู้ถูกมันยกยอเช่นนี้ รู้สึกปลอดโปร่งสบายยิ่ง หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์แม้มีชื่อเสียงโด่งดังพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ตนเองไม่แน่นักว่าจะด้อยกว่าเท่าใด

ทั้งสองสนทนาอยู่ครึ่งคืน พอถึงวันที่สองไซ่จ้งก้วงพลันสนทนาถึงพลังฝีมือตนเอง ไม่นานให้หลังราชองครักษ์ในตึกจ้งก้วงก็มาสนทนาด้วย

ล้วนบอกว่าเมื่อวันก่อนไซ่จ้งก้วงต่อสู้กับเมี้ยวนั้งหงส์ สองร้อยกว่ากระบวนท่าแรกสู้เสมอ ภายหลังไซ่จ้งก้วงกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ หากมิใช่เมี้ยวนั้งหงส์ชิงหลบหนี หักล้างอีกสองร้อยกว่ากระบวนท่าเป็นต้องพ่ายแพ้แน่นอน

ฮ่วมปังจู้พอฟัง สีหน้าปรากฏแววไม่เชื่อถือ ไซ่จ้งก้วงจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นับถือมานานว่าแปดสิบเอ็ดท่า**โหงวโฮ้วตอ** *(ดาบห้าเสือ)* ของฮ่วมปังจู้ไร้ผู้ต่อต้าน ครั้งนี้พวกเราลงมือล่วงละเมิด มาตรว่าได้รับพระบรมราชโองการ แต่สาเหตุหนึ่งสืบเนื่องจากพี่น้องทั้งหลายคิดรับทราบวิชาฝีมือของฮ่วมปังจู้ น่าเสียดายที่ทั้งหมดคิดได้ความดีความชอบเกินไป กลับระดมสิบแปดยอดฝีมือเชิญตัวปังจู้มา ผู้น้องไม่ได้ประกระบวนท่ากับปังจู้เป็นที่น่าเสียดายนัก ตอนนี้พวกเราสนทนาถูกคอ ลองหักล้างในที่นี้สักหลายกระบวนท่าเป็นอย่างไร?"

ฮ่วมปังจู้พอฟัง กล่าวอย่างทระนง "กระทั่งเมี้ยวนั้งหงส์ยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือจ้งก้วง เกรงว่าเรามิใช่คู่มือเปรียบติด"

ไซ่จ้งก้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ปังจู้เกรงใจไปแล้ว"

ทั้งสองสนทนาหลายคำ จากนั้นประลองฝีมือในลานฝึกซ้อมของตึกจ้งก้วง

ฮ่วมปังจู้ใช้ดาบ อาวุธของไซ่จ้งก้วงกลับพิเศษพิสดารยิ่ง เป็นกระบองเขี้ยวสุนัขป่าด้ามสั้นคู่หนึ่ง มันกำลังมหาศาลกระบวนท่าดุดัน พลังฝีมือสงเยี่ยมยิ่ง ทั้งสองต่อสู้กันสามร้อยกว่ากระบวนท่ายังไม่อาจจำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูง

ต่อสู้อีกชั่วหม้อข้าวเดือด ไซ่จ้งก้วงเริ่มปรากฏเค้าเหน็ดเหนื่อย ถูกดาบของฮ่วมปังจู้คุกคามถึงมุมห้อง โถมทะลวงหลายครั้งคราไม่อาจฝ่าออกจากรัศมีดาบ ยามอับจนปัญญาได้แต่กล่าวว่า "ฮ่วมปังจู้มีฝีมือยอดเยี่ยมจริงๆ เรายอมแพ้แล้ว"

ฮ่วมปังจู้ยิ้มเล็กน้อย ถือดาบพุ่งถอยจากวง ไซ่จ้งก้วงเหวี่ยง

กระบองคู่ทิ้ง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เราทระนงว่าไร้ผู้ต่อต้าน มิคาดเหนือฟ้ายังมีฟ้าเหนือคนยังมีคน” พลางยกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อไคล หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

หลังจากนี้ ฮ่วมปังจู้ยิ่งถูกทุกผู้คนเยินยอจนแทบลอยขึ้นฟ้า ถือราชองครักษ์ทั้งหลายเป็นสหายสนิท กับไซ่จ้งก้วงยิ่งเชื่อฟังคล้อยตามไหนเลยทราบไซ่จ้งก้วงจงใจอ่อนข้อ หากทุ่มเทฝีมือแท้จริงเข้าหาญหักภายในร้อยกระบวนท่ามันก็ต้องพ่ายแพ้ภายใต้กระบองคู่เขี้ยวสุนัขป่าของไซ่จ้งก้วง

แต่ทว่า ไซ่จ้งก้วงไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงครุ่นคิดแผนการผูกมัดมัน? ที่แท้พลังฝีมือของฮ่วมปังจู้แม้ไม่ถึงขั้นสุดยอด แต่มีไม้ตายประจำตัวแขนงหนึ่ง เป็นยี่สิบสามท่า**เล้งเยี้ยวคิ่มน่าชิ่ว** *(มือคว้าจับเล็บมังกร)* พอแตะสัมผัสร่างผู้คนเฉกเช่นชอนไชเส้นเอ็นทะลุกระดูก ตอกตะปูตรึงเท้าไม่ว่าศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งปานใด ขอเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งบนร่างถูกนิ้วมือมันแตะสัมผัส จะถูกคร่ากุมไว้ไม่อาจดิ้นหลุดเด็ดขาด

ไซ่จ้งก้วงพอได้ยินวาจาฉั้งกุยล้ง แผนการกางตาข่ายในคุกหลวงคร่ากุมเมี้ยวนั้งหงส์ หยิบฉวยลายแทงขุมทรัพย์เมื่อล้มเหลว จึงคิดพึ่งพาไม้ตายของฮ่วมปังจู้แขนงนี้ หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์มีฝีมือเพียงไหน ฮ่วมปังจู้หากเผชิญหน้ากับท่านตรงๆ ไหนเลยปล่อยให้มือคว้าจับเล็บมังกรกระทบร่างได้? แต่ฮ่วมปังจู้กับท่านเป็นสหายเก่านานปี หากลอบประทุษร้ายอย่างไม่คาดหมาย จะมีโอกาสสัมฤทธิผล

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นฮ่วมปังจู้กล่าวขอบคุณ ก็ประสานมือคารวะตอบกล่าวว่า “เรื่องเล็กน้อยไหนเลยต้องเอ่ยอ้าง?” พลางหันหน้าไปถามโต่วฮีเม่งว่า “ไม่ทราบจิ้งจอกภูเขาหิมะที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร โต่วเฮียไฉนเพาะความแค้นกับมัน?”

โต่วฮีเม่งหน้าแดงวูบ กล่าวอย่างคลุมเครือว่า “เรากับคนผู้นี้ไม่รู้จักกันมาก่อน ไม่ทราบมันได้ยินคำร่ำลือใด กลับกล่าวหาเราหยิบฉวย

ของวิเศษประจำตระกูลมัน ทวงถามต่อเราหลายครั้ง เราทราบว่ามันมีฝีมือกล้าแข็ง ตนเองอายุมากแล้วมิใช่คู่มือของมัน ดังนั้นเชิญท่านทั้งหลายขึ้นเขา ทั้งหมดว่ากล่าวให้กระจ่างชัด หากแม้นมันดื้อดึงยืนกราน ท่านทั้งหลายก็สั่งสอนผู้เยาว์รุ่นหลังนี้สักครา”

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวว่า “มันบอกว่าโต่วเฮียหยิบฉวยของวิเศษประจำตระกูลมันไป ไม่ทราบเป็นของใด?”

โต่วฮีเม่งกล่าวว่า “ไหนเลยมีของวิเศษใด? ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล”

ครั้งกระโน้นนับแต่โอ้วเจ่กตอเสียชีวิต เมี้ยวนั้งหงส์ก็หม่นหมองใจ เดินทางสู่แคว้นเลี่ยวตัง คิดเยี่ยมเยียนสหายเก่าของโอ้วเจ่กตอสอบถามวีรกรรมของสหายผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวผู้นี้ ผลจากการถามไถ่ ทราบว่าโต่วฮีเม่งรู้จักกับโอ้วเจ่กตอ จึงขึ้นสู่ตึกตระกูลโต่วบนยอดเขาพู่กันหยกมาเยือน

กับประวัติของโอ้วเจ่กตอ โต่วฮีเม่งไม่สามารถบอกได้เท่าใด แต่กับเมี้ยวนั้งหงส์ให้การต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี ชักนำท่านไปชมดูบ้านเก่าของโอ้วเจ่กตอ กลับเป็นบ้านตระกูลโอ้วชำรุดทรุดโทรมปราศจากผู้คนอยู่อาศัย

เมี้ยวนั้งหงส์เทิดทูนน้ำใจของโอ้วเจ่กตอ ดังนั้นจึงคบหากับโต่วฮีเม่ง นั่นเป็นเรื่องเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนแล้ว ยามนี้ได้ยินมันกล่าวคลุมเครือ จึงกล่าว “หากแม้นของนั้นเป็นของจิ้งจอกภูเขาหิมะจริง รอสักครู่มันขึ้นมาโต่วเฮียคืนแก่มันก็แล้วกัน”

โต่วฮีเม่งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ความจริงไม่มีของวิเศษใด จะให้เราเนรมิตออกมาให้กับมันอย่างไร?”

ฮ่วมปังจู้หวนนึกถึงเมี้ยวนั้งหงส์ปราดเปรื่องหลักแหลม เวลาพอนานเข้าต้องพบว่าภายในห้องมีผู้คนซุ่มซ่อนอยู่ ดังนั้นเกลี้ยกล่อมว่า “โต่วจึงจู้ เมี้ยวเอี้ยกล่าวไม่ผิด สมบัติต่างมีเจ้าของ อย่าว่าแต่เป็นของมีค่าประจำตระกูล ท่านคืนแก่มันก็แล้วกัน ไยต้องลงไม้ลงมือเป็นที่ผิดพ้อง

หมองใจ?”

โต่วฮีเม่งร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่า "ท่านก็กล่าวเช่นนี้ หรือไม่เชื่อคำพูดเรา?”

ฮ่วมปังจู้กล่าวว่า “เราไม่ทราบสาเหตุความนัยของเรื่องนี้ แต่พุทธหน้าทองเมี้ยวเอี้ยเมื่อกล่าวเช่นนี้คงไม่ผิดพลาด ผู้แซ่ฮ่วมท่องทั่วยุทธจักรกับคำพูดของผู้ใดล้วนไม่ยอมเชื่อ เพียงเชื่อถือคำพูดของพุทธหน้าทองเมี้ยวเอี้ย”

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเดินถึงด้านหลังเมี้ยวนั้งหงส์ กรีดวาดสองมือประกอบคำพูด

เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิดขึ้น *‘มันเป็นปังจู้พรรคหนึ่ง จะอย่างไรเห็นเหตุการณ์กระจ่างชัดแจ้ง’*

พลันรู้สึกชาวูบที่จุดฮวงตี้บริเวณหลังใบหู และจุดซิ้งเต้าที่กลางหลังฉุกคิดว่าผิดท่า รีบสะบัดแขนขวาออกไป มิคาดจุดสำคัญทั้งสองแห่งพอถูกฮ่วมปังจู้ใช้วิชามือคว้าจับเล็บมังกรคร่ากุมไว้ ถึงกับตลอดทั้งร่างชาด้าน ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า เจนจบทุกวิชาก็ไม่อาจใช้ออกแม้แต่น้อย

แต่เมี้ยวนั้งหงส์ฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน ในชีวิตไม่ทราบเผชิญเหตุแปรเปลี่ยน เรื่องราวอันตรายมากน้อยเท่าใด ไหนเลยยินยอมรามือรอความตาย? ดังนั้นตวาดก้อง ก้มศีรษะต่ำลง ใช้กำลังที่เอว กลับสลัดร่างสงใหญ่ของฮ่วมปังจู้ลอยข้ามศีรษะไป

พลันบังเกิดเสียงตวาดดังสับสน ไซ่จ้งก้วงและพวกพากันพุ่งขวับออกจากที่ซ่อน

ฮ่วมปังจู้ถูกเมี้ยวนั้งหงส์สลัดลอยข้ามศีรษะ แต่มือคว้าจับเล็บมังกรของมันคล้ายเชื้อโรคเกาะกินกระดูก ร่างแม้ตกลงที่เบื้องหน้าเมี้ยวนั้งหงส์สองมือมันยังคร่ากุมจุดเส้นที่กลางหลังของเมี้ยวนั้งหงส์อย่างแนบแน่น

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นทุกที่ทางปรากฏผู้คนพุ่งขวับออกมา ต้องครุ่นคิด

ขึ้น *'เราท่องทะยานทั่วยุทธจักรมาชั่วชีวิต วันนี้กลับถูกคนต่ำช้าลอบประทุษร้ายด้วยอำมหิต'* ขบคิดถึงตอนนี้ เห็นราชองครักษ์ผู้หนึ่งโถมปราดมา โอบลำคอของท่านไว้

เมี้ยวนั้งหงส์บันดาลโทสะ หงายหน้าไปด้านหลัง จากนั้นเสือกศีรษะไปเบื้องหน้า ใช้ส่วนหัวกระทุ้งใส่ ยามนี้ท่านท่มเททุ่าร่างกับศีรษะพอดีกระทุ้งใส่หว่างคิ้วราชองครักษ์ เสียงกร๊อบเมื่อราชองครักษ์นั้นถูกชนกะโหลกศีรษะแหลกสลายเสียชีวิตทันที ที่หลงเหลือใจหายวาบ ความจริงโถมเข้ามาโดยพร้อมเพรียง พลันหยุดยั้งชะงักในที่ซึ่งห่างจากเมี้ยวนั้งหงส์หลายเชียะ

เมี้ยวนั้งหงส์แขนขาอ่อนล้า แต่ส่วนศีรษะลำคอสามารถเคลื่อนไหว พอพุ่งชนประสบผลก็ขวางลำคอพุ่งชนใส่ฮ่วมปังจู้อย่างเร่งร้อน

ฮ่วมปังจู้แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ พลันก้มศีรษะลง โอบรัดเอวของท่านอย่างแนบแน่น ใช้ศีรษะยันท้องน้อยของท่านไว้

แขนขาเมี้ยวนั้งหงส์พอเป็นอิสระ พลันตวัดเท้าเตะราชองครักษ์ที่คุกคามเข้าใกล้กายผู้หนึ่งปลิวกระเด็น ยื่นมือฟาดตามติดใส่กลางหลังฮ่วมปังจู้ มิคาดฝ่ามือเพิ่งยกถึงกลางอากาศ แขนขาพลันชาวูบ ฝ่ามือนี้กลับฟาดไม่ลง ที่แท้ฮ่วมปังจู้คว้าจับจุดเส้นที่หว่างเอวของท่านอีกครา

อากัปกิริยานี้เกิดขึ้นติดต่อกัน พลิกแพลงกลับกลายตลอดเวลา ไซ่จ้งก้วงทราบว่า การลอบประทุษร้ายของฮ่วมปังจู้เพียงบรรลุผลในช่วงเวลาอันสั้น เวลาพอนานเข้าเมี้ยวนั้งหงส์ต้องคลี่คลายได้ ดังนั้นสะอึกเข้าไปประกบนิ้วจี้ใส่จุดเชี่ยเอียของเมี้ยวนั้งหงส์สองครา วิชาจี้จุดของมันลงมือเชื่องช้าแต่ทิ้งมือหนักหน่วง เมี้ยวนั้งหงส์แค่นเสียงดังเฮอะถึงกับแทบสิ้นสติไป จากนั้นตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย

ฮ่วมปังจู้มุดเข้าอ้อมอกเมี้ยวนั้งหงส์ ไม่ทราบเรื่องภายนอก นิ้วทั้งสิบคร่ากุมจุดของเมี้ยวนั้งหงส์แนบแน่น ไซ่จ้งก้วงยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮ่วม

ปังจู้ ท่านประกอบความดีความชอบประการหนึ่ง ปล่อยมือเถอะ”

มันร้องถึงเที่ยวที่สาม ฮ่วมปังจู้ค่อยได้ยิน เงยหน้าขึ้นกวาดมอง แต่ยังไม่ปล่อยมือ

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งล้วงโซ่ตรวนเหล็กกล้าจากในกระเป๋าล่ามมือเท้าของเมี้ยวนั้งหงส์ไว้ ฮ่วมปังจู้ค่อยคลายมือออก

ไซ่จ้งก้วงกริ่งเกรงต่อเมี้ยวนั้งหงส์ยิ่ง เกรงว่าท่านนึกหาหนทางหนีรอดได้อีกครา อย่างนั้นจะเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด ดังนั้นหยิบฉวยดาบจากมือราชองครักษ์ กล่าวว่า “เมี้ยวนั้งหงส์ มิใช่ผู้แซ่ไซ่แล้งน้ำใจ แต่ท่านมีฝีมือกล้าแข็งเกินไป หากไม่ตัดเอ็นมือเอ็นเท้าของท่าน พวกเราทั้งหลายกลางวันกินข้าวไม่ลง กลางคืนนอนไม่หลับ"

มือซ้ายคร่ากุมแขนขวาเมี้ยวนั้งหงส์ มือขวายกดาบขึ้น คิดฟันเอ็นข้อมือของท่าน ขอเพียงฟันดาบลง เมี้ยวนั้งหงส์จะกลับกลายเป็นคนพิการทันที

ฮ่วมปังจู้ยื่นมือกันข้อมือไซ่จ้งก้วงไว้ ร้องว่า “อย่าได้ทำร้ายมัน ท่านรับปากเราแล้ว ทั้งยังสัตย์สาบานไว้”

ไซ่จ้งก้วงแค่นหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น *‘ท่านยังเข้าใจว่าเราสู้ท่านไม่ได้จริงๆ หากไม่ให้ท่านทราบความร้ายกาจ เกรงว่าท่านจะลำพองผยองไปชั่วชีวิต’*

ดังนั้นลดข้อมือวูบ ใช้กำลังที่เอวพลันกระทุ้งไหล่ขวาออก หนึ่งนั้นพลังกระทุ้งของมันครั้งนี้รุนแรงยิ่ง สอง ฮ่วมปังจู้ไม่ทันระวัง เสียงโครมเมื่อ ร่างฮ่วมปังจู้ลอยละลิ่วออกไป กลับชนฝาผนังห้องข้างทะลุเป็นรูทลายผนังออกไป

ไซ่จ้งก้วงหัวร่อฮาฮา ยกดาบฟันใส่แขนขวาเมี้ยวนั้งหงส์อีกครา

โอ้วฮุยที่หลังม่านมุ้ง ได้ยินได้เห็นเหตุการณ์อย่างชัดเจนต้องครุ่นคิดขึ้น ‘เมี้ยวนั้งหงส์แม้เป็นศัตรูสังหารบิดาเรา แต่นับเป็นวีรบุรุษแห่ง

ยุคไหนเลยปล่อยให้เสียชีวิตในน้ำมือชนชั้นมุสิกได้?'

ดังนั้นตวาดก้อง ทะยานออกจากหลังม่านมุ้ง สะบัดฝ่ามือฟาดราชองครักษ์ผู้หนึ่งพุ่งชนใส่ไซ่จ้งก้วง เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ไซ่จ้งก้วงไม่ทันระวัง ได้แต่เหวี่ยงดาบในมือทิ้ง รับราชองครักษ์ผู้นั้นไว้

โอ้วฮุยฉกฉวยโอกาสที่ไซ่จ้งก้วงเชื่องช้าลงมือ ยื่นสองมือคว้าจับราชองครักษ์สองคนพุ่งศีรษะชนกันเอง คนทั้งสองกะโหลกศีรษะแตกสลายเสียชีวิตทันที

โอ้วฮุยซ้ายฝ่ามือขวาหมัด จู่โจมใส่ผู้คนอีกสองครา ยามชุลมุนวุ่นวายทุกผู้คนไม่ทราบมีศัตรูมากน้อยเท่าใด แต่โอ้วฮุยพอลงมือก็เปล่งอานุภาพคุกคามคน อดหวาดหวั่นขลาดเขลามิได้

โอ้วฮุยต่อยหมัดใส่ศีรษะราชองครักษ์ผู้หนึ่ง กระแทกมันสิ้นสติไป มือซ้ายพอสะบัดออก พลันรู้สึกศัตรูทาบฝ่ามือประกบแล้วผลักออกฝ่ามือของตนต้องลื่นตกลง โอ้วฮุยใจหายวูบ พอเพ่งตามองเห็นฝ่ายตรงข้ามไว้เคราเงินถึงท้อง ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง แม้ไม่รู้จักคนผู้นี้ แต่กระบวนท่า **ฮุ้งตุ้งซอไค** *(แยกแยะความขุ่นมัว)* ของมันนี้ ในท่ารับแฝงการรุกเป็นแบบฉบับของยอดฝีมือ ย่อมเป็นเจี้ยเล่าคุ้งซือแห่งสำนักไท้เก๊กแล้ว

โอ้วฮุยเห็นศัตรูมีพวกมาก ในจำนวนนี้มียอดฝีมือ ดังนั้นนึกอุบายหนึ่ง ตวัดเท้าเตะใส่ทรวงอกเล้งเซ็งกือสือแห่งสำนักคุนลุ้น เล้งเซ็งกือสือฝึกวิชากำลังภายนอก เห็นโอ้วฮุยตวัดเท้าเตะมาถึง ก็ยกสันมือฟันใส่หลังเท้ามันอย่างหักโหม โอ้วฮุยชิงหดเท้ากลับ ยื่นสองมือปราดออกตะกายใส่กลุ่มคน

ในห้องข้างพื้นที่คับแคบ ผู้คนสิบกว่าคนเบียดเสียดรวมกันไม่มีที่หลบเลี่ยงได้ ในเสียงตวาดว่า มือหนึ่งของโอ้วฮุยตะปบคว้าทรวงอกโต่วฮีเม่ง อีกมือหนึ่งคว้าใส่ท้องน้อยเฮี้ยงมกจื้อแห่งสำนักแชฉัง ยึดถือคนทั้งสองต่างอาวุธผลักใสเข้าหาทุกผู้คน

ทุกผู้คนเบียดเสียดรวมกัน เห็นโอ้วฮุยคร่ากุมคนทั้งสองผลักไสมา

กริ่งเกรงทำร้ายถูกพวกเดียวกัน ไม่กล้าลงมือต้านทาน ได้แต่ถดถอยไปด้านหลัง โอ้วฮุยเสือกไสคนทั้งสองตามติดออก ผู้คนทั้งสิบกว่าคนถูกคุกคามถึงมุมห้อง ยามกะทันหันมีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ไซ่จ้งก้วงเห็นผิดท่า พลันกระโดดปราดออกจากกลุ่มคน นิ้วทั้งสิบกางงุ้มดุจตะขอตะกุยใส่ศีรษะโอ้วฮุยอย่างหักโหม โอ้วฮุยกำลังคิดกระตุ้นมันลงมือ ดังนั้นหัวร่อฮาฮา พุ่งถอยไปด้านหลังหลายก้าว ร้องว่า "**เล่าไซ่** *(คนแซ่ไซ่)* เอย เล่าไซ่ ท่านหน้าด้านไปแล้ว"

ไซ่จ้งก้วงงงงันวูบ กล่าวว่า "หน้าด้านอันใด?"

โอ้วฮุยยังคร่ากุมโต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อทั้งสองไว้ ที่มันตะปบคว้าเป็นจุดสำคัญ โต่วฮีเม่งทั้งสองเสียทีที่มีวิชาฝีมือ กลับไม่อาจใช้ออกแม้แต่น้อย ล้วนร่างอ่อนระทวยปล่อยให้มันจัดการตามอำเภอใจ โอ้วฮุยกล่าวว่า "ท่านรวมกำลังผู้คนสิบกว่าคนและดำเนินอุบายชั่วร้าย ค่อยคร่ากุมเมี้ยวนั้งหงส์ไว้ นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแมนจูอันใด?"

ไซ่จ้งก้วงถูกมันว่ากล่าวจนหน้าแดงฉาน โบกมือซ้ายวูบ สั่งทุกผู้คนกระจายกำลังอยู่ทั้งสี่มุม รายล้อมโอ้วฮุยไว้อย่างแน่นหนา ตวาดว่า "**เจ้าคงเป็นจิ้งจอกภูเขาหิมะอะไรนั่นแล้ว?**"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า "มิกล้า เป็นข้าพเจ้าเอง ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินว่า กรุงปักกิ่งมีไซ่จ้งก้วงอะไรนั่นคนหนึ่ง นับเป็นชนชั้นมีฝีมือ มิคาดกลับเป็นคนต่ำช้าปานนี้ เป็นสวะบัดซบปานนี้ ยังแบกป้ายยี่ห้ออยู่เบื้องนอกไยกัน มิสู้กลับไปอ้มทารกเถอะ"

ไซ่จ้งก้วงทระนงตนชั่วชีวิต ไหนเลยกล้ำกลืนโทสะครานี้ได้? เห็นโอ้วฮุยแม้ไว้เคราร่กครึ้มอยู่สองข้างแก้ม แต่อายุยังเยาว์ต้องครุ่นคิดขึ้น *'ต่อให้เจ้ามีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ไหนเลยมีพลังฝีมือลึกล้ำกว่าเรา?'*

แต่เห็นโอ้วฮุยคร่ากุมโต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อโดยไม่ลำบากกินแรงแม้แต่น้อย ในใจยังนึกกริ่งเกรง ไม่กล้าออกปากท้าสู้โดยพลการ ขณะลังเล โอ้วฮุยร้องอีกว่า "มา มา มา พวกเราประลองฝีมือกัน ภายในสามกระบวนท่า

หากเอาชนะท่านไม่ได้ ผู้แซ่โอ้วจะโขกศีรษะต่อท่าน”

ไซ่จ้งก้วงกำลังลำบากใจ พอฟังคำพูดนี้ต้องครุ่นคิด *‘หากคิดเอาชัยเจ้าความจริงไม่มีความมั่นใจ แต่ต่อให้เจ้ามีความสามารถสูงเยี่ยมเทียมฟ้า คิดเอาชัยเราภายในสามกระบวนท่า นอกจากเราเป็นคนตายผู้หนึ่ง’* มันขุ่นแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า “ประเสริฐ ผู้แซ่ไซ่จะเล่นกับเจ้าดู”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ภายในสามกระบวนท่าหากท่านพ่ายแพ้ในเงื้อมมือข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?”

ไซ่จ้งก้วงกระชากเสียงว่า “อย่างนั้นแล้วแต่เจ้าจะจัดการเถอะ ผู้แซ่ไซ่เป็นชนชั้นใด เมื่อถึงเวลาไหนเลยแบกหน้ามีชีวิตอยู่ได้? ไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว รับกระบวนท่า”

พลางพุ่งหมัดทั้งสองออกต่อยใส่ทรวงอกโอ้วฮุย มันเห็นโอ้วฮุยคร่ากุมโต่วฮีเม่งทั้งสองไว้ เกรงว่ามันยกร่างคนทั้งสองขึ้นต่อต้าน ดังนั้นสะอึกตรงเข้าหา คุกคามโอ้วฮุยมิอาจไม่ปล่อยคนเพื่อยกมือปิดป้อง

โอ้วฮุยรอจนหมัดของมันต่อยถึงทรวงอก กลับไม่หลบเลี่ยงพลันยุบทรวงอกเข้าไป สลายหมัดนี้จนไร้ร่องรอย ไซ่จ้งก้วงคิดไม่ถึงโอ้วฮุยอายุยังเยาว์กลับมีกำลังภายในลึกล้ำปานนี้ ต้องใจหายวูบ กริ่งเกรงโอ้วฮุยแผ่พุ่งพลังตีโต้รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้น ส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า *“ท่าที่หนึ่ง”*

ซึ่งความจริงกระบวนท่านี้ไซ่จ้งก้วงเป็นคนลงมือ โอ้วฮุยหาได้ตีโต้ไม่ แต่ทุกผู้คนมีจิตใจลำเอียง กลับนับเป็นหนึ่งกระบวนท่า

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย พลางส่งเสียงไอ พ่นเสมหะออกคำหนึ่งใส่ใบหน้าไซ่จ้งก้วง พร้อมกับตวัดสองเท้าด้วยท่า**อวงเอียเลี่ยงฮ้วง** *(นกเป็ดน้ำสัมพันธ์)* เตะกราดไปเบื้องหน้า

ไซ่จ้งก้วงใจหายวาบ หากคิดหลบเลี่ยงเสมหะคำนี้ มิใช่กระโดดขึ้นก็ก้มศีรษะหดตัว หากกระโดดขึ้นไปท้องน้อยต้องถูกศัตรูเตะใส่ แต่หากหดตัวเท่ากับเสนอปลายคางเข้าหาเท้าขวาของศัตรู พริบตานี้ลำบากใจ

ทั้งบนล่าง ได้แต่ขวางมือป้องอก คุ้มครองตำแหน่งเบื้องหน้าไว้ ได้ยินเสียงฉาด เสมหะคำนั้นพอดีพ่นถูกหว่างคิ้วมัน

ซึ่งความจริง เสมหะเช่นนี้ต่อให้เป็นเด็กอายุเจ็ดแปดขวบก็สามารถหลบรอดได้ จนใจที่ศัตรูแฝงท่าตามติดอันร้ายกาจไว้ สะกดมันมิอาจไม่เบิกตารับไว้

ทุกผู้คนเห็นใบหน้ามันต้องเสมหะ เพื่อป้องกันศัตรูลอบประทุษร้ายกลับไม่กล้ายกมือปาดเช็ด สภาพทุลักทุเลยิ่ง เสียงร้องคำ "ท่าที่สอง" จึงไม่ก้องกังวานเช่นครั้งแรก

ไซ่จังก้วงครุ่นคิดขึ้น *'ต่อให้เราได้รับความอัปยศ ขอเพียงคุ้มครองตนไว้ รับมันอีกกระบวนท่าหนึ่ง เมื่อถึงเวลาดูว่ามันมีคำพูดใดจะกล่าว?'* ดังนั้นตวาดว่า "ยังเหลือกระบวนท่าหนึ่ง มาเถอะ"

โอ้วฮุยยิ้มเล็กน้อย สืบเท้าไปหนึ่งก้าว พลันยกร่างโต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อขึ้น หวดใส่ไซ่จังก้วงอย่างหักโหม ไซ่จังก้วงคาดคิดแต่แรกว่าโอ้วฮุยต้องใช้กระบวนท่านี้ ดังนั้นตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ *"คำพังเพยมีว่าไว้ 'ไร้พิษมิใช่ชายชาติ' ยามคับขันเช่นนี้มิอาจไม่ทำร้ายสหายนั่นเป็นเรื่องอับจนปัญญา"* เห็นร่างโต่วฮีเม่งทั้งสองถูกกวาดขวางมา จึงขยับสองแขนกวาดฟาดออก

โอ้วฮุยใช้สองมือตะปบคว้าจุดสำคัญของโต่วฮีเม่งทั้งสองไว้ รอจนร่างทั้งสองใกล้กระทบกับไซ่จังก้วงพลันคลายมือออก เปลี่ยนเป็นตะปบคว้ากล้ามเนื้อที่มิใช่จุดสำคัญของทั้งสอง

โต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อถูกโอ้วฮุยคว้าจับสะบัดกวัดแกว่งก่อกวนจนสติเลอะเลือน ไม่ทราบตนเองอยู่ที่ใด พลันรู้สึกว่าจุดเส้นผ่อนคลายมือเท้าเคลื่อนไหวได้ จึงสะบัดมือทั้งสี่ออกโดยพร้อมเพรียงราวกับนัดแนะกันไว้ เจตนาของมันทั้งสองเพียงคิดสลัดหลุดจากเงื้อมมือของศัตรู ดังนั้นใช้ออกด้วยไม้ตายประจำตัวจู่โจมอย่างเสี่ยงชีวิต กลับทำร้ายถูกไซ่จังก้วงโดยไม่คาดหมาย

ได้ยินไซ่จ้งก้วงคำรามก้อง จุดไท้เอี้ยง ทรวงอก ท้องน้อย ชายโครง สี่แห่งล้วนถูกกระบวนท่าทำร้าย ไม่สามารถทรงกายอีกต่อไปเข่าอ่อนระทวยกระแทกนั่งลงกับพื้น

โอ้วฮุยเพิ่งคลายมือทั้งสอง ก็ตะปบคว้าตามติด คว้าจับจุดสำคัญของโต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อทั้งสองอีกครา ร้องว่า *"ท่าที่สาม"*

คำพูดพอกล่าวสองมือเพิ่มกำลัง โต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อทั้งสองไม่ทันแค่นเสียงครวญครางก็สิ้นสติไป

คราครั้งนี้โอ้วฮุยคว้าจุดอย่างหนักหน่วง แผ่พุ่งพลังชำแรกจุดชีพจรโต่วฮีเม่งทั้งสองต่อให้ได้รับการรักษาพยาบาลจากยอดฝีมือ ก็ต้องใช้เวลาสิบวันครึ่งเดือนจึงทุเลาได้ จากนั้นโอ้วฮุยยกร่างทั้งสองขึ้น สะบัดเหวี่ยงใส่ผู้คนเบื้องหน้าอีกสองคน คนทั้งสองนั้นใจหายวาบ กริ่งเกรงโต่วฮีเม่งและเฮี้ยงมกจื้อลงมือต่อตนเองเช่นที่จัดการต่อไซ่จ้งก้วงอีก รีบกระโดดลอยตัวขึ้นหลบเลี่ยง

โอ้วฮุยพลันโลดละลิ่วไป ฉกฉวยโอกาสที่คนทั้งสองลอยตัวอยู่กลางอากาศไม่ทันตกถึงพื้น ยื่นสองมือปราดออก คร่ากุมไว้ข้างละคนอีกครา ค่อยหันกายมายังไซ่จ้งก้วง กล่าวว่า "ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ไซ่จ้งก้วงอ่อนระทวยกับพื้น พริบตานั้นรู้สึกความฮึกหาญปลาสนาการบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย พึมพำว่า *"เจ้ากล่าวอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ถามเราไยกัน?"*

โอ้วฮุยกล่าวว่า "รีบปลดปล่อยเมี้ยวไต้เฮียบ"

ไซ่จ้งก้วงโบกมือต่อราชองครักษ์สองคน ราชองครักษ์ทั้งสองนั้นสะอึกกายไป ไขกุญแจโซ่ตรวนให้กับเมี้ยวนั้งหงส์

จุดเส้นบนร่างเมี้ยวนั้งหงส์ถูกจี้สกัด ราชองครักษ์ทั้งสองไม่รู้จักวิธีคลายจุด พอไขโซ่ตรวนให้กับเมี้ยวนั้งหงส์ ต้องชะงักงันวูบหนึ่ง

โอ้วฮุยขณะจะยื่นมือคลี่คลาย มิคาดเมี้ยวนั้งหงส์ลอบโคจรพลังกำลังคลายจุดให้กับตนเอง โซ่ตรวนที่มือเท้าพอคลายออก ท่านสูดลม

หายใจลึกๆ คำหนึ่งยุบท้องน้อยลง กลับคลายจุดให้กับตัวเอง

เมี้ยวนั้งหงส์พลันตวัดเท้าซ้าย เตะเล้งเซ็งกือสือปลิวกระเด็น พร้อมกับพุ่งหมัดออก เสียงโครมคราหนึ่ง เมื่อต่อยยอดฝีมืออีกคนหนึ่งลอยละลิ่วไป

ฮ่วมปังจู้แห่งพรรคกระยาจกกอบกู้ฮั่น ถูกไซ่จ้งก้วงกระแทกทะลุฝาผนังออกไป ชั่วครู่ให้หลังค่อยดิ้นรนลุกขึ้น ขณะจะมุดข้ามลอยทะลุกลับเข้าห้อง มิคาดผู้คนที่เมี้ยวนั้งหงส์ต่อยกระเด็นออกมา พอดีพุ่งชนใส่ร่างมัน กำลังพุ่งชนครั้งนี้รุนแรงยิ่ง คนทั้งสองเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วนสติเลอะเลือนอลวนยากจำแนกศัตรูสหาย กลับใช้ท่าไม้ตายกอดปล้ำทุบตีกันเอง

เล้งเซ็งกือสือแม้ถูกเมี้ยวนั้งหงส์เตะกระเด็น แต่มันจะอย่างไรเป็นผู้นำสำนักคุนลุ้น มีพลังฝีมือเลอเลิศ ร่างลอยอยู่กลางอากาศพลันบิดเอววูบเปลี่ยนเป็นศีรษะอยู่บนเท้าอยู่ล่างดังเดิม เสียงโครมเมื่อกระแทกนั่งลงดังเดิม

โอ้วฮุยใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น *'เมี้ยวโกวเนี้ยยังนอนอยู่บนเตียง'*

ขณะจะถลันไปผลักไสมันออก พลันรู้สึกมีพลังลมขุมหนึ่งกดกระแทกถึงทรวงอก พร้อมกันนั้นเบื้องขวาปรากฏคมอาวุธฟาดฟันฝ่าอากาศมา ที่แท้เจี้ยเล่าคุ้งซือและราชองครักษ์อีกผู้หนึ่งกลุ้มจู่โจมมาถึง

ดาบของราชองครักษ์ยังหลบหลีกได้โดยง่าย แต่กระบวนท่า**เต้าแป่ตังจี้** *(ด้ามเครื่องตวงชี้บูรพา)* ของเจี้ยเล่าคุ้งซือนี้ ยากที่จะคลี่คลายได้ โอ้วฮุยได้แต่ปักหลักยืนหยัด เกร็งกำลังรับกระบวนท่าของมันนี้ไว้ แต่หมัดบ้อเก๊กต่อเนื่องดุจสายน้ำ กระบวนท่าแรกพอผ่านพ้น กระบวนท่าตามติดต่อเนื่องมาถึง ยามกะทันหันโอ้วฮุยต้องปัดป่ายคลี่คลาย ไม่สามารถปลีกตัวไปได้

เล้งเซ็งกือสือกระแทกนั่งลงที่ขอบเตียง เสียงซี่เมื่อกระชากม่านมุ้งครึ่งแถบลงมา พอกระโดดปราดขึ้น เท้าขวาเกี่ยววูบกลับลากพาผ้าห่มที่คลุมร่างเมี้ยวเยียกลั้งไปด้านข้าง เผยเห็นร่างท่อนบนของนาง

แต่ร่างท่อนล่างของครูหมัดผู้นี้ปรับหนักแน่นเกินไปจริงๆ ใช้ความแข็งรับความแข็งเสียงกร๊อบคราหนึ่ง กระดูกสันหลังหักกลาง ร่างอ่อนระทวยหักเป็นสองท่อน สองเท้ายังปักตรึงกับพื้น แต่ลำตัวโน้มต่ำลง หน้าผากกระทบพื้นดินโงหัวไม่ขึ้นอีก

ทุกผู้คนเห็นเมี้ยวนั้งหงส์เหี้ยมหาญปานนี้ ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่งแตกฮือออกรอบข้าง เมี้ยวนั้งหงส์กวาดเท้าซ้ายเตะใส่โอ้วฮุยอีกครา

โอ้วฮุยเห็นภายใต้แสงโคมสาดส่อง เมี้ยวเยียกลั้งเปลือยกายเปิดเผยส่วนสัด บุคคลที่จิตใจโลเลหลายคนกำลังจับจ้องมองนาง ดังนั้นครุ่นคิดรักษาร่างกายบริสุทธิ์ของนางก่อนสำคัญกว่า ดังนั้นฉุดลากราชองครักษ์ผู้หนึ่งต้านอยู่ระหว่างตนเองกับเมี้ยวนั้งหงส์ เบี่ยงกายวูบหนึ่ง พุ่งขวับถึงข้างเตียง กระตุกผ้าห่มห่อหุ้มร่างเมี้ยวเยียกลั้ง

อากัปกิริยาเหล่านี้รวดเร็วว่องไวยิ่ง ทุกผู้คนไม่ทันเห็นชัดตา โอ้วฮุยก็โอบอุ้มร่างเมี้ยวเยียกลั้งขึ้น มุดออกทางช่องแตกบนฝาผนัง

เมี้ยวนั้งหงส์เพิ่งตวัดเท้าเตะราชองครักษ์นั้นลอยขึ้นบนเพดาน ห้องเห็นโอ้วฮุยคร่ากุมบุตรีจากไป ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องว่า *"โจรร้ายรีบปล่อยบุตรีเราลง"*

ลอยตัวหมายไล่ติดตามไป แต่ห้องหับคับแคบผู้คนเบียดเสียดถูกศัตรูหลายคนขัดมือขวางเท้าไว้ ต่อให้ท่านต่อยหมัดเตะเท้า ยามกะทันหันกลับยากปลีกตัวไปได้

เมี้ยวนั้งหงส์หันกายมาช้าๆ เห็นบุตรีคลุมชุดยาวของบุรุษ ยืนชดช้อยอยู่กลางพื้นหิมะ ต้องครุ่นคิดขึ้น "คนเบื้องหน้านี้แม้ช่วยชีวิตเรา แต่หยามย่ำยีความบริสุทธิ์ของบุตรีเรา"

10

โอ้วฮุยเห็นเมี้ยวนั้งหงส์ยามบันดาลโทสะเปล่งอานุภาพเหี้ยมหาญ ในใจก็ตื่นตระหนกยิ่ง โอบอุ้มร่างเมี้ยวเยียกลั้ง ไม่กล้าหยุดยั้งรั้งรอ ถลันถึงริมหน้าผา มือหนึ่งยึดเส้นเชือกลื่นตัวลงจากเขา

โอ้วฮุยทราบว่า ละแวกใกล้เคียงมีถ้ำศิลาแห่งหนึ่งปราศจากร่องรอยผู้คน ดังนั้นทุ่มเทวิชาตัวเบาวิ่งตะบึงไป ในมือแม้โอบอุ้มผู้คน แต่เมี้ยวเยียกลั้งตัวเบายิ่ง ไม่เป็นเครื่องถ่วงความเร็วของตนแม้แต่น้อย

เพียงชั่วน้ำเดือดก็บรรลุถึง โอ้วฮุยโอบอุ้มร่างเมี้ยวเยียกลั้งเข้าถ้ำ ใช้ผ้าห่มห่อหุ้มร่างนางอย่างแน่นหนา จัดให้นางเอนพิงผนังถ้ำ ในใจบังเกิดความลังเลครุ่นคิดขึ้น *'หากคลายจุดแก่นาง ต้องกระทบถูกร่างกายของนาง หากไม่ตบคลายปล่อยทิ้งเป็นเวลานาน นางไม่มีกำลังภายในเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงร่างกาย'* สร้างความลำบากยากใจ ดังนั้นล้วงชุดไฟจ่อจุดกับกิ่งไม้แห้งท่อนหนึ่ง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นตาคู่งามของเมี้ยวเยียกลั้งเป็นประกายเลื่อมพราย หน้าผุดผาดแดงระเรื่อด้วยความอุธัจ จึงกล่าว "เมี้ยวโกวเนี้ย ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาลบหลู่ล่วงเกิน แต่หากคิดคลายจุดของโกวเนี้ย ยากที่จะไม่กระทบถูกร่างโกวเนี้ยได้ ไม่ทราบเรื่องนี้สมควรทำอย่างไร?"

เมี้ยวเยียกลั้งแม้ไม่สามารถผงกศีรษะแสดงท่าที แต่สายตาอ่อนโยนนุ่มนวลคล้ายเอียงอายคล้ายขอบคุณ ปราศจากแววขุ่นข้องเคืองใจแม้แต่น้อย สร้างความยินดีแก่โอ้วฮุยยิ่ง เป่าโคมดับคบไฟก่อน ยื่นมือไปในผ้าห่ม นวดเฟ้นจุดบนร่างกายของนางหลายแห่งเบาๆ กรุยจุดชีพจรให้กับนาง

มือเท้าเมี้ยวเยียกลั้งค่อยๆ เคลื่อนไหวได้ จึงกล่าวเบาๆ ว่า *"ใช้ได้แล้ว ขอบคุณท่าน"*

โอ้วฮุยรีบหดมือกลับ คิดกล่าววาจาแต่ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว "เมื่อครู่ล่วงละเมิด เป็นความผิดที่ไร้เจตนา หัวใจนี้กระจ่างเปิดเผย ฟ้าสามารถเป็นสักขี ขอโกวเนี้ยให้อภัย"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ข้าพเจ้าทราบ"

ทั้งสองอยู่ในความมืด เผชิญหน้าอย่างเงียบงัน นอกถ้ำแม้เป็นโลกหิมะน้ำแข็ง แต่ในใจทั้งสองอบอุ่นซาบซึ้ง ในถ้ำศิลาคล้ายลมใบไม้ผลิโชยลูบไล้ก็มิปาน

ผ่านไปครู่หนึ่ง เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ไม่ทราบบิดาข้าพเจ้าตอนนี้เป็นไรแล้ว?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า "บิดาท่านอาจหาญไร้ผู้ต่อต้าน คนเหล่านั้นมิใช่คู่มือท่านผู้เฒ่า ท่านวางใจเถอะ"

เมี้ยวเยียกลั้งถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "บิดาที่น่าสมเพช ท่านผู้เฒ่าเข้าใจว่าท่าน... ท่านไม่ดีต่อข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยกล่าวว่า "นี่ก็ยากตำหนิ สภาพเมื่อครู่เป็นที่น่ากระอักกระอ่วนจริงๆ"

เมี้ยวเยียกลั้งหน้าแดงวูบ กล่าวว่า "บิดาข้าพเจ้ามีเรื่องเศร้าเสียใจดังนั้นมีความรู้สึกลึกล้ำเป็นพิเศษ ขอโอ้วเอี้ยอย่าได้ตำหนิ"

โอ้วฮุยถามโพล่งว่า "เรื่องอันใด?"

คำถามพอถามจากปาก พบว่าพลั้งปากไป คิดหันเหหัวข้อสนทนา

ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี มันฉายาจิ้งจอกภูเขาหิมะ ปรกติชาญฉลาดปราดเปรื่อง มีไหวพริบดีเลิศ แต่วันนี้อยู่เบื้องหน้าดรุณีอ่อนโยนนางนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใดคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน แสดงว่าโง่ทึบยิ่ง

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "เรื่องนี้กล่าวไปละอายยิ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องปิดบังท่าน นั่นเป็นเรื่องของมารดาข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยส่งเสียงดังอ้อ เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "มารดาข้าพเจ้ากระทำผิดประการหนึ่ง"

โอ้วฮุยกล่าวว่า "ผู้ใดไม่มีผิด? นั่นไม่จำเป็นต้องจดจำใส่ใจ"

เมี้ยวเยียกลั้งสั่นศีรษะช้าๆ กล่าวว่า "นั่นเป็นความผิดอย่างมหันต์ในชีวิตของสตรีไม่อาจกระทำผิดเช่นนี้ มารดาข้าพเจ้าถูกเรื่องนี้ทำลายไป กระทั่งบิดาข้าพเจ้าก็แทบถูกเรื่องนี้ทำลายไป"

โอ้วฮุยนิ่งเงียบงัน ในใจคาดการณ์ได้หลายส่วน เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "บิดาข้าพเจ้าเป็นวีรบุรุษผู้กล้าในยุทธจักร มารดาข้าพเจ้ากลับเป็นเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์ ถือกำเนิดจากตระกูลขุนนาง มีอยู่ครั้งหนึ่งบิดาข้าพเจ้าบังเอิญช่วยชีวิตมารดาข้าพเจ้า ท่านทั้งสองจึงแต่งงานกัน ทั้งสองความจริงไม่เหมาะสมกัน นั่นยังพอทำเนา แต่บิดาข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่ถูกต้อง ท่านผู้เฒ่ามักชมเชยคุณความดีของมารดาท่านต่อหน้ามารดาข้าพเจ้า"

โอ้วฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "มารดาข้าพเจ้า?"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า "ถูกแล้ว ขณะที่บิดาข้าพเจ้าประลองฝีมือกับบิดาท่าน มารดาท่านองอาจหาญกล้า มีลักษณะธาตุแท้กว่าลูกผู้ชายชาตรี ปรกติบิดาข้าพเจ้ามักเลื่อมใสบิดาท่าน กล่าวว่า *'โอ้วได้เฮียบมีคู่ครองเช่นนี้ มีชีวิตวันหนึ่งประเสริฐเลิศกว่าผู้อื่นมีอายุร้อยปี'*

"มารดาข้าพเจ้าพอฟัง แม้ไม่กล่าวว่ากระไร แต่ในใจไม่พอใจยิ่ง ภายหลังฉั้งกุยล้งแห่งสำนักมังกรฟ้ามาเป็นแขกยังบ้านเรา มันรูปเค้าหล่อเหลาพูดจาสุภาพเรียบร้อย ทั้งรู้จักประจบเอาใจผู้คน มารดาข้าพเจ้า

ยามเลอะเลือนงมงาย กลับทอดทิ้งข้าพเจ้าหนีตามฉั้งกุยล้งไป”

โอ้วฮุยถอนใจเบาๆ ยากที่จะเอ่ยปากได้ สุ้มเสียงเมี้ยวเยียกลั้งแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ กล่าวว่า “ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุเพียงสามขวบ บิดาข้าพเจ้าอุ้มข้าพเจ้าติดตามทั้งยามราตรี ท่านผู้เฒ่าไม่รับประทานอาหารไม่พักผ่อนหลับนอน ติดตามสามวันสามคืน ในที่สุดตามพวกมันทัน

“ฉั้งกุยล้งพอเห็นบิดาข้าพเจ้า ไหนเลยกล้าลงมือ? มารดาข้าพเจ้ากลับปกป้องมันอย่างสุดกำลัง บิดาข้าพเจ้าเห็นมารดาข้าพเจ้าลุ่มหลงงมงายคนผู้นี้ปานนี้ ยามอับจนปัญญาจึงอุ้มข้าพเจ้าจากมา เมื่อกลับถึงบ้านถึงกับล้มป่วยลงแทบเสียชีวิตไป

“บิดาบอกต่อข้าพเจ้าว่า หากมิใช่เห็นแก่ข้าพเจ้ากำพร้าเดียวดายในโลกนี้ไม่มีผู้คนอยู่ดูแล ท่านผู้เฒ่าถึงกับไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว บิดาหมกตัวเองอยู่ในบ้านถึงสามปี ไม่เคยก้าวย่างออกจากประตูใหญ่แม้สักก้าวเดียว บางครั้งถึงกับร่ำร้องรำพันว่า *‘ลั้งเอยลั้ง ท่านไฉนหลงงมงายปานนี้?’* ในชื่อของมารดาข้าพเจ้าก็มีคำ *‘ลั้ง’* อยู่ด้วย”

นางเอ่ยถึงตอนนี้ต้องหน้าแดงวูบ ควรทราบว่ายุคสมัยนั้นสตรีปกปิดชื่อเป็นความลับ บุคคลอื่นเพียงทราบแซ่ของสตรี มีแต่ผู้ที่สนิทชิดใกล้ที่สุดจึงแจ้งชื่อให้ทราบ นางกล่าวเช่นนี้เท่ากับบอกต่อโอ้วฮุยว่า ในชื่อตนเองมีคำ ‘ลั้ง’

โอ้วฮุยแม้ไม่อาจเห็นสีหน้านาง แต่ได้ยินนางกลับบ่งบอกเรื่องเร้นลับที่น่าอับอายที่สุดในครอบครัวต่อตน โดยไม่ปิดบังอำพรางสร้างความสำนึกตื้นตันยิ่ง สุดท้ายได้ยินนางเอ่ยถึงชื่อส่วนตัวของนางเอง ยิ่งเคลิบเคลิ้มมึนเมาราวร่ำสุรา กล่าวว่า “เมี้ยวโกวเนี้ย ฉั้งกุยล้งนั้นจิตใจต่ำช้ายิ่งกับมารดาท่านไม่แน่นักว่าจะมีรักแท้อันใด”

เมี้ยวเยียกลั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “บิดาข้าพเจ้าก็กล่าวเช่นนี้ เพียงแต่บางครั้งท่านผู้เฒ่าตัดพ้อตนเอง บอกว่าหากมิใช่ท่านผู้เฒ่าขาดความนุ่มนวลเอาใจต่อมารดาข้าพเจ้า มารดาข้าพเจ้าก็ไม่ถึงกับถูกผู้อื่นหลอก

ลวง บิดาข้าพเจ้าฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน แต่หากเอ่ยถึงวิธีวางตัวต่อสังคมกลับสู้ฉั่งกุยล้งมิได้ ผู้แซ่ฉั่งหลอกลวงมารดาข้าพเจ้า แท้ที่จริงต้องการลายแทงขุมทรัพย์ของตระกูลเมี้ยวเราใบหนึ่ง แต่มันแม้สร้างความยากลำบากแก่ตระกูลข้าพเจ้า เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าเป็นคนกำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก สุดท้ายยังเปลืองสมองสูญเปล่า มารดาข้าพเจ้าล่วงรู้จิตเจตนาของมัน ก่อนตายยังคืนปิ่นมุกหัวหงส์ที่ซุกซ่อนลายแทงขุมทรัพย์แก่บิดาข้าพเจ้า”

ดังนั้น บอกเล่าเหตุการณ์ที่เล้าง้วนเฮาะหลบซ่อนอยู่ใต้เตียงของฉั่งกุยล้ง ได้ยินได้เห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ทราบ สุดท้ายบอกว่าลายแทงขุมทรัพย์ใบนั้นถูกหลวงจีนป้อชิ่วและพวกช่วงชิงไป อาศัยดาบอาญาสิทธิ์ของเจ้าช่วงอ๋องและลายแทงออกเสาะหาขุมทรัพย์

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “ผู้แซ่ฉั่งมีจิตเจตนาชั่วร้ายนัก มันเกรงกลัวบิดาท่านและหยิบฉวยลายแทงไม่ได้ จึงคิดยืมมือบ้านเมืองคร่ากุมบิดาท่านไว้ เพียงบีบบังคับมันมอบลายแทงออกมา มิคาดตาข่ายฟ้าถี่ยิบในที่สุดรับกรรมสนอง โอ ขุมทรัพย์รายนี้ไม่ทราบ ทำร้ายชีวิตผู้คนมากน้อยเท่าใด” หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ “เมี้ยวโกวเนี้ย บิดาข้าพเจ้ากับมารดาข้าพเจ้าแต่งงานกันเพราะขุมทรัพย์นี้”

เมี้ยวเยียกลั้งส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า “กระนั้นหรือ? รีบบอกเล่าต่อข้าพเจ้า”

นางแม้สำรวมตน จะอย่างไรอายุยังเยาว์ ยามปีติยินดีต้องยื่นมือออกเกาะกุมมือโอ้วฮุย แต่แล้วพบว่าผิดท่า คิดหดรั้งกลับไป โอ้วฮุยพลันพลิกฝ่ามือเกาะกุมมือของนางไม่ปล่อย เมี้ยวเยียกลั้งหน้าแดงวูบ แต่ไม่อาจหดรั้งกลับไปอีก รู้สึกไอร้อนบนมือโอ้วฮุยชำแรกเข้าสู่หัวใจของนางจนอบอุ่น

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่ามารดาข้าพเจ้าเป็นใคร? นางเป็น**เปียม่วย** *(ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นหญิงและอายุอ่อนกว่า)* ของโต่วฮีเม่งโต่วจึงจู้”

เมี้ยวเยียกลั้งตื่นเต้นตระหนกกว่าเดิม กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จัก**โต่วแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่โต่ว)* ตั้งแต่เล็ก บิดาข้าพเจ้ากลับไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน"

โอ้วฮุยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบเรื่องนี้จากจดหมายสั่งเสียของบิดามารดา คาดว่าบิดาท่านไม่แน่นักว่าจะทราบรายละเอียดของเรื่องราว โต่วจึงจู้ได้รับเบาะแสบางประการ คาดว่าขุมทรัพย์อยู่ละแวกเขาหิมะ ดังนั้นพำนักพักพิงบนยอดเขาเป็นหลักแหล่งดำเนินการค้นหา เพียงแต่หนึ่งนั้นมันความคิดอ่านเฉื่อยช้า โอกาสไม่อำนวย ไม่อาจคำนวณตำแหน่งที่ซ่อนของขุมทรัพย์ได้

"บิดาข้าพเจ้าลอบสืบเสาะ กลับสืบทราบก่อนมัน ท่านผู้เฒ่าเข้าสู่ถ้ำขุมทรัพย์เห็นบิดาของฉั้งกุยล้งกับ**โจ้วแป๋** *(ปู่)* ของท่านประหัตประหารกันเองเสียชีวิตอยู่ภายในถ้ำ ขณะจะขุดหาขุมทรัพย์ มิคาดมารดาข้าพเจ้าก็ติดตามมา

"ความสามารถของมารดาข้าพเจ้าเหนือล้ำกว่าโต่วจึงจู้มากนัก บิดาข้าพเจ้าเคลื่อนไหวอยู่ละแวกใกล้เคียงติดต่อกันหลายวัน นางสังเกตพบเลศนัยแต่แรกจึงติดตามเข้าถ้ำขุมทรัพย์ ประมือกับบิดาข้าพเจ้า ทั้งสองไม่ต่อสู้ไม่รู้จัก บังเกิดความนิยมเลื่อมใสกันและกัน บิดาข้าพเจ้าจึงขอแต่งงานกับนาง

"มารดาข้าพเจ้าบอกว่า นางได้รับการเลี้ยงดูจากโต่วฮีเม่งตั้งแต่เล็ก หากปล่อยให้บิดาข้าพเจ้านำขุมทรัพย์ไป ออกจะทรยศต่อเปียกอ ดังนั้นถามบิดาข้าพเจ้า ต้องการนางหรือต้องการขุมทรัพย์? ทั้งสองสิ่งนี้เลือกได้เพียงหนึ่งเดียว

"บิดาข้าพเจ้าหัวร่อฮาฮา บอกว่าต่อให้เป็นขุมทรัพย์สิบหมื่นแห่งก็สู้มารดาข้าพเจ้าไม่ได้ ท่านผู้เฒ่าถือพู่กันเขียนข้อความบันทึกเรื่องนี้ปิดไว้ภายในถ้ำ เพื่อให้คนรุ่นหลังพอพบพานขุมทรัพย์ทราบว่าของล้ำค่าที่สุดในต่ำใต้ คือรักแท้สมัครสมาน หาใช่ของวิเศษค่าควรเมืองไม่"

เมี้ยวเยียกลั้งรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ กล่าวเสียง

แผ่วเบาว่า “บิดามารดาท่านแม้ตายเร็ว แต่มีความสุขกว่าบิดามารดาข้าพเจ้ามากนัก”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “เพียงแต่ข้าพเจ้ากำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก กลับน่าเวทนากว่าท่านมากนัก”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “บิดาข้าพเจ้าหากทราบว่าท่านมีชีวิตอยู่ในโลก ต่อให้สละทุกสรรพสิ่งก็ต้องนำท่านไปเลี้ยงดู อย่างนั้นพวกเราสามารถพบพานแต่แรกแล้ว”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหากพำนักในบ้านท่าน เกรงว่าท่านจะรังเกียจข้าพเจ้า”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “ไม่ เป็นไปได้อย่างไร? ข้าพเจ้าต้องดีต่อท่าน ยึดถือท่านเป็น**กอกอ** *(พี่ชาย)* ร่วมสายโลหิตของข้าพเจ้า”

โอ้วฮุยใจเต้นระทึกขึ้น ถามว่า *“ตอนนี้พบพานยังไม่สายหรือ?”*

เมี้ยวเยียกลั้งไม่ตอบคำ ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวเสียงแผ่วเบา ว่า *“ไม่สาย”* ชั่วครู่ให้หลัง กล่าวเสริมว่า *“ข้าพเจ้ายินดียิ่ง”*

ความรักใคร่ผูกพันของสตรีสมัยโบราณ เพียงอาศัยถ้อยคำประโยคเดียวเป็นเครื่องถ่ายทอดบอกความในใจ

โอ้วฮุยปลื้มปีติยิ่ง กล่าวว่า *“ชั่วชีวิตโอ้วฮุย ไม่ขอรานน้ำใจท่านเด็ดขาด”*

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า *“ข้าพเจ้าจะเลียนเยี่ยงมารดาท่าน ไม่เลียนเยี่ยงมารดาข้าพเจ้า”*

คำพูดสองประโยคนี้กล่าวอย่างไร้เดียงสา แต่น้ำคำเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว ฝากฝังโชคชะตาชั่วชีวิตต่อมันโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าดีหรือเลว ไม่ว่าภายหน้าเป็นโชคหรือเคราะห์ จะขอร่วมรับผิดชอบกับมัน

ทั้งสองกุมมือกันและกัน ไม่กล่าวกระไรอีก คล้ายกับถ้ำเล็กๆ นี้เป็นโลกทั้งโลกของตน ลืมเลือนว่าอยู่ใต้แผ่นฟ้าแผ่นดิน

ผ่านไปเนิ่นนาน เมี้ยวเยียกลั้งจึงกล่าว “พวกเราไปเสาะหาบิดา

ข้าพเจ้าด้วยกันเถอะ อย่าได้แยแสสนใจโต่วจึงจู้และพวกแล้ว”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ตกลง”

แต่ในชีวิตมันไม่เคยมีความสุขเช่นตอนนี้มาก่อน ไม่ต้องการไปจากถ้ำศิลานี้จริงๆ

เมี้ยวเยียกลั้งก็มีความรู้สึกเช่นนี้ เห็นว่ามิสัชวนสนทนารั้งอยู่อีกครู่หนึ่ง ดังนั้นถามว่า “โต่วจึงจู้เมื่อเป็นญาติอาวุโสของท่าน ท่านไฉนสร้างความลำบากใจแก่มัน?”

โอ้วฮุยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า “เรื่องนี้กล่าวไปน่าคลั่งใจจริงๆ มารดาข้าพเจ้าก่อนตาย ไหว้วานบิดาท่านเลี้ยงดูข้าพเจ้าจนเติบใหญ่ มารดาข้าพเจ้าทิ้งมรดกห่อหนึ่ง คำสั่งเสียฉบับหนึ่งอยู่ในผ้าอ้อมข้าพเจ้า ระบุเวลาวันเกิดของข้าพเจ้า กำพืดดั้งเดิม ชื่อแซ่บรรพบุรุษ ตลอดจนเครือญาติที่มีอยู่ในโลกของตระกูลโอ้วไว้อย่างละเอียด

“ภายหลังเกิดเหตุแปรเปลี่ยน เพ้งสี่เจ็กอุ้มข้าพเจ้าหลบหนี ท่านเข้าใจว่าบิดาท่านคิดทำร้ายข้าพเจ้า เห็นในคำสั่งเสียระบุชื่อแซ่ของโต่วจึงจู้ จึงอุ้มข้าพเจ้าไปขอพึ่งพิง มิคาดโต่วจึงจู้บังเกิดจิตคิดร้าย ต้องการบันทึกวิชาฝีมือของบิดาข้าพเจ้า และคาดเดาออกว่าบิดามารดาข้าพเจ้าล่วงรู้ความลับของขุมทรัพย์ กลับค้นห่อมรดกที่มารดาข้าพเจ้า ทิ้งให้กับข้าพเจ้า

“เพ้งสี่เจ็กเห็นผิดท่า อุ้มข้าพเจ้าหลบหนีทั้งในยามราตรี มาตรว่านำบันทึกวิชาของบิดาข้าพเจ้ามาด้วย แต่ห่อมรดกของมารดาข้าพเจ้ากลับทิ้งอยู่ในตึก ครั้งนี้ข้าพเจ้านัดพบกับมัน เพื่อถามมันไฉนรังแกข้าพเจ้าที่เป็นทารกกำพร้า และทวงถามมรดกของมารดาข้าพเจ้าจากมัน”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “โต่วจึงจู้มีอัธยาศัยไมตรีดีงาม ชมชอบคบหาแขกเหรื่อที่สุด คิดไม่ถึงกลับเลวปานนี้”

โอ้วฮุยกล่าวว่า “คนผู้นี้แบกป้ายธัมมะจอมปลอม เพียงเรื่องที่มันวางแผนประทุษร้ายบิดาท่าน ก็เป็นที่คาดคิดได้...” จากนั้นสุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล กล่าวว่า “แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่แค้นเคืองมันแล้ว หากมิใช่มัน

ข้าพเจ้าไหนเลยพบพานท่านได้?”

สนทนาถึงตอนนี้ พลันได้ยินนอกถ้ำบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันผสานกับเสียงตวาดด่าทอ เพียงแต่สุ้มเสียงทึบยิ่ง โอ้วฮุยยังจำแนกได้อย่างเลือนราง เมี้ยวเยียกลั้งกลับเข้าใจว่าเป็นลมโชยต้นสนหิมะร่วงบนยอดเขา

โอ้วฮุยกล่าวว่า “สุ้มเสียงดังจากใต้ดิน นับว่าประหลาดแท้ท่านรั้งอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะไปชมดู” พลางผุดลุกขึ้น เมี้ยวเยียกลั้งรีบกล่าวว่า “ไม่ข้าพเจ้าจะร่วมทางกับท่าน”

โอ้วฮุยก็ไม่ต้องการทิ้งนางอยู่ที่นี่เพียงลำพัง ดังนั้นรับคำกุมมือนางออกจากถ้ำสืบเสาะไปยังต้นเสียง

ทั้งสองเดินช้าๆ กลางพื้นหิมะไปหลายสิบวา วันนี้เป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม จันทร์สกาวเต็มดวง แสงสีเงินยวงส่องต้องประกายหิมะขับเน้นผิวพรรณผุดผาดไร้ไฝฝ้าราคีของเมี้ยวเยียกลั้ง ถึงกับคล้ายอยู่กลางวิมานแมนแดนสวรรค์ก็มิปาน ยามนี้โอ้วฮุยเปลื้องชุดยาวของตนเองออกคลุมลงบนร่างของเมี้ยวเยียกลั้ง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง สายตาทั้งสี่ประสานสบกับเรื่องราวนอกกายล้วนไม่กังวลสนใจอีก

ทั้งสองจิตใจอบอุ่นซาบซึ้ง บทกลอนแห่งความรักที่กวีโบราณเอื้อนเอ่ยพลันเปล่งจากปากมัน โอ้วฮุยอดกล่าวเบาๆ มิได้ว่า *“ควรเจรจาดื่มสุราอยู่คู่บุตรธิดาจนแก่เฒ่า”*

เมี้ยวเยียกลั้งเงยหน้าขึ้น เพ่งมองดวงตามัน กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า *“พิณพาทย์ในที่รโหฐาน มิสู้สันโดษสุขสงบ”*

นี่เป็นคำโต้ตอบของสามีภรรยาคู่หนึ่งในตำราซีเก็ง เปี่ยมไปด้วยความรักอับซาบซึ้ง ความอบอุ่นอันดื่มด่ำ

ทันใดเสียงร้องใต้ดินทวีความรุนแรงขึ้น ทั้งสองพลันชะงักเท้าลงเงี่ยหูสดับฟัง

โอ้วฮุยเงี่ยหูฟังเล็กน้อย กล่าวว่า “พวกมันเสาะพบที่ซ่อนขุมทรัพย์แล้ว กำลังประหัตประหารช่วงชิงอยู่ใต้ดิน”

มันล่วงรู้ตำแหน่งที่ตั้งของตำแหน่งขุมทรัพย์จากจดหมายสั่งเสียของบิดา เคยเข้าไปหลายครา หยิบฉวยข้อความที่บิดามารดาปิดไว้ออกมา และหยิบฉวยพู่กันทองคำของบิดาฉั้งกุยล้งติดมือมา เช้าวันนี้ซัดพู่กันใส่ฉั้งแชบุ้น มีเจตนาเตือนภัยเอง

โอ้วฮุยแม้ทราบที่ซ่อนขุมทรัพย์ แต่รำลึกถึงปณิธานของบิดา มารดาไม่ยอมเคลื่อนย้ายออกมา ยามนี้ฟังเสียงจำแนกทิศทางทราบว่าหลวงจีนป้อชิ่วและพวกคงเห็นขุมทรัพย์บังเกิดความละโมบ กำลังแก่งแย่งช่วงชิงกันเอง

โอ้วฮุยคาดการณ์ไม่ผิด ในถ้ำศิลาใต้ดิน คนของสำนักมังกรฟ้า ค่ายโจรห้วยอิ้มเบ๊ชวง สำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงคิดแก่งแย่งของวิเศษ กำลังเข่นฆ่ากันเอง หลวงจีนป้อชิ่วกลับชมดูอยู่ด้านข้าง เพียงส่งเสียงแค่นหัวร่อรอให้พวกมันต่อสู้กันจนบาดเจ็บทั้งสามฝ่าย ค่อยจัดการทีละคน

จิวฮุ้นเอี้ยงกับหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเพ้งทงกอดปล้ำกันอีกครา กลิ้งเกลือกไปมาตามพื้นดิน พลันกลิ้งถึงข้างกองไฟ ตอนแรกคิดกดอีกฝ่ายหนึ่งลงบนกองไฟ มิคาดเกลือกกลิ้งหลายครา แทบทับเปลวไฟดับไป

หลวงจีนป้อชิ่วกล่าวว่า “ทับไฟดับไป ทั้งหมดต้องแข็งตัวตายแล้ว”

ยื่นเท้าขวาไปยังใต้ร่างจิวฮุ้นเอี้ยงเขี่ยวูบ คนทั้งสองล้วนลอยตัวขึ้นร่วงฟาดกับพื้นดังโครม

หลวงจีนป้อชิ่วหัวร่อเฮอะฮะ ก้มกายเก็บฟืนหลายดุ้นเติมลงในกองไฟ ขณะจะยืดตัวตรงพลันเห็นแสงไฟเต้นระริก สาดส่องเห็นบนผนังน้ำแข็งด้านตรงข้ามปรากฏเงาร่างสองสาย เงาร่างผู้คนก็เต้นระริกเล็กน้อย

หลวงจีนป้อชิ่วใจหายวาบ หันขวับกลับไป เห็นปากถ้ำยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยคนสองคน คนหนึ่งสีหน้าเอียงอาย คือเมี้ยวเยียกลั้งอีกผู้หนึ่งไว้หนวดเครารกครึ้ม ตาทอประกายอำมหิต กลับเป็นจิ้งจอกภูเขาหิมะโอ้วฮุย

หลวงจีนป้อชิ่วอุทานดังอา ตวัดมือขวาซัดลูกประคำทั้งพวงออกไป ตอนแรกที่ซัดพุ่งออก ลูกประคำคล้ายร้อยเป็นพวง แท้ที่จริงเส้นด้ายที่ร้อยลูกประคำเหล็กถูกบิดขาดแต่แรก ลูกประคำเหล็กหลายสิบเม็ดกระจายเป็นซ้ายขวาบนล่าง แยกย้ายซัดใส่จุดสำคัญของโอ้วฮุยและเมี้ยวเยียกลั้ง

นี่เป็นไม้ตายที่หลวงจีนป้อชิ่วคร่ำเคร่งฝึกปรือเป็นเวลาสิบกว่าปี ใช้ป้องกันตัวช่วยชีวิต ยังไม่เคยใช้ออกมาก่อน ยามนี้เผชิญศัตรูเข้มแข็ง สถานการณ์คับขันจึงลงมือด้วยอำมหิต

โอ้วฮุยแค่นหัวร่อ สืบเท้าไปหนึ่งก้าว ขวางอยู่เบื้องหน้าเมี้ยวเยียกลั้ง หลวงจีนป้อชิ่วเห็นโอ้วฮุยไม่ได้ใช้วิชาฝีมือพิเศษพิสดารใดหลบหลีกต้านทาน สร้างความลิงโลดยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'ที่แท้ท่านเสแสร้งทำท่า มีฝีมือเพียงนี้เอง คราครั้งนี้จะให้ท่านตายโดยไร้ที่กลบฝังแล้ว'*

ขณะภาคภูมิลำพอง เห็นโอ้วฮุยพลันโบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสองออก ม้วนลูกประคำเหล็กที่ซัดพุ่งมาอย่างเร่งร้อนทั้งหลายสิบลูกไว้ พอตวัดแขนเสื้อขึ้นเสียงติกติกดังเร่งร้อน คล้ายลูกเห็บตกลงจากฟ้าลูกประคำเหล็กล้วนซัดใส่ผนังน้ำแข็ง กระแทกจนสะเก็ดน้ำแข็งกระเซ็นซ่าน

หลวงจีนป้อชิ่วเห็นเช่นนั้น ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบกระโดดพุ่งถอย ล่าถอยถึงด้านหลังเชาฮุ้นคี้ กริ่งเกรงโอ้วฮุยถลันตามติดมา จึงร้องว่า *"ผิดท่าแล้ว"* สองมือตะปบคว้ากลางหลังเชาฮุ้นคี้ ยกร่างล่ำสันของมันขึ้นทุ่มใส่กองไฟ

หลวงจีนป้อชิ่วความจริงคิดทับกองไฟดับไปจนโอ้วฮุยมองไม่เห็นตนเอง มิคาดมันเพิ่งเติมฟืนลงไป กองไฟลุกช่วงโชติ เชาฮุ้นคี้พอตกลงในกองไฟ เสื้อผ้าพลันลุกไหม้ ภายในถ้ำยิ่งสว่างไสวกว่าเดิม

โอ้วฮุยเห็นหลวงจีนป้อชิ่ว พอพบเห็นตนเองและเมี้ยวเยียกลั้งก็ลงมือด้วยความอำมหิต ต้องหวนนึกถึงคำบอกเล่าของเพ้งอาสี่ ต้องครุ่นคิดขึ้น *'หลวงจีนนี้ต่ำช้าสามานย์ ละโมบทรัพย์สมบัติ ทำร้ายบิดามารดาเราถึงแก่ชีวิต ไม่อาจอภัยละเว้นโดยง่ายดาย'*

ขบคิดถึงตอนนี้ ในใจบังเกิดเพลิงโทสะฮือโหมลุกช่วงโชติราวกองไฟเช่นกัน ก้มเอวกวาดรวบมุกมณีกำหนึ่งวางบนใจกลางฝ่ามือซ้าย ดีดนิ้วชูข้างขวาออกไม่หยุดยั้ง

เห็นไข่มุก ปะการัง หยก โมรา มรกต พลอย เพชรตาแมว อัญมณีมีค่าต่างๆ ซัดพุ่งเข้าหาหลวงจีนป้อชิ่วดั่งห่าฝน ของวิเศษทุกชิ้นพอซัดพุ่งถึงล้วนทำร้ายมันจนปวดแปลบสุดทนทาน

หลวงจีนป้อชิ่วพุ่งสูงกระโดดต่ำ หลบหลีกอย่างสุดกำลัง แต่โอ้วฮุยดีดนิ้วมือซัดพุ่งของวิเศษ กลับแม่นยำไม่พลาด ภายในถ้ำมีผู้คนไม่น้อยมุกมณีเหล่านี้กลับไม่กระทบต้องร่างผู้อื่นแม้แต่น้อย

เล้าง้วนเฮาะ เทาแป๊ะส่วยและพวกเห็นเช่นนั้น พากันยืนแนบชิดกับผนังน้ำแข็ง ไม่กล้าเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

หลวงจีนป้อชิ่วตอนแรกยังหลบซ้ายเลี่ยงขวา ภายหลังข้อเท้าถูกหยกสองชิ้นซัดใส่ติดต่อกัน ล้มฟุบลงกับพื้นไม่มีปัญญาลุกขึ้นอีก ถึงกับแผดเสียงร่ำร้องเกลือกกลิ้งไปมาบนพื้น ตอนแรกมันกังวลว่าของวิเศษน้อยเกินไป ยามนี้กลับมุ่งหวังของวิเศษยิ่งน้อยยิ่งประเสริฐ

โอ้วฮุยยิ่งดีดพุ่ง พลังมือยิ่งหนักหน่วง จงใจหลีกเลี่ยงจุดสำคัญของหลวงจีนป้อชิ่ว ให้รับความเจ็บปวดทรมานกว่าเดิม ทุกผู้คนหดร่างอยู่มุมถ้ำจับตาชมดูต่างตระหนกจนอกสั่นขวัญแขวน กระทั่งลมหายใจก็ไม่กล้าระบายโดยแรง

เมี้ยวเยียกลั้งได้ยินหลวงจีนป้อชิ่วแผดร้องครวญคร่ำ ไม่อาจหักใจได้จึงกล่าวเบาๆ ว่า *"คนผู้นี้เลวจริงๆ แต่ก็เพียงพอให้มันทนทานรับแล้วยังคงอภัยมันเถอะ"*

ในชีวิตโอ้วฮุยมุ่งกำจัดความชั่วร้ายให้สิ้นซาก อย่าว่าแต่คนผู้นี้เป็นศัตรูทำร้ายบิดามารดา แต่พอฟังคำพูดเมี้ยวเยียกลั้ง พลันรู้สึกตนเองตกอยู่ในห้วงความสุขอันดื่มด่ำ กับคนเลวร้ายผู้นี้ความรู้สึกเคียดแค้นชิงชังจึงเจือจางลงมากนัก ดังนั้นสลัดมือซ้ายพุ่งของวิเศษที่หลงเหลือสิบกว่า

ชนิดออก เสียงติงติงตังตังดังติดต่อกัน ล้วนฝังติดกับผนังถ้ำน้ำแข็งจนหมดสิ้น

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น *'มุกมณีเหล่านี้หากซัดใส่หลวงจีนป้อชิ่ว เพียงสิ่งเดียวก็สามารถคร่าชีวิตของมัน'*

โอ้วฮุยเลิกคิ้วถลึงตา มองจากซ้ายไปขวาตามลำดับ สายตาพอพวยพุ่งใส่ใบหน้าผู้ใด ผู้นั้นต้องก้มศีรษะลงอย่างลืมตัว ไม่กล้าสู้สายตากับมันด้วย พริบตานั้นภายในถ้ำเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง หลวงจีนป้อชิ่วแม้ร่างปวดแปลบปลาบจับจิต กลับไม่กล้าส่งเสียงครวญครางแม้สักคำเดียว

ผ่านไปเนิ่นนาน โอ้วฮุยจึงตวาดว่า **"พวกท่านเมื่อละโมบของวิเศษปานนี้ ก็รั้งอยู่คู่กับขุมทรัพย์ในที่นี้เถอะ"** พลางกุมมือเมี้ยวเยียกลั้งหันกายออกไป

ทุกผู้คนคิดไม่ถึง โอ้วฮุยยินยอมเลิกราโดยง่ายดายเช่นนี้ ทุกผู้คนปีติยินดียิ่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าคนทั้งสองเดินไปตามทางอุโมงค์ ห่างหายไปทุกขณะ ทุกผู้คนพากันอุทานเบาๆ ก้มกายเก็บมุกมณีอีกครา

โอ้วฮุยและเมี้ยวเยียกลั้งมาถึงนอกหินกลมทั้งสองก้อน โอ้วฮุยกล่าวว่า "พวกเรารออยู่ที่นี้ครู่หนึ่ง ดูว่าพวกมันออกมาหรือไม่? ผู้ใดละโมบน้อยกว่ายินยอมออกมาเอง จะละเว้นชีวิตของมัน"

ทุกผู้คนภายในถ้ำตะกุยตะกายสองมือ เก็บรวบรวมมุกมณีอย่างไม่คิดชีวิต แค้นที่บิดามารดางอกมือให้กับตนเองน้อยไปสองสามข้าง ผ่านไปเนิ่นนาน ในทางอุโมงค์พลันบังเกิดเสียงครืดครืดดังมา

ทุกผู้คนตอนแรกยังไม่เข้าใจ พอครุ่นคิดถึงกับแตกตื่นจนหน้าถอดสีร้องโดยพร้อมเพรียงว่า *"โอย ผิดท่าแล้ว"*

"มันปิดทางออกของพวกเราแล้ว"

"เสี่ยงกับมันเถอะ"

ทุกผู้คนยามร้อนรุ่มชิงกันฮือออกไป วิ่งถึงหลังโขดหินทรงกลม เห็นโขดหินที่ซ้อนกันทั้งสองก้อนถูกโอ้วฮุยผลักเคลื่อนกลับคืนสู่ที่เดิม ปิดทาง

ออกไว้อย่างแน่นหนา

ประตูทางเข้าออกคับแคบ ขณะอยู่เบื้องนอกยังมีช่องทางให้ใช้กำลังภายใน กลับอนุญาตให้ผู้คนยืนเพียงคนเดียว ผิวโขดหินราบรื่นไม่มีที่ยึดเหนี่ยว พอเลื่อนปิดลง ไม่นานให้หลังน้ำของน้ำแข็งที่หลอมละลายจะผนึกแข็งตัวอีกครา หากไม่มีบุคคลภายนอกมาช่วยเหลือ คนในถ้ำไม่มีวันออกไปได้

เมี้ยวเยียกลั้งไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า "ท่านคิดกักพวกมันอยู่ภายในจนตายหรือ?"

โอ้วฮุยกล่าวว่า "ในความเห็นของท่าน ภายในผู้ใดเป็นคนดีควรแก่การละเว้นชีวิต?"

เมี้ยวเยียกลั้งทอดถอนใจกล่าวว่า "ในโลกนี้นอกจากบิดาและท่านข้าพเจ้าไม่ทราบว่ายังมีผู้ใดเป็นคนดีที่แท้จริง แต่ท่านย่อมไม่อาจฆ่าคนร้ายในโลกให้หมดสิ้น"

โอ้วฮุยงงงันวูบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไหนเลยนับเป็นคนดี?"

เมี้ยวเยียกลั้งเงยหน้ามองดูโอ้วฮุย กล่าวว่า *"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนดี ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเห็นหน้าท่านก็ทราบแล้ว ตั่วกอ ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้ามอบหัวใจดวงนี้แก่ท่านเมื่อใด?"*

นี่เป็นครั้งแรกที่นางเรียกโอ้วฮุยเป็น 'ตั่วกอ' แต่เสียงเรียกครั้งนี้เรียกหาตามธรรมชาติกระไรปานนั้น เปล่งจากปากโดยสะดวกดาย คล้ายเรียกหามาชั่วชีวิตแล้วก็มิปาน

โอ้วฮุยไม่อาจสะกดข่มกลั้นอีกต่อไป กางแขนออกโอบกอดนาง เมี้ยวเยียกลั้งยื่นมือกอดตอบ แอบอิงในอ้อมอกของมัน ทั้งสองโอบกอดเป็นร่างเดียวกัน เพียงหวังช่วงเวลานี้ไม่มีสิ้นสุดยุติ

ทั้งสองโอบกอดกันเช่นนี้ ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ที่ปากถ้ำพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา โอ้วฮุยพลันฉุกคิดขึ้น *'ผิดท่าแล้วเราปิดตายผู้อื่นอย่าได้มีผู้อื่นปิดตายเราด้วย'* ดังนั้นโอบเมี้ยวเยียกลั้งไม่ปล่อย เร่งฝีเท้า

ถลันออกจากถ้ำ

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นบนพื้นหิมะปรากฏผู้คนสองคนทุ่มเทฝีเท้าวิ่งหลบหนี แสดงว่าเป็นชาวยุทธจักรที่ประมือกับตนบนเขาหิมะ

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า "บิดาท่านขับไล่คนเหล่านั้นเตลิดหนีแล้ว"

ก้มกายตะปบหิมะบนพื้นกำหนึ่ง เกร็งกำลังใส่นิ้วมือ หิมะกำนั้นถึงกับแข็งแกร่งดุจเหล็กไหล สะบัดแขนขว้างก้อนหิมะออก

ก้อนหิมะพุ่งขวับดุจดาวตก ซัดต้องชายโครงด้านหลังของคนเบื้องหน้า คนผู้นั้นทรุดฮวบลงกับพื้น ไม่สามารถดิ้นรนลุกขึ้นอีก คนด้านหลังใจหายวาบ พอเหลียวหน้ามา ก้อนหิมะอีกกำหนึ่งก็ซัดพุ่งถึง พอดีซัดต้องทรวงอกหงายร่างล้มลง ทั้งสองล้มในท่วงท่าผิดแผกกัน แต่ต่างลุกไม่ขึ้นอีก

โอ้วฮุยหัวร่อฮาฮา พลันกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ท่านมอบหัวใจแก่ข้าพเจ้าตั้งแต่เมื่อใด? ข้าพเจ้าคาดว่าคงไม่เร็วกว่าข้าพเจ้าปราดแรกที่ข้าพเจ้าเห็นท่าน ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าก็ไม่อาจบังคับจิตใจตนเองได้"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า *"ตั้งแต่สิบปีก่อน ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุเพียงเจ็ดขวบ ข้าพเจ้าพอฟังบิดาบอกเรื่องราวของบิดามารดาท่าน ก็นึกถึงแต่ท่าน ข้าพเจ้าบอกต่อตัวเองว่าหากแม้นทารกที่น่าเวทนานั้นยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะดูแลมันชั่วชีวิตให้มันมีความสุข ลืมเรื่องที่เมื่อเยาว์วัยถูกข่มเหงรังแกไปโดยสิ้นเชิง"*

โอ้วฮุยสำนึกตื้นตันไม่ทราบกล่าวกระไรดี เพียงโอบรัดนางแนบแน่นสายตามองข้ามหัวไหล่นางไป พลันเห็นบนเขาหิมะปรากฏเงาดำหลายจุดยืดเหนี่ยวเส้นเชือกพาตัวลื่นลงมาอย่างเร่งร้อน

โอ้วฮุยกล่าวว่า "พวกเราช่วยเหลือบิดาท่าน สกัดคนร้ายเหล่านี้" พลางเร่งฝีเท้า โอบอุ้มเมี้ยวเยียกลั้งวิ่งตะบึงไป ชั่วขณะก็มาถึงเชิงเขาหิมะ

ยามนี้ปรากฏชาวยุทธจักรสองคนทิ้งตัวถึงพื้นเชิงเขา ยังมีอีกหลายคนพาตัวลื่นลงมา โอ้วฮุยคลายมือจากการโอบกอดเมี้ยวเยียกลั้ง

สองมือกำก้อนหิมะตวัดสองแขนโดยพร้อมเพรียง ชาวยุทธจักรที่เชิงเขาสองคนทรุดฮวบลงทันที

โอ้วฮุยขณะจะขว้างก้อนหิมะออกอีก ซัดจู่โจมใส่ผู้คน พลันได้ยินบริเวณไหล่เขามีคนกล่าวเสียงกังวานว่า *"เป็นเราปลดปล่อยคน ผู้อื่นอย่าได้ขัดขวาง"*

คำพูดสองประโยคนี้ถ่ายทอดลงจากไหล่เขา ทุกถ้อยคำแจ่มชัดกังวาน เป็นคำพูดของเมี้ยวนั้งหงส์เอง

เมี้ยวเยียกลั้งร้องด้วยความยินดีว่า "บิดา"

โอ้วฮุยได้ยินสุ้มเสียงนี้ยังอยู่ห่างกว่าร้อยวา แต่คลื่นเสียงกังวานไกลคล้ายยืนอยู่ด้านตรงข้าม ความลึกล้ำของพลังการฝึกปรือเมี้ยวนั้งหงส์สุดที่ตนเองจะทัดเทียบเปรียบติดจริงๆ เป็นที่นับถือเลื่อมใสยิ่ง ดังนั้นขยับสองมือซัดก้อนหิมะในมือออกโดยพร้อมเพรียงใส่ชาวยุทธจักรที่นอนฟุบอยู่บนพื้นทั้งสองคน

แต่คราก่อนโอ้วฮุยซัดจุด คราครั้งนี้กลับคลายจุดให้ชาวยุทธจักรทั้งสองขยับเขยื้อนหลายครา ยันกายลุกขึ้น วิ่งตะบึงหลบหนีไป

ได้ยินกลางอากาศบังเกิดเสียงเมี้ยวนั้งหงส์ดังว่า *"ฝีมืออันยอดเยี่ยมน่าเสียดายที่ไม่รักดี"*

คำวิจารณ์ทั้งสิบสองคำนี้ เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ เห็นรูปกายทั้งผอมทั้งสูงของท่านรูดลงมาตามเส้นเชือก คำ "ดี" พอเปล่งจากปากคนก็ยืนอยู่เบื้องหน้าโอ้วฮุย

ทั้งสองยืนประจันหน้า ล้วนไม่กล่าววาจา ได้ยินรอบข้างบังเกิดเสียงเหยียบย่างหิมะดังสวบสาบ ชาวยุทธจักรที่ขึ้นเขาและมีชีวิตรอดครั้งนี้ล้วนแตกฮือหลบหนีไปจนหมดสิ้น

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นคนผู้หนึ่งเดินกะโผลกกะเผลกเข้ามากลับเป็นโต่วฮีเม่งจึงจู้ มันยื่นส่งห่อผ้ายาวเชียะเศษใบหนึ่งแก่โอ้วฮุย กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "นี่เป็นของตกทอดของมารดาท่าน ไม่ขาดหายแม้สัก

สิ่งเดียว ท่านรับไปเถอะ”

โอ้วฮุยรับมาถือไว้ รู้สึกมีความร้อนขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากห่อผ้าครอบงำจิตใจไว้ ตลอดทั้งร่างอดสั่นระริกมิได้

เมี้ยวนั้งหงส์มองดูเงาหลังของโต่วฮีเม่งโซซัดโซเซจากไปต้องครุ่นคิด *‘คนผู้นี้ปราดเปรื่องทั้งบ๋นและบ๊ มีการคบหากว้างขวาง นับเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง มีการคบหากับเรายี่สิบกว่าปี เนื่องเพราะคิดผิดชั่ววูบเป็นเหตุให้ชื่อเสียงพินาศย่อยยับ เป็นที่น่าเสียดายจริงๆ’*

ท่านไม่ทราบว่าโต่วฮีเม่งเป็นเปียเฮียของมารดาโอ้วฮุย ยิ่งไม่ทราบโอ้วฮุยคือกำพร้าที่ยี่สิบกว่าปีมานี้ท่านครุ่นคิดไม่รู้ลืม ดังนั้นหันกายมาช้าๆ เห็นบุตรีคลุมชุดยาวของบุรุษ ยืนชดช้อยอยู่กลางพื้นหิมะ ต้องครุ่นคิดขึ้น *‘คนเบื้องหน้านี้แม้ช่วยชีวิตเรา แต่หยามย่ำยีความบริสุทธิ์ของบุตรีเรา’*

หวนนึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับหลงเชื่อคำลวงปันใจเป็นอื่น ปรารถนาใคร่ฆ่าคนต่ำช้าเสเพลในโลกให้หมดสิ้น พริบตานั้นทรวงอก อึดอัดปานจะระเบิด กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า *“ตามเรามา”* พลางหันกายก้าวยาวๆ ไป

เมี้ยวเยียกลั้งร้องว่า “บิดา เขาเป็น...”

เมี้ยวนั้งหงส์นิสัยเงียบขรึม ปรกติไม่ชมชอบกล่าวมากความแม้สักคำเดียว และไม่ชมชอบฟังคำพร่ำพิไรแม้สักคำเดียว ยามบันดาลโทสะยิ่งไม่อนุญาตบุตรีกล่าวมากความ เห็นโอ้วฮุยยื่นมือฉุดดึงบุตรีจึงตวาดว่า **“บังอาจนัก”** พลางสะอึกปราดเข้าใกล้ ยื่นมือซ้ายปราดออก มือที่โตเท่าพัดใบลานขาดก็เกาะกุมแขนซ้ายโอ้วฮุยไว้ กล่าวว่า “ลั้งยี้ เจ้ารั้งอยู่ที่นี้เราจะสนทนากับคนผู้นี้สักหลายคำ” พลางชี้มือไปยังยอดเขาขวามือลูกหนึ่ง ยอดเขานั้นแม้ไม่สูงเสียดฟ้าเท่ายอดเขาพู่กันหยก แต่ชะโงกง้ำอันตรายหาได้ด้อยกว่าไม่ ท่านคลายแขนของโอ้วฮุย วิ่งตะบึงไปยังยอดเขานั้นอย่างรวดเร็ว

โอ้วฮุยกล่าวว่า “ลั้งม่วย บิดาท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะรุดไปสักครา ท่านรออยู่ที่นี้”

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า “ท่านรับปากข้าพเจ้าประการหนึ่ง”

"อย่าว่าแต่ประการหนึ่ง ต่อให้เป็นพันประการหมื่นประการ ข้าพเจ้าล้วนปฏิบัติตาม"

เมี้ยวเยียกลั้งกล่าวว่า *"หากบิดาข้าพเจ้าให้ท่านแต่งข้าพเจ้า..."*

คำพูดตอนท้ายแผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่ แทบไม่สามารถได้ยิน ต้องก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอาย

โอ้วฮุยส่งห่อผ้าที่ได้จากโต่วฮีเม่งสู่มือนาง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ท่านวางใจ ข้าพเจ้าขอมอบของตกทอดของมารดาข้าพเจ้าแก่ท่าน ในโลกไม่มีของหมั้นที่เหนือค่ากว่านี้อีก"

เมี้ยวเยียกลั้งรับห่อผ้ามา ร่างอดสั่นสะท้านมิได้ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า "ข้าพเจ้าย่อมไว้วางใจท่าน เพียงแต่ข้าพเจ้าล่วงรู้นิสัยใจคอของบิดาท่าน ผู้เฒ่าหากขุ่นเคืองท่าน ถึงกับด่าท่านทุบตีท่าน ขอให้ท่านเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า อ่อนข้อแก่ท่านผู้เฒ่าสักครา"

โอ้วฮุยยิ้มพลางกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้ารับปากท่าน"

มองแต่ไกล เห็นเงาร่างเมี้ยวนั้งหงส์เคลื่อนวูบวาบอยู่ท่ามกลางภูเขาหิมะและซอกหิน โลดแล่นขึ้นเขาอย่างรวดเร็ว ดังนั้นหอมแก้มเมี้ยวเยียกลั้งเบาๆ เกร็งลมปราณติดตามหลังเมี้ยวนั้งหงส์ไป

โอ้วฮุยอาศัยรอยเท้าบนพื้นหิมะขึ้นเขา ตลอดทางลดเลี้ยวโค้ง หลายคราเห็นทางภูเขายิ่งมายิ่งอันตราย ดังนั้นไม่กล้าชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อย กริ่งเกรงพอพลาดพลั้งเหยียบผิดพลาด เป็นต้องพลัดตกแหลกลาญเป็นผุยผง เร่งรุดถึงตอนท้าย บนผนังผาเต็มไปด้วยหิมะน้ำแข็งผนึกแข็งตัว ลื่นไถลเป็นพิเศษยากที่จะหยั่งเท้าได้ต้องครุ่นคิด 'เมี้ยวไต้เฮียบจงใจเลือกทางวิบากเช่นนี้ คงคิดทดสอบพลังฝีมือของเรา'

ดังนั้นทุ่มเทวิชาตัวเบา โลดแล่นอย่างสุดกำลัง ทางภูเขายิ่งอันตรายมันยิ่งวิ่งเร็วกว่าเดิม

พอเลี้ยวโค้งอีกครา เห็นเงาร่างผอมสูงสายหนึ่งยืนอยู่บนหินนูน

ออกมาริมผนังผา เงาร่างนั้นตัดกับท้องฟ้าสีครามเข้ม คล้ายเป็นต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นหนึ่ง คือพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้านพุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์

โอ้วฮุยงงงันวูบหนึ่ง รีบชะงักเท้าลง สองเท้าใช้วิชา**โชยกึงตุ่ย** *(ถ่วงพันชั่ง)* ตรึงร่างอยู่ริมผนังผาลาดชันอย่างมั่นคง

เมี้ยวนั้งหงส์กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า "ประเสริฐ ยากนักที่เจ้ามีความกล้าหาญติดตามมา เข้ามาเถอะ"

ท่านหันหลังให้กับแสงจันทร์ สีหน้ามืดทึบ ยากสังเกตเห็นความรู้สึกได้

โอ้วฮุยหอบหายใจคำหนึ่ง ยามเผชิญหน้ากับบุคคลที่ไม่ทราบครุ่นคิดถึงกี่พันกี่หมื่นครั้ง ยามกะทันหันกลับยากยิ่งจะตกลงใจได้

'มันเป็นศัตรูสังหารบิดามารดาเรา แต่มันก็เป็นบิดาของเมี้ยวเยียกลั้ง

มันเป็นเหตุให้เรากลับกลายเป็นกำพร้าเดียวดาย แต่เพ้งสี่เจ็กบอกว่า มันอาจหาญถือธัมมะ ไม่ได้ลบหลู่บิดามารดาเรามาก่อน

มันฉายาพิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน มีวิชาฝีมือเป็นเอกไร้เทียมทาน แต่เราพานไม่ยอมรับนับถือ กลับต้องทดสอบดูว่า เป็นมันเข้มแข็งกว่าหรือเราเข้มแข็งกว่า?'

ตระกูลเมี้ยวมันกับตระกูลโอ้วเราผูกพันความแค้นมาหลายชั่วอายุคน ร้อยกว่าปีมานี้ประหัตประหารไม่เลิกรา แต่มันไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่บุตรี ใช่ต้องการให้ความแค้นของบรรพบุรุษรายนี้คลี่คลายในร่นของมันหรือไม่?'

เมื่อครู่เราช่วยชีวิตมัน แต่มันเห็นเรากับเยียกลั้งนอนเตียงห่มผ้าห่มเดียวกัน เข้าใจว่าเราล่วงเกินเสียมารยาทต่อบุตรีมัน ไม่ทราบยินยอมให้อภัยหรือไม่?'

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นโอ้วฮุยมีรูปเค้าห้าวหาญไว้หนวดเครารกครึ้ม เป็นลักษณะของโอ้วเจ่กตอเมื่อครั้งกระโน้น ต้องฉุกใจคิด แต่แล้วครุ่นคิด *'บุตร*

ชายของโอ่วเจ่กตอถูกปองร้าย โยนลงในแม่น้ำเมืองชังจิวแต่แรก คนผู้นี้มีโฉมหน้าคล้ายคลับคล้าย เพียงเป็นเหตุบังเอิญเท่านั้น'

หวนนึกถึงมันหยามล่วงเกินบุตรีโทนของตนเอง ถึงกับบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ยกมือซ้ายขึ้น หมัดขวาพุ่งออกดังหวีด กระแทกใส่ทรวงอกโอ้วฮุย

โอ้วฮุยห่างจากท่านไม่กี่เชียะ เห็นท่านต่อยหมัดมาด้วยสภาวะดุร้ายรุนแรง ได้แต่ยกมือปิดป้อง หมัดฝ่ามือทั้งสองพอกระทบกัน ล้วนสะท้านคราหนึ่ง

เมี้ยวนั้งหงส์นับแต่ประลองฝีมือกับโอ้วเจ่กตอ ยี่สิบกว่าปีนี้ไม่พบพานคู่มือเปรียบติด ยามนี้พอต่อยหมัดออก ก็ถูกโอ้วฮุยคลี่คลายได้ รู้สึกฝ่ายตรงข้ามมีเพลงฝ่ามือลึกล้ำกำลังภายในกล้าแข็ง ถึงกับบังเกิดความหาญฮึก สะบัดฝ่ามือเป็นกระแสลม รุกไล่ติดต่อกันสามกระบวนท่า

โอ้วฮุยปัดป่ายคลี่คลายทุกท่าเพลง พอถึงท่าที่สาม พลังฝ่ามือเมี้ยวนั้งหงส์รุนแรงยิ่ง แม้ถลันหลบอย่างเร่งร้อนแต่ร่างต้องส่ายโงนเงนหลายครา แทบพลัดตกลงจากยอดเขา ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น *'หากยังอ่อนข้อคงต้องถูกท่านคุกคามร่วงฟาดลงไปเสียชีวิตแน่นอน'*

เห็นเมี้ยวนั้งหงส์ตวัดเท้าซ้ายเตะใส่ท้องน้อยของตนอย่างเร่งร้อน ดังนั้นซ้ายฝ่ามือขวาหมัด จู่โจมใส่ใบหน้าฝ่ายตรงข้ามโดยพร้อมเพรียง

กระบวนท่านี้จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ศัตรูมิอาจไม่ปิดป้อง จุดประสงค์เพื่อคลี่คลายท่าเท้าซ้ายของเมี้ยวนั้งหงส์ แม้ใช้ออกด้วยหลักวิชารุนแรงแต่ยังไม่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ยอดฝีมือประลองยุทธ์ ไหนเลยอ่อนข้อแม้แต่น้อยนิดได้? เมี้ยวนั้งหงส์ยกแขนปิดป้อง กลับใช้ออกด้วยกำลังสิบส่วน แขนทั้งสี่ข้างพอปะทะบังเกิดเสียงกร๊อบสองครา โอ้วฮุยรู้สึกทรวงอกปวดแปลบปลาบ รีบเกร็งลมปราณต่อต้าน มิคาดเพลงหมัดของเมี้ยวนั้งหงส์แกร่งกร้าวรุนแรงยิ่ง พอชิงเป็นเบี้ยบน สภาวะหมัดยิ่งมายิ่งเข้มแข็ง ไม่

อนุญาตศัตรูพักผ่อนหอบหายใจได้

ตอนนี้หากอยู่บนที่ราบ โอ้วฮุยความจริงสามารถกระโดดออกจากวงถอยผละไปหลายก้าว หลบหลีกจากรัศมีฝ่ามือของเมี้ยวนั้งหงส์ จากนั้นโถมเข้าโรมรันใหม่ แต่บนผนังผาชะโงกง้ำไม่มีหนทางถอยจริงๆ ได้แต่ขบกรามกรอด ใช้ออกด้วยวิชา**ชุนโช้ยเจี้ยฮวบ** *(เพลงฝ่ามือใยไหม)* คุ้มครองจุดสำคัญทั่วร่างอย่างรัดกุม

เพลงฝ่ามือใยไหมนี้ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่ารับ ลงมือในช่วงกระชั้นสั้น ยกมือวาดเท้าในรัศมีครึ่งเชียะ แต่กระบวนท่าละเอียดรัดกุม ตลอดทั้งร่างไม่เผยช่องโหว่แม้แต่น้อย เพลงฝ่ามือชุดนี้ความจริงใช้ขณะที่เผชิญการกลุ้มจู่โจมจากผู้คน ตกอยู่ในสภาพเลวร้าย ไม่หวังมีผลสำเร็จ เพียงภาวนาว่าไม่เพลี่ยงพล้ำเฉกเช่นสำรอกไหมพันตนเอง ไม่สามารถตีโต้ได้ ไม่ว่าในกระบวนท่าศัตรูเผยช่องโหว่ใหญ่หลวงอย่างไร หากไม่เปลี่ยนแปลงเพลงฝ่ามือ ไม่มีวันสยบศัตรูเอาชัยได้

เมี้ยวนั้งหงส์จู่โจมโหมรุก คุกคามฝ่ายตรงข้ามตกอยู่ในสภาพเลวร้าย แต่ไม่ว่าตนเองโหมจู่โจมอย่างไร โอ้วฮุยต้องมีวิธีคลี่คลาย เพียงแต่มันรับโดยไม่รุก ตนเองไม่มีอันตรายใด ดังนั้นไม่คำนึงถึงการป้องกันทุ่มเทกำลังสิบส่วนกับการจู่โจมทำลายศัตรูโดยสิ้นเชิง

ต่อสู้ถึงห้วงคับขัน เมี้ยวนั้งหงส์ต่อยหมัดออก โอ้วฮุยรีบหลบหลีก หมัดนี้ต่อยใส่ผนังผา สะเก็ดน้ำแข็งกระเซ็นซ่าน เศษน้ำแข็งชิ้นหนึ่งพุ่งใส่ตาซ้ายโอ้วฮุย เปลือกตาของคนอ่อนนุ่มนิ่ม คราครั้งนี้ก็เหนือความคาดหมายผู้คน โอ้วฮุยแม้รู้สึกดวงตาปวดแปลบแต่ไม่กล้ายกมือขยี้ เพลงหมัดต้องเชื่องช้าลงวูบ เมี้ยวนั้งหงส์ตวาดก้อง ฉกฉวยโอกาสตะลุยไล่ร่างพิงผนังผา คุกคามโอ้วฮุยสู่ภายนอกแล้ว

ยามนี้สภาพมีเปรียบเสียเปรียบปรากฏชัดแจ้ง โอ้วฮุยครึ่งท่อนร่างอยู่กลางอากาศ ขอเพียงถอนเท้าเล็กน้อย ทรงตัวไม่มั่นคงจะพลัดตกลงสู่หุบเหวทันที เมี้ยวนั้งหงส์กลับหันหลังให้กับผนังผา ทุกกระบวนท่า

คุกคามคู่ต่อสู้ด้านปะทะตรงๆ โอ้วฮุยมีไหวพริบปราดเปรียว พานไม่หลงกลครั้งนี้ ใช้วิชาฝ่ามือหยุ่นเหนียวลื่นไถล สลายสภาวะจู่โจมไม่ต้านรับโดยเด็ดขาด

ทั้งสองความจริงมีพลังฝีมือคู่คี่ ต่อให้ทุ่มเทฝีมือต่อสู้ โอ้วฮุยไม่แน่นักว่าจะได้ชัย ตอนนี้บวกกับตกเป็นเบี้ยล่างหลายประการ ไหนเลยดำรงอยู่นานได้? ต่อสู้อีกหลายกระบวนท่า เมี้ยวนั้งหงส์พลันกระโดดลอยตัวขึ้น เตะติดต่อกันสามเท้า โอ้วฮุยถลันหลบอย่างเร่งร้อน แต่เท้าที่สามของฝ่ายตรงข้ามพอเตะผ่านพ้น พลันพุ่งสองมือออกกระแทกใส่ทรวงอกของตน สองฝ่ามือนี้ยากที่จะคลี่คลาย ที่ซึ่งตนเองยืนอยู่ก็ไม่มีที่หลบหลีกได้ โอ้วฮุยได้แต่สะบัดฟาดสองมือออก รับกระบวนท่าที่มาอย่างหักโหม

ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอกระทบกัน เมี้ยวนั้งหงส์พลันตวาดก้อง แผ่พุ่งพลังออกจากใจกลางฝ่ามือ โอ้งฮุยส่ายร่างโงนเงน รีบเกร็งกำลังกระแทกกลับไป ทั้งสองล้วนทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิตกับฝ่ามือ นี่เป็นการปะทะหักล้างอย่างหักโหม ไม่อาจพลิกแพลงฉาบฉวยแม้แต่น้อย พริบตานั้นทั้งสองเร่งเร้าลมปราณขึ้นจากจุดตังชั้ง สายตาทั้งสี่ประสานสบแน่วนิ่ง กลับยืนแข็งทื่อไม่เคลื่อนไหวอีก

เมี้ยวนั้งหงส์เห็นโอ้วฮุยมีพลังฝีมือกล้าแข็ง ต้องลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น *'หลายปีมานี้ เราน้อยครั้งจะออกท่องเที่ยว กลับไม่ทราบในยุทธจักรปรากฏบุคคลร้ายกาจปานนี้ขึ้น'*

ดังนั้นงอเข่าเล็กน้อย กระดูกสันหลังพิงกับผนังผา หดแล้วดันออกชักนำพลังฝ่ามือโอ้วฮุยเข้ามาก่อน จากนั้นยืมกำลังของผนังผาผลักดันออกไป ปากตวาดว่า **"ลงไป"**

แรงผลักครั้งนี้ความจริงกล้าแข็งยิ่ง บวกกับยืมกำลังสะท้อนของผนังผายิ่งยากจะต้านทานได้ โอ้วฮุยส่ายร่างโงนเงนติดต่อกัน เท้าซ้ายก็ลอยอยู่กลางอากาศ แต่ร่างท่อนล่างของมันมั่นคงยิ่ง เท้าขวาตรึงติดอยู่

ริมหน้าผา คล้ายหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน

เมี้ยวนั้งหงส์เร่งเร้าพลังติดต่อกันสามครั้ง เพียงผลักดันโอ้วฮุยส่ายร่างท่อนบนไปมา ไม่สามารถโยกเท้าขวาโอ้วฮุยสั่นคลอนแม้แต่น้อย

เมี้ยวนั้งหงส์ลอบตื่นเต้นเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น *'วิชาฝีมือเช่นนี้ยากที่จะพบพานได้ น่าเสียดายที่เดินสู่เส้นทางอธรรม มันอายุยังเยาว์ วันนี้หากไม่ฆ่ามัน วันหน้าประสบพบพาน ไม่แน่นักว่าจะเป็นคู่มือมันอีก มันถือดีในฝีมือก่อการร้าย ในโลกมีผู้ใดกำราบปราบได้?'*

ขบคิดถึงตอนนี้ พลันยกเท้าซ้ายขึ้น ใช้ท่า**พั่วปีคา** *(เท้าทลายหลักหิน)* เหยียบใส่เข่าขวาโอ้วฮุย

โอ้วฮุยล้วนอาศัยเท้าข้างเดียวทรงตัว เห็นเท้านี้เหยียบย่ำมาถึง ไม่มีทางหลบหลีกได้ ต้องลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น *'จบสิ้นกัน วันนี้เราต้องตกตายในเงื้อมมือเมี้ยวนั้งหงส์'*

ยามร่อแร่คับขันบังเกิดความคิดดิ้นรนในห้วงความตาย ยันเท้าขวาโผพุ่งกายขึ้นวาเศษ ใช้ท่า**เอี้ยวจื้อฮวงซิง** *(นกเหยี่ยวรุ้งพลิกตัว)* โถมจู่โจมลงจากกลางอากาศ

เมี้ยวนั้งหงส์ร้องชมเชยว่า *"ประเสริฐ"* เบี่ยงหัวไหล่วูบ ชนใส่อย่างหักโหม

โอ้วฮุยต่อยหมัดใส่หัวไหล่ของท่าน กลับถูกท่านพุ่งชนใส่ กระเด็นออกจากหน้าผา ตกวูบลงยังเบื้องล่าง

โอ้วฮุยหัวร่อด้วยความรันทด บังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า *'เรากำพร้าเดียวดายตั้งแต่เล็ก แต่ก่อนตายได้รับรักจากลั้งม่วย ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมาแล้ว'*

พลันรู้สึกตึงวูบที่แขน สภาวะตกวูบหยุดชะงักลง ที่แท้เมี้ยวนั้งหงส์คว้าแขนโอ้วฮุยไว้ ฉุดดึงคนขึ้นมา ตวาดว่า "เจ้าเคยช่วยชีวิตเรา ตอนนี้จะละเว้นเจ้าตอบแทน หนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เสียเปรียบผู้ใด มา พวกเราเริ่มต้นประลองกันใหม่" พลางยืนอยู่ด้านข้าง เคียงคู่กับโอ้วฮุย

ไม่ยึดผนังผาชิงมีเปรียบ

โอ้วฮุยมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ไม่มีกะใจต่อสู้อีกต่อไป ประสานมือกล่าวว่า "ผู้เยาว์ไม่ใช่คู่มือของเมี้ยวไต้เฮียบ ไยต้องประลองอีก เมี้ยวไต้เฮียบคิดจัดการอย่างไร ผู้เยาว์ยินยอมรับทุกประการ"

เมี้ยวนั้งหงส์ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เจ้าตอนลงมือมีเจตนาอ่อนข้อ เข้าใจว่าเราไม่ทราบ? เจ้าเข้าใจว่าเมี้ยวนั้งหงส์อายุมากเรี่ยวแรงเสื่อมโทรม มิใช่คู่มือของเจ้าหรือ?"

โฮ้วฮุยกล่าวว่า "ผู้เยาว์มิกล้า"

เมี้ยวนั้งหงส์ตวาดสำทับว่า **"ลงมือ"**

โอ้วฮุยคิดอธิบายว่า ที่นอนเตียงห่มผ้าห่มเดียวกับเมี้ยวเยียก ลั้งเป็นเหตุไม่คาดหมาย ไม่มีเจตนาล่วงเกินลวนลาม กล่าวว่า "ตอนอยู่ในห้องข้างนั้น..."

เมี้ยวนั้งหงส์พอได้ยินมันเอ่ยถึง *'ห้องข้าง'* ถึงกับบังเกิดโทสะ ลุกฮือโหม สะบัดฟาดฝ่ามือออก โอ้วฮุยได้แต่รับไว้ หลังจากผ่านการต่อสู้เมื่อครู่ ทราบว่าขอเพียงอ่อนข้อเล็กน้อย จะถูกพลังฝ่ามือของท่านครอบคลุมไว้ ได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

คราครั้งนี้ทั้งสองต่างทุ่มเทไม้ตายประจำตัว ต่อสู้กันที่ริมหน้าผา ประลองปัญญาประลองกำลัง ประเพลงหมัดหักล้างกำลังภายใน โรมรันสามร้อยกว่ากระบวนท่า กลับยากจำแนกผลแพ้ชนะได้

เมี้ยวนั้งหงส์ยิ่งต่อสู้ยิ่งเคลือบแคลงสงสัย อดนึกถึงการประลองฝีมือกับโอ่วเจ่กตอที่เมืองชังจิวมิได้ พลันพุ่งถอยไปสองก้าว ร้องว่า "หยุดไว้เจ้า รู้จักโอ้วเจ่กตอหรือไม่?"

โอ้วฮุยได้ยินท่านเอ่ยถึงบิดาผู้ล่วงลับ ถึงกับทั้งคับแค้นทั้งรันทด ขบกรามกล่าวว่า *"โอ้วไต้เฮียบเป็นวีรบุรุษผู้อาวุโส โชคร้ายที่ถูกคนต่ำทรามทำร้าย ข้าพเจ้าหากมีบุญวาสนาได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่านสักหลายคำ แม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ"*

เมี้ยวนั้งหงส์ครุ่นคิดขึ้น *'ใช่แล้ว โอ้วเจ่กตอเสียชีวิตไปยี่สิบเจ็ดปี คนเบื้องหน้านี้มีอายุเพียงยี่สิบกว่าปีไหนเลยรู้จักได้? คำพูดของมันหลายประโยคนี้กล่าวได้ประเสริฐ หากมิใช่มันหยามล่วงเกินลั้งยี้ อาศัยคำพูดหลายประโยคนี้เราจะคบหามันเป็นสหาย'* ดังนั้นยื่นมือหักกิ่งไม้แข็งกระด้างจากริมเขาสองท่อน เคาะดูในมือ พบว่ามีน้ำหนักใกล้เคียงกัน จึงเหวี่ยงท่อนหนึ่งให้กับโอ้วฮุย กล่าวว่า "พวกเราประหมัดเท้า ยากจำแนกความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ใช้อาวุธพิสูจน์ความเป็นความตาย" พลางยื่นกิ่งไม้ออกมือซ้ายประกบนิ้วทำท่ากิ่งไม้แทงออกทางด้านเฉียง ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ตระกูลเมี้ยวที่พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน มาตรแม้นเป็นกิ่งไม้ท่อนเล็กๆ แต่พอแทงออก แฝงพลังกล้าแข็งทั้งดุดันทั้งแม่นยำ หากถูกปลายแหลมแทงใส่ ไม่ผิดแผกจากการถูกกระบี่ทำร้าย

โอ้วฮุยเห็นสภาวะจู่โจมร้ายกาจ ไหนเลยกล้าชะล่าใจ? วาดกิ่งไม้กั้นขวาง กระบวนท่ากันนี้ ในความแข็งแฝงความอ่อน เป็นแบบฉบับของยอดฝีมือจริงๆ

เมี้ยวนั้งหงส์งงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น *'พลังฝีมือมันไฉนคลับคล้ายโอ้วเจ่กตอถึงปานนี้?'*

แต่ยอดฝีมือหาญหัก ดาบกระบี่พอปะทะ ท่าตามติดหนุนเนื่องมาถึง ไม่อนุญาตท่านมีเวลาใคร่ครวญลังเลแม้แต่น้อย เห็นโอ้วฮุยพอใช้ดาบกิ่งไม้ปิดกันก็ตวัดขึ้นบน เมี้ยวนั้งหงส์ฟันกระบี่กิ่งไม้กลับบันดาลให้โอ้วฮุยมิอาจไม่วกดาบกลับมาช่วยเหลือ

การศึกครั้งนี้เป็นที่ไม่เคยพบพานมาก่อนของโอ้วฮุย พลังฝีมือมันล้วนฝึกปรือจากคัมภีร์ตกทอดของบิดา กระบวนท่าแม้ล้ำลึกจะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ พลังการฝึกปรือจำกัดที่อายุขัย ไม่สามารถบรรลุถึงระดับสุดยอด ดีที่อยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ พละกำลังกล้าแข็งกว่าฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นในหลายสิบกระบวนท่า หักล้างจนชุลมุนวุ่นวาย

ทั้งสองล้วนเผชิญกระบวนท่าคับขัน อาศัยท่าเพลงอันพิสดาร

คลี่คลายอย่างหวุดหวิด โอ้วฮุยรวมกำลังหาญสู้ ในใจลอบนับถือเลื่อมใสครุ่นคิดขึ้น *'พุทธหน้าทองเมี้ยวนั้งหงส์ร้ายกาจสมคำร่ำลือจริงๆ หากแม้นมันหนุ่มกว่านี้ยี่สิบปี เราคงพ่ายแพ้แต่แรก มิน่าเล่าครั้งกระโน้นมันสามารถต่อสู้กับบิดาอย่างคู่คี่ นับเป็นวีรบุรุษอันเลิศล้ำจริงๆ'*

ทั้งสองล้วนทราบว่า ยากที่จะใช้กระบวนท่าเอาชัยฝ่ายตรงข้ามได้ แต่ขอเพียงตนเองพิงผนังผามีเปรียบด้านภูมิประเทศ การต่อสู้ครั้งนี้นับว่าได้ชัยแล้ว

ทั้งสองล้วนได้คิดเช่นนี้ ดังนั้นพยายามคุกคามฝ่ายตรงข้ามสู่วงนอกแก่งแย่งยุทธภูมิใกล้ผนังผา แต่กระบวนท่าทั้งสองล้วนแน่นหนาถี่ยิบ ขอเพียงสืบเท้าเข้าวงในครึ่งก้าว จะถูกดาบกระบี่ฝ่ายตรงข้ามทำร้ายในบัดดล

เมื่อต่อสู้ถึงขีดสุด เมี้ยวนั้งหงส์ใช้ออกด้วยท่า**อึ้งเล้งจ้วงซิงโท่วซูเส็ก** *(มังกรเหลืองพลิกตัวพ่นหนวด)* แทงปราดใส่ทรวงอกโอ้วฮุย

ช่วงเวลานี้โอ้วฮุยไม่สามารถถลันหลบ ดาบกิ่งไม้ก็ฟันออกสู่ภายนอกไม่ทันรั้งกลับมาช่วยเหลือ ต้องใจหายวาบ รีบยื่นมือซ้ายปัดใส่กิ่งไม้ มือขวาฟันออกด้วยท่า**ฮักโฮ้วเส็ก** *(ท่วงท่ากำราบพยัคฆ์)*

เมี้ยวนั้งหงส์ร้องว่า *"ประเสริฐ"* สลัดกระบี่กิ่งไม้วูบหนึ่ง โอ้วฮุยรู้สึกนิ้วมือซ้ายปวดแปลบ รีบหดมือกลับคืน

เมี้ยวนั้งหงส์สืบเท้าไปครึ่งก้าว ขณะจะแทงออกด้วยท่า**เจี่ยโป่วเตียะแชเส็ก** *(ท่าสืบเท้าปลิดดาว)* มิคาดพื้นริมหน้าผาถูกทั้งสองเหยียบย่ำเป็นเวลานาน กลับค่อยๆ ปริแตกละลาย พอเสือกกระบี่ออก น้ำหนักตัวทั้งหมดล้วนทิ้งไว้กับเท้าซ้ายด้านหลัง ได้ยินเสียงทึบ หินผาก้อนหนึ่งพร้อมด้วยหิมะน้ำแข็งตกหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

เมี้ยวนั้งหงส์พอเหยียบถูกอากาศธาตุ ร่างต้องตกวูบไปอย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง โอ้วฮุยตื่นตระหนกยิ่ง รีบยื่นมือออกฉุดดึง เพียงแต่เมี้ยวนั้งหงส์พลัดตกอย่างรุนแรง มาตรว่าโอ้วฮุยยื้อยุดแขนเสื้อของท่านได้ แต่ผลจากการลากพา กระทั่งตนเองก็พลัดตกลงจากริมหน้าผา

ทั้งสองหมุนตัวกลางอากาศดั่งราวกับนัดแนะกันไว้ แนบร่างกับผนังผาใช้วิชา**เปียะโฮ้วอิ้วเชี้ยกง** *(จิ้งจกไต่ผนัง)* คิดคืบคลานกลับขึ้นหน้าผา แต่ผนังผาสุมหิมะน้ำแข็ง ลื่นไถลเป็นพิเศษ กลับไม่อาจใช้วิชาจิ้งจกไต่ผนังออกได้ อย่าว่าแต่คน ต่อให้เป็นจิ้งจกจริงๆ เกรงว่าไต่ขึ้นไปไม่ได้ แต่มาตรแม้ขึ้นไปไม่ได้ สภาวะที่ตกลงกลับเชื่องช้าลง

ทั้งสองลื่นตัวลงช้าๆ เห็นลื่นลงไปอีกสิบกว่าวา เป็นโขดหินที่ยื่นออกจากผนังผาก้อนหนึ่ง หากไม่สามารถหยุดยั้งบนโขดหิน เป็นต้องพลัดตกแหลกลาญเป็นผุยผง

ความคิดเพิ่งวูบขึ้น ร่างก็ตกลงบนโขดหิน ทั้งสองมีพลังฝีมือคู่คี่ก้ำกึ่ง ความคิดอ่านก็เป็นดุจเดียวกัน ดังนั้นพากันใช้วิชาถ่วงพันชั่งปักหลักยืนหยัดมั่น

บนโขดหินกลมเกลี้ยงและสุมหิมะน้ำแข็ง ยิ่งลื่นไถลกว่าเดิม ทั้งสองมีฝีมือกล้าแข็ง พอทิ้งตัวลงบนโขดหินก็ทรงกายมั่น ไม่ลื่นออกไปแม้สักครึ่งก้าว ได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บเบาๆ โขดหินที่หนักหลายพันชั่ง กลับสั่นคลอนหลายครา

ที่แท้โขดหินนี้ยื่นขวางบนไหล่เขา ผ่านเดือนปีเนิ่นนานหินทรายใต้โขดหินร่วงหลุดทีละน้อย ความจริงสามารถร่วงหล่นลงในหุบเหวทุกขณะจิต ตอนนี้เพิ่มน้ำหนักตัวคนทั้งสอง หินทรายและน้ำแข็งถึงกับร่วงพร่างพรูลง โขดหินยิ่งสั่นคลอนยิ่งรุนแรง

กิ่งไม้ที่ใช้แทนดาบกระบี่ล้วนตกลงบนโขดหินพร้อมกับผู้คน เมี้ยวนั้งหงส์เห็นสถานการณ์คับขัน พลันฟาดฝ่ามือซ้ายออก มือขวาเก็บกิ่งไม้ท่อนหนึ่งใช้ออกด้วยท่า**เจี่ยโป่วฮุ้นเปียงเตี๊ยะง้วย** *(สืบเท้าปลิดจันทร์ริมเมฆา)* แทงเฉียงๆ ใส่ โอ้วฮุยก้มศีรษะลง งอเอวหลบท่ากระบี่ พร้อมกับเก็บกิ่งไม้ขึ้น ตอบโต้ออกด้วยท่า**ไป่ฮุดเทียเก็ง** *(กราบพระฟังธรรม)*

ยามนี้ที่ทั้งสองใช้ออกล้วนเป็นกระบวนท่ารุก กระบวนท่าดุดันยิ่งและหวาดเสียวยิ่ง ได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บยิ่งมายิ่งรุนแรง ยากที่จะยืนหยัดมั่น

คนทั้งสองล้วนครุ่นคิด *'มีแต่คุกคามฝ่ายตรงข้ามลงไป ลดทอนน้ำหนักบนโขดหิน โขดหินก้อนนี้จึงไม่ถึงกับหักโค่นลง เราค่อยมีหนทางรอดชีวิต'*

ยามนี้ความเป็นตายตัดสินในชั่วพริบตา ยิ่งไม่ยั้งมือไว้ไมตรีอีกต่อไป

ชั่วพริบตาหักล้างสิบกว่ากระบวนท่า เมี้ยวนั้งหงส์เห็นเพลงดาบที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ออก เป็นดุจเดียวกับโอ้วเจ่กตอเมื่อครั้งกระโน้น บังเกิดความระแวงสงสัยอย่างรุนแรง เพียงแต่รูปการณ์คับขัน ไม่มีเวลาสอบถามจริงๆ ฟันกระบี่กิ่งไม้ออกด้วยท่า**ฮ้วงค้วงเอ็กเต็กช่วงเตี่ย** *(เอ็กเต็กพลิกข้อมือบุกกระโจม)* จากนั้นตระเตรียมใช้ออกด้วยท่า**ที้เลี้ยวเกี่ยมแป๊ะเฮาะซูชี้** *(กระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีก)*

กระบวนท่านี้ใช้กระบี่ฝ่ามือโดยพร้อมเพรียง ต้องคุกคามฝ่ายตรงข้ามพลัดลงจากโขดหินให้จงได้ เพียงแต่ด้วยความเคยชินตั้งแต่เล็ก ก่อนใช้กระบวนท่านี้อดสั่นกลางหลังเล็กน้อยมิได้

ยามนี้จันทร์กระจ่างดั่งชะล้าง ฟ้าสีครามสดใส แสงจันทร์สาดส่องผนังผาจนสกาวเรืองรอง บนผนังผาล้วนผนึกน้ำแข็งสะท้อนประกายดั่งราวกับกระจกใสสะท้อนเห็นถึงกลางหลังของเมี้ยวนั้งหงส์

โอ้วฮุยเห็นถนัดชัดตา พลันหวนนึกถึงเหตุการณ์ประลองฝีมือระหว่างบิดาของตนเองกับเมี้ยวนั้งหงส์ ตอนนั้นมารดาส่งเสียงกระแอมไอบอกใบ้ที่เบื้องหลังเมี้ยวนั้งหงส์ ตอนนี้เบื้องหลังเมี้ยวนั้งหงส์ตั้งกระจกเงาบานหนึ่ง โอ้วฮุยไม่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ทราบว่าขั้นต่อไปเมี้ยวนั้งหงส์ต้องใช้ออกด้วยท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกแน่นอน

พริบตาจุดประกายไฟ โอ้วฮุยสะบัดดาบกิ่งไม้ ใช้ท่า**โป๊ยฮึงฉั้งตอเส็ก** *(ท่าซ่อนดาบแปดทิศ)* ชิงจู่โจมออกไป

เมี้ยวนั้งหงส์เพิ่งใช้ท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกถึงกลางคัน ตลอดทั้งร่างก็ถูกดาบกิ่งไม้ของโอ้วฮุยครอบคลุมไว้ ยามนี้ท่านปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ทราบว่าคนเบื้องหน้าต้องมีความสัมพันธ์กับโอ้วเจ่กตออย่างลึกล้ำ ต้องทอดถอนใจ รำพึงว่า "กรรมสนอง

กรรมสนอง" จากนั้นพริ้มตาลงรอความตาย

โอ้วฮุยยกดาบกิ่งไม้ขึ้น กระบวนท่านี้สามารถฟันเมี้ยวนั้งหงส์ลงจากโขดหิน แต่หวนนึกถึงเคยรับปากเมี้ยวเยียกลั้งว่า จะไม่ทำร้ายบิดาของนาง แต่ทว่าหากไม่ฟันออก รอจนท่านใช้ท่ากระบี่ตวัดกระเรียนขาวกางปีกจนครบกระบวนท่า ตนเองต้องตายแน่นอน หรือจะอภัยละเว้นฝ่ายตรงข้าม ยินยอมตกตายเอง?

พริบตานั้น ในใจโอ้วฮุยบังเกิดความคิดนับร้อยพันประการวูบวาบขึ้น *'คนผู้นี้เคยทำร้ายบิดามารดาตนเอง เป็นเหตุให้ตนเองกำพร้าเดียวดาย แต่ท่านอาจหาญทะยานฟ้า เป็นวีรบุรุษผู้กล้าอันยิ่งใหญ่ และเป็นบิดาของนางในดวงใจ ตามเหตุผลดาบนี้ไม่บังควรฟันลง แต่หากไม่ฟันลง ตนเองไม่มีทางรอดชีวิตเด็ดขาด ตนเองอยู่ในวัยฉกรรจ์ ไหนเลยตกตายได้?*

'หากแม้นฆ่าท่าน จะกลับไปพบหน้าเมี้ยวเยียกลั้งได้อย่างไร? หากหลีกเลี่ยงไม่พบหน้านางอีกชั่วชีวิต ชีวิตนี้อยู่ไปรังแต่เจ็บปวดรวดร้าว มีชีวิตมิสู้ตกตาย'

ตอนนั้นโอ้วฮุยลำบากใจยิ่ง ไม่ทราบดาบนี้สมควรฟันลงหรือไม่? มันไม่ต้องการทำร้ายฝ่ายตรงข้าม แต่ก็ไม่ปรารถนาตายแทน

โอ้วฮุยหากมิใช่คนหาญกล้าถือคุณธรรม ดาบนี้สมควรฟันลงโดยปราศจากความลังเล แต่คนผู้หนึ่งต่อให้กล้าหาญเสียสละกว่านี้ ก็ไม่เสนอชีวิตแก่ผู้อื่นโดยง่ายดาย ช่วงเวลานี้คิดตัดสินใจกระทำนับเป็นที่ยากเย็นแสนเข็ญจริงๆ

เมี้ยวเยียกลั้งยืนอยู่กลางพื้นหิมะ ผ่านไปเนิ่นนานไม่เห็นคนทั้งสองกลับมา ดังนั้นแก้ห่อผ้าที่โอ้วฮุยมอบให้แก่นางออกช้าๆ

เห็นในห่อผ้าเป็นเสื้อผ้าของทารกหลายชุด รองเท้าทารกคู่หนึ่ง ยังมีห่อผ้าสีเหลืองใบหนึ่ง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องเห็นชัดตา บนห่อผ้า

ปักอักษรสีดำ *"พิชิตทั่วแผ่นดินไร้ผู้ต่อต้าน"* เป็นของที่บิดานางเมื่อครั้งกระโน้นห่อหุ้มให้กับโอ้วฮุยเอง

นางยืนอยู่กลางพื้นหิมะ มองดูเสื้อผ้าถุงเท้าของทารกใต้แสงจันทร์ จิตใจอบอุ่นซาบซึ้ง ถึงกับเคลิบเคลิ้มจนซึมเซาแล้ว

โอ้วฮุยที่แท้สามารถกลับมาพบพานนางโดยปลอดภัยหรือไม่? ดาบของโอ้วฮุยนี้ที่แท้จะฟันลงหรือไม่?

(จบบริบูรณ์)

จิ้งจอกภูเขาหิมะของกิมยง
เขียนในห่วงท้ายของเล่าเรื่องราวถึงแม้เป็นเรื่องเดียวกัน
แต่เมื่อกล่าวจากปากแต่ละคนกลับผิดแผกแตกต่าง
นอกจากปรากฏบทบาทของโอ้วฮุย ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องแล้ว
ยังได้เท้าความถึงเรื่องราวหนหลัง
ระหว่างวีรบุรุษเลี่ยวตังโอ้วเจ่กตอกับพุทธหน้าทองเมี้ยวนิ้งหงส์
ตลอดจนเบื้องหลังบุญคุณความแค้น
ของยอดฝีมือทั้งสองท่านนี้โดยละเอียด
และจบลงด้วยการทิ้งท้ายให้นักอ่านจินตนาการเอาเอง
จึงเป็นอีกแนวหนึ่งของเจ้ายุทธจักรนวนิยายท่านนี้

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
Fox Volant of the Snowy Mountains / 雪山飞狐 / จิ้งจอกภูเขาหิมะ
© 2004 original Chinese edition written by Dr. LOUIS CHA (查良镛博士) known as Jin Yong (金庸)
All rights of Dr. Louis Cha vested in the Chinese language novel are reserved
and any infringement thereof is strictly prohibited. Original Chinese edition
published by MING HO PUBLICATIONS CORPORATION LIMITED, HONG KONG.
Thai translation copyright by SIAM INTER MULTIMEDIA PUBLIC CO. LTD.
This Thai edition is published by arrangement of JIN YONG & SIAM INTER MULTIMEDIA PUBLIC CO. LTD.